virtual-project.eu

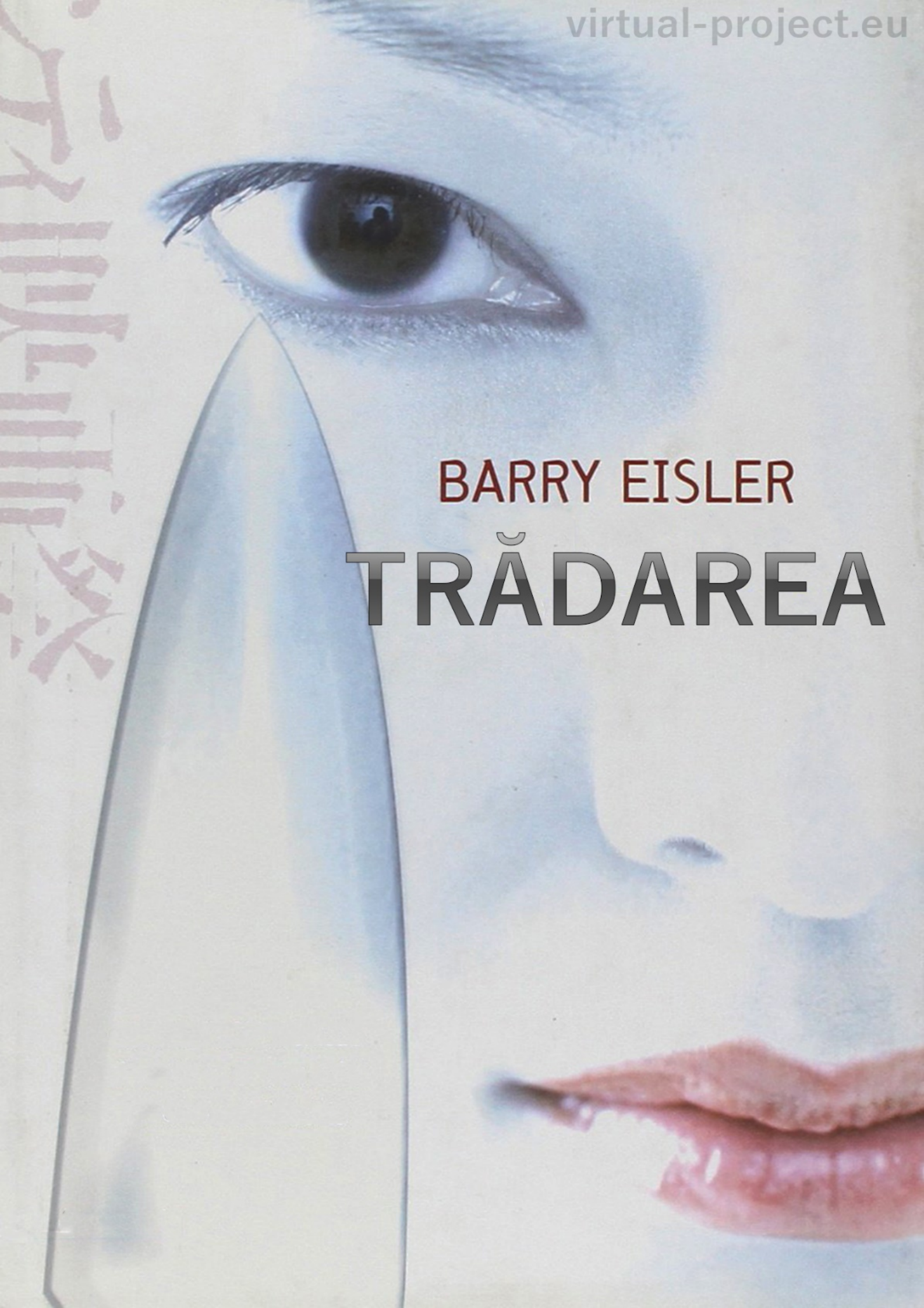

BARRY EISLER

TRĂDAREA

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #3

TRĂDAREA

Original: *Winner Take All*:
John Rain #3 (2014)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

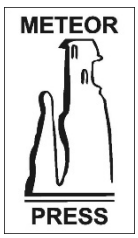

2018

Dacă nu las niciun semn în urma mea în lumea
aceasta trecătoare,
ce mi-ai putea reproșa atunci?

Poemul de moarte
al lui Ukifune în *Genji Monogatari*

Partea I

Nu vom conteni cu explorarea
Și sfârșitul dibuirii pururi
Va fi s-ajungem de unde-am pornit
Și să cunoaștem locu-ntâia oară.

T.S. ELIOT,
Patru cvartete[1]

Capitolul 1

CIA mă angajase să-l „retrag” pe Belghazi, nu să-l protejez. Așa că dacă lucrurile nu mergeau bine, următorul lor candidat pentru o retragere aveam să fiu probabil chiar eu.

Însă după cum vedeam situația, salvarea lui Belghazi de individul pe care îl poreclisem „Karate” i-ar fi făcut o favoare Unchiului Sam. La urma urmelor, poate că Karate nu reușea să simuleze un deces natural, ori era prins, ori făcea ceva de mântuială și atunci ar fi apărut neînțelegeri, suspiciuni și acuzații – exact genul de probleme pentru evitarea cărora mă angajase CIA.

La astea se adăuga desigur problema plătirii mele. Dacă Karate ajungea primul la Belghazi și eu nu-mi puteam atribui reușita, era posibil să rămân fără un cec, iar asta n-ar fi fost foarte corect, nu?

Îl poreclisem Karate, fiindcă suspiciunile mele legate de el începuseră să se coaguleze când îl văzusem executând *kata*, „forme”, de karate în sala de fitness a hotelului Mandarin Oriental din Macao, unde stăteam amândoi și unde Belghazi urma să sosească în curând. Evitând hățișul de mașini Lifecycles și Cybex, el preferase să se concentreze asupra unei serii de punciuri, blocaje

și lovituri cu piciorul în aer, care ar fi putut semăna pentru neinițiați cu o rutină de dans marțial. De fapt, mișcările lui erau bune – fluide, exersate și puternice. Ar fi fost impresionante la orice ins de douăzeci de ani, dar bărbatul acesta părea să aibă minimum patruzeci.

La răstimpuri și eu execut exerciții similare de unul singur, deși nimic atât de ceremonial și de stilizat. Iar când mă antrenez în felul acela, n-o fac în public. Atrage prea multă atenție, mai ales din partea cuiva care recunoaște ceea ce vede. Din partea cuiva ca mine.

În domeniul meu de activitate, atragerea atenției însemnă o încălcare serioasă a legilor rațiunii și așadar a șanselor de supraviețuire. Pentru că dacă cineva te remarcă, într-un fel sau altul, va fi predispus să privească mai îndeaproape și s-ar putea să observe altceva. Ar putea începe să apară atunci un șablon, care altfel ar fi rămas discret ascuns, după care mantia de anonimat îți va fi sfâșiată metodic, probabil pentru a fi rețesută în ceva mai asemănător unui lințoliu.

Karate ieșea de asemenea în evidență din cauza trăsăturilor sale – europene bănuiam eu, deși n-aș fi putut preciza țara. Avea piele albă, păr negru tuns periuță și, când nu era ocupat cu Poziția Călărețului de fier sau cu Lovitura de picior nr. 2 cu rotire spre spate în sala din Mandarin Oriental, prefera pantofi de sport fini cu talpă subțire și jachete sport cu rever întors manual. Populația de o jumătate de milion de locuitori din Macao este formată în proporție de nouăzeci și cinci la sută din chinezi, cu doar un mic contingent de portughezi care au rămas pentru a reaminti oricui ar fi interesat că teritoriul, actualmente o regiune administrativă specială a Chinei, la fel ca Hong Kong, a fost relativ recent colonie portugheză, iar milioanele de turiști ce sosesc anual să joace în cazinouri vin aproape toți din învecinatele Hong

Kong, Taiwan și China continentală, așa încât non-asiaticii ies ușor în evidență.

Iar aceea fusese o parte din motivul pentru care CIA dorise ca eu să preiau misiunea Belghazi. Nu doar faptul că Belghazi devenise un furnizor primar pentru grupări fundamentaliste din Asia de sud-est, pe care, după 11 septembrie 2001, Unchiul Sam ajunsese să le considere o amenințare serioasă. Și nici abilitatea mea dovedită de a regiza „cauze naturale" pentru deces, care, în cazul acesta, avea să fie necesară deoarece se părea că Belghazi avea protectori în rândul unor guverne „aliate" pe care Unchiul Sam prefera să nu le ofenseze. Scena probabilă a jobului avea să necesite invizibilitate pe un fundal asiatic. Și cu toate că mama mea a fost americană, chipul îmi este dominat de caracteristicile japoneze ale tatălui – consecința șansei genetice, amplificată cu ani în urmă de unele operații de chirurgie plastică judicioase, la care mă supusesem pentru a mă pierde mai ușor în Japonia.

Karate izbutise să strălucească așadar pe ecranul radarului meu prin etnia vizibilă și mișcările de iată, după care începusem să observ mai multe. În primul rând, el avea obiceiul să se învârtă în jurul hotelului: sala de fitness, cafeneaua, terasa, holul recepției. Indiferent de unde ar fi provenit, el străbătuse cale lungă pentru a ajunge în Macao. De aceea, nu era prea firesc să nu părăsească vecinătatea hotelului pentru a vizita punctele de interes turistic… decât dacă nu cumva aștepta pe cineva.

Bineînțeles, era posibil ca eu însumi să fiu vizibil pentru alți observatori. Aveam însă o însoțitoare – o tânără japoneză care explica într-o oarecare măsură faptul că nu mă îndepărtam prea mult de hotel. Se numea Keiko, sau cel puțin așa se prezentase la agenția japoneză de însoțitoare prin intermediul căreia o angajasem. Avea douăzeci și cinci de ani, așadar era prea tânără

pentru mine ca s-o privesc cu seriozitate, însă era drăguță și surprinzător de inteligentă, iar tovărășia ei îmi făcea plăcere. Mai important încă, prezența lui Keiko mă făcea să par nu atât un spion sau asasin singuratic care examina viitoarea scenă a crimei, cât mai degrabă un japonez de patruzeci-cincizeci de ani, care-și adusese amanta la Macao, poate pentru a juca în cazinouri, poate pentru a petrece mai mult timp singuri într-un hotel.

Într-o dimineață Keiko și cu mine am coborât în Café Girassol din hotel, pentru a ne bucura de micul dejun de tip bufet. Pe când eram conduși spre o masă, am cercetat sala pentru semne de pericol, așa cum am obiceiul de câte ori intru într-o încăpere. În primul rând, determinarea punctelor „fierbinți". Colțul din spate 1: masă cu patru albi tineri, doi bărbați și două femei, echipați pentru drumeție. Accente australiene. Probabilitate de amenințare redusă. Colțul din spate 2: *Karate.* Hmm. Probabilitate de amenințare medie.

Continuă mișcarea ochilor. Termină scanarea. Mesele de lângă perete: goale. Locurile de la geam: un cuplu de chinezi vârstnici. Masa următoare: trei fete, îmbrăcăminte la modă, maniere sigure pe sine, probabil chinezoaice din Hong Kong venite într-o scurtă vacanță. Masa următoare: o pereche de indieni în costume de afaceri, vorbind în accente punjabi însorite. Nimic care să mă neliniștească.

Am revenit cu coada ochiului la zona lui Karate. Stătea cu spatele la perete și avea câmp vizual perfect spre intrarea în restaurant. Locul unde se așezase era cel pe care l-aș fi așteptat din partea unui profesionist, iar concentrarea lui asupra sălii oferea dovezi suplimentare. Ținea înaintea lui un ziar deschis, deși nu se sinchisea să citească. Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi recurs la materialul pentru lectură, fiindcă atunci ar fi putut cerceta sala cu privirea ca și când s-ar fi plictisit și n-ar fi

avut nimic mai bun de făcut decât să-i studieze pe nou-veniți.

Sau ar fi trebuit să-și fi adus un însoțitor, așa cum procedasem eu. La un moment dat l-am simțit privindu-ne și am fost mulțumit că o aveam pe Keiko lângă mine, zâmbindu-mi în ochi aidoma unei iubite satisfăcute. Surâsul ei era de asemenea foarte convingător. Era extrem de pricepută în meseria ei.

Totuși pe cine aștepta Karate? Aș fi putut presupune că pe mine – mi se pare că un tip din Silicon Valley a spus cândva „doar paranoicii supraviețuiesc" –, dar eram sigur că nu era cazul. Prea multe întâlniri accidentale, urmate de… nimic. Nicio încercare de a mă urmări, nicio încercare de a-mi recunoaște chipul, nicio privire scrutătoare, niciun sentiment de felul *ăsta-i el.* După mai bine de un sfert de secol petrecut în domeniul ăsta de activitate și după foarte multă instruire incidentală anterioară, sunt sensibil la asemenea lucruri. Instinctul îmi spunea că Karate aștepta pe altcineva. Nu era imposibil să i se fi spus doar *unde* și *când*, pentru ca informația despre *cine* să fie oferită ulterior, totuși consideram improbabil scenariul respectiv. Puțini operatori ar fi fost de acord să accepte un job în care să nu cunoască din timp ținta. Altfel ar fi fost greu de evaluat lucrurile.

Dacă ar fi fost o problemă locală – să zicem, o dispută între Triade –, aducerea unui alb pentru job ar fi fost improbabilă. Triadele, „societăți secrete" chinezești cu rădăcini adânci în Macao și pe continent, obișnuiesc să-și rezolve singure afacerile. Punând așadar cap la cap datele disponibile, și eliminându-mă pe mine de pe lista scurtă de ținte posibile, rămâneam cu Belghazi ca fiind obiectivul cel mai probabil al atenției lui Karate.

Dar cine îl angajase? Dacă ar fi fost CIA, ar fi însemnat violarea uneia dintre cele trei reguli ale

mele: fără femei sau copii, fără acțiuni împotriva unor terți neimplicați, fără echipe secundare. Poate că vechii mei prieteni din guvern credeau că, întrucât izbutiseră să mă găsească în Rio, eram vulnerabil și de aceea îmi puteau trata regulile ca pe simple linii directoare. Dacă într-adevăr așa presupuseseră, se înșelau. Îmi impusesem regulile în trecut și aveam s-o fac din nou.

În după-amiaza aceea am avut grijă să mă plimb pe lângă sala de fitness însoțit de Keiko și, desigur, amicul meu era acolo, lovind cu picioarele în aer la fel ca în ziua anterioară. Unii indivizi au pur și simplu nevoie de o rutină și refuză să accepte consecințele predictibilității. Potrivit experienței mele, ei tind să fie îndepărtați, adesea mai devreme, uneori mai târziu. Trăim într-o lume care se conformează preceptelor lui Darwin.

Întrezărind o oportunitate, am tras cu ochiul pe lista de înregistrare în sala de fitness. Numele lui Karate era indescifrabil, dar scrisese destul de citeț numărul camerei: 812. Hmm – un etaj pentru fumători. Nesănătos.

Am întrebat-o pe Keiko dacă s-ar fi supărat să facă shopping de una singură pentru o vreme. Mi-a zâmbit și mi-a spus că ar fi fost încântată, ceea ce era probabil adevărat. Este posibil să fi bănuit că mă duceam să testez oferta splendidă de prostituate din zonă. Fără doar și poate, bănuia că sunt însurat – iar paranoia cauzată de statutul meu conjugal ar fi explicat orice acțiuni de contrafilaj vizibile la mine – și mă îndoiam că ar fi considerat excesiv de șocantă ideea unor relații carnale suplimentare din partea mea.

Privind-o cum ieșea pe ușa principală a hotelului pentru a lua un taxi spre oraș, am simțit un val straniu de afecțiune. Majoritatea oamenilor s-ar gândi că o femeie cu profesiunea lui Keiko nu poate fi în niciun caz inocentă, dar în clipa aceea inocența o definea practic pentru mine. Keiko avea scopul de a-mi oferi plăcere – și se descurca

excelent în privința asta – și prezența noastră în Macao nu însemna nimic mai complicat pentru ea. În privința dansului letal care se derula în jurul ei, era la fel de neștiutoare ca o oiță care paște pe câmp. Mi-am propus să revină acasă cu inocența aceea intactă.

De la un telefon din recepție, am sunat la camera 812. N-a răspuns nimeni. Un semn bun, deși nimic cert: se putea ca în cameră să fie cineva, dar să nu răspundă la telefon, sau poate că Karate însuși scrisese un număr de cameră incorect, așa cum aș fi procedat eu. Merita totuși să arunc o privire.

M-am oprit în camera mea ca să iau câteva obiecte strict necesare, apoi am luat liftul până la etajul șapte. De acolo am suit pe scări până la etajul opt – era ruta cel mai puțin circulată și de aceea avea să prezinte mai puține probleme de felul martorilor nedoriți. Pe încheietura mâinii stângi, ascuns sub mâneca largă a jachetei polar, se afla un dispozitiv similar unui PDA mare, fixat cu o bandă de velcro. Dispozitivul, care a fost utilizat prima dată în al doilea Război din Golf, se numește SoldierVision. El „fotografiază” cu radarul interiorul unei încăperi, prin pereți, și afișează imaginea respectivă pe ecranul său. Nu tocmai un obiect pe care l-ai putea cumpăra de la un magazin local de scule și accesorii și în mod clar unul dintre avantajele de a lucra iarăși cu Creștinii în Acțiune.

La scurt timp după ce mă cazasem în hotel, mă străduisem să fac rost de un șperaclu pentru o asemenea ocazie, deși la momentul respectiv mă gândisem la Belghazi, nu la Karate. Drept chei, hotelul folosea cartele cu găuri, dintre cele care seamănă cu niște carduri de credit mai groase, simple, cenușii, în care sunt decupate șabloane de găuri cu diametrul de doi milimetri. În același timp, ca parte din campania „Să ne protejăm mediul!”, se utiliza un sistem în care cheia trebuia

introdusă într-o fantă din perete, lângă ușă, pentru ca luminile din cameră să devină operabile. Când scoteai cheia din fantă, pregătindu-te să părăsești camera, dispuneai de un răgaz de un minut, după care toate luminile se stingeau. Cameristele aveau șperacle, bineînțeles, și fusese destul de simplu să trec pe lângă o cameră în care se făcea curățenie, să scot șperaclul cameristei din fantă, să-l apăs pe o bucată de plastilină pe care o cumpărasem dintr-un magazin local de jucării pentru a copia șablonul găurilor și să pun cheia la loc în numai șase secunde. După care, folosind matrița aceea, n-a trebuit decât să fac unele găuri suplimentare în cheia camerei mele, să umplu altele deja existente cu rășină epoxidică cu solidificare rapidă și – presto! – am beneficiat de același acces ca și personalul hotelului.

Camera lui Karate se afla pe stânga coridorului. Am folosit SoldierVision ca să verific că era pustie, apoi am intrat cu șperaclul pe care mi-l fabricasem. Nu mă îngrijora că voi deranja vreun obiect din cameră într-un fel care l-ar fi putut anunța pe Karate că cineva intrase în absența lui – serviciul zilnic al cameristelor era justificarea perfectă în această privință.

Am intrat și am adulmecat aerul dinăuntru. Indiferent cine ar fi fost el, Karate profitase din plin de șederea la etajul fumătorilor. Camera duhnea a tutun tare – Gauloises sau Gitane, ceva de felul acela – pe care-l poți simți în exteriorul bistrourilor din Tokio, ale căror patroni fervent francofili cred că aromele de Marlboro sau Mild Seven ar putea distruge iluzia plăcută a unei după-amiezi petrecute într-o cafenea din Cartierul Latin.

Mi-am pus o pereche de mănuși și am examinat rapid dulapul și sertarele, însă n-am găsit nimic remarcabil. Micul seif din cameră era închis și încuiat; probabil că-și ținea înăuntru actele și alte obiecte de valoare. Pe masă era un laptop Dell, însă nu aveam timp să aștept inițializarea

sistemului de operare Windows. În plus, dacă-i activase fișierele de pornire, ar fi văzut că cineva pornise laptopul în absența sa și ar fi devenit suspicios.

Am ridicat receptorul telefonului și am apăsat tasta pentru room-service. După ce a sunat de două ori, un glas cu accent filipinez a rostit:

— Da, domnule Nuchi, cu ce vă putem fi de folos?

— Ah, cred că am apăsat tasta greșită. Scuze de deranj.

— Nicio problemă, domnule. Vă doresc o zi plăcută.

Am închis. Domnul Nuchi, așadar. Căruia îi plăceau țigările franțuzești.

Nu exista însă niciun alt indiciu. Nimic, măcar pentru a-mi confirma bănuiala că individul era un profesionist și posibil un rival. Existau însă și alte căi prin care puteam afla mai multe.

Am scos dintr-un buzunar un transmițător, i-am îndepărtat protecția adezivului de pe spate și l-am fixat într-un loc potrivit de îndepărtat în lungul marginii de jos a unei servante. Aparatul funcționa cu baterii și era activat de zgomotele din jur. Cu puțin noroc, mi-ar fi trimis un flux audio destul de bun pentru a înțelege conversațiile pe care le recepta. Și chiar dacă n-ar fi făcut-o, avea să mă ajute să aflu când venea și când pleca Karate, ușurându-mi astfel sarcina de a afla mai multe din urmărirea lui.

Am revenit la ușă, am folosit SoldierVision ca să mă asigur că pe coridor nu se afla nimeni și am ieșit. Totul durase vreo patru minute.

•••

Belghazi a sosit devreme în seara aceea. Savuram un cocteil împreună cu Keiko în holul larg de la intrare, de unde vedeam perfect zona recepției, și l-am identificat imediat. Moștenise pielea smeadă a mamei sale algeriene, iar părul, lung și vâlvoi în fotografia din dosarul CIA, era

tuns foarte aproape de scalp. Am apreciat că avea în jur de 1,83 m și optzeci și patru de kilograme. Constituție musculoasă, densă. Purta un costum albastru scump, care părea Brioni sau Kiton după croială, și cămașă albă, cu gulerul descheiat. În mâna stângă strângea mânerul unei genți din piele neagră care părea să fie de laptop și am întrezărit sclipirea unui lanț de aur în jurul încheieturii. Însă în ciuda hainelor, a accesoriilor și a bijuteriilor, nu etala niciun pic de afectare. Dimpotrivă, degaja relaxare și putere. Părea genul de om care nu ridică glasul când se adresează subordonaților, care impune atenție străinilor printr-o simplă privire sau gest. Cineva care nu trebuie să amenințe cu violența pentru a obține ceea ce dorește, fie numai și pentru faptul că sugestia violenței există permanent în postura corpului, în privire, în tonul vocii.

Chiar dacă n-aș fi avut acces la fotografia din dosar, sentimentul de cunoaștere pe care mi-l dezvoltasem din biografia sa ar fi fost îndeajuns ca să-l recunosc. Belghazi, prenume Achille, era fiul unui ofițer francez staționat în Algeria în decursul eforturilor de „pacificare” ale Franței și al unei tinere algeriene pe care ofițerul o adusese cu el la Paris, dar cu care nu se însurase. Statutul de fiu ilegitim nu păruse să-l descurajeze însă pe Belghazi, care excelase în școală, atât la învățătură, cât și la sport, dobândind ulterior reputație de foto-jurnalist. Deoarece vorbea fluent arabă, fusese o alegere firească pentru corespondențe despre conflictele din lumea arabă: taberele de refugiați palestiniene, mujahedinii din Afganistan, primul Război din Golf. Folosindu-și contactele stabilite printre combatanți, ca și pe cele din rândul serviciilor străine de informații, Belghazi devenise un canal pentru livrări de arme de foc mici către puncte fierbinți din Orientul Mijlociu. Operațiunile lui se dezvoltaseră pe măsură ce numărul furnizorilor și clienților

crescuse, atât pe orizontală, cât și pe verticală. Eforturile lui cele mai recente erau concentrate în Asia de sud-est, unde diversele grupări emergente fundamentaliste și separatiste din cadrul populațiilor musulmane locale asiguraseră o bază de clienți în creștere. Se știa de asemenea că-i plăceau lucrurile fine și că avea o pasiune serioasă pentru jocurile de noroc.

Îl însoțeau doi bărbați voinici, tot în costume și la fel de negricioși, pe care i-am etichetat ca fiind bodyguarzi. Unul dintre ei a început o scanare vizuală de securitate, dar Belghazi nu s-a bizuit pe el, ci a executat propria lui evaluare a holului și a ocupanților săi. L-am privit cu coada ochiului și când am văzut că terminase și revenise cu atenția asupra recepției, l-am mai examinat o dată.

Prin ușa din față a hotelului tocmai intrase o blondă superbă în costum negru, cu pantaloni, și pantofi cu toc. Practic, dar elegant. Așa cum îi vezi îmbrăcați pe cei care călătoresc cu avionul la clasa întâi. Înaltă de 1,75-1,78 m, cu picioare lungi care arătau minunat chiar și în pantaloni, și corp voluptuos. O urma un hamal, care ducea două genți Vuitton mari. Hamalul s-a oprit lângă ea și s-a aplecat înainte, întrebând ceva. Blonda a ridicat o mână, făcându-i semn să aștepte, apoi a măturat la rândul ei cu privirea interiorul recepției. Nu mă așteptasem la asta și am revenit rapid cu atenția la Keiko, până când privirea blondei trecuse peste noi. Când m-am uitat din nou spre ea, stătea lângă Belghazi și-l ținea de braț.

Comportamentul îi era la fel de relaxat și, în felul său, la fel de dominant ca al bărbatului. Absolut totul la ea părea natural: părul, chipul, curbele de sub haine.

După un minut, blonda, hamalul și un bodyguard au pornit spre lifturi. Belghazi și celălalt bodyguard au rămas să discute cu recepționerul.

Ușa din față a hotelului s-a deschis iarăși. Am ridicat ochii și l-am văzut pe Karate.

Doamne, mi-am spus, *toată gașca este aici.* Pe jumătate conștient m-am întrebat dacă nu cumva Karate fusese anunțat de sosirea lui Belghazi.

Karate a avansat fără grabă prin holul recepției. Am văzut cum privirea i s-a îndreptat către Belghazi și ochii i s-au înăsprit într-un fel care n-ar însemna nimic pentru majoritatea oamenilor, dar care înseamnă foarte mult pentru mine. Din privirea aceea, am înțeles că el nu se uita la un om. Nici vorbă! Era un vânător care estima o țintă.

Și mai știam că, dacă n-aș fi beneficiat de un autocontrol mult practicat, în cazul în care cineva m-ar fi privit când îmi confirmam suspiciunile legate de prezența lui Karate aici, ar fi zărit un atavism involuntar identic fluturând pe propriul meu chip.

Au trecut câteva minute. Belghazi și bodyguardul au terminat discuția cu recepționerul și s-au îndreptat către ascensoare. Am așteptat patru minute, după care m-am scuzat lui Keiko că trebuia să merg la toaletă, dar că voi reveni imediat.

De la un telefon intern, i-am cerut operatoarei să-mi facă legătura cu Apartamentul Oriental. În hotel existau doar două apartamente – Oriental și Macao – și, judecând după dosarul său, bănuiam că Belghazi va ocupa unul dintre ele.

În Oriental n-a răspuns nimeni. Am sunat din nou la centrală și de data asta am cerut legătura cu apartamentul Macao.

— Alo, a răspuns un glas de bărbat.

— Bună ziua, sunt de la recepție, am spus imitând destul de bine un accent chinezesc local. Putem contribui în vreun fel pentru a face cât mai confortabilă șederea domnului Belghazi la noi?

— Mulțumesc, a răspuns glasul, totul este foarte bine.

— Mă bucur, am zis. Vă doresc ședere plăcută.

•••

În seara aceea, după plecarea lui Keiko, am stat în camera mea de hotel și am folosit căștile audio pentru a-l asculta pe Karate. Se afla în camera lui și, judecând după sunete, urmărea CNN International Edition. Karate urma să decidă dacă aveam să merg la culcare ori să părăsesc camera. Îmbrăcasem deja pantaloni negri din lână pieptănată, pulover bleumarin și pantofi confortabili cu tălpi din cauciuc, pentru eventualitatea petrecerii unei nopți în oraș.

M-am uitat la macaralele masive și echipamentele de terasare pe care Macao le utiliza pentru a construi încă și mai multe poduri spre provincia chineză Guangdong, ai cărei munți scunzi se ghemuiau la câțiva kilometri depărtare. Mașinile se înălțau din port aidoma unor creaturi mitologice stârnite de pe fundul mării, gârbovite, masive, deformate, înaintând greoi spre continent, dar împiedicate de mâlul din adânc.

Macaralele îmi reaminteau de Japonia unde trăisem aproape majoritatea vieții de adult, unde recuperarea terenurilor din ape în vederea construirii de poduri redundante și platforme industriale inutile este un sport național. Dar pe când în Japonia activitatea omniprezentă de construire se simțea întotdeauna familiară, aproape mângâietoare, aici părea misterioasă, ba chiar vag amenințătoare. Cine luase deciziile? Cine măsluise studiile de impact ecologic pentru a se asigura de aprobarea proiectelor? Cine profita de pe urma mitelor? Nu știam. Din multe puncte de vedere, Macao era un mister.

În cele trei săptămâni anterioare petrecute aici, mă mutasem dintr-un hotel în altul, păstrând un comportament discret și căpătând o cunoaștere solidă a locului. Înainte de acceptarea jobului Belghazi, nu știusem despre Macao mai multe decât reținusem din lectura lui *Far Eastern Economic Review.* Returnarea teritoriului de către

Portugalia în 1999 către China se desfășurase amiabil, așa cum se întâmplă cu genul acesta de acțiuni, iar cei cinci la sută portughezi etnici din populația teritoriului erau neobișnuit de bine integrați, vorbind dialectul cantonez și amestecându-se cu localnicii într-un fel care i-ar fi rușinat pe majoritatea locuitorilor cu ascendență britanică din Hong Kong; în economia sa bazată pe servicii lucrau în principal filipinezi și thailandezi; pentru un teritoriu care până recent fusese mingea dintr-o partidă de ping-pong de cinci sute de ani a Marilor Puteri, avea un simț neobișnuit de ferm al propriei sale identități.

La sfârșitul ședерii mele de trei săptămâni, știam mult mai multe: cum să mă îmbrac, cum să merg și cum să mă port pentru a semăna cu unul dintre milioanele de vizitatori sosiți din să zicem, Hong Kong; dispunerea și ritmurile magazinelor și străzilor; eticheta și obiceiurile din cazinouri. Iar toate astea aveau să-mi ofere avantaje importante în jobul actual.

Am auzit telefonul sunând în camera lui Karate. Sonorul televizorului a amuțit.

— *Allô*, l-am auzit rostind. O pauză, apoi: *Bien.*

Era francez, așadar, așa cum suspectasem din nicotina care-i îmbâcsea camera. Și cu un accent parizian rafinat. Cunoștințele mele de franceză proveneau în principal din resturile dăinuite din liceu, iar recepția conversației era înăbușită și întreruptă periodic de paraziți. Avea să fie destul de greu.

— *Oui*, *il est arrivé ce soir.*

Asta am înțeles. „Da, el a sosit în seara asta”.

Altă pauză. Apoi:

— *Pas ce soir.* „Nu în seara asta”.

Pauză. Apoi:

— *Oui*, *la réunion est ce soir. Ensuite cela.* „Da, întâlnirea este în seara asta. Apoi chestia aceea”.

Pauză. O învălmășeală de cuvinte pe care nu le-am putut deslușI, urmate de:

— *Tout va bien.* „Totul este perfect”.

Altă învălmășeală neinteligibilă. Apoi:

— *Je vous ferai savoir quand ce sera fait.* „O să vă anunț când se va fi făcut”.

Clic. Înapoi la CNN.

După o jumătate de oră, sonorul televizorului a amuțit din nou. Am auzit ușa camerei lui Karate deschizându-se, apoi închizându-se. El pleca.

Am înhățat un hanorac închis la culoare și am coborât pe scară până la parter. Din partea unui profesionist ar fi fost de așteptat să folosească ieșirea din spate, fiind alternativă mai puțin circulată și mai puțin predictibilă, și am ieșit iute din hotel prin ușile din spate, presupunând că și Karate va proceda la fel. În spatele hotelului existau de fapt trei ieșiri – una din hotelul propriu-zis, una din salonul de înfrumusețare și una din restaurant –, însă toate convergeau în aceeași curte interioară, din care se ieșea după aceea pe o unică alee, ceea ce însemna un singur punct de strangulare.

Lângă hotel exista o parcare în aer liber. Am intrat în ea și m-am lipit de perete, camuflat de tufișurile ce mascau exteriorul zidului.

Karate a apărut la un minut după ce-mi ocupasem poziția. Felinarele stradale îl iluminau, proiectând umbre în parcarea unde așteptam silențios. L-am privit trecând pe lângă mine, pe aleea mărginită cu copaci, în direcția lui Avenida da Amizade, botezată de portughezi cu secole în urmă, ca majoritatea străzilor din Macao. Tăietura jachetei sale bleumarin sport era mult prea elegantă pentru cartier – învățasem că în Macao îmbrăcămintea era aproape întotdeauna neglijent neprotocolară – și bănuiam că, întrucât era o insulă albă într-un ocean de asiatici, va ieși oricum în relief.

După ce a trecut de parcare, Karate a cotit la dreapta pe o străduță. Am privit în urmă spre ieșirea hotelului – totul era tăcut. Deocamdată

bărbatul părea să fie singur, neurmat de vreun contrafilaj. Am pornit după el. A ajuns la Avenida da Amizade și a așteptat o breșă în trafic înainte de a traversa. Eu am rămas pe loc în umbre și am așteptat.

Pe cealaltă parte a străzii, el a cotit la stânga, privind în urmă peste umăr, așa cum ar fi făcut orice pieton, ca să se asigure înainte de traversare. Mi-am îngăduit umbra unui surâs. „Asigurarea" aceea era o acțiune discretă de contrafilaj. Fusese executată elegant, cu nepăsare, și din calitatea ei mi-am dat seama că urma să am greutăți în a-l urmări.

Karate a pornit pe bulevardul larg în direcția hotelului Lisboa, cel mai mare cazinou din teritoriu și zona cel mai bine cunoscută pentru prostituate, iar după câteva clipe am traversat strada și am continuat după el. Felinarele stradale erau foarte distanțate, astfel că între ele existau zone mari de întuneric în care te puteai ascunde și Karate nu m-ar fi putut vedea, nici dacă ar fi privit în urmă în mod intenționat.

După câteva sute de metri, el a coborât treptele unui pasaj subteran. Pasajul avea forma literei „H", ale cărei linii verticale erau paralele cu Amizade, iar linia transversală trecea pe sub bulevard. Am iuțit pasul pentru a reduce distanța și am sosit la intrare la timp pentru a-l vedea dispărând în mijlocul tunelului, dedesubtul arterei.

Mă confruntam acum cu o dilemă. Dacă îl urmam, dar el se întorcea, m-ar fi deconspirat.

Dacă rămâneam pe loc și Karate ieșea pe trotuarul opus, după care se grăbea pentru a se distanța, îl puteam pierde cu ușurință.

Am căzut pe gânduri. Până acum, contrafilajul lui fusese subtil, deghizat ca purtarea unui pieton obișnuit. Acum însă abandonase subtilitatea; la urma urmelor, nu este tocmai obișnuit ca un pieton care a ieșit să se plimbe să traverseze o stradă într-o direcție pentru ca apoi, după o distanță scurtă, s-

o traverseze înapoi. Întrebarea era cum va proceda Karate în continuare? Se va întoarce brusc, pentru a surprinde un urmăritor? Sau se va grăbi pe trotuarul celălalt, pentru a-l scutura de pe urmele lui?

Dacă aș fi lucrat în echipă, sau măcar cu un singur coechipier, n-ar fi fost nicio problemă. L-am fi trecut pur și simplu pe Karate de la unul la celălalt, știind că dacă unul dintre noi era observat, al doilea îi va lua locul după aceea. Însă acum nu mă bucuram de un asemenea lux. Mă bizuiam doar pe instinct și experiență, iar ele îmi spuneau că intrarea în tunel era o încercare de a atrage un urmăritor în tunel, de a-l extrage din mulțime, pentru ca după aceea Karate să se întoarcă și să-l prindă. De aceea am trecut pe lângă pasajul din dreapta și m-am pitit în umbra unui palmier pitic de pe bulevard, sperând că aveam dreptate.

Au trecut cincisprezece secunde. Treizeci.

Dacă mă înșelasem, acum ar fi fost ultima mea șansă de a încerca să traversez strada. Dacă așteptam să iasă, Karate avea să mă vadă.

Încă o secundă, *încă o secundă*, *haide*, *afurisitule*, *unde ești*…

Pac! a apărut, mergând pe linia verticală a „H”-ului, tot pe trotuarul meu. Am expirat prelung și silențios.

Karate a mai mers o sută de metri pe Avenida da Amizade, după care a cotit la dreapta. L-am imitat, la timp ca să-l văd cotind la stânga pe o alee ticsită de scutere, mărginită de o parte și alta de zidurile unor clădiri pentru birouri. Am pornit pe urmele lui; aparatele de aer condiționat de lângă ferestre zumzăiau ca niște insecte în întunericul din jur.

După trei minute, am ajuns la Lisboa. Am intrat în hotel după Karate, întrebându-mă dacă spera să-i folosească numeroasele intrări și ieșiri ca parte a unei rute pentru detectarea urmăritorilor pregătită din timp. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci comisese o eroare. Lisboa era prea aglomerat

noaptea și un urmăritor putea sta în apropierea lui fără să aibă habar. Chiar dacă ar fi avut o echipă poziționată pentru contrafilaj, mulțimile din timpul nopții ar fi prezentat oportunități insurmontabile pentru camuflare. Poate că Karate concepuse ruta asta în timpul zilei, când hotelul era mai puțin aglomerat? Și asta ar fi fost o greșeală. Orele diferite din zi, zilele săptămânii, schimbările de anotimpuri, schimbările de temperatură – toate pot determina un mediu să difere enorm de cel a cărui recunoaștere ai efectuat-o anterior.

M-am apropiat și am rămas în preajma lui, știind că dacă s-ar fi îndepărtat în furnicarul ticsit și multietajat al cazinoului, l-aș fi putut pierde cu ușurință. Karate a evitat însă zona jocurilor de noroc și a preferat să parcurgă o buclă lentă în sensul acelor de ceasornic prin mallul comercial de la parter, unde pâlcuri de prostituate din apropiata provincie Guangdong descriau cercuri ca peștii flămânzi dintr-un acvariu. Am mers odată cu ele, pe lângă jucători îmbujorați la față de câștigurile tocmai obținute, pe care fetele îi priveau cu ochi ce invitau îndrăzneț, doritoare să recupereze câteva firimituri plutitoare din lanțul trofic al cazinoului; pe lângă bărbați de vârstă mijlocie din Hong Kong și Taiwan cu corpuri puhave și priviri febrile, cu ținute rigide, prinși într-un soi de purgatoriu cumplit între îndemnurile sexuale și calculele comerciale; pe lângă agenți de pază, indiferenți la ispitele picioarelor dezgolite și decolteurilor îndrăznețe ale fetelor, interesați doar să le țină în permanentă mișcare, rotindu-se în cerc, înotând întruna prin obscuritatea nesfârșitei nopți din Lisboa.

Karate a părăsit clădirea printr-o ieșire secundară. Tot nu înțelegeam ce sperase să obțină prin intrarea acolo.

Ca și hotelul în sine, mallul comercial era prea aglomerat pentru detectarea certă a unor urmăritori. Poate că el planificase mai puțin

inspirat această parte a rutei, așa cum speculasem inițial. Sau poate că pur și simplu făcuse o cercetare a pieței prostituatelor, intenționând să revină mai târziu în timpul nopții. Nu era deloc imposibil: până și profesioniștii greșesc ocazional sau fac o pauză pentru a-și satisface o nevoie omenească.

Comportamentul lui ulterior a susținut teoria „satisfacerii nevoii”: după Lisboa, nu l-am mai văzut întreprinzând nicio acțiune de verificare a spatelui său. Probabil că se mulțumise cu mișcarea provocatoare din tunel. Nu fusese chiar rea și probabil că ar fi putut deconspira pe altcineva. Ce naiba, m-ar fi deconspirat și pe mine, dacă instinctele mi-ar fi fost mai tocite sau dacă nu m-aș fi pregătit în cele trei săptămâni anterioare.

Karate a continuat spre nord-vest pe Avenida Henrique. Strada era dreaptă, întunecoasă și cu trafic susținut și l-am putut urmări din depărtare. Ochii mi se mișcau întruna, căutând punctele „fierbinți”, cele în care eu aș fi instalat echipe de contrafilaj sau ambuscade. Nimic nu mi-a declanșat radarul.

La piața Senado, principalul centru comercial pietonal din zonă, Karate a cotit la dreapta. Piața avea să fie aglomerată chiar și la ora asta din noapte și am iuțit pasul, ca să mă asigur că nu-l voi pierde. L-am zărit, mergând pe liniile șerpuite din dale albe și negre, prin stânga jeturilor verticale ale fântânii arteziene centrale a pieței, pe lângă porticurile în culori pastelate ale intrărilor în stil portughez ale magazinelor, distonant printre sunetele și aromele asiatice din jur. L-am urmat cam la zece metri depărtare. Muzică pop din Hong Kong răsuna asurzitor dinspre intrarea unui magazin. Izurile de friptură de porc și orez lipicios pluteau prin aer. Pâlcuri dese de cumpărători se deplasau înainte și înapoi în jurul nostru, flecărind, râzând, bucurându-se de înghesuiala confortabilă din zonă și de camaraderia lipsită de griji a serii.

Am ieșit din Senado și am intrat pe străzi mai liniștite. Karate a examinat tarabele – fructe, lenjerie, costume thailandeze tradiționale, trei obiecte pentru un dolar Hong Kong –, însă n-a cumpărat nimic. Părea să se îndrepte în direcția lui St. Paul's, locul unei biserici portugheze cândva splendide, care de-a lungul secolelor fusese incendiată în mod repetat și din care mai rămăsese doar o fațadă tristă, o relicvă bântuită, iluminată noaptea ca un schelet decolorat, proptit în vârful unor scări lungi cu trepte abrupte, de unde veghează în măreție ruinată deasupra orașului care a crescut ca buruienile în jurul lui.

Treptat împrejurimile au devenit mai rezidențiale. Am trecut pe lângă uși larg deschise. Din reflex, am privit în interiorul tuturor, însă nu ofereau niciun pericol, ci doar scene casnice banale, patru bătrâne absorbite într-un joc de mahjong, un grup de băieți strânși în fața televizorului, o familie la cină. Am trecut pe lângă un vechi lăcaș de cult, a cărui vopsea roșie se exfolia în umiditatea tropicală. Parfumul tămâii care ardea înăuntru mi-a asaltat simțurile cu emoții amintite din copilărie.

Karate a ajuns la colțul străzii și a cotit la dreapta. În labirintul acesta de nișe și străduțe întunecate, îl puteam pierde cu ușurință, dacă se îndepărta prea mult și am mărit pasul. Am cotit după același colț pe unde trecuse cu un moment în urmă… și aproape că m-am ciocnit de el.

Se oprise imediat după colț – o manevră clasică de contrafilaj, greu de contracarat dacă acționezi solo. Nu era de mirare că păruse destins: acțiunea din tunel fusese în mod fals ultima de felul acela, iar eu înghițisem momeala. *Rahat*!

Am simțit un șoc de adrenalină. Toate inputurile audio au pălit. Mișcările au încetinit.

Ochii noștri s-au întâlnit și, pentru o secundă suspendată în timp, amândoi am rămas complet nemișcați. Am văzut cum fruntea a început să i se

încrunte. Am știut că-și spunea: *Îl știu pe individul ăsta. Din hotel.*

Centrul de greutate i s-a deplasat spre înapoi într-o postură defensivă. Mâna lui stângă a depărtat reverul stâng al jachetei. Mâna dreaptă s-a ridicat spre deschidere.

Spre o armă, fără îndoială. *Rahat*!

Am făcut un pas mai aproape și i-am prins cu mâna stângă partea de jos a mânecii drepte, îndepărtând-o de corp, ca să-l împiedic să scoată ceea ce avea în jachetă. Cu dreapta i-am prins reverul stâng și i l-am ridicat brusc sub bărbie. Reacția lui a fost bună: a făcut un pas înapoi cu piciorul stâng pentru a-și păstra echilibrul și a mări distanța, ca să poată utiliza ceva din arsenalul lui de karate. Nu intenționam să-i ofer însă șansa respectivă. I-am agățat călcâiul drept cu piciorul meu drept și am folosit pumnul pe care i-l pusesem în gât pentru a-l împinge îndărăt în *kouchigari*, o aruncare de bază în judo. Dezechilibrat și cu piciorul împiedicat, a căzut drept pe spate, agitând zadarnic brațul stâng. Mi-am menținut strânsoarea pe brațul lui drept și m-am răsucit în sens invers acelor de ceasornic, în timp ce cădeam amândoi, ținându-mi cotul drept poziționat perpendicular pe diafragma lui, pe care am izbit-o cu toată puterea când am atins pavajul.

M-am rostogolit în dreapta lui, am ridicat mult mâna dreaptă și am lovit cu pumnul, ca un ciocan, spre nasul lui. În ciuda șocului căzăturii, reflexele îi erau însă excelente. A întors capul într-o parte și a deviat lovitura cu mâna stângă.

Nu era totuși expert în luptele la sol și a comis o greșeală destul de repede. În loc să abordeze amenințarea imediată – poziția mea dominantă și libertatea de a ataca –, a încercat din nou să-și scoată arma. Am întins brațul drept în interiorul brațului lui drept și i l-am blocat la spate îndoit. Karate a perceput o deschidere și a încercat să se ridice în capul oaselor, dar l-am anticipat.

Folosindu-mă de blocarea brațului lui drept pentru a-i stopa înaintarea, mi-am trecut brațul stâng în jurul capului său în sens invers acelor de ceasornic, dinspre față spre spate, mi-am prins mâinile laolaltă înapoia omoplatului lui apropiat și m-am lăsat pe spate, apăsându-l peste față cu dosul brațului. Mișcarea i-a îndoit capul pe spate până la limita domeniului natural de mobilitate și i-a scos umărul pe jumătate din articulație, totuși n-am continuat. Voiam doar să-l silesc să mi se supună, nu să-l omor. Cel puțin, nu deocamdată.

— Pentru cine lucrezi? am întrebat.

N-a răspuns, ci s-a mulțumit să se zbată. I-am sporit presiunea aplicată pe gât, dar am destins-o aproape imediat, ca să nu concluzioneze că încercam să-l termin, caz în care nu mă puteam aștepta în mod rezonabil la cooperare.

A priceput mesajul și zbaterile au încetat. În mod aproape clar, nu practicase *kata* care să implice ținerea la sol într-o fixare de gât.

— *Je ne comprends pas*, l-am auzit rostind cu corpul încordat în strânsoarea mea.

Nu-nțelegi pe dracu' amice, am gândit. *Tocmai am auzit cum te uitai la CN al lui N.*

— *Pour… Pour qui travaillez-vous*? am încercat să întreb.

— *Je ne comprends pas*, a repetat el.

Bine, *du-te naibii.* Am strâns din nou, de data asta mai puternic ca înainte, și am prelungit strânsoarea o secundă înainte de a o slăbi.

— Te întreb pentru ultima dată, am spus în engleză. Zi-mi pentru cine lucrezi – dacă nu, s-a terminat.

— Bi… bine, l-am auzit rostind cu glasul înăbușit de brațul meu care-i apăsa fața.

M-am aplecat puțin înainte ca să aud mai bine.

În clipa aceea, Karate s-a arcuit în mine și a ridicat brusc și puternic brațul drept, încercând să scape din blocajul la spate, pentru a ajunge la arma din jachetă. M-am deplasat spre stânga și i-am

smucit brațul spre înapoi, brutal. Însă gestul lui fusese doar o simulare și mi-am dat seama prea târziu că adevărata intenție fusese de a ajunge cu cealaltă mână la cureaua pantalonilor. Înainte de a-l fi putut opri, apăsase un bumb de pe pielea curelei și eliberase catarama, care era atașată de o lamă din oțel cu două tăișuri.

Rahat! Fără să gândesc, m-am arcuit sălbatic spre spate, apăsând puternic cu brațul stâng peste partea dinapoi a gâtului lui Karate și strângând cu forța ambelor brațe. A existat o fracțiune de secundă de rezistență corporală brută, apoi gâtul i-a trosnit și corpul i s-a convulsionat în brațele mele. Cuțitul a zăngănit pe pavaj.

L-am lăsat jos și l-am percheziționat rapid. Mâinile îmi tremurau de la efectele adrenalinei. Am simțit cum inima îmi bubuia nebunește în piept. La dracu', aia fusese o mișcare bună. Fusese cât pe ce să mă termine cu ea.

Nu avea asupra lui nici portofel, nici vreun act de identitate. Doar cheia de la hotel într-un buzunar al pantalonilor, iar într-un toc de sub braț arma pe care încercase s-o scoată când mă văzuse. Un pistol Heckler & Koch Mark 23. Avea atașat un amortizor Knights Armament, unul dintre cele două modele aprobate de H&K pentru Mark 23.

O curea-cuțit și un H&K cu amortizor. Mă îndoiam că trecuse cu ele fluierând prin securitatea din aeroporturi în drumul spre Macao, deși bănuiam că ar fi fost posibil ca agenții de pază să fi fost prea preocupați de cleștișoarele de unghii și forfecuțele pentru pielițe ca să le observe. Bănuiam totuși că misteriosul domn Nuchi avea contacte locale și că armele îl așteptaseră sau că fuseseră procurate după ce sosise în teritoriu. Mi-am notat în minte să examinez ideea aceea ulterior.

Nimic altceva nu mi-ar fi putut spune mai multe despre cine era el, sau cine îl trimisese. Sau cu cine ar fi trebuit să se întâlnească acum.

M-am ridicat și am privit în jur. La stânga, la dreapta.

Nimic. Pe stradă domnea o liniște mormântală.

M-am afundat în umbre, rotindu-mi reflex capul la dreapta și la stânga în timp ce mergeam, în căutarea pericolelor. Nu i-am luat armele, neavând ce face cu ele în operațiunea curentă și nedorind să mă contaminez cu ceva ce poliția ar fi putut găsi la scena crimei. După un timp, pulsul a început să mi se domolească.

Cine dracu' era Karate? Și cu cine trebuia să se întâlnească? Detestam să știu așa puține despre el. Un nume – Nuchi – care putea fi o poreclă. Și o naționalitate probabilă. Dar nimic mai mult.

Am considerat totuși că, pe ansamblu, nu fusese un rezultat prost. Eram aproape sigur că, indiferent cine îl trimisese, Karate venise aici ca să-l lichideze pe Belghazi. Asta nu mai era de acum o posibilitate.

Iar lucrurile ar fi putut desigur să fi căpătat o turnură mai proastă. Dacă el ar fi scos deja pistolul H&K când apărusem de după colț, în loc să încerce să-l ia după aceea, s-ar fi putut ca acum eu să fi fost cel care zăcea acolo, în beznă.

Am rămas pe străzile înguste, pe aleile întunecate. Pulsul mi s-a încetinit mai mult. Mâinile mi s-au domolit. Pe ambele părți ale străzilor, clădirile au părut să devină mai înalte, iar lumina slabă s-a diminuat, până când mi s-a părut că mergeam în zigzag pe fundul unei râpe adânci, un defileu urban întunecat tăiat de un râu de mult dispărut printre fațadele de beton decolorate. Scările de incendiu ruginite erau promontorii de rocă, rufele atârnate la uscat erau liane și iederi, iar lumina singuratică a unei lămpi cu sodiu de pe un acoperiș era luna rotofeie și gălbuie.

M-am întors spre hotel. Până am ajuns la intrarea din spate, bătăile inimii îmi reveniseră la ritmul normal. Am început să gândesc la viitor, la Belghazi.

Exact, la Belghazi. Evenimentul principal. Se terminase cu spectacolele auxiliare. Aveam să mă apropii de el, să acționez bine și să plec. Iar apoi, ziua cea mare a plății. Îndeajuns de mare pentru ca după aceea să mă pot îndepărta de rahatul ăsta pentru totdeauna.

Sau măcar pentru suficient de mult timp.

Capitolul 2

A doua zi dimineață, Keiko și cu mine ne-am bucurat de alt mic dejun savurat pe îndelete în Café Girassol din hotel, după care am petrecut ora următoare cercetând magazinele hotelului; din toate vedeam perfect holul recepției. Însă Belghazi nu și-a făcut apariția.

La amiază, am mers la o internet café pentru a verifica avizierul electronic pe care-l foloseam pentru comunicațiile cu Tomohisa Kanezaki, legătura mea din CIA. Înainte de a continua, am descărcat o copie a unui software de securitate și l-am instalat, așa cum procedez întotdeauna, pentru a-mi confirma dacă terminalul pe care-l foloseam nu avea „snoopware” – software-uri, unele de natură comercială, altele scrise de hackeri, care monitorizează tastele apăsate și transmit capturi de ecran, ceea ce poate compromite securitatea unui computer. Hackerilor le place să-și plaseze software-urile pe terminale publice, așa cum sunt cele din aeroporturi, biblioteci, magazine și, desigur, internet café-uri, de unde pot culege după aceea parole, numere de carduri de credit, conturi bancare… pe scurt, identități online integrale.

Computerul acesta era curat. Am intrat în avizierul electronic. Mă aștepta un mesaj: „Sună-mă”.

Asta era tot. M-am deconectat și am plecat.

După ce am ieșit, am activat telefonul mobil încriptat primit de la CIA, am tastat butonul pe care-l memorasem, și am început să merg, pentru a îngreuna sarcina oricui ar fi încercat să trianguleze semnalul.

La celălalt capăt a sunat o singură dată, după care s-a auzit glasul lui Kanezaki:

— *Moshi*, *moshi.*

Kanezaki este un *sansei* american, japonez la a treia generație, și-i place să-și demonstreze aptitudinile lingvistice. Rareori îi ofer plăcerea respectivă.

— Salut, am spus.

— Salut, a cedat el. Am încercat să-ți telefonez.

Am zâmbit. Kanezaki lucra în CIA, ceea ce pentru mine însemna în mod automat că nu puteam avea încredere în el. Bineînțeles, probabil că și el avea aceleași rețineri față de mine. În Tokio însă refuzasem să accept să-l asasinez, așa cum îmi propusese chiar șeful lui, și-l avertizasem pe Kanezaki. Ar trebui să fii un ingrat de clasă mondială ca să nu apreciezi o asemenea favoare și știam că se simțea îndatorat față de mine. Nu numai pentru ceea ce făcusem, ci și pentru că el era mai mult american decât japonez, iar americanii, a căror imagine de sine este strâns asociată cu noțiunea de „corectitudine”, sfârșesc prin a deveni obsedați de concept. Sentimentele lui Kanezaki aveau să ne poarte doar o distanță, bineînțeles – din propria mea experiență, unul dintre principiile călăuzitoare ale relațiilor dintre oameni pare să fie „ce ai făcut tu pentru mine în ultima vreme?” –, totuși era ceva, un mic antidot împotriva veninului potențial al afilierilor lui profesionale.

— Dacă nu vorbesc la telefonul ăsta, i-am replicat, îl țin complet închis.

— Economisești bateria?

— Îmi protejez intimitatea.

— Ești simbolul viu al paranoiei, a zis el și mi l-am închipuit clătinând din cap la celălalt capăt al firului.

Am zâmbit din nou. Din unele puncte de vedere, îmi plăcea puștiul, în ciuda organizației pentru care alesese să lucreze. Fusesem impresionat de măsurile de contrafilaj pe care le aplicase împotriva șefului său după ce-l avertizasem și o părticică din mine era încântată să poată asista la dezvoltarea lui din idealist naiv în jucător tot mai experimentat.

— Amicul nostru tocmai a sosit, m-a anunțat.

— Știu, l-am văzut aseară.

— Perfect. Să știi că noi îl urmărim și, dacă ți-ai lăsa telefonul deschis, te-am putea contacta cu informații actualizate în timp real.

Deși n-o știam cu certitudine, suspectam că CIA îl urmărea pe Belghazi prin intermediul unui telefon mobil sau prin satelit care fusese „aranjat”. Eu nu intenționam să comit aceeași greșeală.

— Bineînțeles, am rostit pe un ton neutru până la sarcasm.

La celălalt capăt al firului a urmat o tăcere.

— N-o să-l lași deschis, a spus Kanezaki pe jumătate resemnat, pe jumătate uimit.

Am râs.

— Am avea probabilități mai mari de succes dacă am putea colabora, a spus el, sincer ca întotdeauna.

Am râs iarăși.

— Bine, a zis Kanezaki, procedează în felul tău. Știu că așa vei face oricum.

— Altceva?

— Da. Ar fi cu adevărat frumos din partea ta dacă ai putea justifica unele cheltuieli.

— Haide, am mai discutat chestia asta! Am nevoie de bani ca să intru în sălile unde se joacă sume mari. Aseară am văzut un chinez care a pierdut un milion de dolari americani la bacara. Acolo joacă amicul nostru. Trebuie să ajung lângă

el și ei nu permit spectatori. Și nici jucători mărunți.

Probabil că Kanezaki se comporta așa doar pentru a mă lăsa să cred că câștigasem ceva. Știam că programul acesta nu figura în registrele financiare ale CIA; o pistă de hârtii sau alte documente care putea fi urmărită de Biroul general de contabilitate ar fi fost ultimul lucru dorit de Kanezaki sau superiorii lui.

— Și dacă o să câștigi ceva la masa de joc? a întrebat el.

— O să am grijă să raportez câștigul ca venit impozabil.

A izbucnit în râs, iar eu am spus:

— Am terminat?

— Sigur că da. De fapt, mai este ceva. Un flecușteț. Aseară cineva a fost ucis în cartierul tău.

— Da?

— Da. I-a fost rupt gâtul.

— Neplăcut.

— Tu știi, doar.

Era limpede ce gândea. Kanezaki mă văzuse odată eliminând pe cineva printr-o răsucire brutală a capului.

— De fapt, nu știu, am replicat, dar îmi pot imagina.

Am auzit un pufnet.

— Nu uita, a spus el, că noi continuăm să privim chiar dacă nu suntem acolo, în cameră, lângă tine.

— Dintotdeauna am suspectat că ați fi potriviți ca obsedați ce trag cu ochiul prin gaura cheii.

— Foarte amuzant.

— Cine este foarte amuzant?

Tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi:

— Uite care-i treaba, poate că eu îți sunt dator, însă nu toți de aici nutresc aceleași sentimente. Iar tu nu tratezi exclusiv cu mine. Clar? Ai grijă ce faci.

Am zâmbit.

— Întotdeauna este bine să ai un prieten.

— Rahat, l-am auzit murmurând.

— Dacă voi avea nevoie de ceva, o să te contactez, i-am spus.

— Bine. O pauză, apoi: Baftă!

Am apăsat tasta de încheiere a conversației, am șters jurnalul de apeluri și am dezactivat telefonul.

Kanezaki nu păruse prea tulburat de răposatul Karate. Poate că asta arăta că CIA nu fusese afiliată cu el. Sau poate că exista o afiliere, însă Kanezaki nu făcea pur și simplu parte din bucla respectivă.

Am continuat să merg. Macao răsufla profund în jurul meu, inhalând și exalând ca gâfâielile unui animal.

•••

Seara, Keiko și cu mine am decis să ne distrăm puțin în cazinoul din Lisboa. Nu puteam să-l pândesc întruna pe Belghazi din holul recepției fără să sfârșesc prin a atrage atenția asupra mea. Și ar fi fost prea riscant să-i plasez un microfon în apartament, așa cum procedasem cu Karate – dacă bodyguarzii îi scanau electronic camerele în căutarea de aparatură de interceptare și găseau ceva, își puteau întări securitatea. De aceea am decis că șansa mea cea mai bună de a-l intercepta ar fi fost nu să-l urmăresc, ci să-l anticipez.

Așa ceva poate fi mai simplu decât sună. Tot ce trebuie să faci este să te pui în pielea celuilalt – ce ai face dacă ai fi în locul lui? Cum aș privi eu lumea, ce aș simți, cum m-aș comporta? Chestii adevărate și simple de-ale lui Dale Carnegie. Aprecierea punctului de vedere al celuilalt, lucruri de-astea. Eu-sunt-bine-tu-ești-bine. Eu-sunt-bine-tu-o-să-mori.

Genul ăsta de exercițiu este însă greu de efectuat cu o persoană atât de atentă la securitate ca Belghazi, pentru că asemenea indivizi tind să ocolească tiparele, favorizând aleatoriul. Ore aleatorii, rute aleatorii; atunci când este posibil,

destinații aleatorii. Ei evită în mod deliberat orice dependențe – să prânzească la un anumit restaurant, să se tundă la un anumit salon, să parieze pe cai la o anumită agenție – care pot fi exploatate de oponenți.

Însă atenția acordată de Belghazi securității nu era perfectă. Comportamentul lui suferea de „breșe de securitate", cum le numesc programatorii de computere – în cazul lui, viciul jocurilor de noroc.

Viciul acela permisese probabil Agenției și, poate, lui Karate să-l urmărească până în Macao. Era același viciu pe care încercam să-l exploatez acum pentru a-i intra în minte. Pentru că, dacă ești dependent de partidele de bacara cu mize mari și te afli în Macao pentru câteva zile, nu ai realmente altundeva să mergi decât în Lisboa. Orice altceva pare mărunțiș.

Desigur, Belghazi ar fi știut mai bine. Și poate că el avea să-și exploateze știința aceea, mizându-și fisele într-un loc mai puțin incitant, mai puțin spectaculos, mai puțin predictibil. Eu nu credeam totuși că va proceda așa. În primul rând, dacă ar fi avut genul acela de autocontrol n-ar fi jucat jocuri de noroc. Nu – el avea să vină să joace și să se autolinistească, spunându-și că n-avea de ce să-și facă griji, pentru că oricum nimeni nu știa că el se afla în Macao și, în plus, călătorea mereu însoțit de bodyguarzi, pentru orice eventualitate.

Keiko și cu mine am savurat o cină specifică pentru Macao – un mix exotic de influențe portugheze, indiene, malaysiene și chinezești – la O Porto Interior, un restaurant încântător, dar mai periferic. Locul mi-a oferit oportunități ample de a-mi verifica spatele în drum spre cină, dar și după aceea, când am luat un taxi spre Lisboa.

Fusesem bineînțeles în toate cazinourile din Macao, pe când mă familiarizasem cu teritoriul, dar aceea fusese doar o parte din pregătirea mea pentru operațiunea Belghazi. Trebuia să cunosc nu doar jocurile de noroc din Macao, ci jocurile de

noroc în general și doream o expunere mai mare la ticurile și ritualurile subculturii respective, pentru a le putea absorbi mai bine, pentru a le reflecta, pentru a dobândi nivelul cuvenit de invizibilitate. Macao era un început, dar știam că personajul pe care-l interpretam – un japonez bogat și practicant entuziast al jocurilor de noroc – n-ar fi avut credibilitate esențială, dacă n-ar fi intrat niciodată în Las Vegas.

Așa că am petrecut o săptămână întreagă acolo, locuind în Four Seasons din capătul sudic al stripului[2], întrucât părea singurul hotel bun care putea fi accesat fără să traversezi mai întâi o sală de cazinou și mai știam că voi avea nevoie de refugiu dinaintea fumului, gălăgiei și agitației. Am jucat bacara în scumpul Bellagio, ruletă în Rio, care nu era pe strip, zaruri în Riviera, care începuse să decadă și ale cărei tentative de a fi pe măsura veseliei și strălucirii din jur păreau silite și artificiale, aidoma fardurilor aplicate de o femeie care recunoaște că de fapt n-a fost niciodată o frumusețe, iar între timp a devenit spălăcită și bătrână.

Când nu mai puteam rezista, ieșeam să mă plimb prin deșertul din vestul stripului. Acolo zgomotele dispăreau iute, dar luminile aveau nevoie de mai mult timp pentru a se diminua și chiar după câțiva kilometri tot continuau să oculteze stelele de pe cerul deșertului. În cele din urmă însă totul ajungea să pară suficient de lipsit de importanță în depărtare, iar eu mă opream și priveam ce lăsasem în urmă. Stând în tăcere pe recifurile indigene de nisip, respirând aerul nemișcat și uscat, am decis că orașul improbabil la care mă uitam era un loc trist și singuratic, ale cărui show-uri, restaurante și neoane nu reprezentau decât un pansament țipător, care bandaja o indiscutabilă rană psihică. Las Vegas în sine era un spectacol bizar și trecător în ochii reptilelor ce-l priveau ca și mine, fără să clipească,

din depărtare și care înțelegeau probabil în conștiința lor primitivă și din punctul acesta îndepărtat că în scurt timp totul va redeveni nisip și vegetație sărăcăcioasă, așa acum fusese și înainte.

Pauzele acelea erau inevitabil scurte. Mă întorceam pe strip și totul era în exces: vehicule de teren Hummer achiziționate din scutiri de taxe pentru a fi utilizate pe asfalt perfect neted, fără măcar o groapă care să le pună la încercare; bufete suedeze lungi de câte patru sute de metri, aspirate de meseni incredibil de corpolenți; pensionari drogați de o viață de televiziune și ademeniți spre locul acesta de lăcomia pentru mai mult spectacol, mai mult și mereu mai mult.

Crezusem că atentatele de la 11 septembrie ar fi putut schimba ceva aici, ar fi putut reprezenta ocazia pentru reflecție, pentru concentrare. Însă dacă traumele produseseră un asemenea efect, atunci beneficiile lui fuseseră de scurtă durată. Pe durata timpului petrecut pe strip, milostivitor de scurt, văzusem că, de fapt, nu se schimbase absolut nimic. Sacrificiul era datoria doar a câtorva, care erau, desigur, lăudați cu ipocrizie de cei mulți, care abia dacă făceau o pauză din petrecerile lor infantile pentru a le ura soldaților noroc în război.

Însă toate acestea nu contau deloc pentru mine. Le văzusem și anterior, la prima întoarcere acasă din Vietnam. Eu îmi îndeplinisem scurta datorie militară. De acum toate astea reprezentau problema altora.

Keiko și cu mine am coborât din taxi în fața lui Lisboa și mi-am simțit nivelul de alertă crescând cu un grad. Nu-mi plac cazinourile, indiferent că sunt în Macao, Las Vegas sau altundeva. În primul rând, intrările și ieșirile sunt prea ferm controlate. În al doilea rând, rețelele de videocamere și supraveghere sunt cele mai bune din lume. Orice mișcare faci în sala de joc este înregistrată de sute de aparate video și păstrată minimum două

săptămâni. Dacă există vreo problemă – cineva care câștigă prea mult, o masă la care se pierde prea mult –, managementul poate să reexamineze cele întâmplate și să înțeleagă cum a fost tras pe sfoară, după care să întreprindă acțiuni pentru eliminarea cauzei.

Nu-i vorba însă doar despre dificultățile operaționale, ci lor li se adaugă și atmosfera, scena. Pentru mine, jocurile de noroc, atunci când nu există nicio șansă de a modifica probabilitățile de câștig, poartă întotdeauna o undă de disperare și deprimare. Industria lor recunoaște problema și încearcă să compenseze prin farduri sclipitoare. Bănuiesc că asta funcționează până la un punct, așa cum un deodorant poate camufla un miros neplăcut.

Am intrat prin ușile de sticlă și am suit o scară rulantă scurtă până la sala principală de jocuri, o încăpere rotundă cu suprafața de o mie de metri pătrați, ticsită de mulțimi dense, care se deplasau și lunecau aidoma cheagurilor printr-un flux sangvin care încetează; cu plafonul înalt aproape ascuns înapoia norilor de fum de tutun iluminați de spoturi; o cacofonie de strigăte amestecate, de încântare și disperare.

Keiko dorea să joace la automatele cu fise, ceea ce era perfect, întrucât eram astfel liber să cutreier prin sălile de bacara în căutarea lui Belghazi. I-am dat un teanc de dolari Hong Kong și i-am spus că revin peste câteva ore. Cel mai probabil, dacă lucrurile urmau să se desfășoare conform planului, aveam să merg direct la hotel. Caz în care, atunci când ne regăseam, aveam să-i spun că o căutasem, însă n-o putusem găsi și presupusesem că revenise la hotel înaintea mea.

Am pornit către scara ce mă scotea din sala cu mize mici, suind la cele ale jucătorilor serioși de deasupra. Am trecut pe lângă șiruri de pensionari, care comunicau mecanic cu automatele cu fise și m-am gândit la porumbeii care sunt învățați să

apese cu ciocul o pârghie, în schimbul unei recompense aleatorii. Urmau apoi câteva mese de ruletă absolut interșanjabile, ale căror jucători erau mai tineri decât pensionarii de la automatele cu fise unde aveau și ei să sfârșească peste ani, cu maxilarele încordate, cu ochii strălucind de extaz ieftin și buzele mișcându-se în rugăminți tăcute adresate divinităților identice care, chiar și la rostirea acelor rugăciuni prostești, continuau să-și tortureze adoratorii cu capricii olimpiene.

Am cumpărat fise în valoare de patru sute de mii de dolari Hong Kong, echivalentul a șaizeci de mii de dolari. Îl storsesem deja pe Kanezaki de banii aceia, și nu numai, în categoria „cheltuieli" – de care se plânsese anterior. După aceea am trecut de la o sală la alta, fără să intru în vreuna până nu găseam ceea ce căutam.

În exteriorul celei mai exclusiviste săli VIP din Lisboa, la nivelul al cincilea și ultimul al cazinoului, cei doi bodyguarzi flancau intrarea. Probabil că Belghazi se simțise suficient de protejat înăuntru, ca să nu se mai sinchisească să protesteze înaintea regulii „fără spectatori". Și, desigur, bodyguarzii puteau monitoriza eficient intrarea, ocupându-se după caz de oricine li s-ar fi părut suspect.

Din păcate pentru ei, nu sunt un ins care să pară suspect. Iar prezența lor m-a anunțat cu precizie unde trebuia să merg.

Am trecut pe lângă ei și am intrat în sală. Se juca doar la una dintre cele trei mese de bacara. Restul erau pustii, cu excepția crupierilor, bineînțeles, care stăteau în posturi la fel de rigide ca și gulerele scrobite ale cămășilor lor albe, pregătiți pentru jucătorii care aveau să apară cu certitudine odată ce seara se transforma în noapte, și a câtorva asiatice atrăgătoare, pe care le-am identificat ca momeli care să-i atragă pe jucătorii pe sume mari aflați în trecere prin zâmbetele lor strălucitoare și decolteurile îndrăznețe.

M-am uitat spre masa activă. Erau într-adevăr acolo: Belghazi și blonda, amândoi îmbrăcați cu bun gust și ceva mai stilat decât ceilalți jucători. Belghazi avea o cămașă albă, descheiată la gât, și blazer bleumarin; blonda purta o bluză albă din mătase și un bolero negru. Majoritatea celor paisprezece locuri pentru jucători de la masă erau ocupate, însă lângă Belghazi și prietena lui erau scaune goale. Erau singurii străini din sală și probabil că se așezaseră pe locurile izolate pentru a nu ofensa pe nimeni care ar fi putut considera ghinionistă prezența unui străin. Eu nu aveam asemenea superstiții. Ba chiar dimpotrivă, în seara asta.

Mai fusesem în sala aceasta și văzusem mize care ajunseseră la o sută de mii de dolari americani pentru o singură mână. Știam că unii jucători de aici puteau să mizeze toată noaptea și apoi și noaptea următoare. Câțiva dintre cei de la masă, cu ochi sticloși, cu tenuri pământii sub luminile candelabrelor, arătau de parcă stăteau într-adevăr aici de câteva nopți.

Crupierul a întors mâna jucătorului și a anunțat:

— Opt natural!

Murmure incitate s-au auzit în jurul mesei: optarul era o carte „naturală” și putea fi bătută doar de un nouar. Mâna aceea avea să fie decisă în funcție de cărțile aflate deja pe masă – nu se mai puteau împărți altele. După o deliberare aproape dureroasă, crupierul a întors cărțile băncii și a strigat imediat:

— Nouă natural!

A urmat o rafală de ovații amestecate cu înjurături, primele din partea celor care mizaseră pe mâna băncii, iar celelalte din partea celor care mizaseră pe mâna jucătorului. În timp ce crupierul a trecut cărțile peste masă celorlalți doi crupieri, care au început să le plătească câștigătorilor, mulți jucători au plecat capetele și au început să mâzgălească pe carnețelele oferite de cazinou, în

încercarea de a discerne un tipar în aleatoriu, o suită norocoasă pe care ar fi încercat s-o exploateze cu succes.

M-am apropiat și m-am așezat pe scaunul din dreapta lui Belghazi, astfel încât el avea să se întoarcă în mod firesc cu spatele la mine pentru a vorbi cu blonda sau pentru a urmări acțiunile jucătorului de pe Locul 1, care era desemnat să acționeze ca „bancă". Am observat servieta de laptop, rezemată de piciorul lui, unde o putea simți dacă ar fi fost cumva atinsă.

Belghazi s-a răsucit spre mine.

— Ne-am mai întâlnit, nu-i așa? a întrebat în engleză cu accent francez și ochii i s-au mijit puțin.

Tonul era pe jumătate încercare de a-și reaminti, pe jumătate acuzație. Blonda ne-a privit, după care și-a întors ochii.

Gestul lui fusese o ușoară încălcare a etichetei jucătorilor pe mize mari, care se bizuie în general pe respect pentru anonimatul celorlalți.

— Poate la mesele de jos, am răspuns ascunzându-mi surprinderea. A trebuit să-mi sporesc nițel fondurile înainte de a sui la sălile VIP.

El a clătinat de două ori din cap, lent, și a zâmbit, fără să-și desprindă privirea de la mine.

— Nu la mesele de jos. În Oriental. Cu o asiatică drăguță. Nu vă însoțește în seara asta?

— Stați în Oriental? am replicat, ocolindu-i întrebarea, așa cum ar fi procedat orice donjuan care se respectă și care tocmai a fost întrebat de un străin despre amanta lui.

— Este un hotel bun, a zis Belghazi ocolind la rândul său răspunsul direct.

Am fost impresionat. Avusesem grijă să nu ies în evidență, ori să atrag atenția în orice fel, însă Belghazi îmi reținuse oricum chipul. Era perfect adaptat la ceea ce-l înconjura, la șabloanele care ar

fi putut, la un moment dat, să facă diferența între câștig și pierdere. Sau între viață și moarte.

Crupierul ne-a anunțat că era momentul să ne plasăm mizele.

— Da, am rostit și am mizat pe bancă suma minimă de zece mii de dolari americani, însă acesta este locul potrivit pentru bacara.

Belghazi a încuviințat și a mizat cincizeci de mii de dolari pe jucător, apoi s-a întors către „bancher” pentru a urmări împărțirea cărților. Din gestul lui am înțeles că nu-l îngrijora realmente persoana mea. Dacă l-ar fi îngrijorat, nu mi-ar fi întors spatele. El făcuse pur și simplu o testare reflexă – trăsese un glonț în lizieră, pentru a vedea dacă lovise pe cineva și dacă cineva îi răspundea focului.

„Bancherul” a întins prima carte crupierului. În clipa când a făcut-o, m-am aplecat înainte și am încrucișat mâinile, astfel că degetele mâinii drepte mi-au atins ceasul Traser P5900 pe care-l purtam pe încheietura mâinii stângi. Dedesubtul ceasului exista o capsulă de mărimea unghiei ce conținea un mini-cocteil, improbabil de a fi servit de barmanițele cazinoului. Combinația respectivă consta în principal din stafilococ auriu – un patogen toxic cu acțiune rapidă – și hidrat de clor, un compus care cauzează greață, dezorientare și pierderea cunoștinței în următoarele una până la patru ore. Primul avea să-l readucă pe Belghazi urgent la hotel. Al doilea avea să aibă grijă ca el să doarmă tun, chiar dacă nu teribil de confortabil, după ce ajungea acolo. Am eliberat capsula și am ținut-o între degetele arătător și mijlociu de la mâna dreaptă. Aveam să aștept momentul potrivit – când Belghazi întorcea capul, un câștig sau o pierdere mare a cuiva, ori altă distragere – și atunci să acționez.

Știam că planul meu oferea un atu secundar important: simptomele infecției cu stafilococ sunt atât de acute și se instaurează atât de rapid, încât

exista o probabilitate însemnată ca Belghazi să revină în camera de hotel fără blondă, sau măcar înaintea ei. Și chiar dacă ea l-ar fi însoțit sau l-ar fi urmat la scurt timp, era perfect posibil ca bărbatul s-o expedieze pentru o vreme, ca să poată îndura în solitudine efectele stomacului său rebel.

Am câștigat prima mână. Deocamdată era bine: nu știam cât va dura totul și, în ciuda probabilităților favorabile și a ritmului relaxat al jocului de bacara, banii lui Kanezaki nu aveau să dureze veșnic.

A apărut o chelneriță drăguță și Belghazi a comandat o apă tonică. Dacă avea să continue să mizeze câte cincizeci de mii, probabil că dorea să evite deocamdată alcoolul. I-am urmat exemplul.

Blonda s-a aplecat spre Belghazi și a spus:

— *Je vais essayer les tables de dés*. *Je serai de retour bientôt*. „Mă duc să-ncerc la mesele de zaruri. Nu stau mult”.

S-a ridicat și a plecat.

Perfect. Am aruncat o privire scurtă după ea, din genul pe care Belghazi n-ar fi considerat-o nici surprinzătoare, însă nici nerespectuoasă. Purta fustă neagră, asortată cu boleroul. Avea picioare superbe și pășea cu siguranța neafectată a unei femei care a înțeles de mult că este frumoasă și în prezent nu consideră asta nici ceva remarcabil, nici demn de măguliri.

La mâna următoare, Belghazi a dublat miza. Eu am rămas la suma minimă. De data asta am câștigat amândoi.

Chelneriță a adus băuturile pe o tavă de argint. A așezat paharul lui Belghazi pe masă lângă el, apoi s-a aplecat înainte cu paharul meu. Bărbatul se uita la „bancher”, care se pregătea să împartă cărțile. *Acum*!

M-am ridicat pe jumătate din scaun, întinzându-mi ambele mâini spre pahar, de parcă aș fi avut grijă să nu vărs nicio picătură. Când mi-a trecut peste paharul lui Belghazi, palma dreaptă s-a oprit

o fracțiune de secundă, degetele s-au comprimat și etanșarea din partea inferioară a capsulei, mai subțire decât carcasa din plastic, s-a deschis silențios și a eliberat conținutul. Mi-am folosit trunchiul pentru a camufla gestul de sus, de unde era posibil să fie înregistrat de videocamerele de deasupra. *Gata*! M-am așezat înapoi în scaun, cu apa tonică în mână.

În decursul următoarei runde, ca și a celei de după ea, Belghazi și-a ignorat paharul. Gheața din pahar i se topea și am început să mă îngrijorez că o chelneriță îi va înlocui paharul. Aveam asupra mea încă o capsulă, desigur, totuși nu doream să repet manevra riscantă de a-i turna conținutul în paharul lui.

Până la urmă n-a fost însă nevoie. După a cincea mână jucată, Belghazi și-a ridicat paharul și a băut. O înghițitură. O pauză, apoi încă una. A pus paharul jos.

Era suficient. Sosise momentul să plec. Am mai jucat o mână, apoi mi-am strâns fisele.

— Baftă, i-am spus și m-am sculat în picioare.

— Așa repede? a întrebat el.

Nu stătusem nicio oră – o clipire din ochi după standardele jucătorilor serioși. Mi-am dat seama că Belghazi continua să testeze. Avea instinctul unui polițist față de anomalii. Am aprobat din cap și am zâmbit.

— Am învățat să plec cât timp sunt pe plus, i-am spus și mi-am ridicat fisele.

A zâmbit și el, însă ochii îi erau la fel de reci ca întotdeauna.

— Da, a comentat, de obicei așa este înțelept.

Înainte de a părăsi cazinoul, m-am oprit să folosesc una dintre toalete. Vezica urinară plină ar fi reprezentat o neplăcere mai târziu în noaptea asta și doream de asemenea să mă spăl foarte bine pe mâini. Stafilococii sunt niște bacterii foarte afurisite și nu aveam chef să le înghit accidental.

Am luat un taxi până la Oriental și am mers direct în cameră. Keiko nu venise; probabil că încă miza banii pe care-i dădusem. Am luat din seif tot ce aveam nevoie, am pus obiectele într-un rucsac pe care-l adusesem exclusiv pentru ocazia aceasta și m-am dus direct la apartamentul lui Belghazi. În scurt timp, el avea să se simtă rău și era de așteptat să revină la hotel la scurt timp după aceea, așa că până atunci trebuia să intru în apartament. Dacă el ajungea primul, ar fi putut trage zăvorul interior – un element de tehnologie inferioară, însă inaccesibil din exterior – și atunci aș fi ratat oportunitatea asta.

Înainte de a intra, am folosit SoldierVision. Blonda spusese că se ducea să joace zaruri, totuși unii se mai răzgândesc. Apartamentul era gol. Am intrat, folosind șperaclul. Ar fi fost excelent dacă m-aș fi putut ascunde pur și simplu în debara sau sub pat, însă acelea aveau să se numere printre primele locuri examinate de bodyguarzi, dacă ar fi efectuat fie și o cercetare superficială. M-am dus rapid la cea mai mare dintre cele două camere de baie ale apartamentului. Pe polița din marmură scumpă din jurul chiuvetei erau întinse două seturi de obiecte de toaletă – probabil al lui Belghazi și al blondei.

De la muchia frontală a poliței, o lespede din marmură cobora până la aproximativ un sfert din distanța până la podea. Am scos din rucsac o mini-lanternă SureFire E1e – lungă de șapte centimetri, grea de cincizeci de grame și cu intensitatea de cincisprezece lumeni –, m-am lăsat pe vine și am privit înapoia lespezii. Țevi pentru apă rece și caldă coborau de la robinetele chiuvetei de deasupra și dispăreau în perete. Am zărit fundul curbat al chiuvetei din ceramică și conducta sifonului ei care șerpuia în jos, pentru ca după aceea să intre în peretele din spate, la fel cu celelalte țevi.

Am zâmbit. Dacă Belghazi s-ar fi cazat într-o cameră mai modestă, n-aș fi putut recurge la soluția asta și ar fi trebuit să găsesc ceva mai puțin optim. Așa însă polița era suficient de lată ca să lase un interstițiu considerabil între spatele lespezii verticale din marmură și dedesubtul bazinului chiuvetei dinapoia sa. Trebuia să mă înghesui puțin, însă era loc suficient pentru orice persoană de mărimea mea.

Am scos din rucsac un obiect din nailon special conceput, care prin derulare forma un fel de hamac negru, subțire și inconfortabil, terminat prin patru menghine din aluminiu. M-am lăsat iarăși pe vine, am ținut mini-lanterna între buze și am căutat locuri unde să fixez menghinele. Le-aș fi putut înlocui cu ventuze de sucțiune sau cu alte mijloace de fixare, însă nu era necesar: polița de marmură cântărea minimum o sută de kilograme și era susținută de mai multe nervuri din lemn, care ofereau puncte de fixare convenabile pentru menghine. Le-am montat, am tensionat benzile orizontale ale „hamacului", apoi am suit în el împreună cu rucsacul. Stăteam pe o parte, ghemuit în jurul curburii chiuvetei, cu rucsacul sub brațul de deasupra. Era inconfortabil, totuși nu intolerabil. Cu siguranță avusesem parte și de situații mai rele și, oricum, nu credeam că voi aștepta prea mult.

Știam că bodyguarzii, dacă erau cât de cât pricepuți, vor inspecta apartamentul înainte de a-l lăsa pe Belghazi să intre. În același timp însă știam că, în actuala lui stare, Belghazi va dori să fie singur și de aceea le va ordona probabil să iasă… înainte de a fi putut efectua o examinare amănunțită. Prudent ca întotdeauna, eram totuși echipat cu un pistol cu un singur glonț calibrul 5,6 mm, realizat de CIA și ascuns cu iscusință în interiorul unui stilou Montblanc Meisterstück elegant, pe care îl scosesem din rucsac. Dacă dădeam de necaz, aveam să utilizez stiloul de

unică folosință pentru a-l doborî pe individul cel mai apropiat de mine, pentru ca în lupta ce avea să urmeze să improvizez cu orice mi-ar fi rămas. Bineînțeles, dacă se ajungea la așa ceva, n-aș mai fi fost plătit, așa că pistolul era exclusiv pentru urgențe.

N-a trebuit să aștept mult. La douăzeci de minute după ce mă instalasem pe poziție, am auzit deschizându-se ușa apartamentului. În living s-a aprins lumina. S-au auzit apoi sunete de pași care se apropiau rapid. Ușa cabinei pentru toaletă s-a izbit de perete, urmată imediat de zgomotele unor vărsături violente.

Alți pași. Un glas bărbătesc:

— *Monsieur Belghazi*…

Am bănuit că era un bodyguard. După alte vomismente, vocea lui Belghazi s-a auzit gros și răgușit:

— *Yallah*!

Nu cunoșteam cuvântul, dar am înțeles ce zicea. „Ieși afară, imediat!”

L-am auzit pe bodyguard îndepărtându-se, apoi zgomotul ușii exterioare a apartamentului, care s-a deschis și închis. Belghazi a continuat să geamă și să vomite. În graba lui nu se mai sinchisise să aprindă lumina în camera de baie, dar din living răzbătea destulă lumină și am putut zări umbre sub chiuveta înapoia căreia eram suspendat.

Am auzit un zăngănit metalic pe pardoseala din marmură și m-am întrebat ce putuse fi. Apoi mi-am dat seama: era catarama curelei lui. Stafilococul cauzează diaree și Belghazi se lupta să facă față declanșării simptomelor. Sunetele și mirosurile ce au urmat mi-au confirmat diagnosticul.

După alte zece minute, l-am auzit împleticindu-se afară din baie. Lumina din dormitor s-a stins. Era aproape sigur că se prăbușise în pat.

Am mișcat imperceptibil brațul și am privit cadranul iluminat al ceasului Traser. Aveam să-l

mai las jumătate de oră – timp suficient ca să mă asigur că hidratul de clor îi fusese aproape complet procesat prin sistem și de aceea extrem de greu de detectat, totuși nu prea mult ca el să înceapă să se trezească. Stafilococul ar fi apărut bineînțeles la un examen patologic, dar stafilococii există natural, chiar dacă neplăcut, în alimente, așa că prezența sa post-mortem n-ar fi ridicat o problemă. Cu ceva noroc, în absența altor explicații probabile, el putea fi învinuit pentru atacul de cord pe care urma să-l sufere Belghazi.

În realitate problema cardiacă avea să fie rezultatul unei injecții cu clorură de potasiu. Aveam să încerc s-o fac în vena axilară de la subsuoară sau poate în vena oftalmică din ochi, unde erau greu de depistat, mai ales cu acul de 25 mm pe care aveam să-l folosesc. O injecție cu clorură de potasiu este o moarte nedureroasă, recomandată, cel puțin implicit, de cardiologi sinucigași din toată lumea. Clorura de potasiu depolarizează membranele celulelor din întreaga inimă, producând un stop cardiac complet, pierderea imediată a cunoștinței și moartea rapidă. Post-mortem, alte celule din corp încep să se dezintegreze în mod natural, eliberând potasiu în fluxul sangvin și făcând astfel de nedetectat prezența agentului declanșator.

Au trecut douăzeci de minute fără să aud altceva decât ocazionalele gemete în stare de inconștiență ale lui Belghazi. M-am rostogolit din hamac și am coborât silențios pe pardoseală. După câteva minute aveam să încep să pregătesc injecția. Aveam o sticluță cu cloroform, pe care să-l folosesc dacă bărbatul începea să se foiască în timpul procedurii.

Am auzit o cheie-cartelă lunecând în încuietoarea ușii. Am încremenit și am ascultat.

A trecut o secundă. Am auzit ușa deschizându-se. Apoi clicăitul închiderii ei. Lumina s-a aprins în dormitor.

Am strecurat mâna în rucsac și am scos stiloul Montblanc. Am auzit sunete de pași în dormitor. Belghazi gemea slab. După care, vocea unei femei a întrebat:

— *Achille*, *tu vas bien*? „Achille, te simți bine?”

În mod clar pierdut în lumea viselor, Belghazi n-a răspuns decât prin gemete aleatorii.

Blonda, mi-am spus. Am trecut stiloul în mâna stângă și am folosit dreapta pentru a-mi scoate portcheiul și oglinda dentară scurtată ce atârnă pe el. M-am apropiat în vârful picioarelor de ușă și am orientat oglinda astfel încât să pot vedea în ea reflectarea dormitorului.

Era blonda, așa cum mă așteptasem. Probabil că avea propria ei cheie.

Am făcut o grimasă. Ca naiba! Dacă ar mai fi întârziat doar zece minute, totul s-ar fi terminat.

Am văzut cum l-a scuturat pe Belghazi o dată, apoi din nou, mai tare.

— Achille? a repetat ea.

De data asta n-a primit ca răspuns nici măcar un geamăt.

Am văzut-o inspirând adânc, reținând aerul în plămâni pentru o clipă, după care a expirat lent, coborând bărbia și umerii din aceeași mișcare. După aceea s-a apropiat iute și tăcut de întrerupătorul din perete și a stins plafoniera. Dormitorul era luminat acum numai de strălucirea ambientală a clădirilor și felinarelor stradale de afară. Am privit-o cum s-a uitat la perdelele vaporoase ale încăperii, care erau trase.

Blonda s-a apropiat apoi de biroul pentru scris aflat vizavi de pat. Pe el am zărit geanta pentru laptop a lui Belghazi, cea pe care o avusese atât în recepția hotelului, cât și la cazinou. Interesant…

Femeia a tras fermoarul genții și a scos dinăuntru un laptop subțire, căruia i-a ridicat capacul. S-a întors după aceea la pat, a luat cu grijă o pernă de lângă capul lui Belghazi, s-a întors la birou și a așezat-o peste tastele laptopului. Am

avut nevoie de o secundă ca să înțeleg ce făcea: înăbușea orice fel de muzică ar fi anunțat trezirea la viață a sistemului de operare. O acțiune elegantă, care dovedea premeditare, și poate chiar ceva experiență. Ea n-ar fi știut la ce nivel de volum sonor lăsase Belghazi laptopul când îl utilizase ultima dată; era posibil ca tonurile muzicale ale inițializării sale să-l smulgă din somnul lui adânc.

După câteva minute, logoul Windows a apărut pe ecran, iar notele însoțitoare abia dacă s-au auzit sub perna moale și matlasată care era apăsată deasupra. Femeia a stat nemișcată un moment, apoi a ridicat perna și a pus-o în pat în locul de unde o luase. Am observat că n-o aruncase pe podea și nici la întâmplare prin jur. Păstra dormitorul așa cum îl găsise, adică așa cum îl lăsase Belghazi, până la ultimele detalii. Alt semn că avea instincte bune, sau că era antrenată. Sau ambele.

Blonda a revenit la birou și a scos din poșetă un telefon mobil. A petrecut câteva clipe tastând ceva pe el, după care l-a îndreptat spre laptop. A reînceput să tasteze pe telefon.

Au trecut câteva minute. Femeia tasta pe telefon, apoi privea laptopul și reîncepea să tasteze. Ocazional, arunca o privire spre Belghazi. În tot acel timp puteam vedea ecranul laptopului, care nu se schimbase defel. Bănuiam că accesul la laptop era protejat prin parolă și că „telefonul mobil” era mai mult decât părea, iar blonda îl folosea pentru a interoga laptopul prin infraroșu sau Bluetooth, încercând probabil să genereze o parolă, ori să-l acceseze în alt fel.

S-au scurs cinci minute, după aceea alte cinci. Se apropia punctul în care Belghazi ar fi putut metaboliza destul din drog pentru a-și recâștiga cunoștința. Alte cinci minute, cel mult zece, și trebuia să abandonez.

Dar cum? Nu mă îngrijora ieșirea din apartament. Belghazi n-ar fi fost în stare să mă oprească, chiar dacă ar fi fost complet treaz când plecam și nu mă așteptam nici ca femeia să reprezinte un obstacol important. Însă dacă Belghazi mă vedea, mai ales după scurtul nostru dialog din Lisboa din cursul serii, sau dacă blonda anunța că în apartament fusese un intrus, m-aș fi confruntat cu un mediu de protecție și mai greu de străpuns. O a doua ocazie ar fi fost al naibii de greu de găsit.

L-am auzit pe Belghazi gemând. Femeia a încremenit și l-a privit, însă el nu s-a mișcat. Cu toate acestea, blonda decisese probabil că bărbatul era pe punctul de a se trezi, deoarece, după încă o secundă, și-a pus telefonul în poșetă, a așezat poșeta pe podea și a închis laptopul, utilizând perna așa cum făcuse mai devreme pentru a înăbuși eventuala melodie finală. După ce ecranul s-a întunecat, a coborât capacul, a pus laptopul în geantă, a așezat perna pe pat și a început să se dezbrace.

Rahat!

Situația se deteriora. Nu mă puteam baza pe faptul că femeia va adormi destul de rapid sau că va dormi atât de adânc, încât să-mi permită să ies neobservat. Ba chiar dimpotrivă, din câte văzusem până acum, părea că dormea la fel de superficial ca mine. De asemenea, din precauțiile pe care le dovedise deocamdată, știam că trăsese zăvorul interior al apartamentului, că o făcuse probabil în mod deliberat, ca parte a unei liste de control mintale și că, de aceea, va ține minte c-o făcuse. Dacă îl găsea deschis mâine dimineață, ar fi fost mai probabil să concluzioneze că cineva fusese înăuntru, decât că nu mai știa ce făcuse ea însăși.

Să-i omor pe amândoi? Ținând seama de circumstanțe, era imposibil s-o fac „natural”. Kanezaki accentuase că plata era condiționată de absența oricăror dovezi ale unui asasinat, așa că nu

aveam să folosesc violența fățișă decât dacă aș fi fost silit. În plus eu nu mă ating niciodată de femei sau de copii. Existase o excepție recentă, dar acela fusese un caz personal. În privința însoțitoarei lui Belghazi nu aveam asemenea justificări. Dimpotrivă, constatam că îmi plăcea. Și nu era vorba doar despre aspectul ei exterior, ci despre acțiunile ei, siguranța de sine și aerul de autoritate pe care-l degaja. La care se adăugau instinctele și inteligența despre care apreciam că tocmai le văzusem în plină desfășurare.

Exista o posibilitate. Era riscant, însă oricum nu putea fi mai rău decât celelalte alternative din actuala mea listă sărăcăcioasă de opțiuni.

Am așteptat până ce femeia s-a dezbrăcat complet, momentul în care avea să se simtă cel mai neajutorată și derutată. Tocmai înainta spre pat, probabil pentru a sui alături de Belghazi, când am intrat în dormitor.

Ea a tresărit când m-a văzut, totuși și-a păstrat în general cumpătul.

— Ce dracu' cauți tu aici? a întrebat cu glas scăzut, în engleză cu ușor accent european.

L-a accentuat pe „tu" din întrebare și a părut mai degrabă acuzatoare, decât temătoare.

— Mă cunoști? am întrebat pe același ton scăzut, întrebându-mă *Ce naiba*?

— Din cazinou. Și te-am văzut și în hotel. Ce faci aici?

Doamne, era la fel de atentă ca Belghazi!

— Ai avut noroc cu laptopul? am întrebat, încercând să recâștig inițiativa.

Aveam privirea fixată asupra trunchiului ei, zona pe care o urmăresc întotdeauna, după ce-mi confirm că mâinile sunt goale, deoarece mișcările agresive tind să-și aibă originea în secțiunea mediană. În cazul acesta însă, ceea ce vedeam mă distrăgea. Dezbrăcată, blonda arăta încă și mai bine decât fusese în vestimentația neagră în care o văzusem mai devreme.

Ea și-a păstrat cumpătul.

— Nu știu despre ce vorbești.

Am activat foarte scurt SoldierVision, pe care continuam să-l țin pe încheietură, și am mințit fără să clipesc:

— Serios? Am înregistrat totul pe nivel de luminozitate scăzută.

Femeia a aruncat o privire dispozitivului, apoi s-a uitat la mine.

— Pe un SoldierVision? N-am știut că face și înregistrări.

La naiba, cunoștea aparatura. Indiferent cine ar fi fost, era pricepută și trebuia să încetez s-o subestimez.

— Modelul ăsta înregistrează, am improvizat rapid. Așa că-ți propun un târg. Nu știu pentru cine lucrezi, și nu-mi pasă. Din partea mea, nimic din dormitorul ăsta nu s-a-ntâmplat niciodată. Tu nu m-ai văzut și eu nu te-am văzut. Ce zici?

Ea a tăcut mult timp, aparent nepăsându-i că era complet dezbrăcată. După aceea a întrebat:

— Tu cu cine ești?

Am zâmbit.

— Fără întrebări, ci doar tăcere.

A tăcut iarăși. Ochii mi-au coborât pentru o clipă. Avea corpul frumos, simultan musculos și curbiliniu, ca al unei patinatoare artistice sau al unei gimnaste neobișnuit de înalte, cu piele delicată și albă, care părea să strălucească slab în lumina difuzată prin perdele.

Am ridicat privirea. Ea îmi urmărea cu atenție ochii.

— Probabil că povestea cu înregistrarea video este o cacealma, a rostit cu glas egal, totuși nu-mi pot asuma riscul. Nu te pot lăsa să pleci cu ea.

Am fost impresionat de aplombul ei. Am arătat din cap spre Belghazi.

— Se va trezi dintr-o clipă în alta. Dacă se trezește și mă vede aici, va fi rău și pentru mine, și pentru tine.

Blonda a dat ochii peste cap, parcă exasperată, și a spus:

— Stai să mă-mbrac.

Aproape că m-a păcălit. Părea absolut firesc – era dezbrăcată în fața unui străin și dorea să-și pună niște haine. Aceeași goliciune nu păruse însă s-o fi deranjat cu numai câteva momente mai devreme. Iar exasperarea nu era o expresie pe care s-o etaleze foarte convingător.

— Nu, am rostit apăsat.

Stiloul îmi era în buzunar acum și n-aș fi avut timp să-l scot. Și chiar dacă aș fi reușit, îndreptarea unui Montblanc spre cineva tinde să atragă mai puțină atenție decât, să zicem, folosirea unui pistol Glock calibrul 10 mm în același scop. N-aș fi putut folosi stiloul pentru a o controla pe femeie, ci doar pentru a o împușca, ceea ce nu doream să fac.

Ea m-a ignorat. Am văzut că se îndrepta spre poșetă, nu spre haine.

Probabil că avea o armă acolo. Am străbătut distanța din doi pași mari și am tras un șut poșetei, expediind-o cât colo. Când am făcut-o, blonda s-a îndreptat și i-am văzut cotul stâng fulgerând într-un arc spre tâmpla mea dreaptă. M-am apropiat în mod reflex, ca să intru sub lovitură, și am dat să ridic brațele. Cotul ei și-a ratat ținta, dar instantaneu femeia și-a rotit șoldurile în direcția opusă și m-a prins cu celălalt cot, sosind din cealaltă parte. *Buuum*, am văzut stele verzi. Înainte ca ea să poată lega altă combinație, m-am lăsat să cad, i-am cuprins glezna cea mai apropiată cu brațul meu stâng și am lovit-o cu umărul în fluierul piciorului. A căzut ca un sac pe spate.

Pentru a o împiedica să lanseze o lovitură cu călcâiul liber sau, de fapt, orice alt atac cu picioarele, mi-am pus o mână pe coapsa ei și am împins-o, îndepărtându-mă. M-am ridicat și m-am retras, privind-o cu atenție.

— Ești nebună? am întrebat cu glas scăzut. Ce va crede Belghazi, dacă-l trezești?

Asta era întrebarea-cheie, deși avea și un răspuns logic. Dacă ea ar fi dorit sau ar fi fost dispusă, l-ar fi trezit deja. Nu voia însă ca el să știe de mine, poate din cauza „înregistrării video” sau poate și din alte motive. Încercarea de a mă scoate definitiv din luptă fusese un risc calculat. Dacă eu aș fi fost mort, atunci ar fi existat o singură variantă despre cele întâmplate.

Zona capului unde mă lovise îmi pulsa surd. M-am apropiat de poșeta ei și am ridicat-o, ca să mă asigur că n-avea să repete încercarea. Nu știam ce era înăuntru: un ruj paralizant, carduri de credit cu muchii letale, poate un stilou-pistol ca al meu.

Belghazi a gemut din nou. Aș fi avut nevoie de minimum câteva minute ca să-l pregătesc pentru injecție, chiar presupunând că aș fi putut s-o fac fără intervenția noii mele partenere de sparring, și se părea că nu mai dispuneam de timpul necesar.

— Ar fi fost frumos dacă ne-am fi putut întâlni în alte circumstanțe, am spus frecându-mi tâmpla dureroasă și am făcut un pas spre ușă.

— Cum o să treci de bodyguarzi? am auzit-o pe blondă.

Întrebarea ei m-a descumpănit. Mă așteptasem ca ei să fi plecat după ce-l aduseseră pe Belghazi la apartament.

Am îndreptat SoldierVision spre perete și am privit ecranul. Într-adevăr, de cealaltă parte a ușii era o siluetă umană. *Rahat*!

— Dă-mi înregistrarea video, a urmat blonda, și-l expediez pe bodyguard de aici. O să poți să ieși.

Am clătinat încet din cap, străduindu-mă să improvizez o ieșire din situația asta.

Belghazi a gemut iarăși. Femeia l-a privit, după care s-a uitat la mine.

— Uite ce-i, a șoptit ea tăios, nu știu cine ești, însă e clar că nu-i ești prieten. Ai dedus că nici eu nu-i sunt prietenă. Poate că ne-am putea ajuta reciproc.

— Poate, am repetat privind-o.

— Însă pentru asta vreau din partea ta un semn de bună credință. Dă-mi înregistrarea video.

Am repetat clătinătura din cap.

— Știi bine că n-o pot face. Nici tu n-ai face-o, în locul meu.

Ochii i s-au îngustat foarte puțin.

— De fapt, nu cred că există vreo înregistrare video. Așa că, atunci când el se trezește, va fi cuvântul meu împotriva cuvântului tău. Și-ți spun de acum, el va fi înclinat să mă creadă pe mine, nu pe tine.

Am ridicat din umeri.

— Și dacă îi spun să examineze fișierul de porniri al laptopului? Sunt sigur că-l are activat. Sau să se uite mai atent la „telefonul tău mobil”?

La asta n-a mai avut răspuns.

— În același timp însă, am continuat, sunt de acord că ne putem ajuta reciproc. Uite ce putem face. Eu mă voi ascunde din nou. Tu îl chemi pe bodyguard înăuntru, îi spui că lui Belghazi pare să-i fie realmente rău, că a vomitat și abia mai este conștient, și că trebuie să-l duci la spital. Tu și bodyguardul plecați de aici. Nimeni nu va mai cerceta apartamentul după ce el a fost înăuntru, iar eu voi ieși imediat după plecarea voastră. După aceea poți să capeți înregistrarea video.

Femeia a rămas tăcută. Dacă eu aș fi fost prins aici și acum, iar Belghazi ar fi aflat despre „înregistrarea video” sau dacă aș fi pomenit de fișierul de porniri al laptopului sau despre telefonul ei mobil, atunci acoperirea blondei, oricare ar fi fost aceasta, ar fi fost distrusă cu certitudine. Desigur, ea își asuma un risc lăsându-mă să plec cu „înregistrarea video”, dar putea scăpa nesuspectată. Înțelegea perfect probabilitățile respective și știa că și eu le înțelegeam.

— Cum te contactez? am întrebat-o, parafând acordul.

A țuguiat buzele, apoi a spus:

— Caută-mă în cazinou, mâine seară după ora opt.

— În Lisboa?

— Nu, aici, în Oriental.

— Sub ce nume?

M-a privit cu ochi reci și furioși.

— Delilah.

Belghazi a gemut. Am încuviințat scurt din cap și m-am retras iute în camera de baie. Am scos stiloul Meisterstück, apoi m-am cuibărit înapoi în hamacul dinapoia chiuvetei.

După o secundă, am auzit deschizându-se ușa apartamentului, urmată de o conversație înăbușită purtată în franceză. Glasul lui Delilah și al unui bărbat. I-am auzit intrând în dormitor, unde au încercat să-l trezească pe Belghazi. Am distins câteva cuvinte în franceză: „bolnav”, „spital”, „doctor”. După aceea vocea lui Belghazi, răgușită și ametită:

— *Non*, *non. Je vais bien.* „Nu, nu, sunt bine”.

Glasul lui Delilah, mai aproape acum, îndemnându-l să consulte un medic. Alte proteste, de asemenea mai aproape.

Rahat, Belghazi se sculase și acum veneau spre mine. Mi-am impus să mă relaxez și am respirat silențios pe nas.

— *Je vais bien*, l-am auzit din nou, de data asta chiar din fața sălii de baie. Acum vocea îi părea mai sigură pe sine. *Attendez une minute.*

I-am auzit tălpile lipăind ușor pe marmura pardoselii, apropiindu-se. După aceea sunetul unui robinet care se deschidea, urmat de zgomotul apei curgând prin țevile din jurul meu. Am întors capul și am privit în jos. În fața chiuvetei am văzut o pereche de tălpi și gambe. Dacă aș fi întins mâna, le-aș fi putut atinge. Două linii perfect conturate coborau în lungul tibiilor, vizibile fiindcă firele de păr de acolo fuseseră tocite; exista de asemenea o ușoară vălurire a suprafeței osului în sine – ambele deformări caracteristice pentru practicanții de box

thailandez și alte arte marțiale dure bazate pe loviturile de picior. Ca urmare a traumelor șocurilor repetate, oasele se lățesc și devin până la urmă suprafețe de lovire lipsite de nervi și brutal de dure. Dosarul lui Belghazi amintea de savate – un stil de box francez care folosește și picioarele. Se părea că informația era corectă.

L-am auzit stropindu-se cu apă pe față și mormăind „*merde*”. Au urmat sunetele ritmice ale unei perieri grăbite a dinților – o reacție perfect firească după vomitat.

Sunetele perierii s-au oprit. Robinetul a fost iarăși deschis. Apoi ceva a zăngănit pe pardoseală, practic chiar sub mine.

Am întors capul și am văzut… Belghazi scăpase periuța de dinți. *Rahat*!

Ritmul bătăilor inimii mele, care fusese rezonabil de calm ținând seama de circumstanțe, a accelerat. Adrenalina mi-a năvălit dinspre zona mediană a corpului în gât și în membre. Am strâns mai puternic stiloul. Respiram scurt, silențios. Trupul îmi era perfect nemișcat.

Belghazi a îngenuncheat și s-a întins după periuță. I-am văzut creștetul scalpului tuns scurt, șaua nasului, îndoit probabil în urma unei fracturi vechi, partea de sus a pomeților proeminenți, umerii și spinarea, musculoase și acoperite cu păr negru.

Ajungea să ridice ochii și m-ar fi văzut.

Dar n-a făcut-o. Degetele i s-au închis în jurul mânerului periuței de dinți, apoi bărbatul s-a ridicat. După încă o secundă, apa s-a oprit și el a lipăit afară din sala de baie.

În dormitor s-au auzit din nou glasuri, însă n-am putut înțelege mare lucru. Se părea că Belghazi refuza să meargă la medic. Doamne, urma să-mi petrec toată noaptea atârnat sub chiuvetă aidoma unui alpinist care doarme în sacul de dormit suspendat pe fața verticală a unui munte!

Am auzit vocea lui Delilah. Ceva despre „*médecine*. Ușa apartamentului s-a deschis, apoi s-a închis.

Au trecut două minute. Tăcere dinspre dormitor. Apoi sunete de pași care se apropiau rapid. Cineva a intrat brusc în baie și a traversat-o, pentru a intra în cabina toaletei. Ușa cabinei s-a trântit, urmată imediat de zgomotele vomitatului lui Belghazi.

Am auzit pașii mai ușori ai lui Delilah. Ea s-a îndreptat direct spre chiuvetă, înaintea căreia s-a lăsat pe vine, ca să mă poată vedea. Probabil că se gândise și înțelesese că aceasta ar fi fost unica ascunzătoare decentă. Am fost din nou impresionat.

— Am trimis bodyguardul să cumpere niște medicamente, a murmurat ea. Asta-i singura ta șansă.

Fără un cuvânt, m-am rostogolit din hamac și am coborât silențios pe pardoseală, atingând-o cu o mână și vârfurile picioarelor. Am dat să desfac echipamentul, însă Delilah m-a oprit, atingându-mă cu mâna pe umăr.

— Lasă-l, a șoptit ea. Nu-i timp. Mă ocup eu mai târziu.

Dinapoia ușii toaletei, Belghazi a exclamat „*Merde*!” și a vomitat iarăși. Am încuviințat spre Delilah și am pornit spre ușă. Ea m-a urmat îndeaproape. M-am oprit înaintea ușii și am utilizat SoldierVision ca să verific dacă holul era pustiu.

Am ieșit pe coridor. Femeia a închis ușa în urma mea fără alt cuvânt.

Capitolul 3

Trăiam în Brazilia de aproape un an, când m-au găsit în cele din urmă. În ziua aceea plouase și cerul era acoperit de nori joși, apăsători, care se

agățau de stâncile spectaculoase din Rio precum fumul unei calamități îndepărtate.

După ce mă despărțisem de Tatsu în Tokio, terminasem pregătirea lui Yamada-san – alter-ego-ul ținut la păstrare pe care-l creasem ca ușă de salvare pentru ziua când inamicii mei ar fi izbutit să mă descopere în Japonia, așa cum se și întâmplase – pentru plecarea la São Paulo. În São Paulo trăiesc șase sute de mii din cei aproape un milion de japonezi etnici din Brazilia, fiind cea mai mare comunitate de felul acesta din exteriorul Japoniei și genul de loc în care un nou-venit ca Yamada-san se putea pierde cu ușurință.

Yamada a găsit un apartament adecvat în Aclimação, un cartier rezidențial apropiat de Liberdade, cartierul japonez din São Paulo, din care a întreprins aranjamentele necesare pentru înființarea noii sale afaceri de expediere spre Japonia de echipamente de judo și jiu-jitsu brazilian de calitate înaltă și cost mic – o afacere care, dacă condițiile erau favorabile, ar fi putut-o extinde într-o bună zi, pentru a include și alte produse exportabile. Mulți dintre vecinii lui erau de origine coreeană și chineză, ceea ce-i convenea, deoarece îi era mai ușor să se piardă printre chipuri asiatice. O comunitate abundentă în japonezi, așa cum era cea din Liberdade însuși, ar fi conferit aceleași avantaje, însă ar fi ridicat în același timp unele probleme, deoarece vecinii japonezi ar fi fost mai predispuși să se intereseze despre detalii din trecutul lui Yamada, pe care să le discute după aceea între ei. În măsura în care trebuia într-adevăr să împărtășească o parte a trecutului său cu vecini japonezi, Yamada avea să explice că era din Tokio, un simplu *sarariiman*, sau salariat, care suferise dubla umilință de a fi fost concediat de unul dintre giganții electronici ai Japoniei, iar apoi abandonat de soție după o căsătorie de douăzeci de ani, deoarece nu-i mai putea asigura traiul pe care-l aștepta. Era o poveste tristă, deși nu chiar

neobișnuită în vremurile acelea dificile din punct de vedere economic, iar vecinii lui Yamada, dând dovadă de tipica reținere japoneză, ar fi aprobat din capete înțelegători înaintea lamentației sale și n-ar mai fi cerut alte amănunte.

Yamada a studiat obsesiv portugheza – de pe benzi, cu profesori, de la televizor, din muzică, din filme, ba chiar și de la o suită de profesioniste în amor, întrucât, Yamada o știa, nu există cale mai naturală sau mai productivă de dobândire a unei limbi, decât împărțirea aceluiași pat. La fiecare câteva săptămâni, el părăsea orașul și călătorea, pentru a face cunoștință în mod direct cu țara sa de adopție: vastele *cerrado*, câmpiile centrale, cu puținele lor așezări de frontieră și triburi de indieni pe cale de dispariție, și cu bizara capitală Brasilia, perfect geometrică și parcă adusă de niște extratereștri care încercaseră să imite o metropolă pământeană; enormitatea preistorică a bazinului amazonian, unde scara tuturor componentelor – copacii, nuferii și, bineînțeles, fluviul însuși – mai întâi diminuează, apoi distruge sentimentul importanței omenești a călătorului; arta și arhitectura barocă din Minas Gerais, lăsate în urmă ca o scuză rușinată de minerii care, cu secole mai devreme, siluiseră pământurile regiunii pentru diamantele și aurul său.

Yamada a evitat Bahia și mai cu seamă capitala ei, Salvador. Rain cunoștea acolo o femeie, o frumoasă jumătate-braziliană, jumătate-japoneză pe nume Naomi, cu care se bucurase de o relație în Tokio și căreia îi făcuse o promisiune când ea fusese silită să fugă în Brazilia. Yamada dorea să meargă la ea, dar în același timp ezita s-o facă, constatând că nu știa, la un anumit nivel, dacă încerca să amâne inevitabilul sau pur și simplu spera să savureze anticiparea sosirii lui. Ocazional era tulburat de asemenea gânduri, totuși noile lui împrejurimi, exotice după atâția ani petrecuți în

Japonia familiară, călătoriile și studiul constant al limbii constituiau tot atâtea distrageri serioase.

Progresul lingvistic al lui Yamada era excelent, așa cum ar fi fost poate de așteptat din partea cuiva care vorbea deja engleza și japoneza ca un nativ, iar după șase luni el a considerat că era pregătit să se mute în Rio; mai exact, în Barra da Tijuca, cunoscută simplu ca Barra, o enclavă a clasei mijlocii și a păturii superioare a clasei mijlocii care se întindea pe nouăsprezece kilometri în lungul coastei sudice a orașului. A ales un apartament convenabil pe colțul dintre Avenida Belisário Leite de Andrade Neto și Avenida General Guedes da Fontoura. Era o clădire bună, cu intrări pe ambele străzi și înconjurată doar de alte rezidențe, ceea ce oferea astfel, dacă Yamada ar fi fost înclinat să reflecteze asupra unor asemenea chestiuni, multiple puncte de ieșire și nicio zonă potrivită pentru ca niște terți să fi putut instala o echipă de filaj sau organiza o ambuscadă.

În Barra, identitatea lui Yamada a început să se simtă finalmente confortabil. Pe de o parte, asta se datora faptului că trăisem deja mult timp ca Yamada; pe de altă parte, pentru că escala în São Paulo fusese doar la un pas depărtare de Japonia și de aceea de inamicii care încercau să mă găsească acolo; iar pe de altă parte, era greutatea inerentă de a te simți inconfortabil mult timp în Rio, ale cărui ritmuri, de fapt a cărui viață în sine este definită de cultura plajelor sale.

În noul meu mediu am devenit un *nisei* japonez, unul dintre zecile de mii de japonezi etnici de a doua generație din Brazilia, care deciseseră să se retragă din São Paulo la Rio. Portugheza mea era îndeajuns de bună ca să susțină povestea; pe de altă parte, accentul era desigur evident, însă explicabil deoarece crescusem într-o gospodărie japoneză și-mi petrecusem mare parte a copilăriei în Japonia.

M-a nedumerit detașarea cu care ceilalți *nisei* păreau să privească noțiunea de Japonia. Se părea că atunci când se priveau în oglindă, ei vedeau doar un brazilian. Am bănuit că în rarele momente când se gândeau la Japonia o considerau doar ca pe o coincidență, o cultură și un loc foarte îndepărtate, cu nimic mai importante decât alte asemenea locuri despre care citești în cărți sau pe care le vezi la televizor, ceva care însemna mult pentru părinții sau bunicii lor, însă care nu era foarte relevant pentru ei. M-am pomenit cumva invidios pe noțiunea de a uita locul din care ai provenit și a-ți păsa doar de ceea ce ești tu, și mi-a plăcut Brazilia fiindcă oferea o cultură care hrănea o astfel de posibilitate.

Iar Barra oferea o triplă distilare a culturii respective. Știam prea bine că povestea mea ca *nisei* era destul de firavă, dar în realitate nu conta. Barra, zona cu creșterea cea mai rapidă din oraș, al cărei cer este tot mai acoperit de siluetele noilor zgârie-nori, ale cărei cartiere se schimbă întruna cu veniri și plecări, este mult mai concentrată asupra viitorului, decât asupra trecutului unui individ anume. Este genul de loc în care, la o lună după ce ai sosit, ești considerat un veteran, iar eu n-am avut greutăți să mă încadrez.

Rio, a cărui populație este obsedată de sport și fitness, are numeroase localuri cu hrană sănătoasă și mi-a fost ușor să-mi satisfac pasiunea pentru shake-uri proteice și smoothie-uri de fructe *acai.* Acestea, alături de antioxidanți, ulei de pește și alte suplimente alimentare, mi-au amplificat timpii de refacere și mi-au îngăduit să ader la un program zilnic constând din cinci sute de genuflexiuni hindu, trei sute de abdomene pe plan înclinat, trei sute de flotări hindu și alte exerciții dinamice esoterice care folosesc doar greutatea corpului, și care mi-au menținut tăria și flexibilitatea.

Variam antrenamentele de dimineață și de seară din Gracie Barra, Mecca modernă a jiu-jitsului,

unde prolifica familie Gracie preluase învățăturile unui diplomat japonez aflat în vizită și le adaptase într-un sistem de luptă la sol atât de sofisticat, încât arta aceea este acum mai ferm înrădăcinată în Brazilia decât a fost vreodată în Japonia. Eu mă antrenam frecvent și dur, întrucât ratasem oportunitatea respectivă în anul pe care-l petrecusem discret în Osaka și ulterior în São Paulo. Tinerii cu centuri negre ai academiei erau impresionați de abilitățile mele, totuși acțiunile lor la sol erau mai puternice decât ale mele – deși, cu certitudine, mai puțin nemiloase, dacă ar fi fost aplicate în lumea reală – și m-am bucurat de ocazia de a-mi lustrui din nou și extinde arsenalul personal.

După-amiezile obișnuiam să-mi iau bicicleta veche cu zece viteze și să pedalez până la una dintre plajele mai izolate ale orașului – uneori pe Grumari, alteori pe fâșii de nisip chiar mai puțin accesibile, la care ajungeam doar pe jos și pe care se aventurau doar surferii cei mai determinați și poate unii iubitori de nudism. După o lună, pielea îmi devenise întunecată, ca a unui adevărat *carioca*, adică nativ din Rio, iar părul meu, șaten ca al mamei acum când nu-l mai vopseam în negru ca să semăn mai bine cu japonezii, a devenit presărat de șuvițe ca al surferilor.

Uneori înotam până la una dintre insulițele din apropiere. Mă așezam pe aflorimentele acelea verde-cenușii, pustii, ascultam ritmul valurilor ce loveau stâncile, ocazionalele suspine ale vântului și-mi lăsam mintea să rătăcească. Mă gândeam la Midori, pianista de jazz cu care mă întâlnisem întâmplător și pe care o abandonasem deliberat după ce-i ucisesem tatăl, un bărbat ale cărui dorințe postume încercasem să le îndeplinesc ulterior, un efort care-mi câștigase poate ambivalență din partea fiicei, dar care nu putuse duce niciodată la iertare. Îmi aminteam cum, în acea ultimă noapte, ea se aplecase peste mine pe

când mă călărea și-mi șoptise *Te urăsc*, chiar când juisase, cu nou-dobândita certitudine a ceea ce-i făcusem tatălui ei, blestemând pasiunea pe care altfel n-o putea stăvili, și mă întrebam prostește dacă n-ar fi posibil ca ea să cânte vreodată într-un club de jaz din Rio. Apoi ridicam ochii spre noul meu oraș și-l vedeam ca pe o insulă, nu mult diferită de cea pe care mă aflam eu însumi: un loc minunat, desigur, totuși unul al exilului, uneori al regretelor, finalmente al solitudinii.

Am păstrat apartamentul din São Paulo. Am avut grijă să revin acolo la răstimpuri, pentru a păstra aparențele, și am gestionat de la distanță noua operațiune de export a lui Yamada, în principal prin mesaje e-mail. Un software comercial banal aprindea și stingea luminile la intervale aleatorii în cadrul anumitor ore prestabilite de mine, astfel încât să pară că cineva continua să locuiască acolo și pentru ca facturile la electricitate să corespundă unei prezențe permanente. Un robinet care picura încetișor și continuu realiza același lucru în privința facturii la apă. În plus, când și când, locuiam pe termen scurt în diverse apartamente/hoteluri din Rio, adăugând o dinamică de tip alba-neagra altor probleme cu care un urmăritor s-ar fi putut confrunta în tentativa de a mă localiza.

Însă toate măsurile acelea de securitate costau și, cu toate că economisisem considerabil de-a lungul anilor, mijloacele mele nu erau nelimitate, iar banii îi păstram în mai multe conturi offshore anonime, care practic nu plăteau dobândă. Acțiunile care plăteau dividende, ca și programele de pensii particulare și de stat nu făceau parte din planurile mele. Mi-am spus că peste vreo doi ani, sau mai mulți, când pista pe care cineva ar fi încercat s-o urmărească se răcise în mod clar, iar potențialele lui motivații ar fi fost destul de îndepărtate, aș fi putut reduce unele măsuri de precauție care îmi împovărau finanțele.

Zilele au trecut. Oricât de mult mi-ar fi plăcut Rio, am ajuns să simt orașul ca pe o escală, nu o destinație; o pauză de alimentare, nu sfârșitul marșului. Timpul petrecut acolo deținea o lipsă de finalitate pe care concentrarea mea asupra jiu-jitsului o atenua, dar n-o risipea. Uneori îmi aminteam cum Tatsu îmi spusese *nu poți să te retragi*, pe un ton simultan sigur și trist, iar cuvintele acelea, pe care inițial le considerasem o amenințare, pentru ca abia ulterior să înțeleg că fuseseră o simplă prevestire, îmi soseau în memorie și purtau altă greutate, mai asemănătoare unei profeții.

Am început să devin agitat, iar agitația s-a dovedit teren fertil pentru amintirile despre Naomi. Cum îmi șoptise ea la ureche *vino înăuntru* în prima și lunga noastră noapte petrecută împreună. Cum începea să vorbească în portugheză când făceam dragoste. Cum se oferise să încerce să-l ajute pe Harry, care nu fusese doar o sursă pentru mine, ci și un prieten rar, o ofertă atât sinceră, cât și, finalmente, inutilă. Și cum eu îi făgăduisem, la ultima noastră întâlnire, că o voi căuta în Brazilia, că n-o voi lăsa să aștepte și să se întrebe ce se întâmplase cu mine.

Așa cum ai procedat cu Midori.

Pentru Midori am plătit din plin, *scuză-mă.*

Adevărul era că fusese bine cu Naomi. Cald, dulce și fără complicații de natură emoțională. Nu la fel cum se întâmplase între mine și Midori, sau fusese pe cale să se întâmple, dar nu aveam să mai beneficiez niciodată de așa ceva și preferam să petrec cât mai puțin timp flagelându-mă în privința respectivă. Știam că vizitarea ei ar fi însemnat un act de egoism, deoarece relația noastră din Tokio fusese cât pe-aici s-o omoare și, în ciuda schimbării țării în care locuiam și a tuturor precauțiilor mele, nu era deloc imposibil că așa ceva să se poată întâmpla din nou. Mă trezeam totuși gândindu-mă întruna la ea și întrebându-mă

dacă nu cumva relația ar fi putut să meargă. Japonia era hăt departe. Eu eram acum Yamada, nu? Și Naomi era… cine era ea în Brazilia. Am fi putut lua totul de la început.

Ar fi trebuit să fi știut mai bine. Însă toți avem momente prostești, justificări, ba chiar orbiri, născute din slăbiciune și nevoi omenești.

Mama japoneză a lui Naomi murise cu mulți ani în urmă, dar ea îmi spusese că pe tatăl ei îl chema David Leonardo Nascimento și-l puteam găsi în Salvador. Nascimento este un nume comun în Brazilia, dar în Paginile Aurii din Salvador, pe care le accesasem dintr-o bibliotecă publică din Rio, nu exista niciun Leonardo, David. O căutare pe internet s-a dovedit mai productivă: David Leonardo Nascimento era președintele unei companii cu sediul în Salvador, cu interese în domeniile imobiliare, construcții și manufactură.

I-aș fi putut telefona pur și simplu pentru a-l întreba cum aș putea intra în legătură cu Naomi, însă nu doream să treacă un timp prea lung între momentul când o contactam pe ea și cel în care ne-am fi putut întâlni realmente. Mi-am spus că preferința aceea era logică, un rezultat al obișnuitelor mele îngrijorări legate de securitate, dar la un alt nivel știam că era determinată și de factori personali. Nu doream să povestesc la telefon, să răspund la întrebări legate de locul unde mă aflam și de ocupația pe care o aveam, să-mi explic întârzierea lungă după care o căutasem. Mai bine să spun toate lucrurile acelea față în față.

Salvador se găsea la două ore de zbor cu avionul din Rio și mergând prin orașul acesta nou am fost uimit, ca întotdeauna când traversasem uriașa Brazilie, de contrastele dintre regiuni. Deoarece se afla mai aproape de ecuator, în Salvador era mai cald ca în Rio, iar aerul era cumva mai dens și mai umed. În Rio, omniprezentele stânci de granit par să ofere imagini ale scheletului puternic al locului; în Salvador, peste tot se vedea doar pământ roșu,

care aducea mai degrabă cu un înveliș moale din piele. Iar locuitorii aveau tenul ceva mai întunecat: o reflectare a moștenirii africane din zonă, care se întrevedea de asemenea în sculpturile baroce din bisericile coloniale ale orașului, în ritmul muzicii sale *candomble* care-ți punea sângele în mișcare, în mișcările fluide, dansante, ale practicanților săi de *capoeira*, cu fuziunea lor hipnotizatoare de dans, lupte și gimnastică, toate derulate pe acordurile strunelor de *berimbau* și în ritmul seducător de *conga.*

Nascimento era bine protejat de secretare și au fost necesare destule apeluri până să pot ajunge la el. Când am reușit, mi-a spus că Naomi îi pomenise într-adevăr despre un prieten din Japonia pe nume John, dar asta fusese cu mult timp în urmă. Am recunoscut întârzierea și am așteptat, iar după câteva clipe el mi-a spus că fiica lui locuia în Rio și lucra în barul Scenarium, de pe Rua de Lavradio. Mi-a dat de asemenea un număr de telefon. I-am mulțumit și am plecat direct la aeroport, zâmbind în barbă înaintea ironiei sorții. Evitasem Salvador atâtea luni, doar pentru a afla că Naomi și cu mine eram practic vecini.

În seara aceea, după ce am întreprins măsuri pentru a mă asigura că nu eram urmărit, am luat un taxi până în Lapa, cartierul în care se afla Scenarium, unul dintre cele mai vechi din oraș. Am coborât cu câteva străzi mai devreme, așa cum procedam întotdeauna, și am așteptat ca taxiul să plece, pentru ca abia după aceea să pornesc în direcția barului.

Am mers pe străzi vechi, pavate cu rânduri de pietre, care fuseseră străbătute de-a lungul secolelor în văi și dealuri de mișcările permanente ale solului de dedesubt. Felinarele plasate la distanțe mari unele de altele ofereau momente de respiro înaintea negurilor înconjurătoare, iar siluetele trecătorilor erau indistincte, imateriale, aidoma unor fantome din trecutul colonial al

cartierului, deplasându-se confuz printre fațadele decolorate și balcoanele năruite, suflete pierdute care încercau să găsească adrese cândva înfloritoare ce mai existau acum doar ca monumente aduse ruinei și nefolosirii. Ici-colo se zăreau semne de viață nouă – o balustradă reparată, câteva ferestre cărora le fuseseră înlocuite geamurile – și, cumva, indiciile acelea mărunte făceau ca relicvele dărăpănate pe care înfloreau să fie un prim-plan straniu de vibrant pentru blocurile-turn moderne ce se înălțau înapoia lor: tenace, mai hotărâte, cu găvanele oarbe ale ușilor și ferestrelor pustii părând aproape să zâmbească la posibilitatea inevitabilului sfârșit al semenilor lor mai recenți și mai înalți, ce aveau să îmbătrânească fără să inspire nimic din devoțiunea care promitea să-i readucă pe străbunii aceștia la vigoarea tinereții lor.

Am cotit pe Rua de Lavradio și am văzut Scenarium. Barul ocupa toate cele trei niveluri a doua clădiri adiacente, ale căror fațade sufereau evident, ca multe altele din zonă, din cauza vârstei considerabile și a neglijării. Prin contrast, muzica și lumina ce răzbăteau din interior erau uimitor de vibrante. O coadă lungă de automobile aștepta pe stradă, în față, parcă uimite sau în semn de omagiu. M-am oprit înaintea intrării mari și deschise, surprins să constat că inima îmi bătea rapid, reamintindu-mi momentele petrecute cu Naomi în Tokio și cât timp trecuse de când îi făgăduisem că o voi contacta.

Am intrat și am privit în jur. Mai întâi, punctele „fierbinți”, instinctiv, dar și după o lungă obișnuință de a proceda ca atare: scaunele orientate spre intrare, colțurile parțial ascunse, pozițiile de ambuscadă. N-am detectat niciun fel de probleme.

Am înaintat în interior. Locul era vast și decorat ca un depozit de decoruri hollywoodiene. Peste tot se vedeau antichități și curiozități: case de marcat

din fier, o cabină telefonică britanică roșie, un grup de umbrele de soare, busturi și statui, rafturi încărcate cu sticluțe și borcane colorate. Până și mesele și scaunele păreau de epocă. Dacă n-ar fi fost atât de mare, ar fi părut ticsit.

Tavanele erau înalte, din lemn aparent; pereții erau din piatră și alabastru. În centru, la zece metri de intrare, plafonul dispărea și sala era deschisă spre nivelurile doi și trei de deasupra. La baza spațiului acesta, o formație alcătuită din trei muzicanți cânta „*De Mais Ninguém*”, „Al nimănui, doar al meu”, clasicul *choro* modern al Marisei Monte, un stil care, în mod aproximativ, ar fi putut să fie considerat jazz brazilian, ținând seama de faptul că atât *choro*, cât și jazzul se bazează pe improvizație și combinația de elemente muzicale africane și europene. Însă deși mai puțin cunoscut în lume, *choro* este de fapt mai vechi decât jazzul și are un sunet propriu distinct și uneori melancolic. Mulțimea, strânsă în jurul labirinturilor de mese din lemn și a canapelelor pentru câte cinci persoane dispuse în lungul pereților, cânta refrenele cu înflăcărare.

M-am îndreptat spre o scară din spate, pe care am suit până la etajul întâi. Și acesta era ticsit de clienți și la fel de aglomerat de flecuștețe vechi, dar cumva mai puțin gălăgios decât parterul.

Etajul al doilea era mai liniștit. Pentru câteva momente, m-am rezemat de balustrada care înconjura centrul deschis al podelei și am privit de sus formația, clienții de la mesele din fața scenei și chelnerii care alergau între ei, și m-am simțit încercat de o tristețe ciudată, atât îndepărtată, cât și apăsătoare, de parcă aș fi urmărit scena aceasta animată nu de la înălțime, ci de la o distanță care îmi dădea o detașare și o înstrăinare imposibile.

Un chelner a apărut și m-a întrebat în portugheză dacă îmi putea aduce ceva.

— O caut pe Naomi, i-am spus.

— Este jos, la birouri, a zis el. Cine să-i spun că întreabă de ea?

Am tăcut puțin, după care am răspuns:

— Prietenul ei din Japonia.

A încuviințat din cap și a dispărut.

M-am îndreptat către capătul sălii și am ieșit pe unul dintre balcoanele de peste Rua de Lavradio. M-am rezemat de balustrada sa, uzată și ciupită ca lemnele aduse de valuri pe plajă, și am simțit cum mă cuprindea vechiul calm suprareal pe care-l simțeam întotdeauna înainte de momentele finale ale unui job, ca un lunetist care se relaxează odată cu împușcătura sa. De acum nu mai puteam să fac absolut nimic. Lucrurile aveau să se desfășoare așa cum aveau să se desfășoare.

Au trecut câteva minute. Am auzit scândurile podelei dinapoia mea trosnind sub pașii cuiva care se apropia rapid și am văzut-o pe Naomi, cu părul mai lung decât îl avusese în Tokio și cu pielea caramel mai întunecată. Când m-a zărit, chipul i s-a luminat într-un zâmbet enorm și a scos un sunet de încântare aproape copilărească, după care mi-a sărit în brațe, strângându-mă apăsat.

Mirosea așa cum îmi aminteam – dulce și cumva sălbatic, mireasma ei aparte pe care o voi asocia mereu cu căldură, umiditate și ardoare tropicală. Și corpul i se simțea minunat, mignon, însă pârguit în toate locurile cuvenite, iar forma ei, sosită pe neașteptate în brațele mele, alături de parfumul acela, mi-a umplut mintea cu un vălmășag de amintiri contradictorii.

Naomi s-a retras după o clipă prelungă și a coborât ochii spre ceea ce simțise deja că apăruse acolo, apoi m-a lovit cu pumnul în umăr. Pe chip îi apăruse o expresie de furie simulată, dar i-am simțit de asemenea și tulburarea reală din ochi.

— Știi de câte ori mi-am promis că n-o să fac asta? a întrebat ea în engleza ei cu accent portughez.

— De câte ori?

— De foarte multe ori. Cel mai recent, chiar pe când urcam scara încoace.

— Mă bucur atunci că nu ți-ai dat ascultare.

— De ce nu mi-ai telefonat? De ce ai așteptat atât de mult? Am crezut că poate nu te interesam. Sau că, după toate câte s-au petrecut, ai pățit ceva rău.

— Te înșelai în prima privință, dar aproape că ai ghicit în a doua privință.

— Ce s-a-ntâmplat?

Ochii ei verzi erau atât de onești, încât am zâmbit fără să vreau.

— A trebuit să pun la punct niște chestii în Tokio, am răspuns. A durat o vreme.

— Ai venit tocmai din Tokio?

— Am circulat mult în ultima vreme.

— Ai de gând să fii secretos după tot ce s-a întâmplat între noi?

— Mai ales după tot ce s-a întâmplat între noi, am rostit, spunându-i adevărul. A părut rănită, așa că am adăugat imediat: Haide mai întâi să petrecem o vreme împreună, de acord? A trecut ceva timp.

A urmat o pauză. Naomi a aprobat din cap și a zis:

— Vrei să bei ceva?

I-am imitat gestul și am spus:

— Cu plăcere.

— Un single malt? și-a reamintit ea.

Am zâmbit.

— Ce ai zice mai bine de o *caipirinha*?

Caipirinha este cocteilul național al Braziliei. Se face din *cachaça* – un lichior brazilian obținut din suc distilat de trestie-de-zahăr – la care se adaugă lămâie verde, zahăr și gheață și începusem să apreciez băutura în timpul pe care-l petrecusem în țară.

— Știi multe despre Brazilia, m-a privit Naomi cu atenție.

Mi-am dat seama că ar fi fost mai precaut să fi acceptat whisky-ul single malt, la care se așteptase.

— *Go ni itte wa*, *go ni shitagae*, am spus în japoneză și am strâns din umeri. „După al locului obicei, să te porți și tu în orice bordei”.

Naomi a surâs.

— Este o alegere bună. Noi facem o *caipirinha* minunată.

Am arcuit sprâncenele.

— „Noi”?

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Mă număr printre proprietari.

— Sunt impresionat, am spus și m-am uitat în jur, după care am revenit spre ea. Cum s-a-ntâmplat?

A zâmbit și a spus:

— Mai întâi, *caipirinha.*

Ne-am așezat lângă ferestrele deschise către aerul de afară, în semiîntunericul de la etajul al doilea. Un chelner ne-a adus o carafă cu *caipirinha* și două pahare, și, așa cum promisese Naomi, băutura fusese amestecată expert: astringentă, totuși dulce, rece și tare, cu arome de tropice. Spre deosebire de whisky, cu deceniile lui de asocieri, gustul lui *caipirinha* nu ascundea amintiri pentru mine.

Am întrebat-o pe Naomi cum de ajunsese să dețină un local ca Scenarium și mi-a explicat că fusese parțial o întâmplare și parțial conexiunile tatălui ei. Statul investea în restaurarea districtului Lapa – ceea ce explica unele dintre renovările pe care le zărisem – și oferea relaxări fiscale noilor afaceri începute în zonă. Naomi avea ceva bani economisiți, plus un grad de experiență în domeniul divertismentului dobândit în perioada petrecută în Tokio, astfel că tatăl ei o pusese în legătură cu un grup care spera să deschidă un bar/restaurant.

— Și tu? a întrebat ea. Tu cu ce te-ai ocupat?

Am sorbit din *caipirinha.*

— Am pus niște chestii cap la cap. Am încercat să pun pe roate o afacere nouă.

— Ceva mai puțin periculos ca ultima?

Ea nu știa totuși detaliile, ci doar că activitățile mele aveau tendința de a mă pune în contact cu personaje interlope, ceea ce fusese gata să ne omoare pe amândoi în Tokio.

— Dacă sunt norocos, i-am spus.

— Se pare că ți-ai menținut forma fizică, a remarcat ea.

Am zâmbit.

— Fac pilates.

— Și ești bronzat. Te-ai înnegrit așa mult în Tokio?

Începea să se apropie de adevăr. Ar fi trebuit să mă fi așteptat la asta.

Poate că ai și făcut-o. Poate că doreai asta.

Nu eram totuși pregătit să i-o spun.

— Știi cum se-ntâmplă de la atâtea tuburi fluorescente, am zis.

Naomi n-a râs.

— Am tot mai mult senzația că ești de ceva timp în Rio.

Nu i-am răspuns.

— De ce ai așteptat atâta? a continuat ea după un moment. De ce ai așteptat atâta ca să mă cauți? Nu sunt furioasă pe tine. Și doar puțin rănită. Vreau doar să știu motivul.

Am mai sorbit din pahar și am căzut pe gânduri.

— Pot să fiu un pericol pentru oamenii în apropierea cărora mă găsesc, i-am spus după un timp. Poate că ai observat asta în Tokio.

— Aia s-a întâmplat cu mult timp în urmă. În alt loc.

Am aprobat din cap, gândindu-mă la Holtzer, răposatul șef al Stației CIA din Tokio și la felul cum revenise în viața mea din Japonia ca o boală reapărută, aproape reușind să mă omoare în decursul procesului. La felul cum cei din CIA o

urmăriseră cu răbdare pe Midori, sperând că-i va conduce la mine.

— Nu poți spune niciodată că a trecut prea mult timp, am rostit.

Am tăcut amândoi o vreme, după care Naomi a întrebat:

— Cât mai rămâi în Rio?

Am privit în jur.

— Nu vreau să-ți complic viața, i-am zis.

— Ai bătut atâta cale ca să-mi spui asta? Ai fi putut să te mulțumești să-mi trimiți o carte poștală.

În Tokio încercasem să rezist farmecelor ei, deoarece știam că se va termina prost. Între timp nu se schimbase nimic.

Și totuși eram acum aici.

— Mi-ar plăcea să mai zăbovesc o vreme, i-am spus. Dacă nu te deranjează.

Mi-a zâmbit scurt.

— O să vedem, a replicat ea.

Am făcut dragoste în noaptea aceea, și din nou și din nou în nopțile ce au urmat. Ea avea un apartament mic într-un bloc obișnuit, în apropiere de Lagoa Rodrigo de Freitas, doar puțin mai departe de plajele ticsite și de buticurile la modă din Ipanema. De la una dintre ferestrele apartamentului se vedea apropiatul Corcovado, „Muntele Ghebos", încununat de statuia masivă și iluminată a lui *Christo Redentor*, Hristos Mântuitorul, cu capul plecat și brațele întinse în binecuvântare spre orașul de sub picioarele lui, iar în unele nopți priveam în sus, la edificiul său, în timp ce Naomi dormea. Mă uitam la forma îndepărtată a statuii, poate sfidând-o să facă ceva – să mă doboare, dacă ar fi dorit, ori să dea dovadă de alt semn de conștiință –, iar după o vreme în care nu se petrecea nimic, îi întorceam spatele, niciodată cu satisfacție. Statuia părea să râdă de mine prin mutenia și imobilitatea ei, de parcă oferea posibila promisiune, nu a mântuirii, ci mai

degrabă a unei socoteli, și la un moment ales de ea, nu de mine.

Într-o dimineață ploioasă, cam la o lună după ce intrasem în Scenarium ca s-o caut pe Naomi, am părăsit apartamentul femeii pentru o ședință de antrenament în Gracie Barra. Era vineri și antrenamentele se desfășurau în șort și tricou, fără *judogi* din bumbac greu. Am suit pe scară până la etajul al doilea, mi-am scos sandalele și am pășit pe saltea.

În cealaltă parte a sălii, un bărbat alb musculos atârna de o bară în fața caricaturii Diavolului Tasmanian, care slujește ca logo și mascotă a academiei. Era desculț și cu torsul gol, purtând doar un șort bleumarin, iar pielea îi strălucea sub o peliculă de transpirație.

M-a văzut intrând și s-a lăsat să cadă pe podea, printr-o mișcare fluidă și silențioasă, în ciuda masivității sale.

Părul nisipiu îi era mai lung acum, mai lung chiar decât codița pe care o purtase cândva și purta un cioc, care inițial fusese o barbă completă, însă l-am recunoscut imediat. Îl cunoșteam doar sub numele lui de luptător: Dox. Era un fost pușcaș marin, un lunetist de elită, și, la fel ca mine, fusese recrutat de CIA în epoca Reagan pentru a-i echipa și instrui pe mujahedinii afgani, care pe atunci se războiau cu armata sovietică invadatoare. Amândoi petrecuserăm doi ani printre *Muj*, așa cum îi numea afectuos Unchiul Sam pe atunci, care, mai recent, erau priviți cu mai puțină căldură ca fiind talibani și al-Qaeda, iar de atunci eu nu-l mai văzusem pe Dox și nici nu-i dusesem dorul.

S-a apropiat de mine și un zâmbet larg i s-a lățit pe față.

— Nu vrei să dansăm nițel? a întrebat cu accentul pronunțat rural pe care mi-l reaminteam.

Am observat că nu exista niciun loc unde să fi putut ascunde o armă sau un transmițător și m-am întrebat dacă alesese deliberat ținuta aceea, pentru

a mă liniști. Lui Dox îi plăcea să joace rolul de țărănoi și mulți se lăsau înșelați, dar știam că putea fi subtil atunci când o dorea.

În mod evident, aceasta nu era o vizită de protocol, totuși nu eram îngrijorat în privința siguranței mele imediate. Dacă Dox ar fi avut intenții rele, etajul al doilea din Gracie Barra ar fi fost un loc neinspirat ales pentru a le pune în aplicare. El era în mod evident un străin, trebuise să se înregistreze la recepția de la parter și ar fi fost văzut de zeci de martori.

— Lasă-mă să mă-ncălzesc mai întâi, am spus fără să-i întorc zâmbetul.

— Rahat, eu m-am încălzit deja! În scurt timp, o să mă răcesc. Sunt aici de aproape o oră, tot așteptând pe cineva cu care să m-antrenez.

A sărit de câteva ori în sus și în jos pe vârfurile degetelor de la picioare și și-a rotit brațele considerabil de lungi.

Am privit în jur. Deși ședințele de dimineață în Barra erau de obicei mai puțin populate decât cele de seară, pe saltea se antrenau vreo douăzeci de oameni, dintre care unii se găseau în raza noastră auditivă. Am decis să amân întrebările pe care aș fi vrut să i le pun lui Dox.

— De ce nu te lupți cu unul dintre ei? am întrebat, privindu-i pe cei din jur.

Dox a scuturat din cap.

— Am făcut-o deja, cu câțiva. A zâmbit și a adăugat: Nu cred că m-au plăcut. Cred că m-au găsit… neortodox.

„Neortodox” era de fapt originea numelui său de luptător. Se numărase printre cei mai tineri dintre noi, după ce-și părăsise iubiții pușcași marini în condiții neclare. Circula zvonul că ar fi maltratat un ofițer superior, deși el nu vorbise niciodată despre asta. Indiferent ce ar fi fost, părea să-l determine pe Dox – care, spre deosebire de mulți dintre camarazii lui din Afganistan, fusese prea tânăr ca să fi luptat în Vietnam – să încerce să-și

dovedească abilitățile. Îi plăcea să-i însoțească pe *Muj* în ambuscade, în ciuda mandatului său de „exclusiv instruire”, și pentru asta era foarte respectat. Avea propriile lui metode și-și dobândise reputație pentru tacticile neobișnuite, adesea bizare, care implicau de obicei utilizarea de dispozitive explozive improvizate, care-i făceau pe sovietici să tragă spre un inamic care dispăruse de mult în peșterile muntoase intangibile. De asemenea, nu se limita la antrenarea de noi lunetiști… ci se ocupa el însuși de vânătoare pe teren.

Îmi aminteam că metodele lui de antrenamente fizice erau de asemenea neconvenționale: folosea butoaie de combustibil pe post de haltere și uneori stătea în cap, cu mâinile încrucișate la ceafă, timp de o jumătate de oră sau mai mult. Mulți îl subestimaseră din cauza obiceiurilor lui neobișnuite și a rolului de țărănoi prostănac și cumsecade pe care-i plăcea să-l joace. Eu nu aveam să comit aceeași greșeală.

— O să te-anunț când sunt gata, i-am spus și am început să-mi rotesc capul, pentru a-mi încălzi articulația gâtului.

El mi-a aruncat același zâmbet.

— O să fiu aici.

S-a apropiat de perete și s-a așezat în cap. Doamne, tot nu terminase cu prostia aia!

Am făcut stretching, apoi am continuat cu o serie de genuflexiuni hindu, podul pe spate și alte exerciții dinamice, până când m-am simțit suficient de suplu. Atunci m-am ridicat și i-am făcut semn lui Dox, care mă privise din poziția lui răsturnată. Și-a lăsat picioarele să coboare pe saltea, s-a îndreptat și a venit spre mine.

— Ești bun, nenică, a rostit el, te-am văzut. Ai făcut perfect podul pe spate. Ți-ai păstrat forma.

Deși fusese al naibii de eficient pe teren, în alte contexte Dox vorbise întotdeauna prea mult pentru gustul meu. Se părea că-și păstrase obiceiul acela.

— Vrei să-ncepem din picioare sau de la sol? l-am întrebat.

— Cum vrei tu, nenică, a replicat. Este locul tău.

Dacă intenționase să mă enerveze prin comentariul acela, nu izbutise. Simțeam totuși o iritare, ușoară pentru moment. M-am gândit că s-ar putea să nu fiu în stare să răspund pe atât de rapid pe cât o cerea în mod normal eticheta când ar fi bătut cu palma în saltea, prins într-o fixare de cedare.

Am încuviințat din cap și am început să descriu cercuri în jurul lui. Dox a înțeles și m-a imitat.

Ne-am apropiat și i-am prins ceafa cu mâna dreaptă, cu cotul în jos, apăsat pe clavicula și pe pieptul său, controlându-i mișcarea spre înainte. El a apucat o priză similară cu mâna dreaptă și mi-a tras brusc capul spre al lui, cu o mișcare suficient de rapidă pentru a fi practic o izbitură cu fruntea. L-am coborât la timp pentru a resimți impactul doar în creștetul capului, unde n-a făcut nimic mai mult decât să doară.

Iritarea mi-a mai crescut cu o gradație. Dar înainte să fi avut ocazia să reacționez, Dox a început să mă strângă cu priza de gât, smucindu-mă la stânga, la dreapta, înainte și înapoi. Își folosea cu multă siguranță mâna și cotul, ceea ce dovedea antrenament, și în plus era puternic ca naiba.

Era momentul să schimb tactica. I-am tras gâtul spre mine, apoi, când Dox s-a retras, am folosit priza ca să mă lansez în aer sub el. L-am cuprins cu picioarele în jurul mijlocului și l-am tras în jos pe saltea. Mă așteptasem să încerce să se retragă din „garda” mea, așa cum este cunoscută poziția în jiu-jitsu, însă el a procedat invers, prinzând și răsucindu-mi capul în mâinile lui ca niște labe masive și împingându-și creștetul capului în partea de dedesubt a maxilarului meu. Am simțit ca și cum cineva încerca să-mi treacă un berbec de

sonetă în sus, prin craniu. Pentru a slăbi presiunea, mi-am desfăcut gleznele din jurul mijlocului lui Dox, mi-am adus genunchii în pieptul lui și am început să-l împing.

O dată în plus, reacția lui a dovedit antrenament: și-a trecut brațul drept în jurul gleznei mele stângi și s-a lăsat să cadă pe spate pe saltea, încercând o blocare de picior sambo. Sambo este o versiune de luptă rusească, ce pune accentul pe blocările de gleznă, genunchi și laba piciorului, dintre care unele pot fi aplicate atât de rapid și pot cauza leziuni atât de grave, încât au fost interzise în multe competiții de lupte.

Mi-am repezit piciorul drept în gâtul lui Dox și am tras celălalt picior înapoi, scăpând în ultima clipă de a mi-l prinde între biceps și coaste. El a încercat să se îndepărteze și, în timp ce ne luptam, am reușit să-mi trec piciorul drept peste piciorul lui stâng și peste corpul lui, și să-i prind degetele de la piciorul stâng sub subsuoara mea dreaptă. Înainte de a se putea scutura și elibera, i-am prins călcâiul cu interiorul încheieturii mâinii drepte; am încleștat degetele ambelor mâini și mi-am lipit coatele strâns de flancuri, apoi m-am arcuit pe spate și m-am răsucit spre stânga în propria mea demonstrație de abilitate în sambo, o blocare clasică de călcâi.

În ciuda denumirii procedeului, atacul este asupra articulației genunchiului, nu a călcâiului. Călcâiul slujește doar ca pârghie și eu îl prinsesem foarte bine pe al lui Dox. El a încercat să mă lovească cu piciorul lui drept, dar din poziția aceea loviturile nu aveau forță. Am mai răsucit încă puțin și Dox a renunțat la strategia respectivă.

— Gata, gata, a zis el. M-ai făcut.

— Cine te-a trimis aici?

— Hei, am zis „gata”! Haide, termină, am cedat!

Am mai răsucit și el a țipat.

— Cine te-a trimis? am repetat.

— Știi bine, mi-a răspuns cu chipul contorsionat. Același ca ultima dată.

— Da? Și cum au știut unde să caute?

— Habar n-am!

A încercat să-mi împingă piciorul, ca să se elibereze. Am strâns mai puternic genunchii și i-am mai răsucit glezna un milimetru.

— Rahat! a exclamat Dox, îndeajuns de tare pentru a fi auzit de alții. Haide, nenică, vorbesc serios când îți zic că nu știu!

Răsuflarea îi devenea mai gâfâită, atât din cauza durerii, cât și a eforturilor. L-am privit în ochi.

— Fii atent, am rostit cu glas calm, aproape în șoaptă. O să număr până la trei. Dacă până atunci nu-mi spui ce vreau să știu, o să-ți răsucesc glezna cât pot de tare. Începem? Unu. Doi. Tr…

— Fata! Fata! Ei au plătit-o, sau altceva. Nu știu detaliile.

Aproape că i-am răsucit glezna oricum.

— Care fată?

— Știi tu. Gagicuța braziliană. Naomi-nu-știu-cum.

Am fost mai puțin surprins decât mi-aș fi imaginat. Trebuia să mă gândesc la asta, mai târziu.

— Cine-i agentul tău de caz?

— Doamne, nenică! O să-ți spun tot ce vrei să știi. Nu trebuie să… rahat! Kanezaki! Un japonez etnic de vreo treizeci de ani, cu ochelari cu rame din sârmă, zice că te știe.

Kanezaki. Trebuia să mă fi așteptat. Îl lăsasem în viață atunci când descoperisem că încerca să mă fileze. M-am întrebat fulgerător dacă nu cumva fusese o eroare.

Am observat că eram priviți de câțiva oameni, printre care Carlinhos, întemeietorul academiei și instructorul ei șef. Nimeni nu s-a clintit să intervină, recunoscând, așa cum fac brazilienii, că problema aceasta era *homem homem* – de la bărbat la bărbat – și nu-i privea pe ei. Nu doream totuși să

atrag mai multă atenție asupra mea. I-am eliberat piciorul lui Dox și m-am îndepărtat.

Încordarea i-a pierit din corp și s-a lăsat să cadă pe spate, strângându-și la piept genunchiul rănit.

— Nenică, a rostit după aceea, nu pot să cred c-ai făcut așa ceva. A fost complet inutil.

Nu i-am răspuns.

— Ce s-ar fi-ntâmplat dacă n-aș fi știut cu-adevărat? Ia zi – ce s-ar fi-ntâmplat atunci?

Am strâns din umeri.

— Operație pentru reconstruirea ligamentelor încrucișate anterior și posterior și a meniscurilor, urmată de o perioadă de refacere între șase și douăsprezece luni. Multe calmante, care n-ar fi lucrat nici pe departe atât de bine pe cât ai fi dorit.

— Rahat, a mormăit el.

A trecut aproape un minut. După aceea Dox s-a ridicat în capul oaselor și m-a privit. Și-a flexionat piciorul și și-a etalat zâmbetul neobosit.

— Aproape că te făcusem, nenică. Și ai știut-o și tu.

— Cum să nu, am răspuns. Aproape… M-am sculat în picioare. Unde ai învățat sambo?

Zâmbetul i s-a lărgit.

— După ridicarea temutei Cortine de Fier, am avut niște combinații cu rusnacii.

— Te-au mai acceptat după toate rahaturile cu care i-ai omorât în Afganistan?

A înălțat din umeri.

— Este o lume complet nouă, partenere, iar inamicii sunt alții. Acum îi ajut cu problema lor cecenă, așa că suntem ca niște amici vechi.

Am încuviințat din cap.

— Haide să mergem undeva unde să putem discuta.

Ne-am luat gentile și am plecat fără să ne mai schimbăm. Eu continuam să am detectorul de microfoane și transmisii pe care mi-l fabricase cândva Harry. Îl încărcasem ca întotdeauna dimineața și acum tăcea în geantă, astfel că am

știut că nici Dox, nici hainele lui nu aveau dispozitive de interceptare active. Asta nu însemna însă că el ar fi fost singur.

L-am purtat pe un circuit de străzi tăcute din cartier. În două rânduri am suit și am coborât din taxiuri. Am utilizat tehnici generice de contrafilaj, nedorind să exploatez caracteristicile zonei, pentru ca nu cumva Dox să deducă, din cunoașterea intimă de către mine a terenului, că locuiam chiar pe aici. El știa ce făceam și n-a protestat.

Până am ajuns la plaja São Conrado, știam că nu eram urmăriți. Ploaia s-a oprit și ne-am apropiat de malul apei. Refluxul se retrăgea, lăsând în urmă nisip umed aidoma unei armate înfrânte care abandonează terenul pe care nu-l mai poate controla.

A trecut un minut. Niciunul dintre noi n-a scos vreun cuvânt.

O minge de la un meci de fotbal din apropiere s-a rostogolit spre noi. Dox a ridicat-o și a aruncat-o spre puștiul cu piele ciocolatie care fugea după ea. Băiatul a fluturat din mână în semn de mulțumire și a revenit la meci. Eu l-am privit câteva clipe, întrebându-mă cum era să crești în felul acela, într-un oraș de pe malul oceanului, fără nimic de făcut decât să joci fotbal în nisip.

— Am terminat cu chestiile de spioni? m-a întrebat Dox.

Am aprobat din cap și el a continuat după o clipă:

— Frumoase locuri ți-ai ales. Vremea-i bună, ai oceanul… Și ce femei sunt, nenică! Cred că m-am îndrăgostit de trei ori pe zi. În prima dimineață când am ajuns la hotel, a fost recepționera – nenică, practic a trebuit să mă resusciteze, atât era de grozavă!

— Ai putea să scrii jurnale de călătorie, am comentat.

— Să știi că mi-ar plăcea. Nu-i ușor pentru cei ca noi. Ai un CV în spate și ești angajat numai

pentru anumite joburi.

— Pari să te descurci foarte bine, am observat.

El a lovit cu vârful piciorului în nisip și a privit peste ocean.

— Să știi că-i frumos aici. Ai venit de mult?

Accentul rural devenea mai accentuat. Nu aveam să mă las păcălit de el, dar ar fi fost inutil să-l contest. Mai bine să-l las pe Dox să presupună că-l subestimam, așa cum era obișnuit să fie subestimat.

— De vreo două luni, i-am răspuns. Mă deplasez mult. Ca să nu pot fi găsit de unii ca tine.

S-a încruntat.

— Altceva ce naiba era să fac? Băftoșii găsesc slujbe ca bodyguarzi la bogătani, estimează amenințări și trăiesc fără griji în camerele pentru oaspeți ale vreunei vile din Brentwood, consolidând țintele slabe care-ar fi trebuit eliminate de mult ca să îmbunătățească moștenirea genetică, așa cum intenționase natura. Cei cu-adevărat norocoși îi învață pe cei de la Hollywood cum să se comporte ca niște soldați sau fac cascadorii. Dar ăia fără baftă? Ajung agenți de pază prin malluri și detectivi particulari. La prima chestie n-am ajuns, iar în a doua-mi bag picioarele. Așa că – uite-mă-s aici.

— De ce nu te-ai băgat la Blackwater[3] sau la alta dintre firmele alea?

Dox a strâns din umeri.

— Am încercat, dar am descoperit că lumea corporațiilor nu-mi oferea oportunități financiare adecvate. Și știi și tu ce se spune despre oportunități. Ele bat la ușă doar o singură dată.

Am redevenit amândoi tăcuți. După un timp l-am întrebat:

— De ce te-au trimis?

S-a aplecat și și-a frecat genunchiul.

— Știi bine de ce. Noi doi ne cunoaștem și s-au gândit c-o să ai încredere în mine. A zâmbit. Ai încredere, nu-i așa?

— Sigur că da. Complet.

— Asta-i treaba, a urmat el prefăcându-se că era prea încet la minte ca să înțeleagă sarcasmul. În plus, bănuiesc că vor ca tu s-auzi de la mine că se gândesc la o chestie reală și-n felul ăla să te intereseze. Eu sunt ca o referință din partea clientului, înțelegi ce vreau să zic?

— Sigur că da, am repetat.

— Bun, deci uite care-i treaba. Eu am mai lucrat pentru Unchiul Sam și am făcut niște chestii pe care statul le poate contesta oricând, chestii ilegale. De risc mare, cu potențial „dacă ești prins, ai belit-o", dar lucrative.

— Da?

— Da. Și ei s-au gândit că poate te interesează. Vreau să știi însă că n-a fost ideea mea să te contactez. Nici nu mai știam că trăiești, nenică. Mulți dintre cei pe care i-am cunoscut noi în Afganistan nu mai răsuflă-n ziua de azi.

— Dar a cui a fost ideea?

— Chestia-i că există un program. Ceva nou și mare. Ei angajează tipi ca noi și plătesc frumușel, asta vreau să-ți zic.

— Dox, tu știi ce-i ăla „pronume"?

S-a încruntat. După aceea s-a luminat la față.

— Aha, știu la ce te referi. Repet întruna „ei" și chestii de-astea. Nu-ți spun despre cine-i vorba de fapt.

L-am privit și am așteptat.

A zâmbit și a clătinat din cap.

— Haide, nenică, știi bine cine-s „ei". Creștinii În Acțiune. S-a prefăcut că tremură din tot corpul de surescitare simulată: Agenția!

— Exact.

— Ei au căpătat un fel de mandat nou. Ar trebui s-o auzi din gura lor.

— Aș vrea s-o aud mai întâi din gura ta.

— Eu nu știu toate detaliile. Și nu-ți pot oferi datele specifice despre ce am făcut eu personal. O să-ți spun doar că sunt plătit foarte bine, pentru ca

să am grijă ca anumiți oameni care cauzează probleme să înceteze să mai cauzeze probleme. Ei vor să-ți facă și ție aceeași ofertă.

— Prin intermediul agentului tău de caz?

Dox a aprobat scurt din cap.

— Am pentru tine un număr de telefon la care să suni.

Mi-am notat numărul, într-un cod personal, apoi l-am părăsit acolo pe Dox și m-am îndreptat spre apartamentul lui Naomi. Mișcarea îmi era predictibilă, așa că am întreprins precauții extinse. Prudența era însă în majoritate reflexă. Dacă ei ar fi dorit să mă lichideze, n-ar fi trimis să mă contacteze un individ pe care-l cunoșteam. Ar fi știut că, procedând așa, n-ar fi făcut decât să-mi sporească nivelul de atenție, poate chiar m-ar fi convins s-o șterg de acolo.

Nu, aveam impresia că povestea lui Dox era adevărată. Indiferent care ar fi fost însă realitatea, nu avea rost să fiu neglijent.

Pe drum, m-am gândit la cele aflate de la Dox. Probabil că CIA făcuse asocierea corectă între cadavrele de lângă blocul în care locuise Naomi în Tokio și moartea lui Yukiko, cățeaua de gheață care-l ademenise pe Harry și apoi scăpase de el după ce *yakuza* îl folosise pentru a mă găsi. În ciuda absenței oricăror dovezi reale, ei știau că fusesem implicat în toate uciderile acelea. Știau că Naomi și Yukiko fuseseră dansatoare în același club din Nogizaka. N-ar fi necesitat un efort prea mare ca să deducă, din piesele pe care le aveau, o legătură între Naomi și mine.

Am sunat la intercomul de la intrarea principală. Naomi a fost surprinsă că mă întorsesem, dar mi-a deschis imediat. Am suit pe scări. Mă aștepta, ținând ușa deschisă.

Am intrat. În casă mirosea a cafea abia pregătită. Părul îi atârna umed pe umerii halatului din prosop alb – se părea că abia se trezise și făcuse duș.

— Cineva m-a urmărit azi-dimineață, i-am spus.

— Te-a urmărit? a repetat ea.

— Da. Nu în sensul bun al cuvântului.

— Un hoț?

— Nu, nu un hoț. Un profesionist. Cineva care a știut exact unde să se ducă.

Femeia m-a privit cu o expresie mai degrabă speriată, decât derutată.

— Spune-mi ce se-ntâmplă, Naomi.

A urmat o pauză lungă, după care ea a spus:

— Să știi că nu i-am zis nimic.

— Cui anume?

— Nu știu exact. Mă sună cam în fiecare lună. A început după ce am revenit în Brazilia din Tokio. Cineva a venit în Scenarium și a început să mă întrebe despre tine.

— Descrie-mi persoana.

— A spus că-l cheamă Kanematsu. Era american, dar de etnie japoneză. Avea părul gelat și ochelari cu rame din sârmă. Cred că era trecut de treizeci de ani, totuși arăta mai tânăr. Mi-a spus că acționa din partea guvernului american și că era prieten cu tine, dar n-a mai vrut să adauge nimic.

Kanezaki din nou, operând sub pseudonim.

— Ce i-ai spus? am întrebat-o.

Naomi m-a privit și pe chip i se citea un amestec bizar de vulnerabilitate și sfidare.

— I-am spus că te cunoșteam, da, însă nu știam nici unde erai, nici cum să te găsesc.

Dacă era adevărat, atunci fusese inteligentă. Dacă Naomi ar fi negat că mă cunoștea, ei și-ar fi dat seama că femeia mințea. Ar fi presupus că și restul afirmațiilor ei erau tot minciuni și ar fi început să exercite presiuni.

— Și după aceea?

Naomi a ridicat din umeri.

— Mă sună aproape în fiecare lună. De fiecare dată este același bărbat. Iar eu îi spun de fiecare dată același lucru.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă.

— Ce ți-au oferit? am întrebat-o.

A coborât ochii, apoi m-a privit deschis.

— Douăzeci și cinci de mii de dolari americani.

— Doar pentru a-i pune în legătură cu mine?

A aprobat din cap.

— Mă bucur să fiu atât de apreciat, am comentat. Kanematsu acela cu care te-ai întâlnit ți-a lăsat vreun mod prin care să-l contactezi?

Naomi s-a ridicat și s-a dus în dormitor. Am auzit-o deschizând un sertar, după aceea închizându-l. S-a întors și, fără niciun cuvânt, mi-a întins o carte de vizită. Pe ea erau scrise un număr de telefon și o adresă de e-mail. Telefonul avea prefixul din Tokio. Era același pe care-l primisem de la Dox.

— Douăzeci și cinci de mii de dolari sunt o grămadă de bani, am comentat eu răsucind cartea de vizită între degete.

Femeia m-a privit fără niciun cuvânt.

— N-ai fost niciodată ispitită să-i iei? am întrebat.

Ea a îngustat ochii.

— Nu.

— În ciuda investiției tale în restaurant? Dolarii ăia ar fi însemnat un ajutor considerabil.

— Crezi că te voi trăda? a întrebat Naomi și glasul i-a crescut în intensitate. Pentru bani?

Am strâns din umeri.

— Nu mi-ai povestit nimic din toate astea până nu te-am presat eu.

— Mi-a fost frică să-ți spun.

— Totuși ai păstrat cartea de vizită. Ca amintire? Ca să-ți poarte noroc?

A urmat o pauză. Ea a rostit:

— Du-te dracului atunci!

Mi-am zis că ar fi trebuit să văd apropiindu-se momentul ăsta.

Mi-am zis că era în regulă, că nu eram dezamăgit, că era mai bine așa.

În mod detașat, m-am întrebat dacă nu cumva totul făcea parte din vreun fel de pedeapsă cosmică pentru că-l omorâsem în Vietnam pe Jake „Nebunu”, fratele meu de sânge. Sau poate pentru alte lucruri pe care le făcusem. Să fiu torturat periodic de speranța a ceva real, a ceva bun, dar să știu în același timp că totul se va preschimba în praf și pulbere.

Poate că Naomi nu le-a spus nimic. *Poate că te-au găsit în altfel*.

Dar atunci de ce nu ți-a spus nimic? *Și de ce a păstrat cartea de vizită*?

Mă autoconvinsesem că ajunsesem într-o situație suficient de sigură în Rio ca s-o pot vedea pe Naomi. Acum mi-am dat seama că mă înșelasem. Boala pe care o purtam continua să fie transmisibilă.

Și continua să fie potențial fatală. Pentru că, chiar dacă aș fi putut avea încredere că Naomi va păstra tăcerea, CIA o supraveghea. Ea devenise un focar, un nod, exact așa cum fusese Harry. Iar Harry sfârșise prin a fi ucis. Nu doream ca și ea să pățească la fel.

Acum urma partea cea mai grea. *Nu trebuie să-ți placă*, îmi spusese cândva un instructor de recruți. *Ajunge doar s-o faci.*

Am privit-o îndelung pe Naomi. Ochii îi erau mânioși, dar am zărit în ei și speranță. Speranța că o voi cuprinde în brațe și o voi trage lângă mine, pentru a-mi cere scuze, a spune că fusesem pur și simplu surprins, că mă luase gura pe dinainte.

M-am ridicat și m-am uitat în ochii verzi și frumoși, care se lărgiseră mirați și jigniți. M-am întrebat dacă femeia putea vedea tristețea din ochii mei.

— La revedere, Naomi, am rostit.

Am plecat. Mi-am repetat că nu eram dezamăgit. Că nu eram nici măcar teribil de surprins. Cu mult timp în urmă învățasem să nu am încredere, deoarece încrederea este pentru viață ca

ridicarea bărbiei pentru box. Mi-am spus că era bine că obținusem o confirmare în plus a acurateței esențiale a viziunii mele despre lume.

Am întreprins precauții suplimentare ca să mă asigur că nu eram urmărit. După aceea am mers pe o plajă liniștită de lângă Grumari și am stat singur, privind apa.

N-o învinui pe Naomi, mi-am spus. *Oricine te-ar fi trădat*.

Nu și Midori, a urmat replica imediată. Apoi mi-am spus: *Ba nu*, *încerci pur și simplu s-o transformi în ceva prea bun ca să fie adevărat*, *în ceva imposibil.*

Dar poate că ea era într-adevăr atât de bună, iar acum eu încercam de fapt s-o diminuez, s-o devalorizez, să depreciez consecințele a ceea ce pierdusem.

Probabil că n-o să poți afla niciodată adevărul, am gândit. *Dar atunci cum decizi*?

Nu contează cum se decide. Contează doar ca tu să fii cel care decide.

Am scuturat din cap, uimit. Midori continua să mă afecteze, după ce trecuseră atâtea luni și după ce mă aflam de cealaltă parte a lumii față de ea. Mă făcea să am îndoieli față de propria mea persoană, de judecățile mele.

Și ce-ți spune asta?

La întrebarea aceea n-am mai răspuns. Știam deja răspunsul.

Am stat pe nisip și m-am gândit mult timp. La viața mea din Rio. La felul cum intrase Naomi în viața aceea și cum dispăruse ea, brusc. La ce ar fi trebuit să fac în continuare.

O briză sufla ușor pe plajă. Mă simțeam pustiit. Briza aceea putea să fi trecut drept prin mine.

Aș fi putut lăsa totul pur și simplu în urmă. Să mă reped din nou spre ieșire, să merg altundeva, să inventez un alt Yamada.

Am clătinat din cap, știind că nu eram pregătit pentru asta, nu atât de curând după ultima

strămutare. Gândul de a relua totul, încă o dată, nu-mi trezea decât groază.

Și de aceea concluzia care a urmat, o posibilă justificare, era suspectă. Concluzia suna așa: *Ar fi oricum mai bine să știi ce vor ei. Ar fi mai bine să preiei inițiativa*, *decât să aștepți*, *pasiv*, *pentru orice ar avea ei de gând.*

Perfect, atunci. Am plecat de pe plajă și l-am sunat pe Kanezaki de la un telefon public. Exista o șansă reală ca ei să urmărească sursa apelului ca fiind Rio, însă era evident că știau deja că mă aflam aici.

Telefonul a sunat de două ori.

— Da, l-am auzit rostind.

Avea glasul înfundat și răgușit.

În Rio era la începutul după-amiezii, iar Tokio era cu douăsprezece ore mai devreme.

— Sper că nu te-am trezit, am spus.

— Nu-ți face probleme, a zis el recunoscându-mi vocea. Oricum a trebuit să mă ridic din pat ca să ajung la telefon.

Am fost surprins să mă aud chicotind.

— Zi-mi ce vrei.

— Ne putem întâlni?

— Mai rămân câteva zile în Rio, i-am spus. După aceea nu voi mai putea fi contactat.

— Bine, ne întâlnim în Rio.

— Mă bucur că ți-am putut oferi pretextul.

A urmat o pauză.

— Unde și când?

— Ai un telefon GSM pe care să-l poți folosi în timpul călătoriilor?

Spre deosebire de telefoanele mobile japoneze, un aparat GSM va funcționa în Brazilia și aproape în tot restul lumii.

— Da.

— Perfect. Spune-mi numărul.

Mi i-a spus. L-am scris, apoi am zis:

— O să-ți telefonez la numărul ăsta poimâine, când ești în oraș.

— Bine.

Am închis.

L-am sunat după două zile. Stătea la Arpoador Inn pe Rua Francisco Otaviano, în Ipanema, un hotel ieftin aflat chiar pe faimoasa plajă din Ipanema.

— Cum o să procedăm? m-a întrebat el.

— Ia un taxi și cere-i să te ducă la *Cristo Redentor*, Hristos Mântuitorul, i-am spus. De acolo, mergi pe jos spre sud-vest, pe drumul prin Parque Nacional da Tijuca. O să te găsesc eu. Pleacă de la statuie peste o oră.

— Bine.

După o oră mă instalasem confortabil pe o cărare cu vedere peste drumul prin parcul național, cam la un kilometru de statuie.

Kanezaki a apărut punctual. L-am privit trecând de poziția mea, am așteptat să văd dacă era singur, apoi am coborât spre drum și l-am ajuns din urmă.

— Kanezaki, am rostit.

S-a rotit, surprins să-mi audă vocea atât de aproape.

— Rahat, a murmurat poate ușor stânjenit.

Am zâmbit. Părea ceva mai îmbătrânit față de ultima oară când îl văzusem, mai slab și mai experimentat. Ochelarii cu rame de sârmă nu-l mai făceau să pară studios, ci îi confereau un fel de… focalizare. Precizie.

Detectorul de microfoane era tăcut. L-am percheziționat pe Kanezaki, i-am luat telefonul mobil pentru orice siguranță și am arătat din bărbie spre poteca de pe care tocmai coborâsem.

— Pe-acolo, i-am spus.

L-am condus către un drum secundar din parc, pe care am mers până am găsit un taxi. După ce am efectuat câteva manevre abile de contrafilaj, ne-am instalat în Confeitaria Colombo, o cafenea înființată în anul 1894, care, dacă ignori atmosfera tropicală și glasurile ce conversează animat în portugheză, poate transmite iluzia unei după-

amiezi în Viena. Am folosit engleza ca să comand un espresso clasic, nedorind ca Kanezaki să-mi observe familiaritatea cu terenul local, iar el m-a imitat.

— Am vrea să ne ajuți din nou, mi-a spus după ce au sosit espressourile și chelnerița s-a îndepărtat.

Direct, fără preambuluri. Ca Tatsu. Știam că între ei doi exista o relație, fiecare considerându-l pe celălalt o sursă exploatabilă, iar Tatsu era mai aproape de adevăr. M-am întrebat dacă Kanezaki îl imita pe japonez, care era mai vârstnic și mai experimentat.

— Așa cum ați vrut ultima dată? am întrebat, și sprâncenele mi s-au arcuit ușor a dispreț.

A ridicat din umeri.

— Știi că în privința aceea am fost la fel de necunoscător ca și tine. De data aceasta, este ceva direct. Și aprobat de sus.

— Aprobat de cine… mai precis?

Kanezaki m-a privit în ochi.

— De autoritățile cuvenite.

— Bine, am spus și am sorbit din cești cuța de porțelan. Povestește-mi.

El s-a aplecat înainte, punându-și coatele pe masă.

— După 11 Septembrie, Congresul a înlăturat cătușele Agenției. Acum există un spirit nou. Împingem iarăși limitele, urmărindu-i pe ticăloși…

— „Noi suntem cei puțini, dar mândri…”, am început să citez sloganul pușcașilor marini.

Kanezaki s-a încruntat.

— Vorbesc serios, acum vom juca realmente un rol important…

— „Să fiți tot ce puteți…”, am început să intonez.

El a strâns apăsat din maxilare.

— Chiar îți face plăcere să mă iriți? a întrebat.

— Într-o oarecare măsură, da.

— Mi se pare jalnic.

Am sorbit iarăși din espresso.

— Zi-mi ce vrei.

— Îmi pare rău că nu asculți.

— Până acum am ascultat cinci clișee, inclusiv ceva despre limitele încătușate. Te aștept să spui și lucruri concrete.

S-a învăpăiat la față, însă apoi a încuviințat din cap, ba chiar a reușit să chicotească. Am zâmbit înaintea stăpânirii de sine pe care o dovedea. Se maturizase de la ultima noastră întâlnire.

— Bine, a rostit el după aceea. Mai ții minte drona Predator, care i-a lichidat pe Abu Ali și alți cinci membri al-Qaeda cu o rachetă Hellfire în Yemen, în noiembrie 2002? A fost una dintre ale noastre.

— Asta scria și-n ziare.

— Da, însă ziarele nu amintesc dimensiunile complete ale genului acesta de activitate clandestină. Agenția a câștigat o bătălie decisivă cu Pentagonul, referitoare la instituția responsabilă pentru asemenea acțiuni. Pentagonul a încercat să se implice de asemenea, dar nu se poate mișca destul de repede ca să acționeze pe seama informațiilor oferite de noi. De aceea acțiunea ne-a fost încredințată nouă. Și noi o vom executa.

L-am așteptat să continue.

— Avem prin urmare un mandat nou: să terminăm cu atentatele de tipul 11 Septembrie. Să terminăm cu atacurile pe furiș. Am primit sarcina de a întreprinde orice – și subliniez „orice” – este necesar pentru a submina infrastructura teroristă internațională: finanțatorii, dealerii de arme și intermediarii.

Am aprobat din cap.

— Iar pe mine mă doriți pentru partea cu „orice”.

— Desigur, a zis el aproape enervat.

De data asta am fost sigur că luase obiceiul de la Tatsu, care avea stilul de a pronunța aceste trei

silabe, de parcă abia ar fi evitat să spună în locul lor: *Întotdeauna ești atât de mărginit*?

Kanezaki a sorbit din ceașcă.

— Problema este că unii dintre indivizii respectivi se bucură de multă protecție politică. Ba chiar unii dintre ei sunt tehnic cetățeni americani.

— „Tehnic?”

A strâns din umeri.

— Ar putea fi clasificați drept combatanți inamici.

Am închis ochii și am clătinat din cap.

— Ce-i? a întrebat el.

Am zâmbit.

— Mă gândeam doar cum justifică scopul mijloacele.

— Uneori așa este.

— Mijloacele lor, sau doar ale voastre?

— Haide să ocolim pentru moment discuția filosofică, a spus Kanezaki. Ideea este că, chiar și după 11 Septembrie, chiar și în climatul actual atât de preocupat de securitate, nu am putea pur și simplu să eliminăm persoanele acelea. Și în niciun caz cu o rachetă Hellfire. Ar fi mai bine dacă decesele lor ar părea… știi tu, naturale.

— Presupunând că aș fi interesat, ceea ce nu-i cazul, ce aș avea de câștigat?

— Nu ești interesat? Pentru cineva neinteresat, te-ai străduit destul de mult ca să te întâlnești cu mine.

Acum un an, protestele mele l-ar fi făcut să-și piardă cumpătul. Acum contraataca. Bravo lui!

— N-a fost nicio străduință. Am venit în Rio pentru o femeie. Când am aflat că ea lucra pentru voi, a trebuit să pun capăt relației. Așa că mai pierd timpul pe-aici câteva zile, înainte de a porni spre casă.

Dacă a fost surprins că știam despre legătura lui cu Naomi, nu mi-a arătat-o. M-a privit și a spus:

— Unii sunt de părere că Rio este casa ta.

I-am întors privirea și ceva din ochii mei l-a făcut s-o coboare pe a sa.

— Kanezaki, am rostit, dacă vrei să mă tragi de limbă, îți irosești timpul. În același timp însă, dacă eu cred că tehnicile de rahat pe care le-ai învățat la Langley despre manipularea verbală reprezintă o amenințare pentru mine, o să dispari înainte de a avea măcar ocazia să mă implori să n-o fac.

Am simțit frica ieșind din el ca un val rece și unduitor. Știam ce tocmai văzuse cu ochiul minții: cum frânsesem gâtul bodyguardului său, o acțiune care pentru Kanezaki păruse a avea nepăsarea descheierii unui fermoar în fața pisoarului. De fapt, exact așa dorisem să vadă acțiunea aceea. Și să și-o amintească.

— Banii te-ar putea aranja frumușel, a spus el după o clipă.

— Sunt deja aranjat, am replicat, ceea ce era o minciună… din păcate.

Pentru o vreme am tăcut amândoi, după care Kanezaki a spus:

— Bun, n-o să mai încerc nicio manipulare verbală. Sau cel puțin nimic mai mult decât te-ai aștepta. Și în niciun caz nu te amenință. Îți spun doar că noi am putea realmente să-ți folosim ajutorul pentru a reuși ceva important, iar tu ai putea câștiga o sumă importantă.

Mi-am ascuns un zâmbet. Lucra bine.

— Spune-mi cine și cât, i-am cerut. Și după aceea o să vedem dacă mai este ceva care să merite să fie discutat.

Ținta era Belghazi, desigur. Prima dintre multe ținte, a adăugat Kanezaki, dacă eram interesat. Două sute de mii de dolari americani pentru fiecare, livrați sub orice formă aș fi ales, cincizeci de mii în avans și restul la terminarea cu succes a jobului. Cheltuielile nu erau decontate, ceea ce minimiza orice documente – și piste de documente – pentru departamentul contabil, o regulă pe care am sfârșit prin a o modifica puțin, ținând seama de

sumele cu care trebuia să operez în sălile VIP din Lisboa. Singura condiție era că moartea trebuia să pară absolut și obligatoriu naturală.

Era cam ceea ce aș fi anticipat. Destul de mult ca să mă stimuleze, dar nu într-atât încât să nu mai fiu tentat să repet ulterior. De fapt, nu era o afacere proastă pentru ei – cam cât costul a una sau două rachete Hellfire și mult mai puțin decât o rachetă de croazieră. În același timp, acțiunea ar fi fost mult mai ușor de negat decât atacurile cu rachete.

— O să mă gândesc, i-am spus. Iar cât timp mă gândesc, plătește-i lui Naomi ce-i datorezi.

— Ea nu și-a respectat partea, a clătinat el din cap fără să se obosească să nege legătura, așa că n-are noroc.

— Și care era „partea” ei?

— Ar fi trebuit să ne contacteze pe noi, dacă tu o contactai pe ea.

L-am privit.

— Și dacă nu v-a contactat, cum…?

— Prin analizorul vocal. Este ca un fel de detector de minciuni pe care l-am utilizat când i-am telefonat lui Naomi. De fiecare dată când am întrebat-o dacă ai apărut, a spus „nu”. Ultima dată însă, aparatul a detectat șabloane însemnate de stres.

— Așa că ați știut că mințea.

— Da. Am trimis oameni s-o urmărească. Restul îl cunoști.

Mi-am ferit privirea și am căzut pe gânduri. Așadar ea îmi spusese adevărul – de fapt, nu mă trădase. La naiba!

Sau poate că mă trădase, iar Kanezaki doar o proteja. Era imposibil de știut și bănuiam că nici n-aveam s-o aflu vreodată.

— Plătește-o oricum, am spus.

A dat să protesteze, însă l-am oprit.

— Datorită ei ai ajuns la mine, chiar dacă accidental. Plătește-i naibii recompensa pentru găsitor!

— O să văd ce pot face, a spus el după o clipă.

Pentru o clipă m-am întrebat dacă și asta nu era tot o afurisită de manipulare, menită să mă facă să simt că am câștigat ceva. O dată în plus, nu aveam cum să știu.

— O să te contactez, i-am zis. Dacă ai plătit-o pe Naomi, atunci vom sta mai mult de vorbă. Dacă nu, nu.

Kanezaki a încuviințat din cap.

M-am gândit să adaug și un soi de amenințare pentru a o lăsa în pace, însă așa ceva ar fi dezvăluit, într-o măsură mai mare decât o făcusem deja, că țineam la ea, făcând-o astfel mai interesantă pentru ei. Mai bine să nu spun nimic și să mă țin pur și simplu departe de Naomi după aceea.

Poate că ai fi putut să fi avut totuși încredere în ea. Gândul acela era torturant.

Și trist.

Nu conta. Chiar dacă ar fi existat vreo posibilitate de încredere, presupunerile mele reflexe, acuzațiile mele o distruseseră.

M-am gândit să-i cer scuze. Există însă lucruri care pur și simplu nu se repară prin „Îmi pare rău” sau „Iartă-mă, te rog” sau „Într-adevăr, ar fi trebuit să-mi fi dat seama”.

Asta este, *nu te mai gândi*, mi-am spus. Cele douăzeci și cinci de miare trebuiau să fie toată compensația mea.

— Spune-mi acum despre Dox, am rostit.

Kanezaki a înălțat din umeri.

— Aveam nevoie de cineva pe care să-l cunoști, pentru ca să înțelegi că programul, și beneficiile lui, erau reale. Dacă n-ar fi fost asta, n-ai fi aflat niciodată despre el.

— Mai sunt și alții?

S-a uitat la mine peste ramele ochelarilor. Privirea aceea spunea: *Știi bine că nu-ți pot răspunde la așa ceva.*

I-am răspuns cu același fel de uitătură.

După un moment, a ridicat iarăși din umeri și a spus:

— Voi zice doar că oameni ca tine și Dox sunt rari. Și nici chiar el nu poate opera în unele dintre locurile unde poți ajunge tu. În Asia, de pildă. De asemenea, el dovedește ceva mai puțină subtilitate în metode, ceea ce înseamnă că nu-i prea potrivit pentru unele joburi. Este clar?

N-am mai insistat. Kanezaki mi-a dat adresa unui avizier electronic sigur. După câteva zile l-am sunat pe telefonul mobil japonez. Revenise în Tokio. Mi-a spus că Naomi căpătase banii.

Am folosit un telefon public ca să o sun la Scenarium. Pe fundal se auzea vacarmul din club. Ea a spus:

— N-am vrut banii ăia de rahat. I-aș fi putut avea, dar nu i-am vrut.

— Naomi…, am început.

Nu știam ce aveam să adaug. Dar de fapt nu conta. Ea închisese deja.

Am privit mult timp receptorul telefonului, de parcă mă trădase cumva. După aceea l-am pus înapoi în furcă. L-am șters în mod reflex. Am plecat.

Am mers într-o internet café și am compus un mesaj. Mesajul era scurt. Partea importantă era numărul unui cont offshore, în care puteau transfera avansul de cincizeci de mii de dolari.

Am auzit râsete și am ridicat ochii. Niște pușți de la terminalul vecin jucau un joc online.

Pentru o clipă m-am întrebat cum ajunsesem aici.

Și m-am întrebat dacă nu cumva la asta se referise Tatsu când spusese că nu mă voi putea retrage niciodată? Că voi ruina în mod inevitabil orice altă posibilitate.

Nu vom conteni cu explorarea, a scris un poet. *Și sfârșitul dibuirii pururi va fi s-ajungem de unde-am pornit și să cunoaștem locu-ntâia oară.*

Cât de incredibil de blestemat de deprimant.

Capitolul 4

După ce am părăsit apartamentul lui Belghazi, m-am plimbat mult timp, singur, pe chei. Doream să mă gândesc la cele întâmplate și la ce voiam să se întâmple în continuare.

Delilah… Cine era ea? În ce fel prezența ei avea să-mi afecteze operațiunea? Aceleași întrebări, bineînțeles, pe care și le punea și ea despre mine.

După felul cum se comportase, știam că era antrenată. De aceea, era mai probabil să lucreze cu o organizație, decât să fi acționat într-o misiune privată. Și că, în ciuda aparițiilor publice, nu era prietena lui Belghazi. Îl însoțea deoarece voia ceva de la el, ceva care se afla în posesia bărbatului sau despre care credea că s-ar fi aflat în posesia lui, mai precis în laptop, dar pe care nu izbutise să-l obțină deocamdată.

Am căzut pe gânduri. Întrucât colaborase cu mine pentru a mă scoate din apartament, era, cel puțin temporar, de partea mea. Noi împărtășeam un secret, care putea deveni baza pentru cooperare, dacă interesele noastre erau suficient de aliniate.

În același timp însă femeia avea motive să mă considere o amenințare. Existau dovezi clare ale operațiunii ei îndreptate împotriva lui Belghazi, așa cum erau telefonul mobil cu rol dublu și fișierul de porniri din laptopul franco-algerianului, pe care cineva l-ar fi putut găsi, dacă ar fi știut unde să caute. Dacă unul ca mine, de pildă, l-ar fi îndrumat într-acolo.

Mi-am dat seama că întrucât eu cunoșteam dovezile acelea potențial acuzatoare, Delilah avea un motiv foarte real pentru a dori să mă îndepărteze din cale. „Îndepărtarea din cale” putea căpăta o mulțime de forme diferite, bineînțeles, însă niciuna dintre ele n-ar fi fost atrăgătoare din punctul meu de vedere.

N-ar fi fost totuși logic ca ea să facă ceva prea agresiv fără să încerce mai întâi să afle mai multe. Poate că aș fi concluzionat altfel, dacă ea mi s-ar fi părut proastă sau neexperimentată, însă era evident că avea destulă experiență și era inteligentă. Mi-am spus că mă puteam aștepta în mod rezonabil ca ea să acționeze ca atare.

Am zâmbit. *Vrei să zici*, *să acționeze așa cum ai acționa tu.* Da, probabil că era adevărat.

Și, bineînțeles, ea ar fi ajuns la concluzii similare despre mine, *mutatis mutandis*, cum le place avocaților să spună.

Prin urmare riscul unei întâlniri părea gestionabil. De altfel, evitarea întâlnirii și pierderea unei oportunități de a dobândi informații suplimentare ar fi îngreunat acțiunile împotriva lui Belghazi, ba poate chiar le-ar fi sporit gradul de periculozitate. Nu era ușor de decis, dar în cele din urmă am hotărât să merg și să mă întâlnesc cu ea în cazinoul din Mandarin.

Am utilizat telefonul mobil ca să-l sun pe Kanezaki. Era târziu, dar mi-a răspuns după primul țârâit.

— Eu sunt, am spus.

— Este doar o coincidență, sau îți place într-adevăr să mă suni în toiul nopții?

— De data asta este vorba despre ambele.

— Ce-ți trebuie?

— Informații, am spus. Orice aveți despre o femeie de care m-am ciocnit, deși n-am multe date de plecare. Folosește numele Delilah, probabil printre altele. Cred că-i europeană, dar nu sunt sigur în privința naționalității. Este înaltă, blondă, foarte frumoasă.

— Ai nevoie de informațiile astea în scop operațional, sau încerci s-o inviți la cină în oraș?

Poate că el credea că stilul acela de discuție va da naștere unei „camaraderii” între noi. Sau că ne-ar fi adus cumva pe poziții de egalitate. Oricare i-ar fi fost intențiile, nu mă interesau deloc.

— De asemenea, am continuat, e combinată cu amicul nostru.

— Nu sunt într-adevăr prea multe date.

— Avem cumva un ecou pe legătura asta? am întrebat, coborându-mi vocea cu o octavă.

Părea că Kanezaki învățase recent valoarea de a amplifica dificultatea sarcinilor care i se cereau, pentru a poza mai bine în erou când le îndeplinea în cele din urmă. Utiliza însă excesiv tehnica respectivă, tot așa cum un copil utilizează excesiv un cuvânt nou învățat.

A urmat o pauză pe care am considerat-o satisfăcătoare, apoi el a zis:

— Spun doar că, pornind de la datele pe care mi le-ai oferit, s-ar putea să fie greu să găsesc ceva util.

— Nu mă interesează aprecierea ta despre cât de greu poate fi. Am nevoie de informații. Îmi poți face rost de ele sau nu?

Altă pauză și mi l-am închipuit înroșindu-se la celălalt capăt al firului. Bun! Kanezaki părea să capete ideea că lucram pentru el. Deși bănuiam că genul acela de neînțelegere era probabil uzual printre nou-apăruții Agenți Secreți din toată lumea, nu-mi plăcea să fiu subiectul ei. Ocazional putea fi benefic pentru Kanezaki să i se reamintească faptul că eu lucram pentru mine. Că el era un simplu mașinist din culise, nu un actor de pe scenă.

Am auzit pe fundal un glas, înfundat, totuși distinct.

— E John, nu-i așa? a spus glasul. Lasă-mă să vorbesc cu el!

Doamne, știam accentul ăla! Era Dox.

A urmat un schimb de replici pe care nu l-am putut înțelege, după care s-au auzit pârâituri de electricitate statică și un zăngănit. Apoi Dox a luat telefonul, iar vocea lui a bubuit extrem de amuzată.

— Hei, amice, se pare că te distrezi marfă pe-acolo! Ia zi, ce-i: blondă sau brunetă? Sau asiatică? Îmi plac la nebunie asiaticele alea.

Probabil că înhățase telefonul în ciuda protestelor lui Kanezaki. Agenții Secreți nu mai au parte de niciun respect.

— Ce faci acolo? am întrebat, zâmbind fără să vreau.

— Ah, păi ce să fac – o întâlnire cu agentul meu de caz. Discutăm despre una și alta. Și tu? Bănuiesc c-ai decis să profiți de mărinimia Unchiului Sam. Bravo ție și ghinion pentru băieții răi!

— Vrei să mi-l dai înapoi la telefon?

— Gata, gata, nu-i nevoie să fii grosolan. Am vrut doar să te salut și să-ți urez bun-venit la bord.

— Frumos din partea ta.

După o scurtă pauză, s-a auzit vocea lui Kanezaki:

— Hei.

— Se pare că ți-ai aranjat și tu o mică ieșire în oraș, am comentat nereușind să mă abțin.

— Nu i-aș zice chiar așa, a replicat pe un ton sumbru.

Am chicotit.

— Decât dacă ai avut parte de temniță grea cu un coleg de celulă pe nume Bubba.

Kanezaki a râs la gluma mea, ceea ce era bine. Doream să înțeleagă cine era la butoane, dar nu voiam nici să-l biciuiesc prea tare. Bunăvoința și onestitatea lui naivă reprezentau un activ potențial, nu ceva ce să arunci nepăsător.

— O să mai intru pe avizierul electronic, i-am spus. Dacă afli orice despre femeie, postează acolo.

— Bine.

Am tăcut câteva clipe, după care am adăugat:

— Mulțumesc.

— Pentru puțin, a zis el și m-am gândit că era posibil să zâmbească.

•••

La orele 18:00 în după-amiaza următoare am intrat în cazinoul din Mandarin.

Delilah spusese orele 20:00, dar mie îmi place să vin mai devreme la întâlniri. Ajută la prevenirea surprizelor.

Am folosit intrarea de pe stradă, preferând s-o evit pe cea direct din hotel. Keiko era plecată, însă doream să minimizez șansele de a mă întâlni cu ea când venea sau sosea. Am suit cu scara rulantă, am încuviințat amabil din cap spre agenții de pază și am intrat.

Sala era mare și în general goală. Animația avea să sporească odată cu apropierea serii. Deocamdată la mese nu erau decât câteva suflete stinghere. Păreau pierdute în vastitatea sălii și jucau fără voioșie, absente, de parcă ar fi fost în căutarea unei petreceri mai pline de viață, dar se împotmoliseră aici.

Am zărit-o imediat pe Delilah.

Era una dintre puținii jucători de la unica masă de bacara din sală și de asemenea singura persoană non-asiatică vizibilă. Se îmbrăcase simplu, cu pantaloni negri și top tot negru, fără umeri. Avea părul strâns la spate și nu purta nici farduri, nici bijuterii. Dacă încerca să fie discretă în felul acesta, nu înregistrase prea mult succes.

Am verificat obișnuitele puncte „fierbinți” și n-am văzut nimic care să-mi declanșeze vreo alarmă. Deocamdată aprecierea mea că Delilah nu va face nimic pripit părea corectă, totuși era prea curând ca s-o știu cu adevărat. La urma urmelor, cazinoul, cu videocamerele, agenții de pază și alte forme de securitate n-ar fi fost un loc grozav pentru o ambuscadă. Un atac, dacă ar fi existat așa ceva, ar fi avut loc mai târziu.

Am cumpărat un pumn de fise și m-am așezat lângă femeie.

— Cam devreme pentru bacara, am spus, referindu-mă la faptul că era devreme pentru

întâlnirea noastră, dar încercând să fiu indirect pentru eventualitatea în care cineva din jur vorbea engleza.

— Se pare că pentru amândoi, a replicat ea.

Și-a pus fisele pe jucător și m-a privit pieziș.

Am zâmbit și am mizat pe bancă.

— Detest să ajung târziu – este deja plin și șansele nu mai sunt la fel de bune.

Delilah mi-a întors zâmbetul și i-am putut zări pentru prima dată ochii din apropiere. Erau albastru-intens, aproape precum cobaltul, și păreau nu doar să privească, ci cumva să evalueze, cu inteligență și chiar cu umor.

— Da, a zis ea, este preferabil mai devreme. Noroc că nu toți înțeleg asta. Altfel n-ai putea niciodată s-o iei înaintea mulțimilor.

Am observat că, deși vorbea engleza cu accent evident, folosea expresii specifice limbii. Probabil că o învățase când fusese destul de tânără ca să rețină expresiile, dar nu îndeajuns de tânără ca să elimine accentul.

Bancherul a împărțit cărțile.

— Se pare că suntem singurii care înțelegem avantajele sosirii la timp, am spus eu.

Delilah mi-a urmărit privirea, apoi a revenit cu ochii la mine.

— Să sperăm.

Dealerul a întors cărțile. Delilah a câștigat, eu am pierdut. Ea și-a strâns fisele fără să mă privească, însă n-a încercat să-și ascundă zâmbetul.

Aș fi dorit să mergem undeva unde să putem discuta. Cazinoul era un bun punct de pornire, deoarece oferea un loc neutru, relativ sigur. De asemenea, oferea automat acoperire: dacă cineva, de exemplu Belghazi, ne-ar fi văzut aici, prezența noastră împreună ar fi părut o simplă coincidență, deoarece probabil că ajunseserăm aici independent pentru câteva tururi de cărți sau de zaruri. O masă în colțul unui bar, o bancă în umbrele unui parc

sau o plimbare prin port n-ar fi oferit avantajele acestea. În același timp însă n-am fi reușit să discutăm nimic la masa de bacara. În plus, eu pierdeam bani.

— Mă gândeam să beau ceva, am rostit. Ai fi dispusă să mă-nsoțești?

Ea m-a privit o clipă, apoi a spus:

— Sigur că da.

Am părăsit cazinoul prin ieșirea de pe stradă. Imediat ce am ieșit din raza auditivă a puținilor clienți dinăuntru, Delilah a spus:

— Nu în barul hotelului. Acolo sunt prea cunoscută. Luăm un taxi din fața hotelului și mergem altundeva. Nu sunt mari șanse ca vreuna dintre cunoștințele mele să apară chiar acum, dar pentru orice eventualitate – ne-am întâlnit din întâmplare în cazinoul Mandarin. Era lipsit de animație și am zis că o să-ncerc în Lisboa. Tu m-ai întrebat dacă m-ar deranja să împărțim taxiul până acolo. Ai înțeles?

Am fost impresionat, fără să fiu surprins. În mod clar, femeia obișnuia să gândească operațional și în privința asta era pe atât de prozaică, pe cât era de eficientă. Concluzionasem deja că era antrenată ca atare. La evaluarea aceea am adăugat acum un minimum de câțiva ani de experiență pe teren.

— În regulă, am spus.

Am optat să mergem la Oparium Café, un local pe care-l descoperisem lângă noul Centru Cultural Macao de pe Avenida Baia Nova, pe când îl așteptasem pe Belghazi și mă familiarizasem cu orașul. La parter, o formație iritant de sonoră cânta un fel de acid-funk și un grup de adolescenți se roteau în ritmul muzicii. Nu era tocmai localul în care să găsești un străin de Macao, mai ales pe cineva ale cărui gusturi se îndreptau către apartamentele de lux din Mandarin Oriental.

Am suit la etaj, unde iluminatul era mai discret și vacarmul de jos mult diminuat, și ne-am așezat

la o masă de colț, pe două fotolii gonflabile enorme. În jur erau în majoritate canapele, dintre care unele ocupate de cupluri prinse în îmbrățișări intime pe care umbrele le camuflau doar parțial. O chelneriță portugheză drăguță ne-a adus meniuri. Erau scrise în chineză și în portugheză. Delilah a zâmbit și a spus:

— Iau ce comanzi și tu.

În penumbre, ochii ei păreau mai degrabă cenușii decât albaștri. Îmi plăcea că iluminatul îi îndulcea trăsăturile, îi transforma ochii, ba chiar și zâmbetul într-un chip ademenitor de ambiguu.

M-am uitat la meniu și am văzut că nu aveau niciun single malt interesant. De aceea am comandat două *caipirinha*, despre care știam, din experiența recentă, că vor fi delicioase în căldura tropicală.

Chelnerița a plecat. Noi am tăcut pentru o vreme. După aceea, Delilah s-a aplecat spre mine și, privindu-mă în ochi, a întrebat:

— Deci? Vrei să-mi dai ceva?

M-am uitat la ea. De ce oare întrebarea pe care mi-o pusese părea încărcată de înțelesuri duble? Era atrăgătoare, desigur, mai mult decât atrăgătoare, totuși asta nu era totul.

Avea un fel de a mă privi cu un soi de apreciere sexuală sigură pe sine – asta era! De parcă mă evalua exact așa cum puteam spera că m-ar evalua o femeie ispititoare.

Și în același timp se purta foarte natural, foarte real. Trebuia să fiu extrem de atent.

— De pildă? am întrebat, curios să văd cum va reacționa dacă îi replicam în același fel.

— Trebuie să fiu mai explicită? a zis ea, poate din nou sugestivă.

M-am întrebat la ce fel de răspuns se aștepta. Știam că informațiile mele despre telefonul ei mobil și fișierul de porniri al laptopului o făceau să mă considere o amenințare potențială. Și probabil că se aștepta să încerc să exploatez așa-zisa

înregistrare video, s-o folosesc ca modalitate de a mă proteja.

Am hotărât s-o surprind.

— Povestea cu înregistrarea video a fost o cacealma, i-am spus. Cred că știi asta. M-am temut că, fără ea, ți-ai fi putut asuma riscul să-l trezești pe Belghazi.

Ea a tăcut câteva clipe, după care a spus:

— Nu te îngrijorează posibilitatea ca eu să-mi asum alte riscuri acum, știind că nu ai o înregistrare video?

Am strâns din umeri.

— Ba da.

— Atunci de ce mi-ai spus asta?

Am fixat-o cu privirea.

— Eu nu reprezint o amenințare pentru tine.

Delilah a arcuit o sprânceană.

— Ce-i asta – un cățeluș care se-ntoarce cu burtica în sus ca să fie scărpinat?

Am zâmbit.

— Eu am văzut deja burtica ta.

Mi-a răspuns la zâmbet.

— Da, așa-i.

Zâmbetul i-a dăinuit și a urcat în ochi, iar eu am simțit cum ceva mi se foia în vintre. Mi-am spus însă: *Nu fi idiot*! *Așa joacă ea*, *așa îi determină pe bărbați să coboare garda.*

— Așadar n-ai o înregistrare video pentru mine, a spus Delilah după o secundă. Continua să mă privească drept în ochi. Ce facem atunci mai departe?

Foiala mi s-a întețit. Am decis că ar fi fost mult mai bine dacă i-aș fi putut demonta pur și simplu sursa și s-o fi lăsat într-un sertar în camera de hotel pe tot restul serii.

Am întrezărit totuși o cale mai puțin extremă de a mă apăra.

M-am gândit pentru o clipă la zecile de bărbați pe care ea îi jucase pe degete înaintea mea și că, în ochii ei, nu eram decât un fraier nou, altă țintă care

putea fi condusă de sex și manipulată. Gândul acela m-a iritat, adică exact ce aveam nevoie. Mi-a scurtcircuitat inevitabila reacție reflexă și mi-a readus o parte din imaginea pe care doream s-o proiectez.

— Delilah, am rostit încet și i-am îngăduit să vadă o undă de răceală din ochii mei, haide să terminăm cu abureala. N-am venit aici ca să flirtez cu tine. Poate că suntem în stare să ne ajutăm reciproc… nu știu. Dar n-o vom face în niciun caz dacă vei continua să mă tratezi ca pe un puști de paisprezece ani clocotind de testosteron înaintea primei lui întâlniri la balul de absolvire. De acord?

A zâmbit și a aplecat ușor capul spre un umăr, sporindu-și, desigur, atractivitatea.

— De ce aș încerca să te manipulez? m-a întrebat.

Doream să o abat de pe făgașul ăsta, s-o scot din zona ei de confort. Deocamdată, nu izbutisem.

— Pentru că te pricepi, i-am spus continuând s-o privesc, iar oamenilor le place să facă lucrurile la care se pricep. Ce naiba, dacă s-ar da premii Oscar pentru ce faci tu, ai câștiga trofeul pentru cea mai bună actriță!

Ochii i s-au îngustat foarte puțin, dar în rest și-a păstrat cumpătul. Mi-am spus totuși că era posibil să merg în direcția cea bună.

— Pari să ai o părere destul de proastă despre tine, a comentat ea.

Am zâmbit, fiindcă mă așteptasem la așa ceva. Majoritatea bărbaților nu vor face nimic care le-ar putea reduce șansele pe care le-au anticipat de a face dragoste cu o femeie superbă. Îi îngrozește până și gândul că ceva ar putea diminua accidental strălucirea temporară a adulării sexuale a unei femei atrăgătoare, ca toate privirile acelea doritoare să fie demascate ca o farsă, dezumflând fațada întotdeauna fragilă a ego-ului masculin. Delilah cunoștea dinamica respectivă și tocmai o recunoscuse explicit.

— De fapt, am replicat, am o părere foarte bună despre mine, dar te-am văzut manipulându-l pe Belghazi și el este mai isteț decât mulți bărbați. Știu ce poți să faci și vreau să încetezi să mai încerci asta cu mine. Desigur, presupunând că ești în stare să te oprești. Sau practici jocul ăsta de atâta vreme, încât ți-a intrat de-a dreptul în sânge?

Pentru prima dată și-a pierdut puțin din siguranță. Capul i s-a retras foarte puțin, cu o mișcare ce nu era tocmai o tresărire, și ochii i s-au lărgit într-un fel care m-a anunțat că tocmai primise un mic ajutor de adrenalină.

— Ce vrei, atunci? a întrebat ea după un moment.

Expresia feței îi era neutră, dar ochii erau furioși și postura mai rigidă decât cu numai o clipă în urmă. Combinația o făcea să pară periculoasă, deși controlată. Mi-am dat seama că întrezăream pentru prima dată persoana dinapoia măștii, vedeam pentru prima dată altceva decât dorea ea să văd.

Interesant era că în felul ăsta arăta chiar mai bine ca oricând. Era ca și cum ai vedea frumusețea reală a unei femei după ce și-a îndepărtat machiajul care slujea numai la eclipsarea ei, ca și cum ai întrezări o femeie uluitoare dinapoia camuflajului alb ritual al unei gheișe.

— Nimic altceva decât faci în prezent, i-am spus. Vreau să fiu sigur că nu ne împiedicăm unul de celălalt, încercând să ne facem treaba, și că nu murim amândoi din cauza asta.

— Și care este „treaba” noastră?

Am zâmbit.

— Nu va fi ușor, așa-i? am spus.

— Deloc, a replicat ea.

Expresia feței i se transformase din sunt-iritată-și-încerc-să-n-o-arăt în ceva rezervat și indescifrabil. Știam că spusele mele o zguduiseră, deși nu eram sigur ce nerv izbutisem să ating, și i-am admirat revenirea rapidă.

— Haide să-ncepem cu ceea ce știm, am zis eu. Tu vrei ceva din laptopul lui Belghazi.

A ridicat sprâncenele, însă n-a spus nimic. Urma de amuzament neașteptat îi revenise în ochi.

— Dar încă n-ai reușit să-l obții, am continuat. Belghazi își ia tot timpul laptopul cu el. Când ai beneficiat finalmente de o fereastră de acces, n-ai putut sparge parola.

— Ar trebui să discutăm despre celelalte lucruri pe care le cunoaștem, a rostit ea.

— De pildă?

— De pildă interesul tău față de Belghazi.

Am strâns din umeri.

— Eu am altă treabă cu el. Nu mă interesează laptopul lui.

— Da, ai părut dezinteresat de laptop. Mai mult te interesa Belghazi în sine.

Nu am replicat. N-aș fi câștigat nimic dacă i-aș fi confirmat vreuna dintre presupuneri.

— Iar el era chiar acolo. Fără cunoștință. Neajutorat. M-am întrebat bineînțeles: „De ce a plecat bărbatul acesta fără să fi terminat treaba pentru care venise?”

— Nu știi pentru ce treabă venisem eu, am zis, dar, desigur, Delilah știa foarte bine.

— M-ai doborât la pământ, și era evident că nu aveam nicio armă, a răspuns ea privindu-mă atent. Nu puteam face nimic pentru a te împiedica. Și o știai prea bine. Totuși te-ai oprit.

Am ridicat din umeri, continuând să caut moduri prin care s-o dezechilibrez.

— Poate că nu voiam să rănesc o femeie dezbrăcată, am spus.

A clătinat din cap.

— Am cunoscut bărbați duri, care pot acționa fără remușcări. Recunosc tipul respectiv.

— Nu mă așteptam la apariția ta. M-ai surprins.

A zâmbit și am știut că nu-i schimbam diagnosticul.

— Poate… Sau poate că „treaba” ta cu Belghazi trebuia făcută… discret? Astfel încât nimeni să nu știe c-a existat de fapt vreo „treabă”. Și, desigur, nu puteai face asta în prezența altei persoane.

Nu mă așteptasem ca Delilah să urmeze linia aceasta de deducție. De obicei mă pricep să mă pun în pielea altora, anticipându-le mișcările următoare, dar femeia mă întrecuse acum. Era momentul să încerc să recâștig inițiativa, să-mi ofer o secundă de gândire.

— Interesant este că și eu mi-am pus unele întrebări similare despre tine, i-am spus. De exemplu: „De ce ea sau cei pentru care lucrează n-au luat pur și simplu laptopul ca să plece cu el?”

A zâmbit scurt, poate aprobând întrebarea.

— Dă-mi voie să ghicesc, am continuat. Dacă Belghazi și-ar fi dat seama că informațiile din laptop fuseseră compromise, ar fi recurs la contramăsuri. Ba nu, mă corectez. Dacă Belghazi ar fi fost singurul despre care să-ți faci griji, l-ai fi drogat tu însăți și ai fi luat laptopul când ți s-ar fi ivit ocazia cea mai bună. Prin urmare, el nu este singurul care ar putea întreprinde contramăsuri, dacă se descoperă compromiterea laptopului. Există și alte organizații sau oameni care ar fi afectați de informațiile pe care încerci să le obții. Iar după ce le obții, este vital ca ei să nu știe asta. Așa stau lucrurile? Poate că eu nu sunt singurul ale cărui acțiuni trebuie să fie „discrete”.

Delilah a înclinat ușor capul într-o parte ca și cum începusem finalmente să spun ceva interesant.

— Da, a zis ea. Da, este ușor să furi. Să furi însă fără ca victima să știe că-i jefuită, asta nu-i la fel de simplu.

Chelnerița ne-a adus *caipirinha* în pahare frapate și s-a îndepărtat. Delilah l-a ridicat pe al ei și a sorbit prelung.

— La fel ca în cazul tău, a urmat ea. Este ușor să ucizi. Dar să ucizi și să faci încât să nu pară că ar fi fost o crimă, aia necesită un grad de măiestrie.

Folosea „asta” și „aia” cumva ușor mecanic, așa cum ar fi fost de așteptat din partea cuiva care a învățat engleza mai târziu în cursul vieții. „Furatul” era „asta”. „Ucisul” era „aia”. Prima era jobul ei, cealaltă era jobul meu. Nu credeam că indiciile acelea verbale ar fi fost deliberate. Le-am considerat mici semne suplimentare că dedusesem corect ce urmărea femeia.

Am tăcut amândoi pentru câteva momente, digerându-ne reciproc cuvintele și reevaluând situația.

— Se pare că suntem în poziții oglindite, a rostit Delilah. Poate că ne-am putea ajuta reciproc.

— Nu sunt sigur că te-am înțeles, am spus deși bănuiam c-o înțelesesem foarte bine.

A ridicat din umeri.

— Prezența ta îngreunează șansele mele de a-mi face jobul. Prezența mea îngreunează șansele tale de a-ți face jobul. Suntem aidoma unor imagini în oglindă.

— Este posibil ca oglinda ta să fie deformată, am spus și am sorbit din *caipirinha*. Dacă ție ți se-ntâmplă ceva, Belghazi va fi alarmat. Sau decesul lui ar putea să nu arate „discret”. Însă dacă mie mi se-ntâmplă ceva…

Zâmbetul ei s-a lărgit într-un fel care-mi reamintea de Tatsu, de încântarea lui când reușeam o conexiune despre care se așteptase să mă depășească, și am știut că femeia era perfect conștientă de hiba aceea din teoria „pozițiilor oglindite”.

— Este adevărat, a încuviințat. Ai mei au făcut aceeași observație când am discutat situația. Unii dintre ei au vrut să trimită o echipă care să te înlăture.

— Le-ai spus că trebuie să stea la coadă?

A izbucnit în râs.

— Le-am spus că după părerea mea genul acela de acțiune ostilă ar fi fost o eroare. Am văzut cum ai examinat sala când ai intrat în cazinou. Văd cum

îți verifici întruna, subtil, nimic de zis, spatele. Până și masa asta ai ales-o pentru că era în colț. Pentru ca să poți sta cu spatele la perete.

— La fel ca tine.

— Știai că nu ți-aș fi îngăduit să mă așezi cu spatele spre scară, mai ales după ce am venit într-un loc ales de tine. Ăsta a fost un compromis.

— Foarte adevărat.

— Oricum, transmiți senzația de experiență și competență, deși cred că ești priceput s-o camuflezi. Le-am spus alor mei că înlăturarea ta nu va fi ușoară și ar lăsa probabil destulă mizerie. Genul de mizerie care l-ar putea alerta pe Belghazi că ceva nu-i în regulă. El are instincte foarte ascuțite, așa cum cred că știi. Mă îndoiesc că cineva a izbutit să se apropie de el atât de mult pe cât ai făcut-o tu.

— Cu excepția ta…

A zâmbit și i-am văzut din nou privirea care promitea desfătări.

— Eu dispun de resurse inaccesibile pentru tine. A sorbit din *caipirinha.* De aceea cred că „poziții oglindite” este o descriere corectă.

— Perfect, și ce propui atunci?

Delilah a înălțat din umeri.

— Le-am spus alor mei că eliminarea ta ar fi o opțiune nesatisfăcătoare, deși n-am putea renunța complet la ea, dacă vei insista să te comporți nerațional. Dacă nu ne vei lăsa alternativă.

M-am uitat la ea, lăsând-o să-mi vadă din nou răceala.

— Mă-ndoiesc că oamenii tăi ar fi putut să-ți ofere orice informații din trecutul meu, i-am zis, dar dacă totuși ar fi făcut-o, ți-ar fi spus că reacționez neplăcut la amenințări. Ba chiar… nerațional.

— Nu te amenințe.

— Convinge-mă de asta.

— Uite ce este: tu știi ce vrem noi de la Belghazi, iar noi știm ce vrei tu. Nu interveni

câteva zile. Lasă-mă să obțin ce-mi trebuie. După aceea te pot ajuta să capeți acces la el.

— Am deja acces la el.

Delilah a clătinat din cap.

— Aceea a fost o șansă la un milion. Probabil că tu sau altcineva i-ați strecurat ceva în mâncare sau în băutură. Dacă situația se va repeta, el va ști că ceva nu-i în regulă. Va reacționa ca atare și-și va consolida securitatea. În plus, Belghazi călătorește foarte mult. L-ai urmărit aici, perfect, dar ești sigur că-i poți afla și deplasarea următoare?

A sorbit iarăși din pahar.

— Pe de altă parte, dacă ai colabora cu mine, ai avea pe cineva din interior. După ce noi obținem ce dorim, nu ne mai pasă ce se-ntâmplă cu Belghazi.

Am căzut pe gânduri. Mi se părea că Delilah evita în mod deliberat ceva. Am decis s-o testez.

— Am o idee mai bună, am spus. Ajută-mă să mă apropii de el și voi face jobul pentru care mă aflu aici. După ce termin, îi poți lua laptopul.

Ea a negat din cap.

— N-o să meargă.

— De ce?

A repetat gestul de negație.

— Pur și simplu, n-o să meargă. Nu-ți pot spune motivul. Trebuie să procedăm în felul meu. Acordă-mi puțin timp și după aceea te voi ajuta.

Era așa cum bănuisem. Informațiile din laptopul lui Belghazi și-ar fi pierdut valoarea, dacă el murea înainte ca Delilah să le fi accesat.

Am privit-o și am spus:

— Chiar dacă aș avea nevoie de ajutorul tău, ceea ce nu-i cazul, de ce aș avea încredere în tine? După ce vei obține din laptopul lui ceea ce cauți, poți să pleci fără să mai privești înapoi.

A strâns din umeri.

— Ăsta ar fi însă scenariul cel mai nefavorabil pentru tine, nu? Aștepți câteva zile și eu dispar. Pe de altă parte, scenariul cel mai favorabil pentru

tine este să rămân în preajma lui ca să te ajut. Și-o să-ți spun de ce poți avea încredere în mine. Pentru că ar fi de asemenea în avantajul nostru dacă Belghazi ar muri natural după ce am obținut ce aveam nevoie din laptopul lui. Adică dacă n-ar fi o moarte… violentă.

— Ești destul de încrezătoare că eu pot realiza așa ceva.

A ridicat iarăși din umeri.

— Felul cum te-ai purtat în apartamentul lui mi-a spus că asta intenționezi. Și dacă ești cine credem noi că ești, suntem încrezători că deții capacitatea respectivă.

Am înălțat sprâncenele.

— Ai avut dreptate, a continuat ea, mi-am pus oamenii să-ți scotocească trecutul. N-am avut multe date pe care să le ofer: bărbat asiatic, în jur de cincizeci de ani, vorbește engleza cu accent american, priceput în lupta corp la corp în spații strâmte, priceput în efracții fără urme, cu foarte mult sânge rece în condiții de presiune.

— Pare ceva desprins din rubrica „Matrimoniale”, am comentat.

Delilah m-a ignorat.

— Și care intenționează probabil să-l termine pe Belghazi într-un fel care să pară un deces natural.

— Și ce răspuns ai primit? m-am interesat calm.

— În fișierele noastre nu aveam nimic specific, dar am găsit câteva informații interesante din surse deschise, în principal din revista *Forbes.* O serie de articole scrise un reporter pe nume Franklin Bulfinch, care a murit recent în Tokio. Articolele lui sugerează că în Japonia acționează un asasin expert în a deghiza crimele astfel încât să pară morți naturale. A făcut o pauză și m-a privit drept în ochi. Cred că este posibil să avem de-a face cu individul respectiv.

Indiferent cine ar fi fost ei, nu putea fi nicio îndoială că erau pricepuți. Mi-a plăcut că utilizaseră sursele deschise. În general serviciile de

informații suferă de convingerea că dacă ceva nu poartă ștampila Top Secret și nu se află între copertele cu tonuri mov ale dosarelor lor, atunci nu merită băgat în seamă. Eu însă avusesem acces la unele informații secrete, ca și la activitatea celor ca Bulfinch din toată lumea. Știu că agenții vor afla mai multe din citirea lui *Forbes* și *The Economist*, decât ar afla redactorii revistelor acelea din citirea „evaluărilor informative".

— Cât timp ți-ar fi necesar? am întrebat.

— Nu mult. Două zile, poate trei.

— De unde știi asta?

— Nu-ți pot spune, dar o știm. A sorbit din *caipirinha.* Ai încredere în mine.

Am izbucnit în râs.

Ea și-a retras capul simulând indignarea.

— Eu am avut încredere în tine. Te-am ajutat să ieși din apartamentul lui, nu?

— Doar pentru că ai crezut că am o înregistrare video. Aceea nu era încredere, ci constrângere.

Delilah a zâmbit și ochii i-au licărit amuzați.

— Tu ai nevoie de mine ca să ajungi la el și nu poți să ajungi la el cât timp îți voi sta în cale. Asta înseamnă că va trebui să ai încredere în mine. De ce să folosim cuvinte urâte precum „constrângere"?

Am râs din nou. Avea dreptate. Nu dețineam multe opțiuni atrăgătoare. Trebuia să încerc „să am încredere" în ea.

Întrucât mijloacele directe de contact ar fi fost inacceptabil de periculoase, am convenit ca, dacă doream o întâlnire, să lipim un abțibild mic, colorat, imediat sub butoanele din cele patru lifturi din Oriental. Văzusem abțibildurile într-o papetărie locală. Lifturile mi-ar fi îngăduit să plasez semnalul în privat, i-ar fi oferit lui Delilah oportunitatea de a verifica apariția lor de câteva ori pe zi fără să părăsească hotelul sau să se comporte în alt fel neobișnuit, iar abțibildul era atât de mic și de discret plasat, încât era de așteptat să nu atragă

atenția cuiva care n-ar fi știut ce să caute. Locul de întâlnire avea să fie cazinoul din Mandarin Oriental, în cursul serii, când lui Belghazi îi plăcea să joace în Lisboa.

— Nu văd cum Belghazi ar afla că noi doi am părăsit împreună cazinoul în seara asta, a zis ea, dar pentru orice eventualitate, vom folosi scenariul pe care ți l-am spus mai devreme: ți-am zis că merg la Lisboa și tu m-ai întrebat dacă putem împărți același taxi. În față la Oriental sunt tot timpul taxiuri, așa că Belghazi n-ar putea niciodată să verifice povestea, dacă ar fi înclinat s-o facă.

— Cazinoul Lisboa este plin de videocamere, am spus dorind să văd cu câte mutări înainte își calcula Delilah mișcările. Tu nu vei apărea însă că ai fi fost acolo în seara asta.

— Știu, dar Belghazi nu are acces la înregistrările securității cazinoului. Și chiar dacă ar avea, i-aș spune că am vrut să scap de tine pentru că păreai nițel prea insistent, așa că nu m-am mai dus în cazinou, ci am căscat gura prin mallul comercial al hotelului. Acolo nu există videocamere.

— Și eu? am întrebat, știind deja răspunsul, dar fiind încântat de meticulozitatea ei.

Delilah a înălțat din umeri.

— Tu ești asiatic, deci mult mai greu de deslușit în mulțime, așa că i-ar fi mai dificil să verifice că n-ai fost acolo în seara asta. Și chiar dacă ar putea verifica, de unde să știu eu de ce ai hotărât să nu te mai duci în cazinou? Poate că de fapt nici nu doriseși să mergi în Lisboa, ci încercai doar să mă agăți. Poate că ai fost descurajat când ți-am dat papucii și de aceea ai plecat.

Am sorbit fără grabă din pahar și am spus:

— Ceea ce ar explica de asemenea motivul pentru care nu ne-am saluta, dacă s-ar întâmpla să trecem unul pe lângă celălalt, să zicem în holul recepției din Mandarin. De obicei oamenii care au fost vecini la masa de bacara și au plecat apoi cu

același taxi de la cazinou nu s-ar comporta ulterior ca niște străini.

A zâmbit, aparent încântată că țineam pasul cu ea.

— Poate că ai fost nemulțumit de rezultatele întâlnirii noastre și de aceea te porți mai ursuz?

— Poate – totuși nu te poți bizui pe nimic din toate astea. Chiar și dacă există o explicație rezonabilă pentru ceva, oamenii pot s-o ignore și să presupună direct tot ce poate fi mai rău.

— Bineînțeles, dar, o dată în plus, există probabilitatea uriașă ca nimeni să nu ne fi observat și nimănui să nu-i fi păsat. Restul este pur și simplu fundal.

Am încuviințat, impresionat. Știam că explicațiile ei ar fi fost încă și mai stufoase, asigurând-o chiar și pentru posibilități foarte îndepărtate. Dacă Belghazi afla că a fost văzută în barul ăsta cu mine, ea i-ar fi spus că se plictisea, fiindcă el lipsea așa mult timp. Când o invitasem, acceptase, după care căzuse pe gânduri. Îl mințise pe Belghazi, pentru că nu dorise să fie gelos sau să-și facă o imagine necorespunzătoare despre ea. Avea să mărturisească o vină mai măruntă, pentru a ascunde comiterea celei adevărate.

Da, era bună. Era cea mai bună pe care o întâlnisem de mult timp.

— Voi pleca prima, mi-a spus și s-a ridicat.

Nu trebuia să-mi dea explicații. Nu intenționam să fim văzuți împreună. A dat să deschidă poșeta.

— Du-te, am aprobat din cap. O să mă ocup eu de nota de plată.

Delilah a arcuit o sprânceană.

— De la prima noastră întâlnire?

A vorbit însă cu umorul ei sec atât de atrăgător, fără să joace rolul cochetei așa cum procedase la început.

I-am zâmbit.

— Într-adevăr, am replicat, poate c-ar fi mai bine să-ți achiți partea. Nu vreau să rămâi cu vreo

impresie greșită.

M-a privit o clipă, de parcă ar fi reflectat dacă să-mi replice. În cele din urmă, s-a mulțumit să zâmbească, apoi s-a răsucit pe călcâie și a dispărut. Mi-am închipuit-o verificând strada prin ferestrele de jos înainte de a ieși pe ușă.

Mi-am terminat *caipirinha.* Perechile de pe canapele își continuau îmbrățișările, iar râsetele lor încete abia ajungeau până la mine peste muzica de la parter.

Am achitat nota și am plecat. M-am întrebat dacă Keiko mă aștepta în camera de hotel.

În mod interesant, speram că răspunsul va fi negativ.

Capitolul 5

Keiko și cu mine am petrecut următoarele două zile procedând ca majoritatea turiștilor. Am vizitat insula Coloane și Taipu. Am suit în vârful Turnului Macao. Am făcut turul bisericilor portugheze și al muzeelor naționale.Am jucat în Floating Casino. Keiko părea să se simtă minunat, totuși era o profesionistă și nu puteam ști realmente. Pentru mine, nu însemna decât așteptare.

M-am pomenit dorindu-mi să n-am nevoie de acoperirea oferită de Keiko. Era o fată drăguță, dar oricât de mult m-aș fi bucurat de corpul ei, mă obosise. Mai important însă nu-mi plăcea că atât Belghazi, cât și Delilah știau că locuiam în Mandarin. Desigur, riscul era gestionabil: Belghazi nu știa că eu reprezentam o amenințare, iar Delilah avea motive să se abțină din a acționa împotriva mea, cel puțin pentru moment. Riscul era de asemenea necesar: lui Belghazi i s-ar fi părut desigur ciudat, ba chiar suspicios, dacă ar fi aflat că părăsisem definitiv hotelul, dar mă revedea prin Macao. Știam că el sesiza asemenea discrepanțe. De aceea trebuia să rămân pe loc și să-mi sporesc pur și simplu gradul de alertă față de tot ce mă înconjura.

În două rânduri am luat feribotul TurboJet până la Hong Kong. I-am dat bani lui Keiko, ca să-și facă de cap în numeroasele buticuri ale insulei, un balsam mărunt pentru răceala mea recentă față de ea, pe care o conștientizam perfect. În timp ce era plecată la shopping, m-am plimbat, am observat și am exersat rolul de locuitor din Hong Kong care mă ajuta să nu ies în evidență aici și în Macao: mersul, postura, îmbrăcămintea, expresia. Am cumpărat o pereche de ochelari de vedere cu lentile din sticlă simplă, cu design elegant, fără

rame, pe care-l vedeai peste tot în Hong Kong și doar rareori în Japonia. Am cumpărat una dintre servietele utilitare pe care atât de mulți dintre cei din Hong Kong par să le aibă permanent asupra lor, ca parte din cultura locală, bănuiesc, de a fi constant pregătit să faci afaceri. Am cumpărat haine din magazine locale. Eram încrezător că atâta timp cât nu deschideam gura, nimeni n-ar fi crezut despre mine că nu făceam parte din populația locală.

La începutul celei de-a doua excursii în Hong Kong, am observat un arab care stătea în holul recepției lui Mandarin Oriental, când am coborât din lift. Nu era unul dintre bodyguarzii lui Belghazi, ci un necunoscut. I-am observat prezența și poziția, dar, desigur, n-am schițat nici măcar un semn că i-aș fi înregistrat prezența. El însă n-a fost la fel de discret. Când ochii mi-au trecut peste chipul lui, l-am văzut că mă privea atent, aproape concentrat. Așa cum te-ai uita, într-un decor mai inocent, la cineva despre care crezi, dar nu ești pe deplin sigur, că este o celebritate, pentru a nu fi ridicol cerând un autograf unei persoane greșite. În lumea mea, privirea aceasta este mai frecvent întâlnită la „pietonul" care se uită prin parbrizul unui automobil ce trece printr-un punct de control, cu fruntea încruntată, cu ochii scrutători, încuviințând ușor din cap în reflectarea subconștientă a satisfacției identificării, și care după aceea transmite prin radio compatrioților să-i aflați la cincizeci de metri mai departe că pot să declanșeze răpirea, să înceapă salvele din AK-uri, sau să detoneze bomba pe care au amplasat-o mai departe pe șosea.

Poate fi cineva din anturajul lui Belghazi. Îi examinează pe cei care intră și ies din hotel, căutând orice persoane suspecte, care nu par să aparțină locului.

Însă instinctul meu nu credea asta. Și nu mă-ncred în nimic mai mult ca în instinctul acela,

care-mi răscolește măruntaiele.

Delilah, am gândit și am simțit o furie arzătoare ce-mi suia prin stomac. Nu sunt des tras pe sfoară, însă ea o făcuse. Mă amăgise să cred că interesele noastre ar putea fi aliniate.

Dar *erau* aliniate, tocmai aceea era problema!

Tot ce-mi spusese ea fusese logic. Ar fi fost un risc inutil să acționeze împotriva mea, în loc să aibă încredere că voi aștepta, așa cum îi făgăduisem. Și chiar dacă decisese să-și asume riscul acela, n-ar fi fost atât de evidentă. Un non-asiatic, stând în recepția hotelului, care să mijească ochii și să se înroșească la față surescitat de apariția mea? Era imposibil să fi făcut parte din echipa ei. Delilah era bună și știa că eu însumi eram bun. Ea n-ar fi utilizat o abordare atât de vizibilă.

În același timp, era posibil să-mi scăpat ceva. Nu puteam fi sută la sută sigur.

Las-o baltă. Ocupă-te de problema curentă.

Perfect. Keiko și cu mine ne-am continuat drumul, zâmbind și pălăvrăgind ca altă pereche de turiști fericiți, care rătăceau bezmetici de colo-colo. Aș fi putut să mă întorc și să ne îndreptăm spre ieșirea din spate a hotelului, însă asta ar fi modificat convingerea observatorului că eram ignorant, ceea ce mi-ar fi putut răpi un mic avantaj ulterior. În plus, nu credeam că ar fi acționat împotriva mea într-un loc public, dacă era vorba într-adevăr despre o acțiune. La urma urmelor, Macao este o peninsulă și niște urmăritori ar fi preferat un loc care să le permită să plece apoi neobservați. Așa că nu m-am întors din drum, ci am ieșit pe ușa din față și am luat un taxi pentru drumul scurt până la terminalul pentru feriboturi Macao.

După ce am ajuns la destinație, am coborât cu Keiko din taxi. În fața clădirii n-am văzut nimic care să-mi declanșeze radarul. Nici în recepția de la parter. Totuși locul pentru urmărirea cuiva ar fi

fost etajul întâi, de unde se îmbarcau pasagerii. În cazul în care doreai să știi dacă cineva călătorea spre Hong Kong, salonul plecărilor era singurul punct de strangulare din complex.

Și exact acolo l-am văzut pe al doilea urmăritor, tot un arab, un bărbos uriaș, cu fizic de rugbist. Purta o jachetă scumpă și ochelari de soare și stătea lângă un bancomat din recepție, deoarece îi oferea atât justificare pentru prezența lui, cât și o vedere clară a zonei de îmbarcare. O dată în plus, nu m-am trădat că aș fi observat ceva anormal.

Arabii ieșeau în relief destul de evident pentru a mă întreba pentru o clipă dacă nu cumva erau distrageri deliberate – momeli care să-i mascheze pe adevărații urmăritori, care erau de fapt asiatici. Am decis că ar fi fost posibil, însă improbabil. Nimeni altcineva nu-mi declanșa radarul. Iar aducerea arabilor, probabil cu avionul din țara lor, ar fi însemnat o modalitate costisitoare și consumatoare de timp pentru a câștiga avantajul marginal al distragerii pe care o puteau oferi. Nu, simțeam că problema cu care mă confruntam acum nu era mai profundă decât aparența ei imediată. Sigur că da, ei știau că erau vizibili printre cei din jur, însă pur și simplu nu-mi acordau îndeajuns credit ca să le consider vizibilitatea foarte relevantă și să acționez în consecință. Nu înțelegeau cât de esențială era interpretarea de către mine a relativei lor ostentații. Greșeala lor!

Drumul cu feribotul până la Hong Kong a durat o oră. La bord nu existau persoane din Orientul Mijlociu și nici altele care să mă pună pe gânduri.

Ne-am prezentat pașapoartele autorităților vamale de la terminalul Shun Tak din Hong Kong, apoi am intrat în holul principal de dincolo de poarta pentru sosiri.

L-am zărit imediat pe treilea urmăritor. Tot arab, cu păr lung, mustață, costum bleumarin, cămașă albă descheiată la gât și ochelari de soare eleganți. Spre deosebire de majoritatea celor care așteptau

aici pasagerii din Macao și stăteau drept în fața porții pentru sosiri, el se rezemase cu un aer nepăsător de balustrada din spatele centrului, deschis spre cerul liber, al holului. Se părea că se temea să se apropie prea mult, probabil pentru a nu fi remarcat. Încercând să-și găsească însă o poziție cât mai puțin bătătoare la ochi, nu făcuse decât să iasă și mai mult în relief.

Am luat scara rulantă descendentă din hol. La nivelul de dedesubt, a trebuit să mergem până în partea opusă și să ne întoarcem cu o sută optzeci de grade ca să luăm următoarea scară rulantă în jos. Când ne-am întors, l-am văzut pe urmăritorul nostru, pe care-l botezasem „Ochelari de soare", coborând cu escalatorul pe care tocmai îl folosisem.

Înainte de a coborî pe a doua scară rulantă, m-am oprit să privesc în vitrina unui magazin de țigări de foi. M-am poziționat astfel încât Keiko stătea cu fața spre mine și cu spatele la vitrină.

— Keiko, i-am spus în japoneză, fă-mi un serviciu, te rog. Uită-te înapoia noastră. Doar o singură privire, da? Nu întârzia cu ochii asupra nimănui. Spune-mi ce vezi.

Ea a privit pe lângă mine și a strâns din umeri.

— Nu știu… foarte mulți oameni… Ce ar trebui să caut?

— Vezi vreun străin? Un bărbat cu trăsături arabe? Dacă-l vezi, nu-l fixa cu privirea. Treci cu ochii peste el și uită-te la alți oameni, la magazine. Comportă-te ca și cum ai fi plictisită că trebuie să mă aștepți să mă uit în vitrină și-ți pierzi vremea privind trecătorii, ai înțeles?

— Ce se-ntâmplă? a întrebat ea și i-am auzit tulburarea din voce.

Am clătinat încet din cap și am zâmbit.

— Nimic care să te-ngrijoreze. Am pășit drept în fața ei, ca să nu mai cerceteze holul, apoi mi-am pus palma pe talia ei și am început s-o rotesc prin

apăsarea ușoară a mâinii. E-n regulă, nu te uita la mâna mea. Spune-mi doar ce vezi.

— Era un arab în costum.

— Ce făcea?

— Vorbea la telefon. Cred că se uita la noi, dar și-a ferit privirea când m-a văzut uitându-mă în jur. Îl cunoști?

— Într-un fel. E nițel cam greu să-ți explic.

Ce spunea Ian Fleming? O dată este întâmplare, a doua oară este coincidență, dar a treia oară este acțiunea inamicului. Eu cred că nu trebuie să aștepți nici măcar atâtea dovezi. Trebuia să fi acționat deja.

După ce am ajuns la parter, am luat un taxi. I-am ținut portiera deschisă lui Keiko, ca să suie. Cu coada ochiului l-am zărit pe amicul nostru pierzându-și vremea în fața unui 7-Eleven, la câțiva metri de stația de taxiuri. Știam că imediat după ce voi urca și voi închide portiera, va sări la rândul lui într-un taxi.

Când automobilul s-a desprins de bordură, mi-am folosit oglinda dentară și am văzut că avusesem dreptate. Keiko m-a privit, însă n-a comentat. M-am întrebat ce gândea. Taximetristul n-a părut să observe nimic. Era absorbit de spectacolul de varietăți pe care-l asculta la radio și al cărui prezentator răcnea frenetic cu veselie artificială.

I-am cerut șoferului să ne ducă la Citibank, lângă stația de metrou Central a MTR-ului[41]. Unul dintre alter-ego-urile mele are un cont de economii la Citi și-i port cardul de debit asupra mea de câte ori ies în oraș.

Am intrat în bancă și Keiko a așteptat să retrag cincizeci de mii de dolari Hong Kong – aproximativ șapte mii de dolari americani. Suma era peste limita bancomatului și a trebuit să apelez la un casier, care mi-a pus banii într-un plic. I-am mulțumit și m-am îndreptat spre Keiko.

— Ce zici de niște shopping? am întrebat-o, arătându-i plicul gros.

Eram înconjurați de Hermès, Prada, Tiffany, Vuitton și altele despre care știam că-i făceau cu ochiul.

— Dacă vrei, aș dori să-ți cumpăr niște lucrușoare noi.

A zâmbit și ochii i s-au luminat.

— *Hontou*? a spus. „Serios?”

Era probabil fericită că se terminase episodul ciudat cu arabul.

Am mers până la magazinul Marks & Spencer aflat ceva mai departe pe stradă, o destinație care mă interesa mai puțin pentru produsele din rafturi, cât pentru designul său. Avea fațada integral din sticlă, oferind astfel o imagine clară a străzii. Keiko și cu mine am răscolit prin mătăsuri și cașmiruri, iar eu am privit cum s-au instalat „Ochelari de soare” și doi tovarăși recent sosiți: doi în fața băncii HSBC, iar al treilea în fața unui magazin de bijuterii Folli Follie.

După felul cum se dispuseseră, am căpătat impresia că nu mai erau în dispozitivul de „urmărire”. Dacă ar fi fost, nu s-ar fi poziționat atât de aproape între ei – o configurație contraproductivă pentru filaj, însă care prezintă avantaje pentru o ambuscadă. Tipii se pregăteau, erau gata de acțiune și-și doreau forțele amplasate, concentrate, capabile să plece la momentul potrivit.

Perfect, era momentul să ies. Singur.

M-am dus la Keiko și am prins-o cu blândețe de braț.

— Keiko, ascultă-mă atentă. Se întâmplă ceva rău. O să-ți spun acum ce trebuie să știi ca să scapi din situația asta.

Ea a scuturat ușor din cap, de parcă ar fi vrut să-l limpezească.

— Poftim?

— Mă urmăresc niște oameni. Arabul cu telefonul este unul dintre ei. Ei vor să-mi facă rău și dacă vei fi împreună cu mine, îți vor face rău și ție.

Mi-a zâmbit șovăielnic, de parcă ar fi sperat că voi surâde și eu și-i voi spune că nu fusese decât o glumă.

— Scuză-mă, a spus după aceea, dar nu… nu-nțeleg.

Zâmbetul s-a lărgit pentru o clipă, apoi a tremurat.

— Știu că nu-nțelegi, dar n-am timp să-ți explic. Uite, i-am întins plicul, ia-l! Înăuntru sunt bani destui ca să te-ntorci în Japonia și să-ți mai și rămână. Ai pașaportul la tine. Du-te direct la aeroport și pleacă acasă.

— Ești… este din cauză că nu ești fericit cu mine? a întrebat ea, continuând să gândească precum o profesionistă.

Însă o profesionistă din domeniul ei de activitate, nu al meu.

— Am fost foarte fericit cu tine. Uită-te la mine. Îți spun adevărul adevărat. Trebuie să pleci de aici, imediat, dacă nu vrei să fii rănită. Ei vor să pună mâna pe mine. Persoana ta nu-i interesează. Am continuat repede, înainte ca Keiko să poată pune alte întrebări: Uite ce trebuie să faci. Rămâi în magazin încă zece minute. Eu voi pleca și ei vor porni pe urmele mele. După zece minute, pleacă și tu. Intră într-un magazin pentru femei din apropiere. Spune-le că ești hărțuită de un bărbat și că vrei să scapi de el. Te urmărește și te așteaptă afară. Ele te vor lăsa să ieși prin spate, iar bărbații nu se așteaptă la asta. Dacă n-ai succes în primul magazin, încearcă în altul…

— Tot nu…

— Taci și ascultă! Folosește taxiuri. Intră în magazine pe care nu le vizitează bărbații… de lenjerie intimă, chestii de-astea. În felul ăsta, le va fi mai greu să te urmărească, deoarece nu cred că

ei lucrează cu femei. Intră prin față și ieși prin spate. Mergi mult cu liftul. Este greu să intri cu cineva în lift fără să fii remarcat. Rămâi în locuri publice.

Keiko a scuturat din cap.

— De ce să… Nu…

— Nu cred că te va urmări nimeni. Pentru ei, nu contezi. Dar vreau să mă asigur, ai înțeles? Nu vreau să risc. Când ești convinsă că ești singură, du-te la aeroport și pleacă din Hong Kong cu primul avion în care poți sui. Du-te în Japonia. Du-te acasă. Acolo vei fi mai în siguranță.

Ea a negat din cap.

— Am… am lucruri în hotel. Nu pot să plec așa pur și simplu.

— Dacă te-ntorci la hotel, ei te vor găsi imediat și te vor urmări cu speranța că-i vei conduce la mine.

— Dar…

— Keiko, nu merită să mori pentru lucrurile tale din hotel. Zi și tu – merită?

Ochii i s-au mărit.

— Merită? am repetat eu.

A clătinat din cap. Nu mi-am putut da seama dacă o făcuse în semn de acord sau de neîncredere.

Aș fi dorit să plec, însă ea trebuia să mai audă ceva.

— Keiko, am spus și am privit-o drept în ochi, după câteva minute, și în mod cert după o oră, conversația asta va începe să ți se pară ireală. Te vei auto-convinge că eu am născocit totul încercând să scap de tine, sau ceva de felul ăsta. Vei fi tentată să te întorci în Mandarin, ca să-ncerci să mă găsești. Eu nu voi fi acolo. Eu nu mă mai pot întoarce, la fel cum nici tu nu te mai poți întoarce. Îmi pari o fată isteață și te așteaptă multe lucruri frumoase. Nu te comporta prostește azi. Ăsta nu-i un joc.

I-am întors spatele și m-am îndepărtat. Făcusem tot ce puteam face. Ea fie că avea să acționeze

tactic, fie nu.

M-am îndreptat spre stația de metrou Central a MTR-ului. Nu știam dacă urmăritorii erau înarmați, iar din felul cum se dispuseseră în jurul meu, nu puteam fi încrezător că pot scăpa de toți trei. De asemenea, în zonă existau destui polițiști în uniforme. Probabil că prezența lor i-ar fi inhibat pentru moment pe amicii mei, la fel cum mă inhiba pe mine. Am decis să-i duc la plimbare într-un punct de interes turistic, ceva mai puțin protocolar, unde toți ne-am fi putut comporta mai puțin încorsetați.

Asta n-avea să fie simplu. Ținând seama de felul cum ne urmăriseră, instinctul mi-a spus că ei așteptau locul potrivit pentru a acționa. Un punct neobișnuit de pustiu sau extrem de aglomerat, care să le ofere ocazia de a acționa și apoi de a pleca fără să fie opriți sau chiar reamintiți de către martori. Până nu găseau locul respectiv, mă puteam aștepta din partea lor să continue să fie rezervați. Dacă ar fi crezut însă că mă pierduseră, sau dacă ar fi simțit că-i manipulam în vreun fel, ar fi putut decide să acționeze fără a mai pierde timpul, chiar dacă pripit.

Speram să fi avut dreptate în privința lor. Era greu să fiu sigur. Eram obișnuit să am de-a face cu serviciile de informații occidentale și cu *yakuza*, nu cu fanatici potențiali zămisliți de cultura care inventase cândva aritmetica, dar a cărei contribuție cea mai recentă la civilizația mondială era sinucigașul care se detona.

Am coborât cu scara rulantă în stația MTR, menținând un pas energic, pentru a le fi mai greu să mă ajungă, dacă mă înșelasem asupra locului unde intenționau să acționeze. Stația era plină de videocamere de supraveghere și pentru prima dată le-am apreciat existența. Cu excepția cazului în care cei trei arabi doreau ca acțiunea pe care o plănuiseră să fie capturată pe video, trebuiau să

mai aștepte puțin. Iar „puțin” era tot ce aveam nevoie.

Bineînțeles, asta dacă observau videocamerele. Presupunerea că inamicul tău este inteligent poate fi la fel de periculoasă ca presupunerea că este stupid.

O garnitură care se îndrepta spre Tsuen Wan a oprit în stație și am urcat. Amicii mei au intrat în același vagon, prin ușa din capătul opus. Cel puțin deocamdată avusesem dreptate; ei păstrau distanța, nedorind să se apropie prea mult, neînțelegând că-i descoperisem deja.

Am hotărât să-i duc la Sham Shui Po, o comunitate pitorească din Kowloon-ul de Vest, una dintre numeroasele zone în care petrecusem ceva timp pentru a o cunoaște, în vreme ce mă pregăteam pentru Belghazi, concepând planuri de urgență pentru circumstanțe așa cum era cea curentă. Într-o ocazie mai promițătoare, poate că am fi sperat să ajungem la mormântul vechi de două mii de ani al lui Lei Cheng Uk Han sau la templul Tin Hau, vechi de o sută de ani. Sau poate că am fi căutat chilipiruri pe Cheung Sha Wan Road, „Artera Modei” din zonă, unde producătorii de îmbrăcăminte vindeau direct publicului. Sau poate că am fi căutat produse electronice second-hand și CD-uri și DVD-uri piratate în talciocurile în aer liber. Azi însă doream să le ofer ceva mai special.

Am coborât în stația Sham Shui Po, am ieșit prin turnichete și am pornit către ieșirea C1 spre stradă. Prin comparație cu scena animată din fața stației, Tokio cel atât de familiar ar fi părut de-a dreptul părăsit. Strada care se întindea în fața mea între șiruri de blocuri de apartamente ponosite și clădiri de birouri aflate în declin evident aducea cu un fluviu uman care deborda printr-o ravenă. Automobilele înaintau în spasme prin intersecții congestionate, cu pietonii curgând în jurul lor precum celule-T care atacă un virus. Rufe întinse

la uscat și aparate de aer condiționat atârnau de la ferestre de culoarea funinginii, iar cabluri de înaltă tensiune se curbau deasupra capului. Firme scrise în caractere chinezești rânjeau de pe clădiri aidoma unor licheni agățați de copaci, cu vopseaua transformată în rugină și culorile decolorate spre cenușiu. Aici vedeai un bărbat emaciat, gol până la brâu, adormit sau lipsit de cunoștință într-un șezlong; dincolo, un altul ceva mai împlinit la corp, rezemat de un felinar stradal, își tăia unghiile cu nonșalanță supremă. O cacofonie indistinctă acoperea toată zona ca o ceață: oameni care țipau în telefoanele mobile, vânzători ambulanți care sâcâiau clienți potențiali, mașini, claxoane și ciocane pneumatice. Doi porumbei s-au înălțat de pe un acoperiș pentru a poposi pe altul, fâlfâind zgomotos din aripi, parcă amuzați de masa care colcăia dedesubtul lor.

Prietenii mei aveau să încerce să absoarbă tot spectacolul acesta, să-l proceseze, să decidă ce însemna pentru ei și pentru șansele lor de a reuși acțiunea pentru care veniseră. Pentru asta aveau nevoie de câteva minute. Nu știau că minutele acelea erau tot ce le mai rămăsese.

Am examinat tarabele de sub cerul liber și am intrat și ieșit din câteva magazine de produse electronice, verificând discret cu ocaziile respective, pentru a mă asigura că amicii mei nu se apropiau prea mult, că nu ajunseseră deocamdată la o decizie. Pentru ei s-ar fi părut că o lăsasem pe Keiko să-și cumpere haine, în timp ce eu îmi satisfăceam pasiunea pentru gadgeturi de computer și software-uri piratate. Într-adevăr am cumpărat câteva articole. O pereche de ciorapi pentru sport – groși, înalți până la genunchi, cenușiu-deschis. O șapcă cu cozoroc, simplă, bleumarin. Și o duzină de baterii R20, perfect asemănătoare cu bateriile Duracell. Totul pentru vreo douăzeci de dolari Hong Kong. Am zâmbit înaintea chilipirurilor din Sham Shui Po.

În timp ce mergeam, am îndesat șapca într-un buzunar de la spate. După aceea, lucrând cu mâinile ținute în fața abdomenului și în general pe pipăite, pentru a fi sigur că urmăritorii mei nu vor vedea nimic, mi-am băgat mâna stângă într-un ciorap și am tras celălalt ciorap peste el, dublându-i. Am vârât opt baterii înăuntru, aruncându-le pe restul într-un coș de gunoi stradal, și am legat ciorapul imediat deasupra bateriilor, ca să mă asigur că vor rămâne laolaltă. Am înfășurat capătul deschis al ciorapului peste mâna mea dreaptă, de două ori, ca pe un bandaj, folosind trei degete ca să-l fixez și ținând capătul cu greutăți între degetul mare și arătător. Când am ocolit un colț, am dat drumul capătului îngreunat. A coborât aproximativ douăzeci de centimetri și s-a oprit cu un ricoșeu când a ajuns la limita extinderii materialului. L-am înfășurat în jurul mâinii drepte, până când capătul îngreunat mi s-a cuibărit în palmă, apoi am vârât degetele mari în buzunarele din față ale pantalonilor, ca să maschez de bărbații dinapoia mea îmblăciul acela improvizat.

I-am purtat într-un arc în sens invers acelor de ceasornic, care s-a sfârșit la o piață alimentară pe trei niveluri, la jumătate de kilometru depărtare de accesul în stație. Am intrat în piață, verificând dacă urmăritorii continuau să fie la distanță în spatele meu. Nu aveam nicio greutate în a-i localiza în mulțime. Erau singurii non-asiatici din jur.

Asta reprezenta o problemă pentru ei, însă nimic insurmontabil. Piața era atât de aglomerată și de gălăgioasă, încât, dacă s-ar fi putut apropia de mine, mi-ar fi putut înfige un cuțit în rinichi sau trimite un glonț cu amortizorul în șira spinării fără ca nimeni să observe când se întâmplase, ori să-și amintească ulterior. Dacă aș fi fost în locul lor, în locul acesta aș fi acționat.

Am pornit pe o alee dintre tarabe, îndreptându-mă spre scările rulante care știam că se aflau în capătul opus. Hălci de carne atârnau din cârlige în

jurul meu și în aer se simțea intens izul de sânge proaspăt. Țipari despicați se zbăteau pe tăvi din bambus și cele două jumătăți ale lor zvâcneau independent. Boturile capetelor de pești retezate se deschideau și se închideau lent, iar branhiile lor vibrau, continuând să încerce să respire. Vânzătorii gesticulau, strigau și încercau să atragă cumpărătorii. Mormane de crevete, crabi și broaște se zbăteau în coșuri din sârmă. Capul retezat al unei capre se rotea într-un cârlig, cu dinții încleștați în rictus final, cu ochii morți privind pe lângă agitație spre un orizont sumbru și final.

M-am desprins din gloată exact înainte să ajung la escalator. L-am suit câte două trepte odată, ocolindu-i pe cei care staționau, știind că cei dinapoia mea îmi vor înțelege brusca accelerare ca pe un semn că-i zărisem și că încercam să scap. Imediat ce scăpau din îmbulzeala mulțimii, așa cum scăpasem eu, aveau să pornească în urmărirea mea. Iar dacă mă ajungeau, nu aveau să-și asume alt risc. Aveau să acționeze.

Când am ajuns în vârful scării rulante am privit în urmă. Ei ajunseseră la baza escalatorului și încercau să se strecoare pe lângă cei care le stăteau în cale. Perfect!

În fața mea și puțin spre stânga erau două uși duble, verzi. Fuseseră proptite pentru a sta permanent deschise, iar dincolo de ele se afla o zonă de încărcare în fața unui lift pentru marfa. Am ieșit de pe escalator și m-am repezit înainte, ieșind astfel din câmpul vizual al urmăritorilor, apoi am cotit la stânga, în zona pentru încărcare. După aceea am cotit din nou la stânga și m-am lipit de perete, strecurat parțial înapoia uneia dintre ușile deschise și privind afară prin interstițiul din dreptul țâțânilor. De aici aveam să-i văd când treceau. Am testat ușa și am găsit-o satisfăcător de mobilă și de grea. Dacă mă vedeau și încercau să intre, i-aș fi izbit cu ea, apoi aș fi atacat pe cât

puteam de bine cu îmblăciul. Ar fi fost însă mai bine dacă treceau complet pe lângă mine.

Într-adevăr, așa s-a întâmplat. I-am zărit prin interstițiul dintre ușă și perete. După ce a trecut și ultimul, am răsuflat de trei ori adânc, lăsându-i să se mai îndepărteze cu două secunde.

Apoi am ieșit. Adrenalina îmi curgea prin măruntaie și prin membre. Se opriseră în locul unde coridorul se termina printr-un „T” și priveau la stânga și la dreapta, încercând să ghicească în ce direcție dispărusem prin mulțimile dese de cumpărători din ambele părți. Continuau să stea laolaltă, iar cel din mijloc se afla puțin înaintea celorlalți doi. Credeau probabil că proximitatea le va oferi siguranță, dar de fapt se transformaseră într-o țintă unică.

Când am ajuns la șase metri de ei, cel aflat în centru și puțin mai în față a început să se întoarcă. Poate să-i consulte pe ceilalți, poate, dacă raționa câtuși de puțin, să-și verifice spatele. Am iuțit pasul, grăbindu-mă realmente de acum; trebuia să reduc distanța înainte ca el să se fi întors complet și să fi înțeles că raportul dintre vânat și vânător se inversase brusc și fatal.

Când am ajuns la numai patru metri depărtare, arabul din față și-a încheiat întoarcerea. A început să spună ceva unuia dintre tovarășii lui. După aceea, privirea lui m-a descoperit. Capul i-a încremenit. Ochii i s-au lărgit. Gura a început să i se deschidă.

Trei metri. Am simțit un val nou de adrenalină năvălindu-mi în trunchi și în membre.

Probabil că partenerii lui îi zăriseră expresia chipului. Umerii li s-au încordat și capetele au început să se întoarcă.

Doi metri. Individul din dreapta mea era cel mai apropiat. El se răsucea către stânga, către ceea ce-l făcuse pe partenerul lui să se holbeze. I-am zărit obrazul stâng pe când se întorcea, lent; de altfel,

totul se mișca încetinit în vederea mea încărcată de adrenalină.

Un metru. Am făcut un pas înainte cu piciorul stâng, aducându-mi brațul stâng de-a curmezișul corpului, parțial pentru defensivă, parțial pentru contrabalansare. Mi-am dus înapoi brațul drept, cu îmblăciul descolăcindu-se complet, apoi l-am șfichiuit din lateral, cu palma în sus, cu umărul conducând mișcarea și cu șoldurile pivotând, ca și cum aș fi făcut o încălzire cu un singur braț, manevrând un baston de baseball. Capătul îngreunat al armei mele improvizate a descris un arc și l-a izbit în ceafă cu un zgomot minunat de bas înfundat. Pentru o fracțiune de secundă, corpul i-a fost complet relaxat, totuși a rămas vertical – era în picioare, deși își pierduse cunoștința. După aceea a început să se năruie spre pardoseală.

Îmblăciul a trecut pe lângă el și corpul mi s-a răsucit în sens invers acelor de ceasornic purtat de momentul de inerție al mișcării, astfel că arma mea s-a înfășurat pe jumătate în jurul coapsei. Arabul din stânga mea și-a terminat acum întoarcerea. L-am văzut privindu-mă, cu expresia universală pentru „rahat” apărându-i pe față și cu mâna dreaptă pornind spre un buzunar interior al jachetei. Prea târziu. Mi-am răsucit șoldurile spre dreapta și am expediat îmblăciul ca o lovitură de rever la tenis. El l-a văzut sosind, dar era prea concentrat spre scoaterea armei sale și nu spre evitarea atacului meu. A fost lovit în partea laterală a gâtului; nu la fel de puternic pe cât fusese lovit tovarășul său, dar suficient pentru scopurile mele. I-am văzut ochii defocalizându-se și am știut că beneficiam de minimum două secunde înainte ca el să revină în luptă.

Al treilea urmăritor era mai inteligent și a beneficiat de mai mult timp și spațiu ca să reacționeze. Pe când mă ocupam de partenerii lui, el se retrăsese, ieșind astfel din raza de acțiune a armei mele. Acum bâjbâia de zor în interiorul

jachetei, cu ochi lărgiți și mișcări agitate. Îmblăciul trecea printre noi, revenind în partea mea dreaptă. L-am văzut pe arab scoțând ceva cu mâna dreaptă. Am lăsat inerția îmblăciului să-l aducă în jurul meu, sub nivelul taliei, și l-am propulsat cu totul spre inamic, ca o minge de baseball aruncată către baston. El l-a zărit și s-a ferit parțial, însă l-a lovit în umăr. S-a împleticit și a izbutit să scoată un pistol cu amortizor, o armă mare, străduindu-se simultan să-și recapete echilibrul. Însă aptitudinile motorii îi sufereau de pe urma dozei mari și probabil nefamiliare de adrenalină, iar scoaterea amortizorului lung de sub haină necesita de asemenea un timp ceva mai lung. Pistolul i s-a bălăngănit în sus și-n jos, iar în secunda aceea l-am atacat.

I-am prins arma cu mâna stângă, iar cu piciorul drept i-am zburat picioarele de sub el în *deashi-barai*, o măturare laterală pe care o executasem de zeci de mii de ori în sfertul de secol cât mă antrenasem în Kodokan. Am căzut odată cu el, menținându-mi greutatea peste pieptul lui și sporind astfel impactul când s-a izbit de podea. Am simțit pistolul descărcându-se în clipa șocului și am auzit *pffft*-ul amortizorului, urmat de un pocnet când glonțul a intrat în peretele dinapoia mea. Păstrând controlul armei și asigurându-mă că nu era îndreptată asupra mea, m-am ridicat pentru a crea un spațiu de doi-trei centimetri între corpurile noastre, mi-am rotit piciorul stâng peste și dincolo de capul lui și m-am lăsat pe spate în *juji-gatame*, fixarea brațului de-a curmezișul corpului. I-am luat arma și i-am rupt cotul dintr-o singură smucitură brutală.

Al doilea bărbat își revenise de acum suficient ca să scoată un pistol. Dar, la fel ca partenerul său, era sub acțiunea adrenalinei și avea probleme cu mișcările motorii fine. Mâna îi tremura și a ezitat, înțelegând poate că dacă apăsa pe trăgaci și-ar fi putut lovi camaradul, peste al cărui trunchi erau

încrucișate picioarele mele și al cărui braț drept rupt era întins peste pieptul meu.

Mi-am întins brațul drept și am adus cătarea pe torsul lui, pe centrul său de masă. Pistolul era un Glock 21, calibrul 45. Avea o putere sănătoasă de oprire. M-am silit să-mi controlez mâna, să nu pierd ocazia aceea.

Cel de sub mine a zvâcnit și ochirea mi-a tremurat. *Rahat*! Mi-am încleștat picioarele mai tare și m-am lăsat pe spate cât mai aproape de pardoseală, încercând să ofer o țintă cât mai redusă. Din proprie experiență știam că gloanțele tind să zboare în apropierea solului, în loc să ricoșeze din el. Arabul de sub mine avea să funcționeze ca un sac de nisip uman pentru orice împușcături ar fi lovit pardoseala pe lângă noi.

Al doilea individ a deplasat arma, încercând să mă urmărească, cu mișcări exagerat de largi și tremurătoare. Apoi, poate fiindcă a văzut țeava pistolului pe care-l îndreptasem asupra lui, și-a pierdut cumpătul. A început să tragă orbește, cu ochii realmente închiși și corpul ghemuindu-se involuntar spre înainte. *Pffft. Pffft. Pffft.* Norișori de praf s-au înălțat pe betonul din jurul meu, dilatându-se lent în vederea mea care percepea totul cu încetinitorul din cauza adrenalinei. Am auzit țiuiturile gloanțelor ricoșate. Cineva a țipat.

Calm. Țintește. Respiră…

Am apăsat de două ori pe trăgaci. Primul glonț l-a lovit în umăr și l-a rotit în loc. Al doilea a ratat și a izbit peretele în apropierea tavanului. Am compensat și am tras din nou. De data asta l-am nimerit în spate lângă șira spinării și l-am trimis la podea.

M-am ridicat greoi și am avansat spre el. În jurul nostru, oamenii se îndepărtau în fugă de scena împușcăturilor, împingându-se frenetic în masa celorlalți cumpărători. Brusc, zona din imediata noastră apropiere s-a golit.

M-am dus la cel pe care tocmai îl doborâsem. Zăcea pe abdomen, zvârcolindu-se și gemând neinteligibil. L-am împușcat în ceafă.

Cel pocnit cu îmblăciul era cu fața în sus, cu picioarele rășchirate, aparent inconștient. L-am împușcat în frunte.

M-am întors spre ultimul. Se sculase în capul oaselor și încerca să se îndepărteze de mine, propulsându-se cu tălpile și cu brațul teafăr. Se înverzise la față de durere și de teroare. L-am împușcat în piept și s-a prăbușit, zvâcnind spasmodic din picioare. Am înaintat trei pași mari și l-am împușcat din nou, în frunte. Capul i s-a smucit spre spate și a rămas nemișcat.

Am privit în jur. Acum era de-a dreptul haos. Țipete, urlete și panică.

Trebuia să părăsesc cât mai urgent locul. În același timp însă aveam nevoie de informații. În alte circumstanțe, aș fi încercat să-l țin pe unul dintre ei în viață ca să-l interoghez, dar așa ceva era imposibil într-un loc public ca acesta.

Am ridicat îmblăciul și l-am înfundat într-un buzunar exterior al blazerului bleumarin pe care-l purtam. Eram mulțumit că mă gândisem să-l leg – dacă n-aș fi făcut-o, bateriile s-ar fi rostogolit peste tot după ce-l aruncasem, cu amprentele mele pe ele.

M-am dus la ultimul împușcat și i-am deschis jacheta. Cașmir. Eticheta de sub buzunarul de la piept anunța Brioni. Purta o haină de trei-patru mii de dolari. Îmbibată în sânge, cămașa nu-și prezenta atributele cele mai bune, însă părea de aceeași calitate. La gât purta un lanț frumos de aur. Buzunarele însă îi erau goale. Doar un teanc de dolari Hong Kong și un pachet de Tic-Tac. Inteligent din partea lor să nu aibă acte de identitate. Dacă erau prinși, făceau pe proștii, poate telefonau ambasadei, erau eliberați pe cauțiune. Dar care ambasadă? Al cărui stat?

Am trecut la următorul, știind că toate astea durau prea mult și detestând riscul acela. Altă jachetă Brioni, plus un ceas de aur Jaeger-LeCoultre. Însă asta era tot.

Al treilea arab avea un telefon mobil prins de cureaua pantalonilor. Pe lângă el trecusem eu și Keiko la terminalul Shun Tak. „Ochelari de soare". I-am luat telefonul și i-am deschis jacheta. Tot Brioni. Alte buzunare goale, cu excepția ochelarilor care-i conferiseră porecla de scurtă existență. Buzunarele pantalonilor erau de asemenea goale.

Am ridicat ochii și am privit înapoia mea. Coridoarele erau ticsite de oameni care fugeau. Panica gloatei tinde să se autoalimenteze mult timp după dispariția cauzei care a declanșat-o. Probabil că majoritatea oamenilor aceia nici măcar nu știau de ce fugeau – nu văzuseră sau auziseră nimic. Căile mele de evadare aveau să dispară destul de repede.

Liftul, am gândit. M-am repezit în zona de încărcare a mărfurilor și am apăsat butonul de apelare cu articulația unui deget. Am rămas acolo un timp îngrozitor de îndelungat, simțindu-mă expus, până a apărut finalmente blestemăția de cabină. Ușile s-au deschis. Am pășit înăuntru, am apăsat butonul „Parter", apoi „Închidere". Ușile s-au închis și liftul a început să coboare cu o zdruncinătură.

Am scos șapca și mi-am îndesat-o pe cap. Am vârât telefonul mobil în buzunar, am strecurat pistolul sub cureaua pantalonilor și apoi mi-am scos blazerul, rămânând în cămașa albă de dedesubt. Dacă aveau să fie întrebați imediat după evenimente, martorii oculari aveau să-și amintească doar detalii grosiere – culoarea hainelor, prezența unei cravate, genul acela de amănunte. Șapca nouă și dispariția blazerului aveau să fie suficiente pentru a scăpa de aici. Mi-

am scos poalele cămășii din pantaloni și le-am lăsat să acopere pistolul.

Ușile liftului s-au deschis. La parter era mai calm, totuși în mulțime exista o agitație neobișnuită și era clar că se întâmplase ceva. Am pornit pe un coridor, trecând pe lângă cumpărători care se uitau în urma mea, încercând să vadă ce se petrecea acolo. Pășeam ferm, dar fără să atrag atenția. Mi-am ținut fruntea plecată și n-am privit pe nimeni în ochi.

Până când am ajuns la ușa prin care intrasem inițial în piață, ritmul colectiv al celor din jurul meu era normal, simpli cumpărători de alimente, absorbiți de preocuparea serioasă de a alege peștele cel mai proaspăt sau bucățile de carne cele mai frumoase. Am trecut pe lângă ei și am ieșit pe stradă.

Am împăturit blazerul și am strecurat pistolul înăuntrul său, ștergându-l în timp ce mergeam și asigurându-mă că mă ocupam de toate suprafețele. Am făcut-o pe pipăite. Țeava. Garda trăgaciului. Trăgaciul. Patul.

Desigur, amprentele reprezentau doar o parte din problemă. Când ești stresat, transpiri. Transpirația conține ADN. Același lucru este valabil pentru celulele microscopice de epidermă moartă, care, ca și transpirația, pot adera la metal. Dacă ești atât de ghinionist, încât să fii reținut ca suspect, este cam neplăcut să fii nevoit să explici de ce ADN-ul tău se găsește pe arma crimei. Hainele morților, pe care le atinsesem când îi percheziționasem, erau o problemă mai mică. Pe stofă nu rămâneau amprente și probabil că nu le manipulasem timp suficient ca să las o cantitate apreciabilă de transpirație sau celule epidermice.

Am cotit pe o alee plină cu containere din plastic ticsite de gunoi. O scară din aluminiu era sprijinită de un perete ce mărginea aleea, coborând într-un canal fără capac. Am dat scara la o parte și am aruncat pistolul în canal, unde m-a răsplătit cu

un plescăit satisfăcător. Am privit în urmă – nimeni. Am trimis și bateriile spre același loc de veci, după ce le-am șters cu multă atenție cu ciorapii, apoi am pus scara în poziția în care o găsisem și am plecat. Era improbabil ca arma sau bateriile să fie descoperite vreodată acolo. Și chiar dacă ar fi fost găsite, apa ar fi înlăturat orice urme de ADN. Iar chiar dacă ADN-ul ar fi fost prezent, ar fi trebuit ca eu să fiu în mâinile poliției ca suspect, pentru a mi se verifica ADN-ul. Eram bine protejat, pe mai multe niveluri.

Mai exista bineînțeles problema potențială a martorilor. Eu nu ieșisem în evidență în locurile acestea în aceeași măsură ca arabii, dar nici nu mă contopisem perfect în mulțime. Indiciile sunt greu de explicat, însă ele ar fi fost suficiente pentru ca localnicii din Sham Shui Po să le remarce și poate să și le reamintească. În primul rând, hainele mele nu se potriveau cu locul. Eu mă îmbrăcasem pentru shopping și prânz în Central, nu pentru străduțele lăturalnice ca de furnicar ale cartierului în care mă aflam acum. Toți cei de aici erau îmbrăcați neprotocolar, iar hainele pe care le purtau nu le erau întotdeauna exact pe măsură. Ca și zona în sine, culorile le erau ușor ponosite. Oamenii aceștia nu-și duceau hainele la curățătoriile chimice uscate, după care să fie scrobite și înapoiate pe umerașe. Ei nu-și spălau rufele cu Tide cu extra-agenți de eliminare a petelor și înălbitori avansați, nici nu le uscau în ciclul delicat al uscătoarelor controlate de microprocesoare. Ei își atârnau rufele pe frânghii, unde vaporii de apă se evaporau în aerul poluat din jur. Aceste deosebiri, ca și altele, aveau să fie vizibile. Nu puteam spune dacă martorii aveau să fie capabili să le articuleze și de aceea trebuia să iau toate măsurile posibile pentru a mă asigura că asta nu va conta.

Am ocolit un colț, am făcut ghemotoc blazerul și l-am îndesat adânc într-un morman de gunoaie

putrede dintr-un container metalic. Am descheiat cămașa pe care o purtam și am înmormântat-o în mod similar. Acum purtam doar pantaloni și tricou, și păream mai de-al locului.

Am efectuat câteva acțiuni de contrafilaj mai agresive ca să mă asigur că nu eram urmărit, apoi am luat MTR până la Mong Kok, unde am găsit o drogherie. Am cumpărat săpun, spirt medicinal, gel de păr și un pieptene. Următoarea escală a fost într-o toaletă publică, în care puțea a urină veche probabil de decenii, unde am abandonat șapca și mi-am mai schimbat puțin aspectul, pieptănându-mi părul peste cap cu gel de păr. Am folosit spirtul și săpunul ca să înlătur orice reziduuri de praf de pușcă ce mi-ar fi putut apărea pe mâini sub lumină ultravioletă. Când am ieșit de acolo, am început să simt că acoperisem totul rezonabil de bine.

Am cumpărat o cămașă ieftină de la un vânzător stradal, apoi am găsit o cafenea unde am putut petrece câteva minute, liniștindu-mă. Am comandat ceai de tapioca și m-am așezat la o masă goală.

Ca întotdeauna, prima mea reacție era de exaltare amețitoare. Puteam să fi murit, dar nu murisem, continuam să trăiesc. Chiar dacă ai trecut prin o mulțime de întâlniri cu moartea, după aceea tot îți vine să râzi cu gura până la urechi, ori să țopăi, să strigi, să faci *ceva* pentru a anunța că erai viu. M-am străduit să mențin un exterior impasibil și am așteptat trecerea impulsurilor acelea familiare. După aceea, am examinat mintal măsurile întreprinse pentru a șterge legătura dintre mine și arabii morți și le-am găsit satisfăcătoare. Iar apoi am început să mă gândesc la viitor.

Trei eliminați. Asta era bine. Indiferent cine ar fi fost pe urmele mele, tocmai îi redusesem semnificativ forțele, îi micșorasem capacitățile și poate și dorința de a mai continua. Probabil că șefii nu aveau acces imediat la resurse locale, fiindcă altfel n-ar fi trimis niște oameni atât de vizibili în

mediul acesta. Iar acum, după ce avea să se audă că ultimii trei indivizi care se înrolaseră pentru misiunea aceasta sfârșiseră fără suflare, era posibil ca recrutarea de noi voluntari să se confrunte cu dificultăți serioase.

Satisfacția mea nu era desigur strict profesională. Nenorociții încercaseră să mă ucidă.

Am scos telefonul mobil. Doamne, uitasem să-l închid cât timp mă îndepărtasem! Să-mi fie rușine. Deveneam neglijent. Bun, ia să vedem dacă nu cumva îmi creasem singur vreo problemă.

Aparatul era un Ericsson T230. Avea card SIM, ceea ce însemna că era model GSM, utilizabil practic peste tot cu excepția Japoniei și Coreei, țări în care se folosește un standard unic pentru telefonia mobilă. L-am examinat, în căutare de transmițătoare, dar n-am găsit nimic. Am căzut pe gânduri pentru o clipă. Oare T230 încorpora cumva tehnologie pentru determinarea coordonatelor în situații de urgență? Obișnuiesc să citesc aproape toate știrile din domeniu pentru a mă păstra la curent cu asemenea tipuri de inovații, totuși uneori mai scap unele informații. Nu, T230 nu era un model chiar atât de recent. Așadar nu-mi făceam griji nici în privința asta.

Știam totuși că unele servicii de informații își rafinaseră în asemenea măsură capabilitățile de urmărire a telefoanelor mobile, încât puteau determina poziția unui telefon activ cu o marjă de șase-șapte metri. Trebuia să-mi fac griji în privința aceea? Probabil că nu. Indiferent cine ar fi fost pe urmele mele, resursele sale locale erau limitate. Mă îndoiam că ar fi deținut contactele sau experții necesari pentru urmărirea telefonului.

Ținând seama de circumstanțe, am decis că ar fi meritat să păstrez aparatul și chiar să-l las activ. Putea fi interesant să văd cine telefona.

Am examinat numerele din agendă. Interfața era în arabă, însă funcțiile erau standardizate și am putut naviga fără probleme.

Jurnalul de apeluri era plin – deținătorul aparatului nu se gândise sau nu avusese timp să-l șteargă. N-am zărit niciun număr pe care să-l recunosc. Cu toate acestea, cel de la care-l luasem vorbise cu cineva când îl zărisem în stația Shun Tak. Exceptând posibilitatea ca între timp să fi primit sau făcut alte zece apeluri, telefonul conținea ultimele numere pe care le sunase el și de la care fusese sunat. Aveam senzația că unele dintre ele puteau fi importante.

Mi-am terminat ceaiul și am plecat. Am scos telefonul primit de la Kanezaki și l-am apelat în timp ce mergeam pe jos.

— *Moshi moshi*, i-am auzit glasul.

— Eu sunt.

— Ce se-ntâmplă?

— Mă-ngrijorează o chestie.

— Ce anume?

— Trei tipi tocmai au încercat să mă omoare în Hong Kong.

— Poftim?

— Trei tipi tocmai au încercat să mă omoare în Hong Kong.

— Te-am auzit. Vorbești serios?

N-am detectat nimic în glasul lui, dar era greu să-mi dau seama prin telefon. Și era mai priceput acum decât fusese la prima noastră întâlnire.

— Crezi că am născocit rahatul ăsta că te distrez pe tine? am spus.

A urmat un moment de tăcere, după care el a întrebat:

— Ești bine?

— N-am pățit nimic, dar sunt îngrijorat.

— Acum ești în pericol?

— Nu din partea celor trei care m-au urmărit.

— Vrei să zici…

— Ei nu mai pot face niciun rău nimănui.

Alt moment de tăcere. Kanezaki a spus:

— Te îngrijorează felul cum te-au găsit.

— Bravo!

— Nu am fost eu.

Eram deja pe jumătate convins în privința respectivă, altfel nu l-aș fi avertizat prin apelul acesta. Sau aș fi conceput apelul pur și simplu ca modalitate de a-i adormi orice bănuieli, pentru a-l ademeni apoi într-o capcană. Nu-mi puteam imagina de ce el s-ar fi întors împotriva mea, dar niciodată nu poți să deții tabloul complet în astfel de privințe. Circumstanțele se schimbă. Oamenii dezvoltă motive acolo unde anterior nu existase nimic.

— Cine mai știa că sunt în Macao? am întrebat. De acolo mi-au luat urma. Unul dintre ei aștepta să mă preia când am sosit în Shun Tak din Hong Kong.

— Eu nu… Uite care-i treaba, n-am absolut niciun motiv să-ncerc să ți-o trag. Absolut niciunul. Nu știu cine au fost tipii ăia sau cum au ajuns la tine. Dar pot încerca să aflu.

— Convinge-mă, am spus.

— Spune-mi tot ce știi. Lasă-mă să văd ce pot face.

Am decis să-i ofer o șansă. Nu vedeam niciun risc. De asemenea, nu vedeam nicio alternativă bună.

— Mi s-au părut arabi, i-am zis. Poate saudiți. Purtau haine scumpe. Unul dintre ei avea un telefon mobil cu interfața în arabă și a vorbit la el în timp ce mă urmăreau. O să pun numerele din jurnalul lui de apeluri pe avizierul electronic. Poți să pornești pe urma lor. Aveau minimum un partener în Macao, probabil mai mulți, și probabil că toți au tranzitat recent prin Hong Kong. Erau incompetenți și neglijenți; este posibil să fi sosit toți în același timp, poate chiar în același avion.

— Sunt destule date și cred că pot găsi ceva, pornind de la ele. Presupui că ar avea legătură cu amicul nostru?

Belghazi… În existența mea existau doar câțiva arabi și toți apăruseră recent. Deși poate că ideile

mele nu erau apreciate de cei care erau împotriva creării de stereotipuri în SUA, era greu să nu suspectez că toți arabii aceia erau conectați.

În același timp însă nu vedeam cum aș fi putut câștiga ceva din speculațiile făcute cu glas tare.

— Asta să-mi spui tu, am răspuns.

— O să-ncerc.

— Trebuie să mă convingi, am repetat.

Ne cunoșteam deja de suficient timp pentru ca el să-mi priceapă înțelesul.

— Cum te contactez? m-a întrebat.

— Prin avizierul electronic.

— Ar fi mai eficient dacă ai lăsa telefonul deschis.

— Prin avizierul electronic.

Kanezaki a suspinat.

— Bine. Tu mă poți suna oricând la numărul ăsta. Lasă-mă douăsprezece ore. Altceva?

— Blonda?

— Nimic. Încă se lucrează în direcția asta.

Am închis.

Am găsit o internet café, unde am încărcat informațiile din telefonul arabului pe avizierul electronic. După aceea am rămas locului, gândindu-mă.

Cei trei care veniseră după mine în Hong Kong aveau în mod evident un contact în Macao. De fapt, eram aproape sigur că „Ochelari de soare” își sunase legătura din Macao pentru a-i confirma că sosisem. Iar acum omul din Macao aștepta vești despre operațiune, însă corpurile prietenilor lui se răceau de vreo oră. Exista o probabilitate însemnată ca el să nu fi auzit deocamdată de sfârșitul lor tragic. În tot cazul, nu s-ar fi așteptat și n-ar fi fost pregătit să mă vadă în Macao fără să fi primit mai întâi o înștiințare din Hong Kong. Și, chiar dacă aflase care fusese finalul aici, ultimul lucru pe care l-ar fi așteptat de la mine ar fi fost venirea mea chiar în locul unde fusese inițiată ambuscada: hotelul Mandarin Oriental din Macao.

Caz în care, mi-am dat seama, aveam ocazia de a surprinde pe cineva. Iar surprinderea merită întotdeauna.

Am revenit la Shun Tak ca să iau următorul feribot spre Macao. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la ce voi face. Atacarea unui atacator se opune oricărui instinct: când identifică direcția din care sosește o amenințare, creierul nostru reptilian vrea s-o luăm la fugă.

Însă creierul reptilian nu știe întotdeauna ce este mai bine. El tinde să se concentreze asupra considerațiilor pe termen scurt și nu ține seama de valoarea imprevizibilității, a amăgirii, a surprizei.

Valoarea asumării unui risc pe termen scurt pentru un câștig pe termen lung.

Călătoria de o oră cu feribotul mi s-a părut că a durat mult mai mult. Menținerea unei încordări pe muchie de cuțit este epuizantă și, după trecerea minutului de nebunie, corpul dorește cu disperare să se odihnească și să recupereze. Am încercat să-mi limpezesc mintea, să mă destind cu câteva grade – îndeajuns ca să mă refac, dar nici atât de mult, încât să nu fiu pregătit pentru orice m-ar fi putut aștepta în Macao.

Când mai aveam douăzeci de minute până la sosire, a sunat telefonul mobil. Am privit ecranul și am văzut că numărul apelantului era același cu cel căruia i se telefonase ultima dată. În mod aproape cert, contactul din Macao dorea să știe ce se întâmplase. Am ignorat apelul.

Am sosit la terminalul pentru feriboturi din Macao și am intrat în holul sosirilor. Sala era prea aglomerată ca să știu dacă mă aștepta un comitet de primire. Nu era însă nimic rău în asta. Unul dintre avantajele lui Macao este faptul că poți să intri în oraș fie de la parterul terminalului pentru feriboturi – mergând pe jos, pe trotuar, sau cu taxiul –, fie de la etaj, folosind rețeaua vastă de poduri suspendate. De aceea, dacă aștepți pe cineva la terminalul pentru feriboturi, trebuie să te

afli imediat în exteriorul zonei sosirilor și să fii pregătit să ieși ori să sui, în funcție de ruta aleasă de țintă. Ca atare, chiar dacă deocamdată nu puteam detecta niciun urmăritor, avea să-mi fie ușor să-l depistez, dacă exista.

Am luat scara rulantă până la etaj, unde m-am oprit în fața unui bancomat, ca și cum aș fi dorit să retrag niște bani – o manevră destul de obișnuită pentru cei care se îndreptau către cazinouri. Am privit înapoi spre escalatorul pe care tocmai îl folosisem și am văzut pe el un arab. Era gigantul bărbos pe care-l zărisem de dimineață. Ochelarii de soare și jacheta scumpă erau de acum familiare. Doamne, la fel de bine putea purta uniformă! Bună ziua, mă numesc Abdul și voi fi asasinul dumneavoastră azi.

Probabil că se alarmaseră când echipa din Hong Kong nu mai răspunsese la apeluri și-l trimiseseră aici pe individ, pentru orice eventualitate. Fie asta, fie el așteptase aici toată ziua. Nu conta. El mă văzuse. Următoarea lui acțiune avea să fie să-i anunțe pe partenerii din Macao, dacă n-o și făcuse deja. Iar cu asta avea să ia sfârșit surpriza pe care doream s-o împărtășesc cu ei toți. Trebuia să improvizez.

Dacă era surprins să mă vadă, și bănuiam că așa stăteau lucrurile, bărbosul nu s-a trădat. Privea în jur degajat, ca un simplu turist care tocmai sosise în Macao și admira minunățiile din terminalul pentru feriboturi.

De ce nu mi-au telefonat mai întâi? știam că se întreba el. *Ar fi trebuit să-mi telefoneze când el revenea*, *tot așa cum eu le-am telefonat ca să-i anunț că venea spre ei.*

Pentru că morții nu folosesc telefoane, *amice. Ai să vezi tu într-un minut.*

Am ieșit în piațeta din fața intrării de la etaj și am mers câțiva metri spre podul suspendat. Apoi m-am oprit și am privit înapoi.

Tocmai ieșise prin ușile de pe latura dreaptă a piațetei și ridica telefonul mobil spre ureche, când m-am răsucit. Când mi-a văzut mișcarea, a coborât telefonul și s-a oprit de parcă ar fi fost brusc interesat de panorama inexistentă.

Am încuviințat din cap spre bărbos și am fluturat scurt din mână în semn de recunoaștere, transmițându-i, *Ah*, *iată-te*, *bun*! Am pornit spre el.

Capul i s-a retras puțin între umeri și corpul i s-a încordat în reacția bineștiută a demascării în timpul filajului. Este greu de descris, dar aduce puțin cu reacția unui pacient întins pe masă, când medicul ridică un instrument lung de pe tavă și rostește, *Acum s-ar putea să doară puțin.* Bărbosul a privit în jur, apoi s-a uitat iarăși la mine, simulând destul de decent mirarea. *Poftim*? *Mie îmi faceți semn*? *Ne cunoaștem cumva*?

M-am dus direct la el și am rostit pe ton scăzut:

— Bine că ești aici. Mi-au spus c-o să aștepți la parter, lângă sosiri, dar nu te-am zărit.

Arabul a clătinat din cap. Buzele i-au zvâcnit, dar nu s-a auzit niciun sunet.

— A fost o eroare, am continuat eu. Nu sunt cel căutat de voi.

Buzele i-au zvâcnit din nou.

Rahat, mi-am spus, *nu-nțelege. Nu mă gândisem la asta.*

— Vorbești engleza, da? am spus. Ei mi-au zis că putem vorbi în engleză.

— Da, da, s-a bâlbâit el. Vorbesc engleza.

Am privit iute în stânga și în dreapta, parcă brusc neliniștit, apoi am revenit spre bărbos cu ochii mijiți în tulburare bruscă.

— Tu ești cel cu care trebuia să vorbesc, da? Ei mi-au spus că mă va aștepta cineva.

— Da, da, a repetat el. Eu sunt acela.

O mulțime de „da”-uri în serie. Stabilisem între noi ritmul cuvenit.

Un grup de trei chinezi din Hong Kong a apărut din terminal. I-am privit trecând pe lângă noi, ca și

cum aș fi fost îngrijorat că ne-ar putea auzi, apoi am spus:

— Haide să vorbim acolo.

Am arătat spre peretele exterior al terminalului, unde puteam sta fără să fim văzuți din interiorul clădirii. Am făcut câțiva pași într-acolo și am așteptat. După un moment, el m-a urmat.

La naiba, dacă l-aș fi putut manevra încă puțin mai mult, dacă l-aș fi putut aduce într-un loc ceva mai liniștit, poate că aș fi reușit chiar să-l interoghez. Ar fi fost ideal, dar de asemenea mult mai riscant decât abordarea directă pe care o aveam în minte. Am reflectat o secundă, după care am decis că nu merita.

— După expresia ta, am spus, am senzația că n-ai auzit.

— Ce să aud? Scuză-mă. Nu te-nțeleg.

Grupul din Hong Kong ieșise acum din raza noastră auditivă și continua să se îndepărteze. Pentru moment, piațeta era pustie.

— Da, am zis, îmi dau seama. Bine, haide să ne-ntoarcem atunci la hotel. Vom lămuri totul acolo.

Propunerea suna destul de nevinovat. Compatrioții lui erau la hotel. Ei îi puteau explica tot ce se întâmpla. În plus, bărbosul era cu o jumătate de cap mai înalt decât mine și probabil că mai greu cu douăzeci-douăzeci și cinci de kilograme. Ce griji și-ar fi putut face?

A încuviințat din cap.

— Haide să mergem, am zis. Am dat să pornesc spre podul suspendat, după care m-am răsucit spre el. Dumnezeule, am exclamat, ce-i aia de pe umărul tău – un găinaț?

L-am privit de parcă nu mi-ar fi venit să-mi cred ochilor.

— Hă? a făcut el și ochii i s-au îndreptat reflex către locul pe care-l indicasem.

Ăsta-i necazul cu jachetele din cașmir de patru mii de dolari. Intri în panică la orice fleac.

Când a revenit cu fața spre mine, mi-am repezit mâna stângă înapoia gâtului său și i-am tras capul înainte și în jos. În aceeași clipă mi-am trecut mâna dreaptă după gâtul lui, cuprinzându-l în sensul acelor de ceasornic, aducându-mi brațul drept sub bărbia lui și prinzându-l cu mâna mea stângă. Partea dinapoi a capului îi era acum țintuită de pieptul meu. Am încercat să mă arcuiesc spre înapoi, însă era atât de mare și de puternic, încât nu puteam crea pârghia necesară.

I-am simțit mâinile pe mijlocul meu, bâjbâind, încercând cu disperare să mă împingă. Toți mușchii gâtului i se reliefau acum perfect, aidoma unor cabluri. Ne-am luptat așa două secunde interminabile. Am încercat să-l lovesc de două ori cu șoldurile, dar era exact mișcarea de care se temea teribil în clipa asta și n-am putut trece de brațele lui masive.

Perfect, *schimbare de planuri.* Am făcut un pas mare înapoi și l-am smucit spre înainte și în jos. A pierdut contactul tactil cu șoldurile mele și a fluturat din brațe, încercând cu disperare să mă prindă din nou. Prea târziu. M-am lăsat pe spate sub el și m-am arcuit într-o aruncare. A urmat un moment de rezistență structurală și s-a părut că musculatura gâtului lui a devenit încă și mai proeminentă. I-am simțit după aceea gâtul trosnind și corpul i-a zburat peste mine, brusc inert și lipsit de viață.

M-am răsucit spre dreapta și bărbosul a lovit betonul în dreapta mea cu un bufnet care s-a simțit ca un mini-seism. I-am dat drumul și m-am ridicat în picioare. Zăcea pe spate, cu capul răsucit sub un unghi anormal, cu limba ieșită printre buze, cu membrele zvâcnind într-o ultimă descărcare aleatorie de semnale electrice spre mușchi.

De data asta nu m-am mai obosit să-i scotocesc prin buzunare. Simțeam că nu voi găsi nimic mai util decât aveam deja și nu doream să risc să fiu văzut cu cadavrul sau măcar în apropiere de el.

Am traversat piațeta și am pornit pe podul suspendat, cu inima bubuindu-mi note de bas prin trunchi, și mai departe spre mâini și picioare. Am răsuflat adânc pe nas, străduindu-mă să nu îngădui agitației mele interioare să răzbată la suprafață, unde putea să fie observată și să atragă atenție.

Cineva era aplecat peste balustrada podului mai în față și fuma o țigară. Când m-am apropiat, am văzut că era arabul din recepția hotelului Mandarin Oriental, cel care mijise ochii când mă zărise de dimineață. Se uita pe lângă mine, poate încercând să înțeleagă ce se întâmplase cu camaradul lui, care ar fi trebuit să mă urmărească. Când m-am apropiat, a întors capul ca un pieton obișnuit care stătea pe podul suspendat și se bucura de o țigară, admirând panorama și privind traficul de pe strada cu patru benzi de circulație de dedesubt. Credea că problema lui cea mai importantă în clipa asta era de a găsi o cale prin care să evite ca eu să înțeleg ce era el de fapt.

Credea greșit.

Am ținut capul plecat când m-am apropiat de el, prefăcându-mă distras, neatent la existența lui. Mersesem repede până acum și n-am făcut nimic care să-mi modifice ritmul. Inima continua să-mi bubuie și am simțit un val proaspăt de adrenalină străbătându-mă ca uruitul tunetelor unei furtuni care se apropia.

Când am ajuns la un metru depărtare și în afara razei vederii lui periferice, am făcut un pas mare spre el, m-am lăsat pe vine și mi-am trecut brațele, strângându-le ca pe un garou, în jurul picioarelor lui, imediat deasupra genunchilor. Am simțit cum corpul i se încordează și l-am auzit trăgând aer adânc în piept. În vederea mea în care totul se desfășura cu încetinitorul din cauza adrenalinei, am înregistrat absolut toate detaliile: înălțimea balustradei, petele de rugină de pe metal, guma de mestecat înnegrită și turtită lipită de dalele din

ciment de care tălpile lui aveau să se despartă în mod fatal.

Am explodat apoi în sus și spre exterior, lansându-l în aer peste balustradă. A fluturat din brațe și a urlat, un sunet ascuțit, atavic, de panică animalică pură, și am simțit spasmul de teroare care i-a străbătut corpul când i-am dat drumul. Țigara i-a zburat din gură. Membrele i s-au zbătut nebunește, inutil, parcă încercând să se sprijine de aerul din jur. Apoi a dispărut, coborând din câmpul meu vizual. Zbieretul a continuat, stopat brusc după o secundă, de un bufnet surd și răsunător, cu șase metri mai jos. Cauciucuri au scârțâit. Alt bufnet. Zgomote de zdrobire. Alte scârțâituri de cauciucuri. După aceea, tăcere.

Mi-am urmat drumul spre magazinul universal New Yaohan. Când podul suspendat s-a curbat spre dreapta, scena accidentului a devenit vizibilă. Traficul era oprit și mai mulți oameni se strânseseră în jurul unei forme care zăcea pe pavaj. Ar fi trebuit să facă neapărat mai înalte balustradele acelea. Este periculos.

Doi chinezi civili veneau spre mine. Rahat! Mi-am ferit ochii și mi-am schimbat postura, gârbovind umerii, adoptând un mers mai legănat, oferindu-le o tipologie pe care să și-o amintească, cu caracteristici ce nu-mi aparțineau. I-am simțit privindu-mă cu atenție când au trecut pe lângă mine. Poate că văzuseră ce se întâmplase; în cazul ăsta, se găseau într-o stare de negare și încercau să găsească altă explicație pentru dovada oferită de simțurile lor, așa-numitele „disonanță cognitivă” și „testare a realității”, cum le numesc psihologii.

Pentru câteva clipe m-am gândit să mă duc direct la terminal și să revin în Hong Kong. Două cadavre, doi martori potențiali… polițiștii n-aveau să fie deloc încântați. Am decis totuși să-mi asum riscul. Cadavrele erau ale unor străini și de aceea era improbabil să producă exagerat de multă alarmă pe plan intern. Iar Macao cunoștea destul

de bine omorurile din lumea crimei organizate, pe care autoritățile se străduiau să le minimalizeze pentru a nu inhiba domeniul lucrativ al turismului pentru jocuri de noroc. Cu certitudine, poliția era interesată să clasifice rapid morțile acestea ca fiind „accidentale” sau altă etichetă menită să diminueze orice urmări neplăcute.

Am mers mai departe. De aici aș fi putut adopta diverse rute și dacă aș fi fost urmărit, individul respectiv ar fi trebuit să se apropie destul de mult de mine. N-am zărit pe nimeni. Am continuat să-mi verific spatele și am efectuat acțiunile cuvenite, însă, cu excepția pierderii câtorva minute prețioase, am fost rezonabil de sigur că nu eram urmărit. Dacă mai rămăsese cineva care mi-ar fi putut întinde o ambuscadă, ar fi fost probabil la hotel.

Menținându-mi privirea plecată și pasul energic, fără să atrag totuși atenția, am trecut prin New Yaohan, am coborât podul suspendat spre stradă și am mers pe jos cele zece minute până la Mandarin Oriental. Când am ajuns la intrarea din spate, telefonul a bâzâit. Am privit ecranul și am zărit unul dintre numele pe care le văzusem în jurnalul de apeluri. Rahat, scosesem cinci din luptă, dar mai rămăsese cineva, care verifica acum, care dorea o actualizare sau instrucțiuni, sau pur și simplu sunetul unei voci familiare într-o țară nefamiliară.

Am intrat în hotel. Dacă mai aveau pe cineva, atunci respectivul avea să fie aici, celălalt loc în care se putea aștepta în mod rezonabil să mă întâlnească. Poate că era alt arab, care stătea în recepția spațioasă și suna la un telefon mobil, așteptând apariția unui prieten.

Folosisem intrarea din spate și am verificat pe drum toate punctele „fierbinți”. Deocamdată – nimic.

Am intrat prin cafenea. Întrucât nu văzusem pe nimeni în spate, știam că ei nu acopereau intrările.

Asta însemna că următorul punct de strangulare avea să fie la ascensoare. Exista însă un loc unde puteai să aștepți fără să atragi atenția și în același timp să privești lifturile: capătul cafenelei cel mai apropiat de recepție. Acela a fost primul loc pe care l-am verificat.

Delilah stătea acolo, purtând fustă neagră și o bluză crem din mătase; în fața ei, pe masă, se aflau un ceainic și o carte deschisă.

Fir-ar a dracului, am gândit. *Am avut dreptate.* Prima mea reacție de dimineață, când zărisem filajul arab în recepție, fusese s-o suspectez pe ea. Încercasem să mă conving că nu aveam dreptate. Acum mi-am dat seama că ar fi trebuit să fi acceptat pur și simplu. Nu le acorzi oamenilor prezumția de nevinovăție. Nu în domeniul ăsta de activitate.

Ea a ridicat ochii și m-a văzut intrând, înainte să fi ajuns la masa ei.

— Te-am așteptat toată ziua, fir-ar al naibii! mi-a spus imediat.

Asta m-a oprit.

— Pun prinsoare, am replicat și am privit în jur.

— Da, așa-i. Ca să-ți spun să nu te duci în camera ta. Înăuntru este cineva.

Am privit-o cu atenție.

— Chiar așa?

Delilah s-a încruntat.

— Nu mă crezi?

Brusc, am redevenit nesigur. Iar asta era frustrant. De obicei știu exact ce să fac și acționez fără să pierd timpul.

— Poate că te cred, i-am zis. Vreau să-ți văd telefonul.

Ochii i s-au îngustat foarte puțin. După aceea a strâns din umeri. A căutat în poșetă și a scos un Nokia 8910, modelul elegant din titan.

Am glisat în sus tastatura și ecranul s-a aprins. Furnizorul de servicii era Orange, o companie franceză, iar interfața era în franceză. Am deschis

jurnalul de apeluri. Era complet gol – femeia îl șterse. Asta n-ar fi fost o surpriză. Era o tipă inteligentă. Am închis aparatul, apoi l-am repornit. După ce s-a aprins, pe ecran a apărut ultimul număr cu care se vorbise. Nu l-am recunoscut. Nu era dintre cele pe care le văzusem pe telefonul luat de la arabul din Sham Shui Po.

Asta nu dovedea însă nimic. Era posibil ca Delilah să aibă și alt telefon. I-aș fi putut cere poșeta și să răscolesc prin ea. Dar după aceea, când n-aș fi găsit nimic, m-aș fi întrebat dacă nu cumva ea lăsase celălalt telefon în camera ei, sau dacă nu-l ascunsese, sau cine știe ce altceva. Știam că avea obiceiul să gândească cu câteva mutări înainte.

I-am restituit telefonul.

— Cine-i în camera mea?

— Nu sunt sigură. Bănuiesc că are legătură cu motivele prezenței tale în Macao.

— Dacă nu ești sigură…

— L-am auzit azi dimineață în recepția hotelului. Vorbea în arabă, așa că presupunea că nimeni din jur nu-l putea înțelege.

Am ridicat sprâncenele.

— Tu vorbești arabă?

Mi-a răspuns printr-un șir de cuvinte complet neinteligibile. Sunau într-adevăr arăbește.

— Bine, am încuviințat. Spune-mi ce ai auzit.

— Individul a zis că te va aștepta în cameră, pentru eventualitatea în care te vei reîntoarce pe neașteptate din Hong Kong. N-a folosit nume, însă nu știu despre cine altul puteau vorbi.

Am căzut pe gânduri. Nu-i deloc greu să intri într-o cameră de hotel dacă ai puțină imaginație și știi ce faci. Înainte să fi intrat în cameră, eu aș fi știut însă, desigur, că cineva se găsea înăuntru. În dimineața aceea, pe când Keiko mă aștepta la recepție, lipisem un fir de păr peste marginea de jos a ușii, așa cum fac de câte ori este posibil înainte de a ieși dintr-un loc în care stau.

Atârnasem de clanță semnul „Nu deranjați”, pentru a mă asigura că aranjamentul nu-mi va fi stricat de vreo cameristă. Dacă firul de păr avea să fie dezlipit când reveneam, aș fi știut că cineva intrase în cameră și că era posibil să mai fie înăuntru.

— De ce mă avertizezi atunci? am întrebat.

Delilah și-a ferit ochii pentru câteva clipe, apoi a revenit spre mine.

— Cred că acoperirea ta a fost demascată, a răspuns. Abandonează jobul ăsta. Pleacă din Macao.

Să fi fost o viclenie? O modalitate de a mă elimina din calea ei? Poate că da. Însă dacă ea avea într-adevăr un complice în camera mea, avertizarea asta ar fi putut duce cu ușurință la uciderea lui, ceea ce un complice n-ar aprecia câtuși de puțin. Iar dacă în cameră nu era nimeni, eu aș fi aflat-o când intram și aș fi știut că totul fusese o născocire.

— Tu ai tot interesul să plec, i-am spus, așa că va trebui să mă scuzi dacă mă îndoiesc de motivele tale.

— Nu-mi pasă absolut deloc ce crezi despre motivele mele. Te-aș fi putut lăsa să intri în cameră. După aceea, n-ai mai fi ieșit pe picioarele tale, ci purtat pe o targă. Eu aș fi avut de câștigat în ambele variante. Așa că, fă cum vrei. Eu trebuie să plec.

S-a ridicat și a pornit spre ascensor.

— Stai un pic, am spus urmând-o.

M-a ignorat și s-a oprit în fața lifturilor.

— Nu vreau să fiu văzută cu tine, mi-a zis. Pleacă, te rog.

— Uite ce-i…, am început eu să rostesc.

Am auzit piuitul unui lift care sosea și amândoi am ridicat ochii. Ușile s-au deschis.

Alt arab a vrut să iasă. Ne-a văzut. S-a uitat la chipul meu, apoi la Delilah. A încremenit. Gura i s-a deschis.

În mod clar, mă recunoscuse. Văzuse de asemenea fără doar și poate că vorbeam cu Delilah. După cum se uitase de la mine la ea – stabilise o conexiune.

S-a retras un pas în cabină și mâna i s-a întins spre butoane.

Totul s-a derulat rapid. N-am gândit ceea ce făceam și nu mi-am pus problema riscurilor. Am sărit în cabină și l-am izbit cu tot corpul, proiectându-l în perete. Capul i s-a lovit de lambriurile din lemn și a ricoșat. A ridicat brațele și m-a prins cu mâinile. I-am întors favoarea, prinzându-i umerii și i-am trimis un genunchi în testicule. S-a îndoit din mijloc, cu un icnet sonor. Am pășit înapoia lui și mi-am dus brațul stâng în jurul gâtului lui în *hadaka-jime*, apăsându-i traheea cu interiorul cotului și carotida cu bicepsul. Am trecut aceeași mână peste bicepsul meu drept și am adus mâna dreaptă înapoia capului lui. Am strâns puternic. El s-a zbătut sălbatic pentru mai puțin de trei secunde, după care s-a înmuiat, întrucât creierul nu-i mai era alimentat cu sânge.

Delilah intrase cu noi în cabina ascensorului. Ușile se închideau – probabil că ea apăsase butonul.

— Cinci, am șuierat. Apasă pe cinci.

A făcut așa cum îi spusesem. Dar dacă intrase pentru a-l ajuta pe individul acesta, apoi ezitase când văzuse că era imposibil? Nu puteam fi sigur.

Imediat cum s-au închis ușile, am slăbit strangularea și am ridicat pe umăr corpul inert al arabului. Dacă eram văzuți acum și ne jucam rolurile corect, cineva putea să creadă că purtam pur și simplu un prieten pe care-l răpusese băutura. Nu era un scenariu chiar ideal, totuși mai puțin problematic decât dacă aș fi fost văzut târând de glezne un bărbat vânăt la față și cu trăsăturile contorsionate.

— Ăsta-i, a zis Delilah. Pe el l-am auzit în recepție.

Am încuviințat din cap. Poate că era adevărat. Poate că individul se neliniștise când nimeni nu venise și nimeni nu-i răspunsese la apelurile telefonice, așa că decisese să plece.

Etajul doi. Trei. Patru. Nicio oprire pe drum.

Ușile s-au deschis când am ajuns la etajul cinci; am ieșit și am pornit pe coridor. Continua să fie pustiu.

Am simțit cum membrele bărbatului începeau să se miște în tresăriri miotonice. Așa se întâmplă uneori când îți revii după ce ți-ai pierdut cunoștința prin întreruperea fluxului sanguin. Văzusem asta de multe ori în antrenamentele din Kodokan și am recunoscut semnele. Se trezea. *Rahat*!

M-am aplecat și l-am lăsat să cadă pe podea. Brațele și picioarele îi tresăltau acum și ochii începuseră să clipească.

Am trecut înapoia lui și l-am ridicat. După aceea m-am aplecat peste partea lui stângă, până am fost cu piepturile aproape lipite, mi-am trecut brațul drept în jurul gâtului lui din față spre spate, mi-am prins încheietura mâinii drepte cu cealaltă mână și m-am arcuit spre înapoi și în sus. Brațele i s-au ridicat, apoi au zvâcnit și i-au căzut pe lângă corp când vertebrele cervicale i s-au separat și gâtul i s-a rupt.

Am prins un rever al jachetei arabului și am trecut în fața lui. Ridicând și trăgând de rever, am îngenuncheat, mi-am strecurat capul sub subsuoara cadavrului, apoi m-am sculat, purtându-l în spinare. M-am scotocit în buzunarul pantalonilor și am scos cheia camerei.

— Ia-o! i-am aruncat-o lui Delilah. Camera cinci sute patru. Deschide ușa.

A prins-o din zbor și a luat-o înainte pe coridor.

Am urmat-o îndeaproape. Voiam să văd dacă firul de păr fusese mișcat de la locul lui. Am oprit-o în fața ușii și m-am lăsat pe vine, ca să controlez.

Firul fusese desprins. Ceea ce nu dovedea nimic mai mult decât dovedise jurnalul de apeluri șters

din telefonul ei; pur și simplu, arăta că Delilah nu mințise despre prezența cuiva în camera mea.

Următorul meu gând a fost, bineînțeles: *bombă.* Individul intră, plasează bomba și iese. O bombă fără ceas, fiindcă ei nu știau când voi reveni. Declanșatorul trebuia să fie legat de ușă, de un sertar, ceva în genul ăsta. O soluție de rezervă pentru cazul în care ambuscada din Hong Kong eșuase.

Probabil că și Delilah gândise la fel. Fie asta, fie era o actriță perfectă. Își purta vârfurile degetelor ușor în lungul canatului ușii, privindu-l îndeaproape. Nu credeam totuși că o bombă, dacă ar fi existat într-adevăr, ar fi fost declanșată de ușă. În primul rând, așa ceva necesită un grad destul de înalt de sofisticare: comutatoare cu mercur, comutatoare acționate de vibrații, o modalitate de armare electronică ulterioară a dispozitivului pentru siguranță. Alte metode mai simple ar fi necesitat timp petrecut pe coridor în fața ușii, unde tehnicianul putea fi văzut. În toate eventualitățile, lucrul cu ușa ar fi însemnat probabil mai puțin timp și mai puțină intimitate decât ar fi oferit celelalte posibilități dinăuntru.

Cu toate acestea, merita să verifici. Conectarea la ușă a declanșării unei bombe lasă de obicei urme pe canat, acolo unde trebuie plasat ceva care să închidă un circuit la deschiderea ușii.

Delilah s-a oprit, aparent mulțumită, și a băgat cheia în broască. A deschis ușa destul de larg ca să putem intra… nu mai mult însă decât ar fi avut nevoie pentru a ieși cineva care, să zicem, ar fi montat pe podea înapoia ușii un comutator vertical cu mercur. Ea a așteptat un moment, apoi a deschis-o mai larg. Am intrat, cu ochii în patru după fire declanșatoare.

Am închis ușa după noi, eu am lăsat corpul de pe umăr și am cercetat amândoi rapid camera. Comutatoare cu mercur, comutatoare sensibile la apăsare, comutatoare fotoelectrice… un dispozitiv

exploziv poate fi declanșat în multe feluri. Principalul este să cauți lucrurile neobișnuite, cele care par nelalocul lor. Am verificat scaunul din fața biroului, muchiile tuturor sertarelor, ușile dulapului încastrat în perete, minibarul, partea de dedesubt a patului, draperiile, televizorul. Niciunul dintre noi n-a scos un cuvânt. Verificarea a durat zece minute.

Am terminat cu câteva clipe înaintea lui Delilah. Era aplecată, cu spatele la mine, și-și trecea degetele în lungul muchiilor noptierei de lângă pat. Fusta neagră era perfect întinsă peste fese, contrastând delicios cu pielea albă a coapselor dezvelite.

Ea s-a ridicat și m-a privit. Fruntea îi era acoperită de o peliculă fină de transpirație. Mătasea bluzei unduia și se lipea de corp în toate locurile potrivite.

— Asta a fost prea riscant, a clătinat ea din cap. Trebuie să încetezi.

Am încuviințat din cap, privind-o. Nu-mi dădeam seama dacă bubuiturile din piept se datorau eforturilor pentru a-l ucide, ridica și transporta pe „Băiatul din lift”, sau altei cauze. Felul cum îi conștientizasem formele și pielea mă făcea să cred că putea fi vorba despre opțiunea nr. 2. Excitația sexuală este o reacție uzuală a stării post-luptă, Eros care-l învinge pe Thanatos. Dacă nu-mi schimbam rapid stilul de viață, era posibil să nu mai trăiesc prea mult. În același timp nu trebuia să-mi bat capul niciodată cu Viagra.

— Nu ne-a văzut nimeni, am spus și m-am îndepărtat de direcția în care doreau să se ducă trupul și porțiunile reptiliene ale creierului meu, concentrându-mă asupra situației. Iar în lifturi și pe coridoare nu există videocamere.

— Știu, a încuviințat Delilah.

— Perfect. Spune-mi acum ce știi despre chestia asta.

— Nimic mai mult decât ți-am spus deja. A arătat din bărbie spre corpul de pe podea lângă ușă. Este saudit, mi-am dat seama după accentul lui.

— Vorbești atât de bine arabă, încât să recunoști accentele regionale?

Ea a clătinat din cap.

— Putem discuta despre asta altă dată. În clipa de față singurul lucru despre care trebuie să vorbim este plecarea ta din Macao. Mi-a ajuns cât mi-ai stricat operațiunea.

Am simțit cum mi se scurge sângele din față.

— Eu am stricat operațiunea ta? am rostit pe ton scăzut. La fel de bine aș putea…

— Aproape c-am fost văzută cu tine, a replicat ea cu mâinile în șolduri, cu ochi arzători și furioși, de către cineva care, până nu pot fi convinsă de contrariul, cred că lucrează pentru Belghazi. Înțelegi ce mi se va-ntâmpla dacă el ajunge să mă suspecteze?

— Uite ce-i, eu nu te-am rugat să…

— Da, ai dreptate, ar fi trebuit să te las să cazi pur și simplu în ambuscada tipului ăsta. Așa trebuia să fi făcut. Ai fi dispărut, adică exact ce-mi trebuia.

— Atunci de ce ai făcut-o? am rostit, gândindu-mă că poate aș avea mai mult noroc să-mi termin frazele, dacă le mențineam mai scurte.

Delilah m-a privit fix, dar n-a spus nimic.

— De ce m-ai avertizat?

Nările i s-au dilatat și s-a învăpăiat la față.

— Nu-i treaba ta de ce fac sau nu fac ceva. Am comis o greșeală, da? Ar fi trebuit să stau deoparte. Dacă aș mai putea trece o dată prin asta, așa aș face!

S-a oprit, dându-și probabil seama că ridicase tonul vocii.

— Vreau să pleci din Macao, a continuat cu glas mai încet.

M-am întrebat pentru o clipă dacă izbucnirea ei fusese născută din frustrare. Frustrarea că planul

pe care-l pusese la punct pentru a scăpa de mine eșuase.

— Știu ce simți, am replicat, fiindcă și eu vreau același lucru de la tine.

A clătinat o dată din cap, iute, și a făcut o grimasă, de parcă spusesem ceva ridicol.

— Amândoi înțelegem situația. Am discutat-o deja. Chiar dacă anterior pozițiile noastre au fost simetrice, acum nu mai este așa. El este pe urmele tale. Chiar dacă eu aș pleca, iar tu ai rămâne, tot n-ai putea face jobul pentru care ai venit aici.

— Nu știu asta.

— Dumnezeule, ce alte dovezi mai vrei?

Am tăcut pentru o clipă, gândindu-mă. Probabil că Delilah avea într-adevăr dreptate. Eu însă tot nu primisem nicio veste de la Kanezaki. Era posibil să aflu mai multe de la el. Și poate și de la ea, dacă puteam găsi o cale prin care s-o determin să vorbească.

Delilah dorea ca eu să plec. O dorea atât de mult, încât episodul din ascensor putea să fi fost o tentativă ratată de a mă scoate din luptă. Indiferent care ar fi fost realitatea, cu un minut în urmă o făcuse să-și piardă parțial remarcabilul ei sânge rece.

Iar asta îmi oferea un atu pentru negociere. Am decis să-l joc.

— Să ne întâlnim mai târziu, i-am spus. Între timp eu voi verifica niște lucruri, după care ne vom completa reciproc cunoștințele. Dacă după aceea voi fi convins că n-am nicio șansă de a termina așa cum trebuie treaba asta, o să plec.

— Nu mă mai întâlnesc cu tine. Este prea periculos.

— Nu este, dacă vom proceda așa cum trebuie.

A urmat o pauză, apoi femeia a spus:

— La ce te-ai gândit?

— Unde-i Belghazi acum?

— Nu-i în Macao.

— Unde e?

— Are întâlniri prin regiune. Eu n-ar trebui să știu unde anume.

„A nu ști” și „a nu trebui să știi” erau lucruri destul de diferite. Delilah se temea că, dacă mi-ar fi spus, aș fi putut încerca să mă duc după Belghazi. Nu era o grijă tocmai neîntemeiată.

— Când se întoarce? am întrebat-o.

— Nu era sigur. S-ar putea să lipsească o zi, poate două.

— Perfect. Fă o călătorie la Hong Kong. Diseară. Acolo sunt mulți europeni și locul este mult mai mare ca ăsta. O să-ți fie mai ușor să te pierzi în mulțime. Dacă te întreabă Belghazi, spune-i că Macao a început să ți se pară mic, că te-ai plictisit, că voiai să mergi la shopping, să vizitezi…

După o tăcere prelungă, ea a întrebat:

— Unde te găsesc?

— Încă n-am decis asta. Dă-mi numărul mobilului tău și o să te sun de la un telefon public. Diseară la ora zece. Atunci o să-ți spun locul.

M-a privit fix o clipă, după care a încuviințat din cap. Am luat un pix și o foaie de hârtie de lângă telefon și i-am scris numărul, codificându-l ca întotdeauna, pentru ca femeia să nu fie compromisă dacă biletul era găsit vreodată asupra mea.

Delilah a pornit spre ușă. Am văzut cum a aruncat o privire cadavrului când a pășit peste el. A privit pe vizor, a întredeschis puțin ușa, s-a uitat afară, apoi a ieșit. Ușa s-a închis silențios în urma ei.

Acum trebuia să fiu foarte atent. Știam că existau doar două motive posibile pentru care ea acceptase să ne întâlnim. În primul rând se temea că dacă n-o făcea, era posibil ca eu să pornesc iarăși după Belghazi și să-i stric ei toate socotelile. Din punctul ăsta de vedere, îi forțam mâna și eram conștient că orice forțare este o modalitate inerent periculoasă de a câștiga cooperarea cuiva.

În al doilea rând dorea să mai aibă ocazia de a-mi forța mie mâna.

Mi-am dat seama că nici măcar nu întrebase ce intenționam să fac cu mortul. Am decis să privesc asta ca pe un compliment: știa că mă voi descurca și nu considerase necesar să pună întrebări.

Până la urmă am avut nevoie de tot restul după-amiezii pentru a-l face să dispară așa cum trebuia pe „Băiatul din lift". L-aș fi putut lăsa pur și simplu în cameră, dar în felul acela mi-aș fi anulat toate eforturile de a mă decupla de ceilalți arabi. Hmm, ar fi spus polițiștii, trei saudiți morți în Hong Kong, alți doi lângă terminalul pentru feriboturi Macao, iar acum ăsta într-o cameră de hotel? Aruncarea lui pe o scară de serviciu din Oriental ar fi fost o soluție doar cu nițel mai bună, fiindcă poliția s-ar fi concentrat tot asupra hotelului în care locuisem eu. Nu doream să atrag genul acela de atenție. Sigur că da, mă înregistrasem la hotel utilizând una dintre personalitățile mele false și m-aș fi putut evapora, bazându-mă pe faptul că numele fals va întrerupe legătura dintre făptașul real și crime, totuși am decis că riscul abaterii atâtor bănuieli asupra personalității false era mai mare decât riscul curățirii mizeriei și evitării complete a oricăror bănuieli.

Desigur, opțiunea „curățirii mizeriei" implica puțin mai mult decât dereticarea după o petrecere. Trebuia să cumpăr trolerul cuvenit, în cazul acesta un Tumi de un metru și jumătate, poreclit „Goliatul valizelor pentru vestimentație", folii de plastic pentru a împiedica murdărirea interiorului valizei în timpul transportului și suficiente prosoape ca să absoarbă orice scurgeri. Cât despre ambalare în sine, ajunge să spun că „Băiatul din lift", deși nu era un individ masiv, nu se compara totuși cu două sacouri și am fost nevoit să fac câteva ajustări neplăcute pentru a obține încadrarea dorită. Goliatul a lucrat însă exact așa cum

promitea reclama și l-am putut deplasa pe rotile, împreună cu încărcătura lui neobișnuit de grea, afară din hotel, evitând ofertele de ajutor din partea a doi hamali ai hotelului. La un kilometru depărtare de hotel, m-am ascuns înapoia unui stâlp de sprijin al podului suspendat și am descărcat conținutul Goliatului, după care mi-am văzut de drum, trăgând trolerul după mine cu efort considerabil mai mic decât până atunci. L-am abandonat departe de cadavru și de hotel, în celălalt capăt al podului suspendat, de unde știam că cineva îl va fura rapid și încântat, minunându-se de norocul lui în obținerea unei asemenea valize scumpe și de calitate și nedezvăluind nimic și nimănui despre locul de proveniență.

După ce am revenit în camera de hotel, am făcut un duș foarte lung și foarte fierbinte. Mi-am schimbat hainele, mi-am strâns lucrurile și am coborât la recepție, unde am anunțat că planurile mele cunoscuseră o schimbare bruscă și că trebuia să plec mai devreme decât prevăzusem. Am fost anunțat că trebuia totuși să plătesc și pentru seara curentă și am încuviințat, spunând că înțelegeam desigur aspectul respectiv.

Am luat un taxi până la terminalul pentru feriboturi. N-am văzut nicio barieră ridicată de poliție și nici tehnicieni care să caute urme microscopice, ori alte dovezi de interes oficial față de cele petrecute aici mai devreme. Dimpotrivă, se părea că totul fusese curățat rapid și temeinic și situația revenise la normal. Avusesem dreptate în privința priorităților de aplicare a legii în Macao.

Am mers la ghișeul TurboJet, ca să cumpăr bilet. Fata de acolo m-a informat că pentru primul feribot care pleca mai existau locuri doar la clasa întâi. I-am spus că era perfect.

După ce m-am îmbarcat, m-am instalat pe fotoliul meu și am privit luminile lui Macao care păleau în depărtare. Am simțit cum încep să mă relaxez.

Da, existau probleme. Apăruse o breșă în securitatea de care depind pentru a-mi face treaba și a pleca viu și nevătămat după aceea. Și cu toate că dovezile erau deocamdată strict circumstanțiale, se părea că Belghazi se afla pe urmele mele, ceea ce mi-ar fi îngreunat teribil șansele de a mă apropia pentru a termina ceea ce începusem.

Episodul din ascensor fusese de asemenea la limita riscului. Se sfârșise totuși cu bine. Poate că ăsta era un semn bun. Nimic nu-i mai valoros decât un dram de noroc care să-ți confere sentimentul acela minunat de satisfacție. De asemenea, să ucizi pe cineva și să supraviețuiești încercărilor lui de a te ucide.

Am zâmbit. Poate că aveam să scriu o carte de self-help. Să-mi câștig existența de pe urma drepturilor de autor.

Aveam să-mi fac griji mai târziu despre probleme. Oricum pe feribot nu puteam face nimic în privința lor. Relaxarea mi-a sporit și chiar mi-am îngăduit să moțăi superficial în timpul traversării. M-am trezit revigorat. Siluetele zgârie-norilor din Hong Kong se înălțau deja înaintea mea, iar turnurile lor mândre eclipsau colinele de pe fundal, ca niște cristale dense de lumină ce păreau că erupseseră din sol pentru a îmbrățișa cerul și domina portul.

Orașul Vieții, așa cum îi plăcea să-l numească departamentul local al turismului. Mi se părea o descriere potrivită. Cel puțin pentru moment.

Partea a II-a

Lumea aceasta – cu ceaşpute a-oasemănă na? Cuc

âmpurile toamnei, luminatele slabe înamurgului delic

ă r i r i l e f u l g e r e l o r .

MINAMOTO-NO-SHITAGO,
nobil, cărturar, poet

Capitolul 6

Am sunat la Hong Kong Peninsula de la un telefon public și am rezervat o cameră Deluxe Harbour View. Îmi place Peninsula, deoarece ocupă un cvartal întreg în districtul Tsim Sha Tsui din Kowloon, are cinci intrări separate, numeroase lifturi și o sumedenie de scări interioare. Este un loc foarte dificil pentru organizarea unei ambuscade.

De asemenea, este unul dintre cele mai bune hoteluri din Hong Kong. Și, ce naiba, fusese o zi grea. Puțin lux alături de doza uzuală de securitate nu supără pe nimeni.

Îmi puteam imagina ce ar fi spus Harry: *Încerci s-o impresionezi pe ea*?

Nici gând, i-aș fi răspuns. *Este vorba exclusiv despre securitate.*

El ar fi știut să nu-mi creadă răspunsul. Asta m-a făcut să-i simt lipsa și pentru o clipă m-a încercat deprimarea.

Mi-am efectuat drumul întortocheat spre hotel și m-am înregistrat la recepție. Am plătit cu o carte de credit emisă pe numele Toshio Okabe, o identitate suficient de protejată pe care o folosesc la răstimpuri pentru astfel de tranzacții. Un portar m-a însoțit până la camera 2311. Se afla pe latura de sud a noului turn și, așa cum promisese, oferea o panoramă superbă a portului Hong Kong.

M-am bărbierit în duș, după care m-am lăfăit douăzeci de minute în cada supradimensionată. De când părăsisem Tokio, cu doi ani în urmă, fusesem silit să stau în general în locuri de calitate inferioară, la care primase anonimatul, pentru a mă proteja, astfel că acum mă simțeam minunat într-o cameră Deluxe Harbour View din Peninsula.

M-am schimbat în pantaloni din gabardină de culoarea antracitului, o bluză pe gât din bumbac fin de aceeași culoare, pantofi cu vârf despicat din piele maro-închis, cu șireturi, și o curea asortată. După aceea am petrecut o jumătate de oră familiarizându-mă cu topografia hotelului – amplasarea scărilor interioare și a celor care puteau fi accesate fără șperaclul personalului, pozițiile videocamerelor de securitate, mișcările personalului de pază. După ce am decis cum voi aranja o întâlnire cu Delilah fără să-mi afectez propria siguranță, am ieșit din hotel.

M-am oprit la o internet café. Pe avizierul electronic mă aștepta un mesaj de la Kanezaki. Șase bărbați care se potriveau cu descrierile celor pe care-i eliminasem plecaseră din Riad spre Hong Kong cu două zile în urmă. În plus, ambasada saudită din Hong Kong era implicată în investigarea recentelor decese din Hong Kong și Macao. Iar Delilah amintise că tipul pe care-l

auzise avea accent saudit. Se părea că spusese adevărul, cel puțin în privința aceea. Aparent amicii mei efemeri fuseseră într-adevăr saudiți. Date fiind circumstanțele, o conexiune cu Belghazi, care era pe jumătate algerian și vorbea arabă, era perfect posibilă. Nu știam însă de ce se stabilise conexiunea aceea. Sau „cum”?

Mesajul se încheia astfel: „Continuă căutările pentru numerele de telefon și femeie. Deocamdată, nimic. Păstrăm legătura”.

I-am răspuns: „Urmărește conexiunea saudiților cu amicul nostru. Monitorizează traficul aerian Riad-Hong Kong pentru mișcările de echipe similare”. Era improbabil că ei puteau forma atât de repede altă echipă, dar nu deranja pe nimeni să fim cu ochii în patru.

Am încărcat mesajul, am șters istoria accesărilor din browser și am ieșit.

M-am gândit la Delilah. Crezusem că era europeană, deși nu izbutisem să-i identific accentul foarte slab. În așteptarea altor informații, presupusesem că era franțuzoaică. Impresia respectivă se datora pe de o parte aspectului, vestimentației și comportamentului, iar pe de altă parte asocierii ei cu Belghazi, despre care se spunea că ar fi avut sediul la Paris. Până și cunoașterea limbii arabe de către ea se putea potrivi în ipoteză: Franța are o populație algeriană substanțială și cele două țări au o istorie comună lungă și violentă. În mod cert, serviciile franceze de informații, intern și extern, aveau programe în arabă bine finanțate și era posibil ca Delilah să se fi numărat printre absolvenți.

Mai exista însă, desigur, și altă posibilitate, una pe care începusem s-o cred tot mai probabilă. Am decis să caut un mod de a o testa.

Dintr-un magazin de produse electronice, am cumpărat un telefon mobil cu cartelă. L-am pus în buzunar și am sunat-o pe Delilah de la un telefon public.

— Peninsula, i-am spus. Camera cinci sute patruzeci și patru.

Nu eram gata să-i spun numărul corect al camerei, ba nici chiar al etajului. În niciun caz, ținând seama de toate motivele pe care le avea pentru a mă vedea înlăturat din calea ei. Aveam să procedez în mod înțelept.

— Treizeci de minute, a spus ea și a închis.

Lângă cabina telefonică era un magazin de băuturi alcoolice. Mânat de un impuls, am intrat. Am găsit o sticlă de Laphroaig vechi de treizeci de ani la prețul de două mii cinci sute de dolari Hong Kong – aproximativ trei sute de dolari americani. Dar, ce naiba! M-am oprit la un magazin HMV de muzică și am ales câteva CD-uri. Lynne Arriale, *Live at Montreux.* Eva Cassidy, *Live at Blues Alley.* Bill Evans Trio, *Sunday at the Village Vanguard.* Lucrurile cele mai bune, după participarea efectivă la spectacolele acelea.

Am revenit în camera mea din Peninsula și am luat două pahare masive de cristal și o frapieră cu gheață din minibar. Le-am așezat pe măsuța pentru cafea, alături de Laphroaig și o sticlă de apă minerală. Am introdus CD-urile în playerul multidisc al camerei, și am selectat „random” și „repeat”. După o clipă, muzica a început să se audă din boxele ce flancau televizorul. Am stat un minut și am ascultat-o pe Eva Cassidy cântând „Autumn Leaves”, cu versurile și melodia parcă și mai sfâșietoare ținând seama de moartea prematură a cântăreței. Notele melancolice ale cântecului au părut să limpezească și, cumva, să încadreze sentimentele mele față de Delilah – parțial anticiparea plăcută a revederii ei, parțial îngrijorare față de posibilul rol al femeii în episoadele recente din Hong Kong și Macao.

Am utilizat telefonul fix din cameră pentru a apela telefonul mobil cu cartelă pe care tocmai îl cumpărasem, am răspuns la apel și am plecat, închizând ușa după mine. Am pus căștile

telefonului mobil și am ascultat. Muzica era slabă, însă audibilă. Atâta timp cât o puteam auzi pe fundal, știam că conexiunea era bună.

Am coborât pe scară până la nivelul al cincilea. Camera 544 se găsea la capătul unui coridor, cu intrarea spre o scară interioară aflată vizavi de ea, cam la trei metri distanță. Am așteptat la interiorul ușilor care duceau la scară, de unde puteam vedea camera printr-un gemuleț. Dacă cineva ar fi izbutit să intercepteze telefonul pe care i-l dădusem lui Delilah, ceea ce era improbabil, sau dacă ea ar fi decis să-și informeze oamenii despre locul unde mă găseam, ceea ce mi se părea încă și mai improbabil, i-aș fi văzut pe intruși din poziția aceasta. Dacă ei ar fi încercat să folosească scara, așa cum făcusem eu, i-aș fi auzit. Și, dacă dintr-un motiv pe care-l scăpasem complet, cineva ar fi încercat să intre în camera mea pe când eram plecat, aș fi știut-o prin intermediul căștii telefonice. Ca întotdeauna, foloseam mai multe niveluri de protecție.

Delilah a apărut după cincisprezece minute. Când a trecut pe lângă poziția mea, am verificat direcția din care venise ca să mă asigur că nu era însoțită. Era singură, așa că am deschis ușa și am rostit:

— Delilah – aici!

S-a întors și m-a privit. N-a părut foarte surprinsă, ceea ce nu m-a mirat. Era obișnuită cu obiceiurile mele și nu s-ar fi așteptat să fiu în locul anunțat la ora anunțată.

I-am ținut ușa deschisă când a trecut pe lângă mine. Detectorul lui Harry era în buzunarul meu și dormea liniștit, cu bateriile complet încărcate, așa cum făceam în fiecare dimineață. Delilah nu avea asupra ei niciun dispozitiv de înregistrare.

Am condus-o pe diverse scări și coridoare interioare până la camera mea, ascultând întruna în căști pe când mergeam. Din camera mea nu se auzeau însă decât notele calme ale lui Lynne

Arriale. Niciunul dintre noi n-a vorbit pe drum. N-am întâlnit nicio surpriză.

Am descuiat ușa camerei și am intrat.

— Îmi cer scuze pentru proceduri, am spus și mi-am scos căștile.

Am închis telefonul mobil și l-am lăsat lângă ușă.

Scuza a fost superficială. La fel a fost și ridicarea de umeri pe care mi-a oferit-o ea ca răspuns. Am încuiat ușa după noi.

Simțindu-mă în siguranță pentru moment, am mai reținut câteva detalii. Purta o rochie bleumarin-închis, dintr-un material texturat, poate mătase brută. Se oprea imediat deasupra genunchiului și avea mâneci trei sferturi, decolteu bărcuță și un „V" adânc la spate. Pantofii cu toc erau croiți de comandă, din piele, cu vârf ascuțit. Avea poșeta asortată la pantofi și ceas Cartier din aur cu brățară tot din aur, care-i încercuia încheietura mâinii stângi. Era un ceas de bărbat, masiv și greu pe mâna ei, iar dimensiunile sale absurde slujeau în a-i accentua feminitatea. Își pieptănase părul peste spate într-un fel care-i accentua profilul. Pe ansamblu, aspectul era controlat și elegant, sofisticat și sexy. Nimic din ținuta aceea, mai cu seamă pantofii, n-ar fi fost ideali pentru fugă și manevre de eschivă, dacă s-ar fi ajuns la asta, așa că am înțeles că ea trebuie s-o fi ales din alt imperativ operațional. În lume există tot felul de arme și mi-am reamintit că atunci când era îmbrăcată pentru muncă, femeia aceasta nu era în niciun caz neînarmată.

Ea și-a băgat mâna în poșetă și a scos telefonul mobil, ca să-mi arate că era închis și astfel neconectat cu cineva care ne-ar fi putut asculta conversațiile. Apoi și-a deschis poșeta, ca să pot vedea că înăuntru nu mai exista nimic altceva care să fi pus probleme. Am încuviințat din cap pentru a-i arăta că eram mulțumit.

După aceea, Delilah și-a ridicat brațele în lateral, depărtându-le de corp și m-a privit. A zâmbit în stilul ei șiret și subversiv – tachinator, dar în același timp amuzat și care-l invita pe destinatarul zâmbetului să se alăture amuzamentului general.

— N-o să mă percheziționezi?

Nu credeam că era necesar. Și cu certitudine n-ar fi fost înțelept. Dacă mi-aș fi pus mâinile pe corpul femeii, reacția mea anterioară, când o văzusem aplecându-se peste noptiera din camera mea în hotelul din Macao, ar fi părut timidă și rezervată prin comparație. Ea știa asta și-mi arăta că știa.

— De ce aș dori s-o fac? am spus, conștient că inima îmi începuse un ritm amețitor față de simpla posibilitate în sine. Avem încredere unul în celălalt, nu?

Și-a coborât brațele, lăsând zâmbetul să dăinuie pentru un moment, poate recunoscând că mă comportasem față de sugestia ei pe cât de bine aș fi putut s-o fac înaintea circumstanțelor.

— Să-mi scot pantofii? m-a întrebat.

— De ce? m-am încruntat, gândindu-mă la idiotul de atentator sinucigaș care încercase să detoneze un avion decolat din Paris.

Delilah a ridicat din umeri.

— Nu așa se obișnuiește în Japonia?

Elegant! O modalitate de a confirma un detaliu biografic, de a crește sau descrește probabilitatea ca eu să fi fost individul despre care oamenii ei citiseră în *Forbes.* Trebuia să fie însă mai abilă de atât.

— Da, cred că așa fac japonezii – dar în locuințele lor, nu și în hoteluri, am replicat. Mie îmi este indiferent.

S-a aplecat ușor înainte, a ridicat piciorul drept înapoia ei și s-a întors ca să ajungă la o curelușă dinapoia gleznei. N-a trebuit să atingă peretele, ori să se sprijine în alt fel pentru a efectua manevra

aceea. Echilibrul îi era bun. Îl văzusem însă deja, în apartamentul lui Belghazi, când fusese cât pe-aci să mă doboare cu lovitura de cot.

A repetat procedura pentru celălalt pantof. În lumina slabă de lângă ușă, unde stăteam, am întrezărit o imagine incitantă de piele și linii curbe, când decolteul rochiei i s-a îndepărtat pentru o clipă de trup. Știam că nu fusese un accident, însă spectacolul era incontestabil de calitate.

Mi-am scos apoi și eu pantofii și am urmat-o în cameră. Lăsasem iluminatul la intensitate scăzută, astfel ca reflexia sa în ferestrele înalte din podea până în tavan să nu acopere imaginea portului și luminile zgârie-norilor din Hong Kong de pe fundal, totuși am văzut-o pe femeie înregistrând detaliile încăperii înainte de a admira panorama de afară. N-am putut să nu zâmbesc. Un civil s-ar fi repezit să admire mai întâi panorama spectaculoasă.

Ea a privit după aceea spre măsuța pentru cafea.

— Laphroaig? a întrebat.

— Cel vechi de treizeci de ani, am încuviințat. Îl știi?

A aprobat din cap.

— Este favoritul meu. Îmi place chiar mai mult decât cel vechi de patruzeci de ani. Finalul de sherry este divin.

Nu-i rău, mi-am spus. M-am întrebat ce altceva ar mai fi știut ea. În mod clar se pricepea la limbi străine, haine și spionaj. Iar acum dovedea și cunoștințe despre whisky. Mâncare? Vinuri? Poezie? Tehnici sexuale tantrice? Am încercat să nu speculez prea mult în ultima privință.

— Vrei un pahar?

— Mi-ar plăcea. Doar o picătură de apă.

Am turnat pentru fiecare dintre noi o măsură sănătoasă în paharele de cristal, după care i-am adăugat ei o picătură de apă, așa cum ceruse. I-am întins paharul, l-am ridicat pe al meu și, zâmbind și privind-o în ochi, am rostit:

— *L'Chaim.*

Ea s-a oprit brusc și m-a privit atentă.

— Poftim?

Am zâmbit nevinovat.

— „Noroc", nu-i așa? Nu așa se obișnuiește în Israel?

Pentru o secundă am crezut că părea furioasă, dar apoi a zâmbit.

— *Kanpai*, a zis și amândoi am râs.

Fusese o replică bună. Totuși pauza aceea și reacția de moment care-i urmase dezvăluiseră multe.

Ne-am așezat la măsuța pentru cafea. Delilah s-a instalat cu spatele la perete, având în dreapta fereastra. Eu m-am așezat în fotoliul capitonat de lângă sofa. Aveam spatele spre peretele de lângă fereastră, așa că nu vedeam panorama, dar am preferat oricum să mă uit la femeie.

Pentru câteva clipe ne-am sorbit băuturile în tăcere. Delilah avea dreptate – sortul vechi de treizeci de ani, cu final în butoaie din lemn de cireș, combină izul oceanului și dulceața cireșelor ca niciun alt whisky, oferind o aromă și un gust fără egal chiar și printre celelalte varietăți remarcabile de Laphroaig.

După un minut sau două, ea a întrebat:

— Cât de multe știi despre mine?

— Nu prea multe. În majoritate sunt speculații. Probabil despre ce știi *tu* despre mine.

— Crezi că sunt israeliană?

— Nu ești?

A zâmbit. Zâmbetul spunea: *Haide, ești în stare de chestii mai bune.*

Am strâns din umeri.

— Da, ai dreptate. O femeie frumoasă, care vorbește arabă, știe să se autocontroleze, dar și să-i manipuleze pe alții, încearcă să-l prăjească pe un tip care susține diverse grupări islamice fundamentaliste… chiar așa, nu știu ce aș putea crede.

— Asta-i tot ce știi într-adevăr despre mine?

— Mai există și altceva?

Ea a sorbit din Laphroaig și a făcut o pauză ca și cum ar fi reflectat asupra întrebării. După aceea a spus:

— Nimeni nu lucrează complet singur. Chiar dacă-i vorba doar despre cei care te plătesc, există întotdeauna cineva la care te poți duce pentru informații. Dacă-ți împărtășești ipotezele despre cine sunt eu persoanelor pentru care lucrezi, ai putea face situația periculoasă pentru mine.

Nici măcar nu mă gândisem la așa ceva. Obișnuiesc să mă focalizez numai asupra posibilității ca o acțiune specifică să creeze pericol pentru mine. Presupun că asta înseamnă că sunt egoist, însă de aceea sunt în viață.

— Amândoi suntem profesioniști, a continuat Delilah. Noi facem ceea ce trebuie să facem. Dacă ai nevoie de informații, le vei căuta. Însă ceea ce afli este posibil să-ți aducă ție puțin, dar să mă coste pe mine foarte mult.

— De ce nu-mi spui atunci? am întrebat-o. Zi-mi ce trebuie să știu.

— Ce vrei mai mult? m-a privit ea. Noi am aflat deja prea multe accidental. Ne înțelegem reciproc obiectivele și înțelegem situația în care ne aflăm. Cu cât insiști mai mult, cu atât compromiți mai mult capacitatea mea de a-mi îndeplini misiunea. Și cu atât crești periculozitatea situației pentru mine personal. Cei cu care lucrez înțeleg perfect asta și este posibil ca la un moment dat să nu mă mai asculte când le voi spune să nu încerce să te înlăture.

Am pus paharul pe masă și m-am ridicat.

— Delilah, am rostit și tonul glasului mi-a coborât cu o octavă așa cum se-ntâmplă când simt că mă aflu la câteva secunde depărtare de la nevoia de a acționa, ne aflăm aici ca să-ncercăm să găsim o cale de a coexista. Nu mă sili să decid că reprezinți o amenințare.

— Sau…? a înălțat ochii spre mine.

Nu am răspuns. Ea și-a pus de asemenea paharul pe masă, după care s-a ridicat și m-a înfruntat.

— O să-mi rupi gâtul? Majoritatea bărbaților n-ar putea s-o facă – să știi că nu sunt atât de delicată –, dar în același timp știu că tu ai putea s-o faci.

A făcut un pas spre mine. Am simțit un val de adrenalină și nu l-am putut pune în contextul corect. Cu o secundă mai devreme reacționasem față de ea așa cum procedez reflex când ceva se dovedește periculos pe neașteptate, însă acum… nu mai eram sigur. Răsuflarea mea dorea să se iuțească și am controlat-o, nedorind ca femeia să simtă ceva.

— Poate că eu sunt o amenințare pentru tine, a continuat Delilah cu glas egal, dar nu pentru că aș dori să fiu așa, ci din cauza situației. Atunci? Ești un profesionist. Fă ceea ce trebuie să faci. Elimină amenințarea.

S-a mai apropiat cu un pas, suficient ca să-i simt parfumul și să percep ceva revărsându-se dinspre ea, căldură sau electricitate. Alt val de adrenalină mi s-a răspândit prin piept și abdomen.

— Nu? a întrebat ea, privindu-mă în ochi. De ce? Știi cum s-o faci. Uite.

S-a întins, mi-a luat mâinile și le-a dus la gâtul ei. Pielea îi era caldă și mătăsoasă. I-am simțit pulsul sub degete. Bătea surprinzător de tare. I-am auzit respirația, intrând și ieșind pe nări.

Nu intenționasem să recurg la o cacealma, dar, cumva, o făcusem. Iar acum ea cerea să-mi vadă cărțile. *Rahat*!

În același timp însă Delilah nu era complet sigură pe sine. O trăda pulsul rapid și sunetele răsuflării.

Și sunetele răsuflării mele, mi-am dat seama. Am căutat o cale prin care să recâștig inițiativa, controlul situației. Dar privind în ochii aceia albaștri, zărindu-i chipul încadrat de degetele mele

care-i cuprindeau gâtul și expresia simultan temătoare și sfidătoare, aveam probleme.

Ea și-a coborât apoi brațele de o parte și cealaltă a corpului și a ridicat foarte puțin bărbia, într-o postură de supunere totală și totuși oarecum batjocoritoare, insolentă. Am coborât ochii spre adânciturile adumbrite ale claviculelor ei, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, și am fost aproape înfrânt de gândul ușurinței cu care mi-aș fi putut trece palmele peste umerii aceia, purtând cu ele materialul rochiei, coborându-l atât pe el, cât și lenjeria de dedesubt, până la încheieturile mâinilor și pântecele ei dintr-o singură mișcare fluidă, dezvelindu-i sânii, pielea, corpul.

Era dispusă, dacă aș fi vrut. Știam asta și mai știam că totul ar fi fost plănuit, că mișcările noastre ar fi fost coregrafiate potrivit termenilor femeii, astfel încât ea să ofere ceea ce-mi doream, aidoma unui om binevoitor care oferă lapte unei pisicuțe flămânde, poate chiar mângâind-o pe micuța vagabondă pe căpșor, în timp ce ea lipăie cu lăcomie.

M-am înfuriat brusc. Imaginea cu felina m-a ajutat să-mi retrag palmele de pe gâtul lui Delilah și să mă îndepărtez de ea cu un pas precaut. Gura mi se uscase. Am ridicat paharul cu Laphroaig. Am luat o înghițitură. M-am așezat apoi pe fotoliu cu toată nepăsarea de care eram capabil.

— Am avut dreptate în privința ta, am spus privind-o cum rămăsese în picioare. Realmente, nu te poți controla. Asta-i tot ce ai.

Ochii i s-au îngustat foarte puțin și am știut că avusesem dreptate. În judo, înfruntasem indivizi cu comportament similar. Aveau o singură mișcare foarte bună, un procedeu care funcționa de fiecare dată, dar dacă puteai scăpa de el, dacă-i puteai supraviețui, erau practic scoși din luptă și nu-și mai reveneau.

— Ia povestește-mi cum este? am continuat, simțind că acum controlam într-o măsură mai mare

situația. Poți măcar să stai de vorbă cu un bărbat fără să-ncerci să-i provoci o erecție? Ce vei face peste câțiva ani, când feromonii vor începe să-ți dispară? Pentru că numai asta-i pentru tine. Poate că a mai fost și altceva, cândva, cu mult timp în urmă, însă acum n-a mai rămas nimic.

Ochii i s-au mijit încă și mai mult și urechile au părut aproape că i se turtesc, lipindu-se de cap, într-o atitudine ciudată, sălbatică, de furie. *E bine*, am gândit. *De asta aveam nevoie.*

— N-ai de gând să iei loc? am întrebat-o, arătând sofaua. N-o să mă culc cu tine. Și nici n-o să te ucid. Nu aici și nu acum. Am avut nevoie de o după-amiază întreagă ca să scap de arabul din lift și nu intenționez s-o fac din nou în seara asta.

A zâmbit într-un fel care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva tocmai se închipuise omorându-mă și a înclinat capul spre mine, parcă spunând: *În regulă. Touché.*

A revenit după aceea pe sofa și a terminat whisky-ul din pahar. Am luat sticla să i-l umplu. A ridicat paharul ca să mă ajute și am observat că mâinile ne tremurau amândurora. Am știut că și ea a observat asta.

— Ce-ar fi să zicem că runda asta s-a terminat la egalitate? i-am propus.

A zâmbit și a sorbit din Laphroaig.

— Cred că ești generos, a spus.

— Sunt pur și simplu onest.

A zâmbit din nou, de data asta mai radios.

— Ești bun, să știi. Excepțional.

— Da, ca și tine.

Delilah a sorbit iarăși și m-a privit.

— Ar fi fost interesant de văzut ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanțe.

— Vrei ca lucrurile să fie mai interesante decât au fost deja? am întrebat.

Amândoi am izbucnit în râs și încordarea s-a destins.

Am tăcut după aceea pentru o clipă, poate adunându-ne laolaltă, adaptându-ne la noua dinamică a situației. Am decis să încerc să mențin atmosfera confortabilă pentru o vreme, gândindu-mă că ar fi util s-o fac să se simtă bine după schimbul acela dur. Eram conștient de faptul că în același timp *doream* ca schimbul să fie destins, să nu port cu Delilah discuții în contradictoriu și, cu certitudine, să nu mă lupt, și m-am întrebat pentru o clipă de unde provenea de fapt decizia mea.

— Ai fost cât pe-aci să mă trântești pe jos în apartamentul lui Belghazi, am spus.

Ea a ridicat din umeri.

— Am avut de partea mea factorul surpriză. Nu cred că te așteptai la cine știe ce din partea unei femei dezbrăcate.

— Poate că nu, totuși ai folosit ce aveai la îndemână și ai folosit cu pricepere. Cine te-a antrenat?

Întrebarea era directă și știam că ea o va privi ca pe altă încercare de a descoperi ceva revelatoriu.

M-a privit câteva clipe în tăcere, după care a răspuns:

— Krav Maga.

Krav Maga este sistemul de autoapărare inventat și dezvoltat de forțele armate israeliene. În prezent este predat în toată lumea, de aceea simpla lui cunoaștere nu înseamnă că practicantul este israelian. Delilah știa totuși că eu îi suspectam deja naționalitatea și afilierea, iar în contextul acesta declarația ei suna de asemenea ca o recunoaștere tacită.

M-am întrebat cum ar fi fost cel mai bine să exploatez deschiderea infimă pe care se părea că o crease în mod deliberat. Am rostit:

— Îmi place Krav Maga. Este practic.

— Contează foarte mult cum este predat, a încuviințat femeia. Și cum te antrenezi. Majoritatea artelor marțiale sunt predate ca niște religii. Ele se referă la credință, nu la fapte.

Am zâmbit.

— Oamenii au nevoie să creadă în ceva, chiar dacă sunt nevoiți să inventeze obiectul credinței.

Delilah a încuviințat iarăși.

— Chiar dacă credința respectivă este greșită. Noi însă nu beneficiem de luxul acesta. Noi avem nevoie de ceva care să funcționeze.

Noi. Se pregătea să-mi spună ceva.

N-o forța. Las-o să vorbească așa cum dorește ea.

— Pe tine cum te-au antrenat? am întrebat-o.

— Știi bine. O mulțime de condiționări bazate pe scenarii. O mulțime de contacte fizice. În timpul instruirii, mi-au spart nasul, poți să vezi? Evident că l-am operat după aceea, dar dacă te uiți cu atenție, poți zări cicatricele.

M-am uitat și am distins o cicatrice subțire ca firul de păr la rădăcina nasului, urmele unei fracturi urâte reparate de un chirurg estetician priceput. N-ar fi însemnat absolut nimic, dacă n-aș fi știut unde să mă uit și ce să înțeleg.

— Sună destul de dur, am comentat.

— Așa a și fost. În cazul meu, au împins lucrurile mai departe decât pentru majoritatea, deoarece misiunile mele sunt speciale. Eu sunt singură pe teren pentru perioade lungi, de obicei fără acces la arme, sau cel puțin nu la armele tradiționale.

Am tăcut iarăși amândoi. Ea a sorbit din Laphroaig și a întrebat:

— Și tu?

— În majoritate judo, am răspuns. În Kodokan.

Dacă fusese instruită în Krav Maga, ar fi trebuit să știe despre ce era vorba.

M-a fixat cu privirea.

— Crezusem că prizele la gât sunt ilegale în judo.

— Așa-i, am aprobat văzând că avusesem dreptate în privința cunoștințelor ei. Eu învăț chestiile speciale din altă parte. Din cărți și

materiale video. De asemenea, obișnuiam să le practic cu câțiva parteneri care-mi împărtășeau unele interese.

— Și altceva? După cum te-am văzut mișcându-te, n-ai învățat toate astea practicând judo ca pe un sport obișnuit. Nici chiar consultând alte cărți și materiale video.

— Așa este, ai dreptate. Este foarte util când petreci un deceniu în război. Îți dezvolți o anumită atitudine.

Din nou tăcere. După aceea Delilah a spus:

— Așadar chiar ești cel care credeam că ești.

Am strâns din umeri.

— Bănuiesc că știi deja o parte despre asta, da.

— Tot așa cum și tu știi o parte despre mine.

Asta-i deci.

— Ești israeliană, am spus. Din Mossad.

Delilah și-a ferit ochii și a înclinat capul ușor spre un umăr, de parcă ar fi reflectat la cuvintele mele. După aceea a zis:

— Ce contează ce sunt și din ce organizație fac parte? Din punctul tău de vedere, nu cred că contează absolut deloc.

Nu avea să-mi spună – mă înșelasem în privința asta. Sau poate că-mi spusese deja, în stilul ei indirect, iar mie îmi scăpase. Nu eram sigur.

A sorbit din Laphroaig și a continuat:

— Însă din punctul meu de vedere, afilierea ta contează foarte mult. Informațiile pe care le-am putut strânge despre tine sugerează că lucrezi pentru Partidul Liberal Democrat japonez. Nu înțeleg totuși ce interes ar putea avea PLD față de Belghazi. De aceea presupun că, cel puțin acum, ești plătit de americani. Iar asta mă neliniștește.

— De ce?

A deschis brațele, cu palmele îndreptate spre tavan, parcă spunând: *Nu-i clar*?

— Ei sunt mari și împărțiți în multe facțiuni, a răspuns, așa că nu sunt discreți. Trebuie să fii

precaut cu ei. Nu știi niciodată exact cu cine ai de-a face.

— Ce vrei să spui?

Delilah și-a pus mâinile în șolduri, s-a lăsat pe spate pe sofa și și-a destins umerii. Întreaga suită de gesturi spunea: *Oare face pe prostul sau chiar asta-i realitatea*? După o clipă a început să vorbească, așa că am bănuit că decisese pentru a doua alternativă. N-ar fi trebuit să mă deranjeze – ba chiar dimpotrivă –, totuși m-a afectat puțin. Mi-am liniștit mândria, reamintindu-mi că în general este bine să fii subestimat.

— Ei ți-au explicat de ce vor să-l îndepărteze pe Belghazi? m-a întrebat ea.

— Da.

— Și i-ai crezut?

Am strâns din umeri.

— Abia dacă i-am ascultat.

Delilah a izbucnit în râs.

— Probabil că ți-au povestit despre rețelele lui de arme, despre teroriști, conexiunile cu grupări fundamentaliste, bla-bla-bla.

Expresia disprețuitoare, redată în engleza ei cu accent m-a surprins și am râs fără să vreau.

— Adică totul a fost invenția lor? am întrebat-o.

— Nu, a clătinat femeia din cap. Totul este perfect adevărat. Iar eu sunt sigură că unele facțiuni din guvernul american nu sunt încântate din cauza asta și pot chiar încerca să acționeze cumva în privința respectivă. Repet – unele facțiuni.

— Ce ar vrea să însemne asta?

Ea a zâmbit și a spus:

— Știi… nici măcar nu mi-ai zis cum te numești.

Am privit-o în ochi și am zis:

— Spune-mi John.

— John, așadar, a rostit ea de parcă ar fi testat sunetul.

— Povesteai despre „unele facțiuni”…

Delilah a înălțat din umeri.

— Haide să spunem doar că America este o țară foarte mare. În ea există multe interese concurențiale și este posibil ca nu toate să-l considere pe Belghazi ca fiind un individ chiar așa rău.

— Ce ar vrea să însemne asta? am repetat eu.

— Te-ai gândit la motivul pentru care ei vor să fii „prudent" în această misiune specifică?

— Da, am o idee generală.

— Bine, atunci ascultă-mă. S-a aplecat înainte și a ridicat mâinile cu degetele ușor rășchirate și palmele dispuse față în față, de parcă ar fi încadrat o fotografie. Indiferent care ar fi fost facțiunea care te-a angajat, ei sunt evazivi. Vor să-și poată nega oricând implicarea. Față de cine s-o nege? Și te-ai gândit în ce poziție ești pus în felul ăsta?

Limbajul corporal relativ accentuat era inedit. Vedeam acum altă parte a personalității ei, poate una pe care obișnuia s-o ascundă. *Interesant.*

Am căzut o clipă pe gânduri.

— Păi aș zice că sunt pus în aceeași poziție în care am fost dintotdeauna.

— Din punct de vedere calitativ, poate că da, a fluturat Delilah dintr-o mână ținută cu palma în jos, poate îndepărtându-mi replica în mod inconștient. Din punct de vedere cantitativ însă, situația poate fi mai rea. Cine crezi tu că l-a trimis pe individul din ascensor?

Am tăcut, spunându-mi, *Pe jumătate am crezut că tu l-ai trimis*. Cu glas tare am răspuns:

— Nu știu.

A încetat să-și mai fluture mâna și a împuns aerul cu degetul arătător.

— Corect! Există mulți jucători posibili care să încerce să te contracareze acum. Toți cei care au de câștigat de pe urma activităților lui Belghazi.

Sau care mai vor să-l țină în viață până obțin acces la laptopul lui, am gândit. M-am întrebat dacă îmi spunea toate astea ca să mă abată de pe

pistă. Sau poate că încerca să sublinieze lipsa de speranță a situației mele, de a mă încuraja să abandonez. Poate…

— Am știut dintotdeauna, am spus, că domeniul meu de activitate n-are șanse să câștige un concurs de popularitate.

Delilah a râs. Am luat sticla și am umplut paharul ei, apoi pe al meu.

Îmi plăcea râsetul ei. Era o combinație neobișnuită de dezacorduri: răgușit, dar în același timp dulce; feminin prin sofisticare, însă de asemenea cumva copilăros în timbrul său încântat; condimentat cu o urmă de ironie, însă care părea mai degrabă înrădăcinată în absurd, decât în sarcasm sau cruzime. Am zâmbit, simțindu-mă bine, și mi-am dat seama că whisky-ul începea să mă amețească ușor.

Ea s-a lăsat pe spate și a sorbit puțin, făcând o pauză cu paharul sub nări. Mi-a plăcut asta, mi-a plăcut că-i aprecia aroma. Am procedat și eu la fel.

— Tot ce știi tu cu certitudine, a zis Delilah, este că cineva se găsește pe urmele tale. Înțelegi ce-nseamnă asta pentru mine? Cineva ar putea face conexiunea. Iar eu nu operez ca tine. Eu nu mă bucur de luxul de a mă putea ascunde. Pentru a face ceea ce trebuie să fac, eu trebuie să fiu aproape și să rămân aproape.

Apela acum la sentimente. O abordare bidirecțională: orientată atât spre logică, în ideea că situația se schimbase și eu nu-mi mai puteam îndeplini misiunea, cât și spre emoții, sugerând că dacă aș fi continuat totuși să încerc, ea avea să plătească.

— Înțeleg ce spui, i-am zis, dar înțeleg de asemenea de unde vii. Iar partea a doua mă face să cad pe gânduri în privința primei părți.

M-am simțit puțin trist s-o spun. Lucrurile fuseseră atât de relaxate pentru o vreme… Doamne, mă afecta whisky-ul. De obicei nu sunt sentimental.

— Corect, a aprobat ea din cap, totuși nu ți-am spus niciun neadevăr. Scotocește nițel – ocolindu-mă pe mine, dacă poți, te rog – și o să vezi.

Am încuviințat.

— Scotocirea se derulează deja. Discret însă, iar tu nu faci parte din ea.

Nu era tocmai adevărat, dar aveam să mă întreb mai târziu cum ar fi putut-o afecta informațiile pe care i le cerusem lui Kanezaki.

Am sorbit din Laphroaig și am urmat:

— Oricum, trebuie să aflu de unde provine scurgerea asta de informații, ca s-o pot astupa.

— Crezi că problema este în partea ta?

Am strâns din umeri.

— N-ar fi prima dată. Am aflat de mult că este periculos de lucrat cu democrațiile. Ele sunt stânjenite de verificări și balanțe, de intervențiile opiniei publice, așa că și-au dezvoltat stimuli pentru a descoperi modalități de a face lucrurile altfel decât după litera manualului. Uneori este nițel mai greu să descoperi cu cine lucrezi de fapt.

Delilah a zâmbit.

— Vrei capul lui Castro? Angajează Mafia.

I-am răspuns la zâmbet.

— Exact. Sau, dacă Congresul nu va aproba fondurile, finanțează-i pe contras prin intermediul sultanatului Brunei.

— Sau finanțează aproape orice, punându-i pe saudiți să plătească.

— Da, nu-ți face griji, ți-am înțeles ideea.

Ea a mișcat palmele în sus și în jos, ca un pieton care încearcă să oprească un automobil care se apropie, printr-un gest simultan nerăbdător și rugător.

— Scuză-mă dacă sunt enervantă prin repetare, însă trebuie să înțelegi că 11 Septembrie a adus America într-o stare de schizofrenie. Țara s-a dedicat „războiului împotriva terorismului”, dar continuă să plătească miliarde de dolari saudiților, știind că dolarii aceia finanțează toate grupările cu

care SUA pretind că sunt în război. Cincisprezece din cei nouăsprezece teroriști implicați în 11 Septembrie au fost saudiți, dar nimeni nu suflă un cuvânt despre asta. Îți poți imagina care ar fi fost reacția dacă ei ar fi fost iranieni sau nord-coreeni? Cred că dacă America ar fi o persoană, un psihiatru ar declara că suferă de negare psihologică profundă. Nu știu cum ai putea avea încredere într-un asemenea angajator.

— Tu ai încredere în al tău? am întrebat-o.

Delilah a plecat ochii. Mâinile i-au coborât în poală. După o clipă, a zis:

— E complicat.

— N-a sunat tocmai ca un vot de încredere acordat cu ochii închiși.

A oftat.

— Am încredere în intențiile lor. Unele… politici sunt stupide și demodate, totuși nu trebuie ca eu să fiu de acord cu toate deciziile pentru a ști că ei fac ce-i corect.

Din limbajul corpului și glasul ei, am știut că întrebarea mea o tulburase. Însă nu pentru motivele pe care tocmai le articulase. Mai exista ceva.

— Ei au încredere în tine? am întrebat-o.

A zâmbit și a dat să răspundă, apoi s-a oprit. A plecat din nou ochii.

— Și asta-i… complicat, a zis.

— În ce fel?

Delilah s-a uitat la stânga și la dreapta, ca și cum ar fi căutat un răspuns.

— Ei m-au instruit și m-au antrenat, a răspuns după o clipă. Și sunt bună în ceea ce fac. Sunt descurcăreață, iar misiunile mele anterioare o demonstrează.

A sorbit din Laphroaig și am așteptat-o să continue.

— Dar, haide s-o recunoaștem, în esență împart același pat cu inamicii. Literalmente. Iar unora le vine greu să treacă peste asta. Ei se-ntreabă ce simt

eu oare, dacă nu cumva este posibil să mă… contaminez sau așa ceva.

— Și ce simți? am întrebat-o, neputând să mă abțin.

Și-a întors ochii de la mine.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Am încuviințat din cap și am rămas amândoi tăcuți pentru o vreme. După aceea am rostit:

— Îți asumi foarte multe riscuri cu operațiunea asta. Poate chiar mai multe ca de obicei. Unii ar putea susține că, după apariția mea pe scenă, după apariția arabului din lift, situația a devenit inacceptabil de încinsă pentru tine, că ar trebui să pleci de aici. Totuși n-ai făcut-o.

Mi-a zâmbit, dar neconvingător.

— Încerci să dovedești ceva? am urmat eu. Încerci să câștigi respectul cuiva, riscându-ți viața aici?

— Ce ai ști tu despre așa ceva? a replicat.

Tonul îi era ușor ascuțit și am suspectat că atinsesem un punct sensibil.

Am zâmbit înțelegător.

— Am luptat de partea americanilor în Vietnam. Împotriva „galbenilor”, „maimuțoilor” și „ochilor-oblici”. Uită-te la fața mea, Delilah.

Ea s-a uitat.

— Înțelegi ce vreau să spun? am continuat după aceea. Am avut nevoie de ani de zile ca să înțeleg motivul pentru care eram dispus să fac unele dintre lucrurile pe care le-am făcut acolo.

A încuviințat din cap, apoi a golit ce-i mai rămăsese în pahar.

— Da, înțeleg. În cazul ăsta, ai ști într-adevăr despre ce vorbesc.

— Și crezi totuși că ei merită? Te trimit în misiunile astea, cu riscuri uriașe pentru tine, tu vii cu rezultatele dorite și tot n-au încredere în tine? De ce te mai obosești?

— De ce mă mai obosesc? a repetat ea, lăsându-și capul spre un umăr, de parcă ar fi încercat să

vadă în mine ceva ce nu observase până atunci. Ai văzut vreodată un prunc cu picioarele smulse de o bombă? I-ai văzut mama, ținându-l, înnebunită de durere și oroare?

Pentru majoritatea oamenilor, întrebarea era pur retorică. Nu însă și pentru mine.

— Da, am rostit cu glas încet. Am văzut.

Delilah a făcut o pauză, m-a privit și a zis:

— Ei bine, munca mea împiedică apariția unor asemenea coșmaruri. Când îmi fac treaba bine, când noi subminăm fluxul de bani și materiale spre monștrii care îmbracă veste cu explozibili, otravă pentru șobolani și cuie, un prunc care altfel ar fi murit va trăi, o familie care ar fi jelit pe vecie va fi scăpată de durerea aceea sau minți care ar fi fost distruse de traumă vor rămâne intacte.

A tăcut puțin, după care a urmat:

— Oare ar trebui să mă retrag? Pentru că șefii mei, care ar trebui să știe mai bine, nu au încredere în mine? Da, atunci le pot spune îndureraților, amputaților și celor permanent traumatizați că aș fi putut face ceva pentru a-i salva, dar n-am făcut-o, pentru că n-am fost tratată suficient de respectuos de superiori.

S-a uitat la mine, îmbujorată la față, cu umerii ridicându-se și coborând în ritmul răsuflării.

Am simțit o combinație stranie de admirație, atracție și rușine. Am sorbit zdravăn din Laphroaig, golind paharul. Am reumplut paharul ei, apoi pe al meu.

— Ești norocoasă, am spus după câteva clipe.

Delilah a clipit scurt.

— Poftim?

Am închis ochii și mi-am masat ușor tâmplele.

— Ești norocoasă deoarece crezi în ceva așa cum crezi… Am deschis ochii. Doamne, nu-mi pot imagina!

După o pauză lungă, ea a rostit:

— Nu mă simt defel norocoasă.

— Sunt sigur. Am folosit un cuvânt greșit. Ar fi trebuit să spun „privilegiată”. Nu-i același lucru.

Mi-am masat din nou tâmplele.

— Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme. Că n-ar trebui să te mai obosești. În decursul anilor mi-am dezvoltat obiceiul de a… preîntâmpina trădarea. Este vital să mă gândesc la posibilitatea trădării și să mă apăr de ea. Poate că asta-i adevărat pentru mine, dar n-ar trebui să fie adevărat pentru toți oamenii. N-ar trebui să fie adevărat pentru cineva ca tine.

Niciunul dintre noi n-a mai spus nimic câteva clipe. Apoi Delilah a întrebat:

— La ce te gândești?

Am așteptat o secundă, apoi am zis:

— Că-mi place cum gesticulezi din mâini când vorbești.

Era doar o parte din gândurile mele.

Ea a coborât ochii pentru o secundă, privindu-și mâinile, parcă verificând dacă nu cumva gesticulau chiar în clipa aceea, după care a râs încetișor.

— De obicei nu fac asta. M-ai enervat.

— Nu gesticulezi doar când ești enervată.

— Aha… Ei bine, o fac când uit de mine.

— Și când se-ntâmplă asta?

— Rareori.

— Ar trebui s-o faci mai des.

— Este periculos.

— De ce?

— Știi bine de ce. Trebuie să te autoprotejezi.

Expresia îi era atât de neutră, încât știam că se autocontrola conștient. A sorbit din Laphroaig și a întrebat:

— Și tu? Tu ce faci?

— Eu nu mă apropii.

— Ți-am spus că nu mă bucur de luxul ăsta.

Am privit-o în ochi și am zis:

— Nu m-am gândit niciodată că ar fi un lux.

Privirea lui Delilah a fost vizibil mai prelungă. În mod clar, onestă. Posibil încurajatoare.

M-am ridicat și m-am așezat lângă ea pe sofa. Și-a arcuit foarte puțin o sprânceană și a spus:

— Mi se păruse că abia ai spus că nu te apropii.

Zâmbea însă ușor, iar în ochi i se citeau notele acelea calde de ironie și umor.

— Asta-i problema când îți faci propriile reguli, am spus. În jur nu există nimeni care să te tragă de mânecă dacă le încâlci.

— Crezusem c-ai spus că n-o să te culci cu mine.

— Așa este.

Am mai privit-o un moment, apoi m-am aplecat încet spre ea. S-a uitat în ochii mei, după aceea la buze și a revenit la ochi.

M-am oprit. Fețele noastre erau despărțite de numai câțiva centimetri. Simțeam o undă vagă de parfum rar, poate ceva ce Delilah comandase în flacoane scumpe, lucrate manual, de la un magazin exclusivist din Milano sau Paris. Parfumul exista acolo, însă nu-l puteai detecta complet, precum rămășița unui vis în clipa trezirii sau o imagine remanentă care se destramă de pe retină după o fulgerare intensă de lumină, ori amintirea unui chip pe care l-ai cunoscut și iubit în urmă cu o viață. Ceva suficient de real pentru a te atrage, pentru a te face să dorești să-l apropii, să-l recapeți înainte de a se îndepărta din nou și a-l pierde pe vecie.

Mi-am apropiat capul și mai mult și am sărutat-o. A acceptat sărutul, dar nu pot spune că a fost entuziastă și după o clipă m-am retras ușor și am privit-o.

— Unii ar putea numi acțiunile tale ca fiind „semnale mixte”, a spus ea.

Zâmbea, totuși tonul îi era destul de serios.

— Am într-adevăr o natură conflictuală. Toți psihologii militari au spus asta.

— Acum câteva minute, mă puneai cu botul pe labe, mai ții minte?

Am clătinat din cap.

— Nu pe tine, ci pe alter ego-ul tău. El nu mă interesează.

— Și de unde știu că ai fi interesat de ceea ce ascunde el?

— Îmi place ce am văzut până acum.

Delilah m-a privit.

— Poate că ai avut dreptate. Poate că nu pot să fiu decât o actriță. Un pozeur.

— Ar fi trist, dacă ar fi adevărat.

— Tu însuți ai spus-o.

— Încercam doar să mă vâr pe sub pielea ta.

— Ai și făcut-o.

— Arată-mi c-am greșit.

— Nu știu dacă așa este.

I-am privit picioarele și sânii cu lascivitate prefăcută, după care am spus:

— Bine, o să mă mulțumesc cu alter ego-ul.

Ea a râs, apoi s-a oprit și s-a uitat la mine, din nou pătrunzător. S-a aplecat înainte și ne-am sărutat iarăși.

De data asta, sărutarea a fost mai bună. Avea o nesiguranță, ezitarea unui armistițiu, impresia a ceva ce se mișca lent, dar care avea un moment de inerție important.

Delilah a deschis mai mult buzele și limbile noastre s-au întâlnit. O dată în plus, senzația a fost de încercare: o explorare, nu un asalt pripit, o testare a apelor, nu un plonjon nesăbuit.

A trecut un minut, poate două, iar sărutul a devenit mai puțin prudent, mai pasional; mai puțin calculat și mai degrabă un lucru în sine. Intensitatea i-a crescut și s-a diminuat, parcă dând ascultare unei forțe care ne scăpa de sub control. Am absorbit toate aspectele diferite ale gurii femeii, care mi-au străbătut conștiința ca imagini iluminate de o lumină stroboscopică: limba ei, buzele, dinții, apoi din nou limba; senzația

delicioasă a întregului, pragul acela nou spre personalitatea ei complexă.

Mi-a prins buza inferioară între dinți și buze, și a ținut-o așa un moment, apoi i-a dat drumul și s-a retras încetișor. Ne-am privit ochi în ochi. Ea a zâmbit.

— Îmi place gustul tău, a rostit.

— Da, și eu mă gândeam la același lucru. Probabil că-i de la Laphroaig.

A încuviințat printr-un sunet care aducea perfect cu un tors de pisică.

— Asta-i doar o parte. Cealaltă parte ești tu.

I-am zâmbit.

— Gustul exotic al Orientului?

Delilah a râs.

— Nu, doar tu.

Am făcut dragoste pe pat. La un moment dat a existat o dezbatere glumeață despre cine trebuia să fie deasupra, discuție pe care am soluționat-o prin recurgerea la ambele opțiuni, plus alte câteva. Corpul îi era pe atât de lasciv și de minunat pe cât promisese imaginea pe care o întrezărisem în apartamentul lui Belghazi, și mișcările ei dovedeau o experiență neafectată și un entuziasm care m-au dus cu gândul la siguranța de sine pe care o văzusem prima dată în recepția din Mandarin Oriental.

Am folosit un prezervativ, despre care am presupus că era unul dintre cele câteva obiecte practice pe care le-ar fi avut în mod curent în poșetă. Era inteligent din partea ei. În întâlnirile mele, din păcate rare, cu pasiunea reală, nu sunt atât de precaut pe cât ar trebui să fiu. Logica este de felul: *După atâtea gloanțe la care am supraviețuit*, *ar trebui să fiu imun la bolile transmise sexual.* O prostie, știu. Mai probabil ar fi fost ca soarta să-și satisfacă gustul pentru ironie, ucigându-mă cu SIDA sau altă alternativă neplăcută.

După aceea am stat întinși pe o parte, față în față, cu capetele sprijinite languros pe perne îndoite. Delilah s-a întins și și-a plimbat vârful unui deget peste buzele mele.

— Zâmbești, mi-a spus.

Am înălțat o sprânceană.

— Dar ce crezuseși – c-o să mă încrunt?

A râs. Cuvintele și comportamentul ei păreau îndeajuns de autentice, totuși era o profesionistă.

Dacă începea să se destăinuie, trebuia să presupun că era o tactică, un mijloc spre atingerea unui scop. Și tot nu puteam fi sigur în privința motivelor ei, în privința celor ce ar fi putut să încerce pe când eram la Mandarin Oriental. Păcat că înțelegerea aceea continua să existe, glacială, și acum, aici, între noi, dar n-aveam ce face.

— Cum de te-ai apucat de treaba asta? am întrebat-o.

A strâns din umeri.

— Uneori mă-ntreb și eu.

— Povestește-mi.

— Am răspuns unui anunț din ziar, la fel ca tine.

Am așteptat. Nu avea niciun rost să spun mai multe. Dacă nu voia să vorbească despre asta, n-avea s-o facă.

Am tăcut din nou amândoi, după care ea a spus:

— În copilărie am fost slăbănoagă, dar la vârsta de paisprezece ani am început să mă dezvolt. Băieții și bărbații au început să se uite după mine. Nu știam exact după ce se uitau, dar îmi făcea plăcere. Îmi plăcea că eu aveam ceva ce-și doreau ei. Îmi conferea un soi de putere.

— Probabil că-i scoteai din minți, am spus amintindu-mi cum fusesem la vârsta aceea, intoxicat de testosteron și unidirecționat ca o rachetă ghidată termic.

Delilah a încuviințat.

— Pe mine însă nu mă interesau băieții de vârsta mea. Nu știu de ce… păreau pur și simplu

prea tineri. Fanteziile mele erau legate întotdeauna de bărbații mai vârstnici.

S-a ridicat puțin pe pernă.

— Când aveam șaisprezece ani, un prieten al tatii din armată s-a mutat cu serviciul în orașul nostru. A stat două luni la noi, în timp ce și-a căutat un apartament. Se numea… îi voi spune Dov. Avea patruzeci de ani și era un erou de război, brunet și arătos, cu ochi superbi și blânzi. De fiecare dată când mă uitam la el, mă simțeam cuprinsă de o senzație ciudată și trebuia să-mi feresc privirea. Întotdeauna se purta ca un gentleman cu mine, totuși uneori îl surprindeam privindu-mă precum ceilalți bărbați, deși se părea că încerca să se controleze.

Când mi-am dat seama că se uita la mine în felul acela, a fost… excitant. El era un *bărbat*, un erou de război, chipeș și inteligent, mult mai vârstnic și mai sofisticat decât mine, totuși aveam un soi de putere asupra lui. Am început să… experimentez cu puterea. Să testez, cumva, pentru a înțelege ce era. Râdeam la vreo remarcă de-a lui și-l priveam în ochi o clipă în plus. Sau îl atingeam când treceam pe lângă el. Nu intenționam ca asta să ducă undeva; nici măcar nu știam că ar putea duce undeva cu un bărbat ca Dov, sau unde ar putea fi locul acela.

Într-o zi, când ai mei erau plecați, m-am îmbrăcat cu hainele pe care le consideram cele mai sexy: un top bikini alb și un sarong de aceeași culoare. Am ciocănit apoi la ușa lui. Inima îmi bubuia, așa cum se întâmpla de fiecare dată când mă aflam în preajma lui sau măcar mă gândeam la el. L-am auzit spunând „Intră” și am dat curs invitației. Stătea la un birou mic, iar când m-a văzut, s-a ridicat, apoi s-a învăpăiat la față și a ferit ochii. Inima a-nceput să-mi bată încă și mai tare. I-am spus că intenționam să mă duc la plajă – locuiam aproape de mare – și voiam să știu dacă nu venea și el să înoate. Dov n-a spus nimic, ci s-a

mulțumit să mă privească pentru o secundă, după care și-a ferit din nou ochii. Mi-am dat seama că-i puteam auzi respirația. Eram foarte tânără pe atunci și nu știam nici măcar ce putea însemna asta, dar m-a excitat. Și m-am simțit stângace, fiindcă el nu-mi răspunsese. Nu știam ce să zic, așa că am fluturat ușor cu palma în dreptul feței și am spus: „Ce cald este aici!” și într-adevăr mă simțeam încinsă. Dov a continuat să tacă și doar m-a privit cu o expresie foarte stranie – zâmbind, dar aproape ușor chinuit, ca și cum suferea de dureri și încerca să fie curajos – și am văzut că-i tremurau palmele. M-am simțit neliniștită fiindcă nu-mi răspundea, așa că, încercând pur și simplu să fac conversație, am rostit: „Nu-i nimic dacă nu vrei să înoți” și mi-am dat seama că glasul îmi tremura în aceeași măsură ca mâinile lui.

Buzele i s-au mișcat, dar nu s-a auzit niciun cuvânt. Apoi el a întins mâna și m-a atins pe un obraz cu dosul degetelor. Am fost surprinsă și am făcut un pas iute îndărăt. Și-a retras palma și și-a cerut scuze imediat. N-am știut ce voia să zică prin asta sau de ce mă retrăsesem eu; tot ce am știut în clipa aceea a fost că *doream* ca el să mă atingă, că o doream mai mult ca orice și, fără să mă gândesc, i-am prins mâinile în ale mele și am spus: „Nu, nu, e-n regulă!” După aceea Dov s-a uitat la mine cu ochii lui negri și frumoși, mi-a prins chipul în palme și m-a sărutat. A fost primul meu sărut adevărat și am simțit că-mi vine să leșin de plăcere. M-am putut auzi gemând în gura lui, iar el gemea de asemenea. Și știi ceva? Când și-a pus mâinile pe trupul meu, doar pe șolduri și pe sâni, am juisat. Aceea a fost altă premieră pentru mine – nici măcar n-am știut că se întâmpla, însă nu puteam respira, am simțit o explozie de plăcere, iar apoi m-am rezemat moale de el, plângând. M-a strâns în brațe, mi-a mângâiat părul și mi-a repetat întruna că-i părea rău, dar eu nu puteam vorbi, așa că doar scuturam din cap și plângeam pentru că

momentul era așa minunat, pentru că el era așa minunat.

Am zâmbit, dorindu-mi să cred că povestea era adevărată, că Delilah îmi arăta ceva mai mult din persoana dinapoia celei pe care o numea „pozeur”. Poate că așa era. Chiar dacă ar fi fost un pseudonim, Dov era un nume israelian. Din câte îmi puteam da seama din cronologie, era posibil ca Războiul de Șase Zile al Israelului să fi fost conflictul în care el se distinsese ca erou. Orașul ei de lângă mare putea fi Tel Aviv sau Eilat.

Sau poate că nu era altceva decât o poveste pe care o spusese de atâtea ori și pentru atâtea motive, încât ajunsese s-o creadă chiar ea. Poate că era o încercare de a mă determina să-mi dezvolt o afecțiune, să-mi deformez obiectivitatea, să-mi încețoșez judecata.

Însă îmi puteam reaminti și ulterior de toate posibilitățile acelea nedorite. Nu vedeam rostul de a le explora acum.

— A făcut dragoste cu tine? am întrebat-o.

— Nu. Nu atunci. Deși ar fi putut. Ar fi putut să facă orice cu mine.

— Ce s-a-ntâmplat după aceea?

Delilah a zâmbit.

— Ne-am promis reciproc că nu se va mai întâmpla niciodată, că era greșit fiindcă el era cu atâția ani mai vârstnic decât mine și fiindcă ar fi fost un dezastru dacă aflau părinții mei. Totuși n-am putut sta departe unul de celălalt. Fratele meu era pe atunci în armată și a fost ucis chiar în anul acela. Nu cred că aș fi putut rezista șocului fără Dov. El înțelegea războiul și trecuse prin multe pierderi. A fost singurul care m-a putut alina.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru ai tăi.

— Au fost distruși sufletește. Mulți au fost de părere că noi nici măcar n-ar fi trebuit să luptăm acolo unde o făceam, așa că reacția lor a fost de felul: „Pentru ce a murit fiul nostru cel minunat?” Nu era același lucru cu pierderea cuiva în celelalte

războaie, despre care toți știau că fuseseră de apărare. A fost mai degrabă… a fost ca o irosire. Înțelegi ce vreau să spun?

Nu putea vorbi decât despre Liban. Dacă inventase totul, era o născocire impresionantă.

Mi-am desprins ochii de la ea, gândindu-mă la prima mea călătorie din Vietnam spre SUA, când lucrul cel mai bun la care puteai spera din partea concetățeanului american mijlociu când afla că ai luptat în război era o stânjeneală politicoasă și dorința de a schimba subiectul. Iar de multe ori te puteai aștepta la chestii mult mai rele.

— Unul dintre lucrurile cele mai crude pe care le poate face o societate, am rostit, este să-și trimită tinerii la război cu un „permis pentru crimă", după care să-i anunțe la revenirea acasă că permisul nu mai era valabil. America a procedat la fel în Vietnam.

Delilah m-a privit și a încuviințat. Am tăcut o vreme, după care eu am întrebat:

— Ce s-a-ntâmplat până la urmă cu Dov?

Ea a zâmbit.

— Și-a găsit un apartament și s-a mutat. Eu am plecat la colegiu. Acum el este însurat și are doi fii.

— Vă mai vedeți?

A strâns din umeri.

— Nu foarte des. El are familie… eu am o meserie… Totuși ne mai vedem câteodată.

— Părinții tăi n-au aflat niciodată?

A clătinat din cap.

— Nu. Și nici el nu i-a spus niciodată soției lui. Este un om bun, dar, știi ceva? Nu ne putem abține. Legătura dintre noi este pur și simplu prea puternică.

Am încuviințat din cap și am spus:

— Majoritatea oamenilor doar visează la o asemenea legătură.

Femeia și-a arcuit sprâncenele.

— Dar tu?

Mi-am întors privirea într-o parte pentru câteva secunde, gândindu-mă la Midori.

— Poate, o dată.

— Ce s-a-ntâmplat?

De fapt, *nimic*, i-aș fi putut spune. *Atât doar că ea a aflat că i-am omorât tatăl.*

— Era o civilă, am răspuns ocolind de fapt răspunsul. Era îndeajuns de inteligentă ca să-nțeleagă cu ce mă ocup eu și îndeajuns de inteligentă ca să știe că lumile noastre trebuie să rămână separate.

— Nu te-ai gândit niciodată să-ncerci să ieși din lumea asta?

— Tot timpul.

— Este greu, nu-i așa?

Pentru noi, *nu mai există un cămin*, *John. În niciun caz după ceea ce am făcut.* Așa cum a spus filosoful acela, fratele meu de sânge, Jake „Nebunu”.

Am aprobat din cap și am spus, parcă vorbind cu fantoma lui:

— Există lucruri pe care le faci și pe care nu le mai poți șterge după aceea.

— Ce a existat între voi?

— Am făcut o prostie. Am rănit-o.

— Nu la asta mă referem, ci la partea bună.

— Nu știu, am răspuns imaginându-mi pentru o clipă fața lui Midori, felul cum s-ar fi uitat ea la mine. Avea o… franchețe. În tot ce făcea. Puteam spune întotdeauna cum o făceam să se simtă. Era experimentată și sofisticată, ba chiar renumită în domeniul ei, dar, cumva, când rămâneam numai noi doi, simțeam de fiecare dată că eram cu persoana care fusese ea înainte de toate astea. Adevărata ei personalitate, miezul pe care nimeni altul nu-l putea vedea. Am făcut-o fericită, înțelegi? Într-un fel lipsit de sens și care m-a luat complet prin surprindere când a început să se-ntâmple. Nu cred că până atunci mai avusesem parte de așa ceva și nu-mi pot imagina că voi mai

avea vreodată. S-o fac pe ea fericită… – am făcut o pauză, gândindu-mă va suna sentimental, apoi am spus-o oricum – … mă făcea pe mine fericit.

— Acum nu ești fericit?

— În chiar clipa de față? Mă simt destul de bine.

Delilah a zâmbit.

— În general.

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt deprimat.

— Ăsta-i un fel destul de minimalist de a defini fericirea.

— Îmi găsesc plăcerea în lucruri, nu în oameni. Un single malt bun, o muzică de jazz bună, senzația din judo când mișcările curg fluide și înlănțuite… O baie fierbinte după aceea, în cadă. Trecerea de la un anotimp la altul. Mirosul cafelei proaspăt prăjite așa cum trebuie.

— Toate sunt însă doar lucruri, cum ziceai.

Am tăcut pentru o clipă, gândindu-mă.

— Da, în majoritate. Cred că-i adevărat.

— Cineva mi-a spus odată: „Dacă trăiești doar pentru tine, moartea este un eveniment cu adevărat înfricoșător”.

Am privit-o, însă n-am comentat nimic.

Poate că vorbele ei îmi atinseseră un punct sensibil.

— Nu ai încredere, a zis ea.

— Nu. Am tăcut o clipă, după care am întrebat: Tu ai?

— Nu cu ușurință, totuși cred în unele lucruri. N-aș putea trăi fără așa ceva.

Amândoi am tăcut o vreme, gândindu-ne gândurile noastre separate.

— N-o să poți face asta veșnic, am spus eu. Ce va urma?

— Când vor începe „să-mi dispară feromonii”? a râs ea. Nu știu. Dar tu?

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt sigur. Poate c-o să mă retrag undeva. Într-un loc însorit, poate lângă ocean, așa cum era locul unde ai copilărit tu. Un loc fără memorii.

— Sună frumos.

— Mda. Nu știu însă când voi ajunge acolo.

— Presupun că în domeniul nostru de activitate tu ai un termen de valabilitate mai lung decât al meu.

Am râs.

— Îți poți întemeia o familie, nu? Ești încă tânără.

— Nu știu. Nu cred că aș putea renunța la Dov, așa c-aș avea nevoie de un soț destul de înțelegător.

— N-ai decât să nu-i spui.

— Ar trebui de asemenea să nu-i spun cu ce m-am ocupat în ultima duzină de ani. Știi, dacă un bărbat află că poți să fii o actriță în pat, se va-ntreba mereu după aceea dacă nu joci teatru cu el? Bărbații tind să fie nesiguri în privința asta.

Mi-am dat seama că comentariul acela putea fi îndreptat spre mine. Poate că era o testare, pentru a vedea dacă voi admite ceva în direcția respectivă. Mai bine să ocolesc răspunsul.

— Trebuie să fie greu să fii atât de aproape de Belghazi, am spus, știind cu ce se ocupă.

A aprobat din cap.

— Trebuie să poți păstra lucrurile separate unul de altul. Totuși el nu-i chiar așa rău. Nu-i unul dintre ucigași. Se află mult mai sus pe lanțul trofic. În plus, este inteligent și deloc neomenos. Atrăgător. Nu uita că mie-mi plac bărbații. De aceea sunt atât de bună în ceea ce fac.

— Totuși după ce vei obține ceea ce-ți dorești de la el…

Expresia i s-a înnegurat puțin.

— Altcineva se va ocupa de asta. Poate chiar tu, dacă putem gestiona bine relația.

— Și ce vei simți atunci?

— Nimic altceva decât am simțit întotdeauna. Nu eviți însă să faci ceea ce-i corect, doar pentru că nu-i confortabil.

Am privit-o, impresionat. Majoritatea oamenilor nu-și dau seama, dar nouăzeci la sută din moralitate se bazează pe confort. Carbonizează sute de oameni de la zece mii de metri altitudine și vei dormi după aceea ca un prunc. Ucide o singură persoană cu baioneta și visele nu-ți vor mai fi niciodată la fel de dulci.

Care-i situația mai confortabilă?

Care-i mai rea?

Poate că nu contează. În cele din urmă, trecem peste tot. Suntem creaturi foarte rezistente.

Era ciudat să stau alături de Delilah în pat. Camera se simțea ca un refugiu. Mi-am dat seama că relaxarea mea se născuse atât din precauțiile pe care mi le luasem, cât și din încrederea că Delilah nu și-ar fi îngăduit să fie urmărită. Dar de asemenea, poate, dintr-o părticică a mea care dorea să se simtă relaxată din propriile ei motive, independent de dovezile oferite de lumea exterioară. Știam că nu era un semn bun. Și poate era o indicație că deveneam mai puțin adaptat la jocul pe care-l jucam de atâția ani și mai puțin capabil să-i supraviețuiesc.

Delilah a coborât din pat și a mers la duș. Și-a luat poșeta cu ea în camera de baie, știind că i-aș fi scotocit-o, dacă ar fi lăsat-o aici. N-aș fi găsit bineînțeles nimic util. Era prea precaută pentru așa ceva.

Am stat întins pe pat și am ascultat zgomotul apei. Știam că exista cel puțin teoretic posibilitatea ca ea să-și folosească telefonul mobil în timp ce era acolo, pentru a-și anunța oamenii unde se afla. Instinctul îmi spunea că șansele respective erau reduse, dar se putea ca instinctul să-mi fie afectat de whisky și sex. Nu puteam nega că femeia continua să fie neliniștită de pericolul pe care-l

prezentam pentru operațiunea ei. Trebuia să-mi păstrez judecata.

Când a ieșit din baie, Delilah era deja îmbrăcată. Părea relaxată și revigorată. Eu luasem un halat din pluș pus la dispoziție de Peninsula și stăteam pe pat, parcă gata de culcare.

S-a așezat lângă mine și a rostit:

— Ce facem în continuare?

Mi-am lăsat mâna pe coapsa ei.

— Sunt pregătit pentru repriza a doua, dacă și tu ești.

Delilah a râs.

— Mă referam la situație.

— Ah, da. Poți trimite SMS-uri cu telefonul tău?

— Bineînțeles.

I-am spus URL-ul unuia dintre avizierele mele electronice.

— Parola este „Peninsula”, i-am zis. La fel ca numele hotelului. Anunță-mă când ai obținut ceea ce dorești de la Belghazi și unde-l pot găsi atunci.

— O vei face?

Am strâns din umeri.

— Încă aștept de la contactele mele informații ce ar putea arunca o rază de lumină despre cei care m-au căutat și despre motivele lor. Ca și despre felul cum au procedat. Deocamdată oricum n-am acces la Belghazi. Pare logic să stau cuminte.

— Așa-i. Indiferent cine ar fi cei care au venit după tine în Macao, nu au resurse nelimitate. Vor avea nevoie de timp ca să aducă forțe noi.

— Știu, am încuviințat.

— Fii totuși prudent. Știu că o știi și tu, știu că ești profesionist, însă Belghazi este periculos. Ții minte când ți-am spus că am cunoscut bărbați care pot acționa fără remușcări? El este unul dintre cei mai reprezentativi în privința asta.

— Ce vrei să spui?

— L-am văzut ucigând pe cineva în Monte Carlo, folosindu-se doar de mâini și de picioare, fără niciun fel de armă.

— Da, știu că a practicat savate în trecut.

Femeia a clătinat din cap.

— Nu-i doar în trecut. Are mănușă de argint în savate și a fost campion în ring. Se antrenează pe carcase de vită. Cu loviturile lui de picior poate fractura coaste la nivel individual.

— Ar trebui să breveteze procedeul. „Frăgezitorul de carne al lui Belghazi”.

De data asta Delilah n-a râs.

— Și poartă permanent asupra lui un brici cu lamă dreaptă.

— Foarte bine face.

Ea m-a privit scrutător.

— În locul tău, n-aș trata situația superficial.

— Știi ce-i învață pe agenții de vânzări? am replicat eu. Nu mai insistați după ce ați încheiat vânzarea. Ți-am spus deja că pentru moment o să stau cuminte. Nu-i nevoie să-ncerci să continui cu convingerea.

A zâmbit și pentru o clipă mi s-a părut că zâmbetul părea ciudat de trist.

— Înțeleg, a rostit ea.

Am tăcut amândoi, apoi tot ea a vorbit:

— Spune-mi, crezi că m-am culcat cu tine ca plan tactic? Pentru a te manipula?

M-am uitat în ochii ei.

— Așa ai făcut?

Și-a coborât privirea.

— Asta trebuie să decizi tu singur.

Ne-am sărutat, straniu de nesigur după recentul nostru val de pasiune, după care ea a plecat. Am așteptat cincisprezece secunde, apoi am aruncat halatul cât colo și m-am îmbrăcat. Restul obiectelor mele continuau să fie în geanta de voiaj. Am așteptat încă un minut, după care am privit prin vizorul ușii și am utilizat SoldierVision ca să verific dacă coridorul era pustiu. Am ieșit și am mers pe scări și coridoare interioare, până am ajuns la parter. Am folosit una dintre ușile din spate, ieșind pe Hankow Road, am traversat

Nathan și am luat liftul până la MTR. Pe drum am efectuat câteva acțiuni destul de agresive pentru a mă asigura că nu eram urmărit. Eram singur.

Capitolul 7

Am dormit în Ritz Carlton, de cealaltă parte a portului. Îmi părea rău că fusesem nevoit să părăsesc Peninsula, însă Delilah știa că eram acolo și putea împărtăși informația respectivă. Mai bine să retez orice conexiuni potențiale.

În dimineața următoare m-am trezit reîmprospătat. M-am gândit la Delilah. Ea dorea neapărat acele două zile de grație, cele în care Belghazi avea „întâlniri prin regiune". Bănuiam că Delilah și oamenii ei așteptau rezultatele acelor întâlniri. Probabil că pe laptopul lui Belghazi aveau să apară anumite date, ceva important, și atunci urmau să acționeze.

Atunci de ce încercase ea să-i acceseze laptopul în noaptea aceea din apartamentul lui? Fusese o fereastră de oportunitate? O „repetiție" pentru evenimentul real? Da, putea să fie asta. Era însă imposibil să fiu sigur. Cel puțin, nu deocamdată.

Iar toate presupunerile mele porneau, desigur, de la ipoteza de bază că Delilah îmi spusese adevărul. Nu puteam ști realmente. Aveam nevoie de mai multe informații pe care să le utilizez pentru triangulare. Speram că le voi putea obține de la Kanezaki.

Am făcut duș, m-am bărbierit și m-am bucurat de un ultim răgaz petrecut pe îndelete în cada minunată a camerei, după care am coborât la recepție ca să achit noaptea. Recepționera drăguță m-a privit o clipă, apoi și-a cerut scuze politicoasă. Înainte de a fi avut timp să mă gândesc ce putea însemna asta, a revenit cu managerul hotelului, un bărbat slab cu mustața ca desenată cu creionul.

— Bună ziua, domnule Watanabe, m-a salutat el cu numele fals sub care mă cazasem. Se pare că vă caută cineva într-o problemă asociată poliției. A precizat că este foarte important să-l contactați. A lăsat acest număr de telefon.

Mi-a întins o foaie de hârtie.

Am aprobat din cap, nefăcând nimic pentru a-mi trăda nedumerirea, și am luat biletul.

— Nu înțeleg de ce nu mi-ați telefonat în cameră? am zis după aceea.

— Ne cerem scuze, domnule, însă bărbatul respectiv nu vă cunoștea nici măcar numele. A lăsat o fotografie la recepție. Abia acum, când v-a văzut, recepționera și-a dat seama că ați putea fi dumneavoastră.

— Asta-i tot? A mai fost și altceva? Bărbatul acela și-a lăsat numele?

Managerul a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, nu.

— Pot să văd fotografia?

— Bineînțeles.

A luat-o de sub tejghea și mi-a întins-o; nu era de fapt o fotografie, ci o imagine produsă pe computer, foarte asemănătoare cu mine. Chipul nu era leit cu al meu, însă asemănarea era mai mult decât întâmplătoare.

Le-am mulțumit, am achitat nota și am plecat, verificând holul recepției cu mai multă atenție decât o făcusem la venire. Nimic nu părea anormal.

Am efectuat o suită de manevre meticuloase pentru detectare de filaj, întrebându-mă cum naiba putusem fi urmărit și cine fusese individul. Este foarte neplăcut să descoperi că cineva e pe urmele tale tocmai când te considerai lipsit de griji.

După ce m-am convins că eram „curat”, am găsit un telefon public. Am tastat numărul primit de la hotel.

S-au auzit două țârâituri, după care în ureche mi-a bubuit un glas.

— *Moshi*, *moshi*, am auzit tradiționala salutare japoneză rostită cu un apăsat accent texan.

— Doamne! am zis.

Era Dox.

— Da, așa cred unii, da' nu-s decât eu, a replicat el cu o voioșie iritantă. Am vorbit bine pe japoneză?

— Perfect.

— Așa mi s-a părut c-ai zis, dar mulțumesc oricum.

— Ce vrei?

— Nu-ntrebi cum te-am găsit?

— Nu, până nu-ți prind piciorul în altă priză.

A izbucnit în râs.

— Ți-am spus că nu trebuie să faci asta. O să-ți spun tot ce vrei să afli. În persoană.

Am tăcut câteva clipe, după aceea am rostit:

— Bine.

— Unde ești acum? Tot la hotel?

În clipa aceea am înțeles. Știam cum mă găsise.

— Da, am zis, testându-mi ipoteza.

— Perfect, atunci. O să vin eu la tine. Zi-mi totuși, fiindcă nu cunosc Hong Kong chiar așa bine, care-i modul cel mai bun de-a ajunge iarăși acolo?

Am zâmbit.

— Cu taxiul.

— Normal, e la mintea cocoșului, totuși dă-mi niște detalii. Când sunt în taxi, vreau să știu pe unde mă duce șoferul.

Asta era! Avusesem dreptate.

— Păi ajunge să-i zici numele hotelului, am răspuns. Sunt sigur că el știe perfect adresa.

A urmat o pauză în care mi-am imaginat că Dox părea în mod clar derutat.

— La dracu', mai zi-mi o dată cum se numea hotelul? a încercat el totuși.

Am râs și n-am spus nimic. După o clipă, a zis:

— Bine, bine, m-ai prins. Ne-ntâlnim oriunde vrei tu.

— De fapt, de ce aș vrea să mă-ntâlnesc cu tine?

— Bine, nu m-am comportat corect. Am vrut să văd dacă-ți pot strecura una mică, dar ești prea isteț. Să știi însă c-o să te intereseze ce am să-ți spun. Crede-mă!

Am căzut pe gânduri. Doream bineînțeles să ne întâlnim. Trebuia să aflu despre ce era vorba. Pe de altă parte, trebuia să-mi iau precauții. Precauții care se puteau dovedi fatale pentru Dox, dacă lucrurile nu mergeau așa cum dorisem.

— Unde ești acum? am întrebat.

— Într-o cafenea din Central, unde mă holbez la o masă cu puștoaice chinezoaice. Cred că mă plac.

— Ai grijă să nu afle nimic despre înclinațiile tale pentru oi, am spus.

A izbucnit în râs.

— Bineînțeles, partenere, numai să nu le spui tu!

— Rămâi acolo și revin eu cu un telefon.

— Unde te duci?

— Te sun eu, am repetat și am închis.

Dacă m-aș fi aflat în Tokio, i-aș fi putut spune imediat unde și cum să ne întâlnim. Studiasem orașul de douăzeci și cinci de ani și cunoșteam zeci de localuri care mi-ar fi convenit. Hong Kong însă îmi era mai puțin familiar. Trebuia să fac o examinare prealabilă.

Am mers până la podul suspendat și am pornit spre vest, spre Sheung Wan, căutând locul potrivit. Era duminică și zona era animată de pălăvrăgelile miilor de cameriste și bone filipineze de pe insulă, care ieșiseră pentru a se bucura de ziua liberă săptămânală. Stăteau pe cutii de carton la umbra lungului pod suspendat și ciuguleau *pancitpalabok*, *sotanghon*, *kilawing tanguige* și alte gustări tradiționale, astfel încât, pentru câteva momente efemere, să se simtă din nou ca acasă. Îmi plăcea că se atingeau frecvent între ele, își împleteau părul reciproc, se țineau de mâini și erau foarte apropiate unele de altele, ca niște copii care

caută alinare, un talisman împotriva relelor, un simplu contact uman. În ciuda vieților lor transplantate și a pierderii a tot ce lăsaseră în urmă, dețineau ceva copilăros și m-am gândit că poate tocmai inocența aceea aparentă, cuplată strident cu sexualitatea adultă, atrăgea atâția bărbați occidentali spre femeile sud-asiatice. Farmecele respective nu mă lăsau indiferent nici pe mine, dar în momentul acesta nu simțeam neapărat dorință față de ele. În mod nedeslușit și cumva surprinzător, eram mai degrabă invidios.

Am continuat pe podul suspendat, apoi am coborât în sud, în Districtul Occidental, numit așa exclusiv din cauza poziției sale relative la Central, fără nicio referință la cultură sau atmosferă. De fapt, deoarece se caracterizează mai degrabă prin fețele zbârcite ale bătrânilor spițeri, care prepară mosc de șarpe, pulberi de șopârle și alte leacuri farmaceutice străvechi, prin aromele de tămâie provenite din templele sale, dar și prin mirosurile de mâncare gătită ce răzbat din restaurantele de șerpi și brutăriile de *dim-sum*, prin strigătele vânzătorilor ambulanți de pește, a măturătorilor de pe străzi și a negustorilor, Occidentalul lasă o impresie mult mai „orientală” decât restul Hong Kong-ului.

M-am oprit în una dintre nenumăratele prăvălii de mărunțișuri de pe Cat Street și am cumpărat niște articole second-hand, care aveau în realitate intenția de a-l deruta pe vânzător și pe care aveam să le abandonez în scurt timp, cu excepția unuia: un cuțit solid cu lama de zece centimetri și mâner din corn. Avea teacă din piele și lama satisfăcător de ascuțită.

În portofel țin un card vechi de credit, în jurul căruia este înfășurat un metru de bandă adezivă pentru uz industrial. „O mie și una de utilizări” anunța cu mândrie ambalajul benzii adezive, iar una dintre ele a fost să fixez cuțitul sub balustrada podului suspendat. Dacă aș fi văzut vreun

urmăritor sau aș fi detectat orice alte semne de duplicitate, l-aș fi condus pe Dox pe lângă balustradă, aș fi recuperat cuțitul și aș fi terminat cu el.

Aș fi preferat să-l fi ținut asupra mea, însă Dox nu era prost, în ciuda aspectului pe care-l cultiva, și știam că va fi cu ochii în patru după orice indicii de arme. Era posibil, desigur, să le fi ascuns cu abilitate, dar așa ceva ar fi însemnat că și timpul necesar pentru scoaterea lor ar fi fost inacceptabil de lung. Mai bine să am de partea mea elementul surpriză. În mod similar, ar fi fost logic să port un rând suplimentar de haine pe sub îmbrăcămintea normală, un trening pentru jogging sau ceva similar, pe care o puteam scoate rapid după aceea, dacă situația se înrăutățea. Știam că Dox ar fi observat imediat asta, totuși exista și o posibilitate intermediară. Am cumpărat o jachetă neagră din nailon și o cutie cu șervețele umede pentru copii, pe care le-am depozitat sub coșul de gunoi dintr-o toaletă publică, nu departe de locul unde pusesem cuțitul. Dacă trebuia să-l elimin pe Dox și să mă stropesc de sânge în decursul procesului, puteam să intru în toaletă și să redevin iute prezentabil.

Am continuat spre est pe podul suspendat, după care am coborât în International Financial Center, care găzduiește un mall comercial mare. M-am plimbat prin el, până am găsit o poziție convenabilă: un punct la nivelul al treilea cu vedere spre librăria Dymock's de la etajul imediat inferior. De acolo puteam monitoriza nu numai ușa librăriei, ci și apropiata intrare în mall, tot de la nivelul al doilea, și căile de acces spre mine. Dacă aș fi văzut ceva ce nu mi-ar fi plăcut, aș fi putut dispărea în multe direcții diferite.

L-am sunat pe Dox de la un telefon public.

— *Moshi moshi*, a rostit el cu accentul lui apăsat.

M-am întrebat în treacăt dacă nu cumva îi acordam prea mult credit, crezând că purtarea lui

de mocofan era în realitate o simulare.

— Tot mai tragi cu ochiul la fetișcanele alea? l-am întrebat.

— La ele și la altele noi, mi-a răspuns bubuind de voioșie. Sunt destul de voinic ca să le fac față la toate.

— Ne întâlnim în librăria Dymock's din mallul IFC.

— Unde? Nu-n…

— Lasă joaca de-a prostovanul pentru ăia care cred în ea, l-am întrerupt. Mallul comercial din International Financial Center, la nivelul al doilea. Stația Hong Kong de pe MTR. Ar trebui s-ajungi aici în mai puțin de cincisprezece minute. Dacă întârzii mai mult, am plecat.

— Gata, gata, nu-i nevoie de amenințări. Am pornit.

— O să fiu cu ochii pe tine, Dox. Dacă nu ești singur, o să mă simt lezat personal.

— Știu, știu.

O știa într-adevăr. Mai lucrasem cu el în trecut și văzuse ce puteam face.

Am închis, am revenit la poziția mea și am așteptat.

Desigur, nu cunoșteam detaliile, dar nici nu-mi erau neapărat necesare. Dox știa că mă aflam în Hong Kong, pentru că de acolo îl sunasem pe Kanezaki. Cumva, el crease imaginea mea pe computer. Mă cunoscuse anterior și mă văzuse recent; poate că lucrase cu un expert, așa cum martorii lucrează cu desenatorii poliției în vederea realizării portretelor-robot. Sau poate că aveau o fotografie de a mea de când fusesem în armată și o convertiseră digital, pentru a ține seama de efectele operațiunilor de chirurgie plastică și de deceniile scurse de atunci. Indiferent cum procedase, Dox mersese după aceea cu fotografia la hotelurile din Hong Kong și Kowloon. Îmi cunoștea obiceiurile, așa că începuse cu cele mai bune și după aceea

coborâse treptat ștacheta. Așa știuse că mă găseam într-un hotel, dar nu în care anume.

Fusese probabil și în Peninsula, dar eu plecasem de acolo prea grăbit ca să mă mai sinchisesc cu trecerea oficială pe la recepție. Poate că arătase vreo legitimație guvernamentală, de genul Vămii SUA, și solicitase o favoare. Sau poate că avea chiar legături locale. De altfel managerul de la Ritz spusese ceva despre „o problemă asociată poliției". Poate că CIA solicitase ajutorul jandarmeriei locale. Grozav!

Am clătinat din cap, ușor trist. Cazarea la hotelurile elegante este unul dintre puținele mele vicii. Acum am văzut că devenise un risc. Trebuia s-o abandonez.

Am încercat să nu consider problema ca pe un afront personal. Dox și Kanezaki avuseseră propriile lor motive. Ei își făceau pur și simplu meseria.

Dacă situația avea să devină prea încordată, aveam să mi-o fac și eu pe a mea. Fără supărare, băieți! Știți cum stă treaba.

După zece minute l-am privit pe Dox intrând în mall prin ușa de la nivelul al doilea, în dreapta mea. Pentru moment părea să fie singur. Dacă îl mai însoțea cineva, poate că rămăsese afară.

Când a dat să intre în librărie, l-am strigat de sus:

— Dox! Aici!

A ridicat ochii și a zâmbit.

— Salut!

— Folosește scara rulantă din dreapta ta, l-am instruit. Repede!

Mi-a dat ascultare. În timp ce mergea, am așteptat să văd dacă cineva apărea pe intrare în urma lui, încercând să țină pasul. Nu s-a ivit nimeni.

Am pornit spre el după ce a ajuns în vârful scării rulante.

— Fă la stânga, i-am zis. Mergi pur și simplu prin mall. Eu voi fi înapoia ta și-o să-ți zic ce să faci.

— Nu te plictisești de chestiile astea? m-a întrebat și mi-a aruncat o privire de câine bătut.

M-am uitat la scara rulantă din spatele lui.

— Dă-i drumul, am spus. Acum!

Dox a pornit. Am mai privit câteva clipe scara rulantă și intrarea în mall. Totul era „curat”. După aceea l-am ajuns pe Dox din urmă și m-am păstrat înapoia lui și ușor în dreapta. Detectorul lui Harry tăcea.

Am ajuns la un coridor de întreținere.

— Aici, am spus. Fă la dreapta.

M-a ascultat. Am înaintat câțiva metri.

— Stop, am zis. Întoarce-te cu fața la perete.

A emis un oftat de suferință, însă s-a supus. L-am percheziționat. Nu avea arme. I-am luat telefonul mobil, l-am închis și mi l-am băgat în buzunar.

— Mi-l dai înapoi când se termină ora de clasă? m-a întrebat el.

— Bineînțeles, am răspuns. Dacă o să te comporți cum trebuie. Acum dă-i drumul mai departe.

Am privit în urmă, spre direcția din care venisem. Nimic nu mi-a declanșat radarul. Până aici era bine.

L-am purtat pe Dox printr-o serie de manevre provocatoare, care ar fi silit o echipă de filaj să se demaște. Dacă aș fi văzut vreun indiciu amenințător, l-aș fi dus pe Dox pe lângă cuțit și aș fi pus capăt imediat minciunilor. Era însă singur.

L-am dus la un restaurant micuț din adâncul lui Pok Fu Lam, suficient de departe de zonele turistice pentru a-i atrage doar pe vizitatorii cei mai curajoși. Despre district se putea spune în mod destul de corect că era o mahala, dar mie îmi plăcea. Din unele puncte de vedere, găseam clădirile dărăpănate cu patru niveluri, cu vopseaua

scorojită și cojindu-se după decenii de umezeală subtropicală, balcoanele ornate și balustradele sculptate, totuși straniu de mândre, ba chiar sfidătoare, mai plăcute decât bogăția și puterea ce caracterizau districtele din est. Uriaș, bărbos și cu pielea albă, Dox ieșea în evidență printre ceilalți clienți, dar nu părea să-i pese. Meniul era complet în chineză, însă eu cunoșteam caracterele și am putut indica felurile dorite.

— Ce-i asta? a întrebat Dox, după ce a sosit supa și am început să mâncăm. E gustoasă.

— E foarte bună pentru tine, i-am răspuns. Antrenorul alergătorilor chinezi pentru Olimpiadă a inclus-o în dieta vedetelor lotului.

— Da? Ce conține?

— Chestiile obișnuite. Apă de izvor. Legume de munte. Sânge de broască țestoasă și ciuperci-vierme.

Dox s-a oprit cu lingura înaintea buzelor.

— Vorbești serios?

— Așa scria pe meniu.

El a încuviințat gânditor din cap.

— Alergătorii ăia chinezi sunt rapizi. Dacă-i bună pentru ei, atunci pot mânca și eu.

A înghițit restul cu un zâmbet larg.

N-am fost surprins. Îl văzusem înfulecând mâncăruri la fel de neobișnuite pe teren în Afganistan. Întotdeauna cu încântare.

După ce am terminat supa, i-am cerut să-mi spună ce se întâmpla.

— Așa, a început el lăsându-se pe spate în scaun. N-o să-ți vină să crezi ce chestii m-au învățat să fac. Să falsific documente, să sparg rețele de computere, broaște și încuietori, plicuri și sigilii… Și nu numai că m-au instruit, dar mi-au dat și jucăriile. Am un copiator laser color de douăzeci și cinci de mii de dolari, hârtie și cerneluri speciale, kituri de hologame, codificatoare de benzi magnetice – tot ce-ți poți

imagina. Pot să produc legitimații false de-ți stă părul măciucă! Dacă vrei ceva, anunță-mă.

— Nu cred c-ai venit aici doar ca să faci reclamă la legitimații false.

Dox a părut să se lumineze la față la auzul cuvintelor mele și m-am întrebat dacă ajunsese la concluzia că ocazionalele mele remarci sarcastice erau de fapt dovezi de apreciere. Ar fi fost masochist din partea lui.

— Ieri am avut o întâlnire foarte stranie cu un individ, mi-a spus el rânjind larg. A venit să mă vadă tocmai în Bangkok, unde mă relaxam și în același timp mă revigoram. Mi-a spus că se numește Johnson, însă adevăratul lui nume este Crawley. Charles Crawley. Al III-lea. Zi și tu ce familie ar dori să perpetueze un nume atât de idiot, când l-ar fi putut boteza cumva mai imaginativ, ca Dox?

— De unde i-ai aflat numele adevărat?

Zâmbetul i s-a lățit peste față.

— Ce dracu', am simțit mirosul minciunilor peste tot în jurul băiatului ăstuia. Așa că m-am prefăcut că răspund unui apel telefonic în timp ce vorbeam și l-am fotografiat.

Avea bineînțeles un telefon cu cameră digitală. Pe vremuri nu-ți făceai griji decât despre ocazionalii amatori care se întâmpla să care după ei un aparat de filmare, ca Zapruder, sau cel care-i surprinsese pe polițaii care-l luaseră la omor pe Rodney King. Acum oricine te putea fotografia cu un amărât de telefon.

Am scos aparatul pe care i-l confiscasem.

— Ăsta-i telefonul?

A încuviințat din cap.

— Da, dă-i drumul și uită-te.

Am apăsat butonul de activare și am așteptat să se inițializeze telefonul. Da, era un Ericsson P900, nou și ultramodern, cu cameră foto încorporată și multe alte caracteristici. I l-am întins lui Dox. El a apăsat o serie de butoane și mi l-a restituit. Am

văzut imaginea surprinzător de clară a unui alb de treizeci de ani cu păr cârlionțat și blond ca spicul, ochi albaștri, nas subțire și buze încă și mai subțiri. Fotografia fusese făcută dintr-un unghi ciudat, în mod clar pe ascuns.

— Arată viclean, afurisitul, este? Mai sunt câteva, dacă vrei să le vezi. Apasă tasta asta, ca să treci la următoarea.

Le-am privit pe toate și am căpătat o idee mai bună despre cum arăta Crawley. Fotografiile nu seamănă întotdeauna foarte bine cu realitatea. Dacă vezi mai mult de una, îți crești șansele de a putea recunoaște persoana în carne și oase. Ceea ce începusem să gândesc că mi-aș fi dorit.

După ce am terminat, am închis telefonul și i l-am restituit lui Dox. El continua să rânjească.

— Dacă vrei, ți le pot trimite pe telefonul tău, mi-a zis. Ori într-un cont de e-mail. Ce dracu', dacă vrei să ne distrăm, am putea posta moaca lui Crawley pe toate avizierele electronice pe care dorești! Prostănacul nici măcar n-a știut ce făceam. Așa-i trebuie, dacă nu se ține la curent cu avansul inexorabil al tehnologiei.

— Cine-i el? am întrebat.

— Potrivit CV-ului, lucrează în secția Afaceri Consulare a Departamentului de Stat.

Nu mi-am putut reține zâmbetul.

— Se pare că Afacerile Consulare au o rază de acțiune destul de largă în ultima vreme.

Dox mi-a răspuns la zâmbet.

— Cam așa-i.

— Și cum ai aflat asta? l-am întrebat.

— Haide, haide, doar nu-ți pot divulga toate sursele și metodele mele! Știi bine că iluzioniștilor nu le place să arate cum își fac trucurile.

L-am privit și n-am spus nimic.

— Bine, gata, am glumit și eu. Nu trebuie să mă privești cu atâta seriozitate, cu ochii ăștia sfredelitori și așa mai departe. Am rulat fotografiile printr-o nouă bază de date CIA, care

compilează imagini din mass-media electronice – versiuni online de ziare, reviste, materiale video, de toate. Încarci fotografia și sistemul încearcă să găsească o potrivire, utilizând ceva numit XML – extensible markup language, cam așa ceva. E ca Google, dar cu imagini, nu cu cuvinte. Cred că l-au furat de la o companie nou-înființată.

— Și a funcționat? am întrebat.

Doamne, m-am gândit, *ce vor mai născoci*?

— Bineînțeles, dar am căpătat vreo două mii de potriviri false. Îți zic eu, CIA mai are drum lung înainte ca Google să intre în panică. Mă cunoști însă, îmi place să mă distrez, totuși pot fi și răbdător. Le-am examinat pe toate, până am găsit chipul de neuitat al domnului Crawley. A vârât mâna în buzunar, a scos o foaie de hârtie, a despăturit-o și mi-a întins-o. Vezi? El este, lângă ambasadorul SUA în Iordania la o conferință de presă pe care o susținea la Amman. Nu ți se pare că are un aer de importanță?

— Ba da. Ce-a vrut de la tine?

Dox s-a aplecat în față.

— Abia acum devine interesantă povestea. El mi-a spus că reprezenta interese foarte importante din vârful guvernului american. Dar că, din motive de securitate națională, interesele acelea trebuie să-și poată nega oricând implicarea „în mod plauzibil” în privința anumitor cursuri de acțiune și de aceea nu se puteau întâlni personal cu mine, deși, bineînțeles, ar fi dorit asta tare mult. Exact, așa cred c-a spus „anumite cursuri de acțiune”. Cred că-i plăcea să se audă vorbind. Mi-a explicat după aceea că un fost agent sub acoperire o luase razna și ucisese mai mulți agenți prieteni în Hong Kong și Macao, și de aceea trebuia „înlăturat” – chiar așa a zis. „Înlăturat?” l-am întrebat eu. Mă distram cu el acum, înțelegi? Și el a încuviințat și a spus, cu glas serios, așa cum bănuiesc că-și imaginează că vorbesc reprezentanții Realmente Importanți ai Guvernului despre asemenea lucruri:

„Dorim încheierea acțiunilor lui”. Așa a zis, pe cuvântul meu, și nu m-am mai putut abține. Am căscat ochii larg și l-am întrebat: „Cu prejudicii extreme?” El a încuviințat doar o dată din cap, scurt, de parcă s-ar fi temut că dacă repeta gestul putea intra în necazuri serioase.

— Și apoi?

— Apoi au urmat obișnuitele laude pentru serviciile aduse de mine țării în trecut și apeluri adresate patriotismului meu. Știi și tu… În cele din urmă mi-a spus că avea pentru mine douăzeci și cinci de miare de dolari chiar atunci și alte șaptezeci și cinci de miare la terminare, dacă mă ocupam de serviciul acela mărunt pe care Unchiul Sam îl dorea de la mine.

— Și ce i-ai răspuns?

— I-am zis c-ar fi desigur o onoare să-mi slujesc țara în ocazia aceea atât de importantă. Mi-a dat cheia unei casete pentru bagaje operată cu monede, mi-a scuturat mâna, mi-a mulțumit – din nou! – pentru „patriotism” și a plecat. Eu m-am dus la casetă și cine crezi c-am descoperit că era „agentul care-o luase razna”? Ei bine, nimeni altul decât bunul meu amic din vremurile petrecute în Afganistan, inteligentul și fermecătorul domn John Rain.

Am încuviințat din cap, reflectând, și am zis:

— De ce mi-ai spus toate astea? N-ai zis chiar tu că „oportunitățile bat la ușă doar o singură dată”? De ce să nu faci jobul și să iei banii?

Dox mi-a surâs. Zâmbetul acela spunea, *Știam c-o să spui asta.* Bănuiesc că se simțea bine să arate că, cel puțin în anumite ocazii, putea gândi cu un pas înaintea mea.

— Amice, există unele lucruri pe care pușcașii marini nu le vor face, nici chiar unuia din armata regulată, ca tine. Bănuiesc că noi, veteranii, trebuie să ne apărăm reciproc, fiindcă alții nu par să dorească s-o facă. În plus, nu mi-a plăcut felul cum m-a tratat Crawley ăla. Ce mai, m-a luat drept un

prostovan. Așa cum faci și tu, dacă nu te superi că ți-o zic în față.

L-am privit în ochi.

— Dox, nu cred că ești nici pe jumătate atât de prostovan pe cât te porți. Și poate nici chiar jumătatea care mai rămâne.

A izbucnit în râs.

— Am știut dintotdeauna că ții la mine.

— Și banii?

— La dracu', aș prefera să iau douăzeci și cinci de miare fără să fac nimic, decât să iau o sută de miare și să fac ceva ce nu-i în firea mea. Tu nu?

— Poate că da. Însă Crawley nu și-ar dori banii înapoi?

— Da, este posibil și este la fel de posibil ca eu să vreau să-i restitui. Necazul este că nu-mi pot aminti unde i-am pus. Mă gândesc că-i posibil să-i fi investit cu un dealer de titluri de valoare sau alt individ lipsit de scrupule. Poate că s-au dus de-acum.

Am zâmbit.

— Crawley s-ar putea să se-nfurie.

— Probabil că da. Ar putea chiar încerca să angajeze alt „patriot", care să mă „înlăture" pe mine fiindcă l-am fraierit de bani. Dar asta l-ar costa altă sută de miare. Nu, cred că cunosc genul domnului Crawley. Va decide că-i mai bine să-nghită pur și simplu insulta și să trăiască pentru a lupta în altă zi. Asta dacă va mai trăi altă zi. Știu că veștile pe care ți le dau s-ar putea să te-nfurie, și pe bună dreptate. Pe mine m-ar înfuria cu siguranță.

Și-a ridicat castronașul cu supă la gură și l-a deșertat.

— Aaah! a exclamat după aceea, punându-l pe masă și lăsându-se pe spate în scaun. Nimic nu se compară cu ciupercile-vierme. De fapt, mai este ceva. Poate că la momentul respectiv n-ai observat, dar ai fost mereu cumsecade cu mine-n Afganistan. Eu eram singurul de-acolo care nu luptase în Vietnam și mi s-a părut mereu că ceilalți

aveau bisericuța lor. Mă făceau să mă simt că n-aș fi fost bine primit. Tu n-ai fost așa. Sigur că da, nu te comportai de parc-am fi fost doi frați regăsiți după multă vreme, dar nici nu s-a părut că ai vreo problemă cu mine.

Am strâns din umeri.

— Erai bun pe teren.

El a aprobat și a dat să zică ceva, apoi a plecat ochii și a înghițit un nod. Declarația mea fusese pe atât de seacă, pe cât fusese de adevărată, și nu mă așteptam la vreun răspuns din partea lui. De aceea mi-a trebuit o secundă să înțeleg că Dox se lupta cu propriile lui emoții.

După o secundă s-a uitat la mine cu ochi decișși, aproape sălbatici.

— Asta-i tot ce-ar trebui să conteze, a rostit el.

M-am gândit la zvonurile pe care le auzisem în Afganistan despre cum fusese nevoit să părăsească pușcașii marini fiindcă bătuse un ofițer.

— Cineva ți-a spus vreodată altceva? l-am întrebat.

A răpăit cu degetele pe masă, privind în resturile supei de ciuperci.

După un timp a zis:

— Sunt un lunetist al dracu' de bun, nenică. Al dracu' de bun. Nu mai luptasem niciodată înainte de Afganistan, dar știam ce pot face. Am terminat primul în clasa mea din Școala de Lunetiști de la Quantico. A fost însă un instructor care nu mă plăcea. Pentru că, deși calitățile mele erau de top – detectarea și ochirea, urmărirea și mișcarea, țintirea –, nu mă comportam mereu așa cum ar trebui să se comporte un lunetist.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc în colțul gurii.

— Ești ceva mai rezervat decât majoritatea lunetiștilor, am spus.

Dox mi-a răspuns la zâmbet.

— Mda, i-adevărat că lunetiștii sunt o specie mai tăcută, iar activitatea lor le consolidează

tendința asta. Eu nu sunt însă așa și n-am fost niciodată. Când intru în transă, sunt la fel de silențios și de letal ca oricare altul, dar în restul timpului simt uneori nevoia să-mi dau frâu liber. Ăsta sunt.

Am încuviințat din cap, surprins de simpatia pe care o simțeam.

— Și nu tuturor le place asta.

A înălțat din umeri.

— Știi și tu că militarii mai rigizi nu-s încântați de lunetiști. Îi consideră ucigași cu sânge rece, asasini, zi-le cum vrei. E-n regulă să răspunzi la foc într-un schimb sălbatic de câteva minute, ori să tragi cu mortierul în cineva aflat la un kilometru depărtare, dar să te furișezi prin păduri ca o stafie? Să cauți urmele prăzii, de parc-ar fi o simplă căprioară sau alt vânat? Să-l urmărești, ori să-l aștepți într-o ascunzătoare, pentru ca dup-aia să-i zbori creierii cu calm Zen? Pe de altă parte, ar trebui să-i auzi pe-aceiași militari rigizi când te roagă să-i ajuți fiindcă au o problemă pe care doar lunetistul o poate rezolva. Atunci ești „tăticul” lor. Sigur că da, asta durează însă numai până la rezolvarea problemei. Oricum acțiunile lunetiștilor stârnesc un inconfort major printre ipocriți.

Am dat din cap aprobator.

— Știu.

Dox mi-a imitat gestul.

— Știu că știi. Adevărul este, partenere, că din multe puncte de vedere tu te comporți ca un lunetist mai degrabă decât mine. Nu știu cât de bun țintaș ești, dar ai obiceiul ăla de-a sta nemișcat. Și știi cum e să vânezi oameni. Nu te deranjează.

A urmat o pauză scurtă, în timpul căreia i-am analizat afirmațiile. Nu era prima dată că primisem genul acela de „laude”, însă doream să aud povestea lui Dox, nu s-o spun pe a mea.

După încă o secundă, el a zis:

— Oricum restul pușcașilor marini mă credeau un sociopat, iar lunetiștii mă considerau țăcănit.

Faptul că obțineam punctaje mai mari decât ale lor îi scotea pur și simplu din minți. Mai ales pe unul dintre ofițeri. În timpul instrucției toți lunetiștii sunt supuși la condiții de stres. Când ești gata să apeși pe trăgaci, instructorii răcnesc la tine sau pun la volum maxim o muzică despre care știu că o detești, sau încearcă să te irite în alte moduri. Asta-i foarte bine, fiindcă produce țintași excelenți și ești mai capabil să abordezi stresul dacă vrei să-ți funcționeze abilitățile în lumea reală. Însă ofițerul ăla continua să mă streseze tot mai des și mai divers, fiindcă niciunul din rahaturile lui nu mă afectau. Până la urmă a început să-mi atingă țeava armei „accidental” în timp ce zbiera la mine și cu toate că nu-mi păsa absolut deloc de zbierete, bineînțeles că ghionturile pe care mi le dădea erau îndeajuns ca să ratez ținta. Prima dată n-am spus nimic. A doua oară însă m-am ridicat și i-am tras-o în bot. Adică exact ce-și dorise nemernicul. În raportul despre mine a scris că aveam probleme de „gestionare a furiei” și că opina că nu aveam „temperamentul potrivit” pentru a fi lunetist. Când am aflat despre asta, i-am tras o bătută adevărată.

Am încuviințat, gândindu-mă la felul cum tânărul și ambițiosul ofițer CIA Holtzer mă manipulase similar în Vietnam și cum obținuse o reacție la fel de stupidă, deși satisfăcătoare. Holtzer își continuase cariera și ajunsese șeful Stației CIA din Tokio, dar îmi purtase pică până în mormântul în care-l trimisesem finalmente.

— Te-au deferit Curții Marțiale? l-am întrebat.

— Nu, a clătinat el din cap. Mulți știau că individul ăla era un dobitoc, așa că cineva a tras niște sfori și m-a salvat de tribunal. Raportul a rămas însă bătut în cuie și cariera mea s-a terminat. Cel puțin până când rușii au decis să-ncerce să-nghită Afganistanul. Atunci Unchiul Sam a avut nevoie de indivizi pătați ca mine și totul a fost dat uitării.

— Acolo păreai mereu că ai ceva de dovedit, am comentat eu.

— Așa-i, a zâmbit Dox. În Afganistan am avut multe uciderи personale, dintre care trei de la peste o mie de metri. Aș zice că deloc rău pentru cineva fără „temperamentul potrivit”. Carlos Hathcock ar fi fost mândru de mine.

Carlos Hathcock era lunetistul cel mai încununat de succes din toate timpurile, cu nouăzeci și trei de uciderи confirmate în Vietnam, dintre care una de la două mii trei sute de metri cu o carabină calibrul 12,7 mm și poate de trei ori mai multe uciderи neconfirmate.

— Știi că l-am cunoscut pe Hathcock? am rostit, gândindu-mă la spusele lui Dox despre nemișcarea lunetistului. În Vietnam, pe când nu știa nimeni de el.

— Serios? L-ai întâlnit pe barosan?

Am încuviințat din cap.

— Și ce-ați vorbit?

Am strâns din umeri.

— Nu mare lucru. Stătea singur la o masă într-un bar din Saigon. Unicul scaun gol din bar era la masa lui, așa că m-am dus acolo. N-am făcut decât să ne prezentăm unul celuilalt, nimic mai mult. Am băut o bere și am plecat. Nu cred c-am schimbat mai mult de douăzeci de cuvinte.

— Da? Nu ți-a zis nimic?

Am tăcut, încercând să-mi amintesc.

— Când am plecat, mi-a spus că ar trebui să fiu lunetist.

— Să dea dracii, nenică, ți-a citit în suflet. Asta-i ca și cum ai fi fost binecuvântat de Papă.

Nu am spus nimic. Rapoartele despre mine din armată, observațiile sumbru umoristice ale fratelui meu de sânge Jake „Nebunu”, comentariul acela de la despărțirea de Hathcock, iar acum gândurile lui Dox… Aș fi vrut să le pot accepta pur și simplu judecata colectivă, să accept ceea ce sunt. Să

accept, la dracu'! Să pot îmbrățișa realitatea respectivă. Alții păreau capabili s-o facă.

Am rămas amândoi tăcuți. După câteva momente, am întrebat:

— De ce crezi că ar fi încercat să mă lichideze Crawley?

— Nu știu. Tot ce-am putut obține de la domnul Crawley a fost rahatul ăla despre cum ai luat-o razna, iar detaliile puteau fi cunoscute numai dacă aveai autorizația de securitate necesară.

— Pe care tu n-o aveai.

Dox a oftat, prefăcându-se dezamăgit.

— Deși sunt „patriot" și toate alea. Mi-a cam rănit sentimentele, dacă stau să mă gândesc bine. În sfârșit, măcar am douăzeci și cinci de miare care să mă ajute dacă o să devin exagerat de deprimat.

— Dar de unde a știut Crawley cum să te contacteze? Sau chiar cine ești?

El a aprobat încetișor, de parcă s-ar fi gândit intens.

— Sunt cât se poate de sigur că bunul domn Crawley se află de fapt în serviciul actualului nostru angajator, într-o capacitate sau alta. Dacă așa stau lucrurile, el are acces la datele despre mine.

— Crezi că-i implicat Kanezaki? am întrebat.

Dox a ridicat din umeri.

— E imposibil să nu te gândești la asta, este? În mod cert, se află în mijlocul multor chestii pentru un tip așa tânăr.

— Prinde repede.

— Da, și eu am aceeași impresie. Nu cred totuși că el e-n spatele operațiunii ăsteia. Știu că-mi trădez latura mea sentimentală, însă cred că băiatul are suflet bun.

— Cât timp va putea să și-l mențină, lucrând cu cei cu care lucrează?

— Este într-adevăr o întrebare pertinentă.

Am amuțit iarăși amândoi.

— Te pot căuta la numărul pe care l-am primit? am întrebat.

— Oricând dorești. Ce ai de gând să faci?

— Mai întâi o să dau niște telefoane. Să caut logica faptelor petrecute.

Dox mi-a fulgerat rânjetul lui larg.

— Ai fost mereu un tip precaut.

— Este parte din motivul pentru care am rezistat atâta vreme.

— Știu, știu. Ce dracu', am spus-o ca pe-un compliment!

M-am sculat și am lăsat câteva bancnote pe masă. După aceea am întins mâna.

— Ești un tip de treabă, Dox.

S-a ridicat și mi-a zâmbit, o versiune mai puțin strălucitoare, dar mai autentică a rânjetului. Ne-am strâns mâinile.

— De acum, păzește-ți spatele, ai înțeles? a zis el.

Am aprobat și am plecat.

După ce m-am asigurat că nu eram urmărit, am luat tramvaiul Peak până la Victoria Peak, apoi am mers pe Lugard Road, prin păduricile de bambuși și ferigi. Am găsit un loc liniștit și m-am așezat, ascultând cicadele.

Ca întotdeauna, primul lucru la care m-am gândit a fost *înscenare.*

Cineva, *poate Crawley*, *poate altcineva care lucrează cu el*, *a pornit pe urmele tale.* L-au pus pe Dox să-mi recite o serie de minciuni, știind că astfel voi porni după Crawley. Că voi intra direct într-o ambuscadă.

Nu. Prea nesigur. Nimeni nu se putea baza pe Dox să fie convingător, în niciun caz în gradul respectiv.

Atunci i-au dat realmente jobul lui Dox. Planul A era ca el să accepte jobul și să mă omoare. Planul B era ca el să mi se destăinuie, astfel ca să plec după Crawley. Revenim la ambuscadă.

Nu. Prea nesigur. Când aveam eu să plec după Crawley? Unde? Cum? În plus, lui Crawley nu i-ar fi plăcut deloc riscul de a atrage represalii din partea mea.

Dox, *sau altcineva*, *are propriile lui motive de a dori eliminarea lui Crawley și-ncearcă să te împingă pe tine s-o faci.*

La ideea asta merita să mai rumeg, totuși am judecat-o improbabilă în cele din urmă. În felul lui, Dox era un tip destul de direct. Dacă ar fi dorit să-l adoarmă pe Crawley, i-ar fi fredonat el însuși cântecul de leagăn. Aveam să păstrez posibilitatea în minte, dar în cazul ăsta se părea că explicația cea mai probabilă era de asemenea și cea mai simplă: Dox îmi spusese adevărul.

Ce să fac în continuare? Abordarea cea mai directă ar fi fost să-l strâng cu ușa pe Crawley. Să-i pun niște întrebări. Să-mi folosesc farmecele.

Dar nu încă. Mai întâi, trebuia să văd cum se legau toate astea cu Belghazi. O țintă pe jumătate arabă, o echipă de asasini arabi, un ofițer CIA care încerca să pună un contract pe capul meu? Chiar și pentru unul ca mine, care și-a făcut ceva dușmani de-a lungul timpului, era greu de crezut că simultaneitatea aceea nu era decât o simplă coincidență. Doream să am mai multe informații înainte de a trece la acțiune și m-am gândit că mi le-ar putea oferi Kanezaki.

Capitolul 8

L-am sunat pe Tatsu de la un telefon public.

— *Nanda*? l-am auzit rostind. Un salut scurt, tipic pentru el. „Ce este?”

— *Hisashiburi,* am spus. „A trecut mult timp”.

S-a făcut tăcere. El a continuat în japoneză:

— M-am gândit la tine.

Din partea lui Tatsu, declarația aceea era practic sentimentală.

— Sper că nu devii siropos cu mine, am zis.

El a râs.

— Fetele mele spun că așa se întâmplă.

— Cred că ele știu cel mai bine.

— Mă tem că da. Și tu? Ești bine?

— Destul de bine. Am nevoie de o favoare.

— Da?

— O să-ți trimit un mesaj, am spus, referindu-mă la avizierul nostru electronic.

A urmat o pauză, după care Tatsu a zis:

— O să te văd?

— Așa sper.

Altă pauză.

— *Jaa,* a spus el. „Bine, atunci".

— Ai grijă, bătrâne prieten.

— *Otagai ni na*, a zis el. „Și tu".

Am încărcat mesajul într-o internet café, după care m-am dus la aeroportul internațional Hong Kong. Am prins o cursă spre Seul, iar de acolo spre Narita International din Tokio. În felul ăsta, în chiar aceeași seară, am revenit spre ușoara mea surprindere în Japonia.

De la Narita, am luat un tren Narita Express până la gara Tokio, de unde am ieșit și mi-am găsit fostul oraș ghemuit sub vremea ploioasă și rece tipică pentru sfârșitul toamnei. Am stat sub acoperișul porticului de la intrarea Marunouchi a gării și am privit scena. Înaintea mea se legănau valuri de umbrele negre. Frunze ude erau lipite de pavaj, strivite de roțile mașinilor indiferente și de tălpile pietonilor insensibili, de greutatea metropolei nepăsătoare.

M-am uitat așa mult timp. După aceea m-am întors și am revenit în gară, doborât de un sentiment de invizibilitate care nu semăna deloc cu cel pe care-l cultivasem cu asiduitate cât timp locuisem aici.

Am cumpărat o umbrelă ieftină pentru suma exagerată de o mie de yeni și am luat un tren pe linia Yamanote spre Nishi-Nippori, unde am tras la un hotel banal pentru oameni de afaceri, unul

dintre zecile din partea asta din *shitamachi*, orașul inferior, cicatrizat, totuși robust din vechiul Edo. Cu luminile stinse în cameră, puteam să fi fost oriunde în lume. În același timp însă eram extrem de conștient că mă aflam în Japonia, mă aflam în Tokio.

Am dormit prost și m-am trezit în altă zi cenușie și ploioasă. M-am îndreptat spre Sengoku, unde locuisem atâția ani înainte de a fi deconspirat de Holtzer și silit să plec spre locuri mai anonime.

În exteriorul stației Sengoku, am descoperit că dispăruseră caracteristicile unei zone pe care mi-o reaminteam cu destul drag. În locul lor crescuse un McDonald's pe un colț, un Denny's pe celălalt. Mai apăruseră o drogherie dintr-un lanț, un magazin universal din alt lanț, ca și alte lanțuri, care intenționau, fără îndoială, să ofere cât mai multe alegeri și varietate. O experiență de shopping mai plăcută și mai eficientă. Motoarele implacabile de progres ale orașului măcinând, presupuneam, manifestarea omogenă a unui subconștient colectiv tot mai îmbătrânit.

Mi-am spus că singura mea proprietate din Sengoku erau amintirile. Cartierul aparținea altora acum și ei n-aveau decât să-l ruineze.

Am deschis umbrela, am traversat strada și am mers, până am trecut de vechiul meu apartament. Iar acolo, departe de noua fațadă țipătoare a stației, am fost surprins să descopăr că totul era aproape exact așa cum îmi aminteam: grădinile cu plante atent îngrijite, zidurile din piatră acoperite cu mușchi și licheni, clădirile din lemn vechi cu acoperișuri din olane, demne și ferme lângă rudele lor mai tinere din cărămidă și metal. Bicicletele copiilor continuau să fie îngrămădite lângă uși, iar umbrelele picurau așa cum făcuseră mereu din suporturile din fața prăvălioarelor. Periferia se schimbase, însă nucleul rămânea ferm același.

Am izbucnit în râs. Ceea ce tocmai văzusem în jurul stației fusese dezamăgitor, dar îmi îngăduise

în același timp un sentiment compensator de superioritate. Descoperirile ulterioare sosiseră ca o ușurare, dar purtaseră cu ele sentimentul profund de insignifianță. Pentru că acum înțelegeam că în Sengoku viața pur și simplu… continuase. Cartierul era pe atât de nepăsător de plecarea mea, pe cât fusese de prezența mea. Mi-am dat seama că în perioada cât locuisem aici cutezasem că cred că poate aparțineam locului, că, într-un fel, existența mea aici contase. Acum puteam vedea că gândurile acelea fuseseră, în felul lor, narcisiste. Cu certitudine, fuseseră greșite.

M-am gândit la Midori, la ceea ce-mi spusese odată despre *mono no aware*, „tristețea de a fi om" cum o numise atunci, și pentru o secundă mi-am dorit să fi putut sta de vorbă cu ea.

Am privit pentru ultima dată în jur, străduindu-mă să-mi reamintesc viața pe care o dusesem aici. Exista desigur un sentiment care dăinuia, ceva imaterial care-și exprima dorința pentru palpabilitate sub forma unei serii de oftaturi prelungi, totuși nimic ce să pot prinde cu adevărat. Interiorul orașului era absolut același, însă simultan saturat de povara injustă a amintirilor, era acum schimbat într-un fel torturant. Eu nu mai aparțineam de acum locului acesta și mă simțeam ca un spectru, ceva nenatural, care procedase corect plecând și greșise revenind.

M-am întors în stație și l-am sunat pe Kanezaki de la un telefon public.

— Tocmai voiam să-ți trimit ceva pe internet, a spus el.

— Excelent. Unde ești acum?

— În Tokio.

— Unde anume în Tokio?

A urmat o pauză.

— Ești aici? a întrebat el.

— Da. Tu unde te afli acum?

— În ambasadă.

— Bine. Peste treizeci de minute să fii în fața stației Sengoku. Ia linia Mita de la Uchisaiwaicho.

— Știu cum s-ajung acolo.

Am zâmbit.

— Mergi pe trotuarul de vest al lui Hakusan-dori, spre Sugamo. Când ajungi la Sugamo, te întorci și mergi în sens invers. Repeți de câte ori este necesar.

— Am înțeles.

— Vino singur. Nu încălca regulile.

Nu era nevoie să menționez penalizările.

Am așteptat pe Hakusan-dori, la nord-est de stația Sengoku, cu umbrela mult coborâtă pentru a-mi masca trăsăturile, pregătit să mă reped în labirintul de străduțe și alei dinapoia mea dacă ceva era în neregulă și Kanezaki încălca procedura stabilită.

După douăzeci și cinci de minute, el a apărut pe trotuar și a început să meargă spre mine. Părea singur. Când a ajuns în dreptul meu, l-am strigat. M-a privit. I-am făcut semn să traverseze strada și m-am uitat dacă cineva proceda la fel în urma lui.

În următoarea jumătate de oră, am mers amândoi pe jos, cu metroul și cu taxiul. Detectorul de microfoane al lui Harry era tăcut. Am încheiat ruta într-un local numit Ben’s Café din Takadanobaba, în nord-estul relativ tăcut al capitalei.

Am trecut pe lângă spalierele acoperite cu iederă și firma modestă de afară. După ce am intrat, Kanezaki a inspirat adânc.

— Oho, a zis el, dar miroase bine aici!

Am încuviințat din cap. Puține arome mi se par atât de ospitaliere precum cea acumulată în ani de zile de pregătire cu respect a cafelei.

— Să știi, a spus Kanezaki după ce ne-am așezat la una dintre măsuțele din lemn, că cineva ți-ar putea lua urma dacă îți descoperă pasiunea pentru cafea și cafenele.

— Probabil că da. Presupunând că dispune de suficienți oameni ca să acopere cele vreo mie de cafenele care-mi plac în Tokio.

Ben's fusese una dintre favoritele mele și eram încântat să revin aici. Localul degajă atmosfera unei cafenele dintr-un orășel universitar, ceea ce și este, de fapt, ținând seama de proximitatea Universității Waseda și a câtorva școli mai mici din zonă. Are un aer destins, cu murmur de conversații și râsete ce însoțesc permanent muzica, exact în ritmul cuvenit și relaxat, clienți regulați eclectici, japonezi și străini, locuitori ai cartierului, dar și alții sosiți din colțuri mai îndepărtate ale capitalei, și un avizier ticsit al comunității, care face reclamă grupurilor de susținere și serilor de teatru și poezie. Intim, fără să fie înghesuit, cool dar nu snob, ospitalier, totuși nu exagerat de familiar. Ben s-ar putea fi clasificat cu certitudine ca Refugiu Metropolitan, dacă guvernul ar decide vreodată să acorde asemenea etichete localurilor periodic supra-încărcate senzorial din Tokio.

Am comandat amândoi specialitatea casei, un amestec de boabe braziliene și guatemaleze, prăjite chiar în dimineața asta. N-am mai pierdut timpul cu trăncăneli.

— Ce ai pentru mine? l-am întrebat.

— De data asta, foarte multe.

— Este bine.

— O să încep cu femeia. Fii atent. În două rânduri până acum, indivizi pe care noi i-am fi descris ca parte din infrastructura teroristă – finanțe și logistică, nu soldați de teren – au fost observați în tovărășia unei blonde foarte frumoase. De fiecare dată, la mai puțin de două luni după observarea respectivă, indivizii respectivi au fost găsiți morți prin împușcare.

L-am privit cu atenție.

— De ce nu mi-ai spus asta de la început?

— Informația asta nu-i indexată. Nu pot să caut pur și simplu prin fișiere pentru „blondă frumoasă

plus terorist din infrastructură mort", înțelegi? Am descoperit similitudinile astea în stil vechi, parcurgând multe dosare groase. Ceea ce durează.

Avea dreptate.

— Bine.

— Noi nu mai avem absolut nimic despre femeia asta. Niciun nume, nimic. Până acum, nimeni n-a mai făcut conexiunea asta și probabil că n-aș fi făcut-o nici eu, dacă nu m-ai fi împins tu să privesc în direcția respectivă.

Pe chipul meu nu s-a citit nimic, dar am gândit: *Exact de asta se temea Delilah.*

— Și? am întrebat.

Kanezaki a ridicat din umeri.

— Eu nu cred că prezența acestei femei în viața a doi indivizi din infrastructură dispăruți dintre noi, și în curând poate trei, este o coincidență. Bănuiesc că ea lucrează pentru cineva și pregătește terenul.

— Unul dintre „Îngerii lui Charlie"?

El a chicotit.

— Mai degrabă „Îngerul Morții".

— Dovezile nu sunt foarte concludente.

Kanezaki s-a uitat la mine și mi-am dat seama că negasem cam apăsat.

— Poate că da, a aprobat el, însă ambii indivizi cu care a fost văzută au fost uciși în timp ce călătoreau, nu în puncte de strangulare, așa cum ar fi fost casele lor sau în compania unor cunoscuți. Unul pe când trecea prin Viena, iar celălalt în vacanță în Belize. Ceea ce înseamnă că cineva le urmărea mișcările. Că le urmărea foarte îndeaproape.

Am strâns din umeri.

— Poate fi și femeia, sigur că da, dar există și alte moduri de triangulare a unei ținte aflate în mișcare. Nu-i nevoie să te culci cu Belghazi ca să-mi spui unde-l pot găsi.

Era destul de rezonabil, totuși puteam simți că el observa că-l contraziceam și devenea bănuitor în

privința motivelor mele. Trebuia să înfrânez prostia asta.

Kanezaki și-a ridicat ceașca de cafea și a privit-o, după care a spus:

— Asta n-a fost totul. Ambii indivizi au fost uciși de un singur glonț calibrul 22 tras în ochi. Chiar și de aproape, iar victimele au fost împușcate de la distanță foarte mică, asta-i o lovitură a naibii de precisă. Bărbatul care a apăsat trăgaciul a fost îndeajuns de sigur pentru a utiliza ceva cu putere mică de penetrare, deoarece știa că putea plasa un singur glonț acolo unde era necesar să-și facă treaba.

Bărbatul… Interesant!

— Deci nu femeia a fost asasina? am întrebat.

— Nu cred. Eu zic că ea identifică ținta. Este ca o „cârtiță" foarte specializată. Ținta o acceptă, o supune unor teste pe care femeia le absolvă și o primește în cercul său intim. Ținta continuă să-și ia precauții, bineînțeles, și crede că e-n siguranță, dar în securitatea sa există o breșă, aflată chiar în pat. După aceea, femeia dă un telefon când apreciază că este momentul cuvenit. În aceeași seară sau noapte, bărbatul cu care a fost încasează un glonț. Femeia nu-i acolo când se întâmplă asta și după aceea dispare. Nimeni nu știe de implicarea ei.

Kanezaki a sorbit din cafea și a urmat:

— Am citit odată un articol despre accidente auto inexplicabile. Se pare că multe dintre decesele rezultate în urma lor sunt clasificate drept „cauze necunoscute". Au avut loc în timpul zilei când lumina este bună, soarele strălucește pe cer, totuși șoferul s-a răsturnat cu mașina și a murit. În multe dintre cazurile când s-a întâmplat așa, unul sau mai multe geamuri erau coborâte. De aceea, o ipoteză este că șoferul conducea liniștit, asculta radioul și se bucura de ziua frumoasă, când în automobil a intrat o albină. El s-a speriat, a încercat s-o alunge, a devenit distras și… bum! Albina a ieșit pe geam.

„Cauze necunoscute”. Cred că aici aveam de-a face cu așa ceva.

— Atunci pentru cine lucrează femeia?

— Nu știu. Există o sumedenie de posibilități, fiindcă indivizii ăștia au mulți dușmani. Ar putea fi un concurent din lumea afacerilor sau cineva care vrea să ia caimacul din contractele pentru livrări de armament sau tranzacții cu cash. Ar putea fi francezii, fiindcă ei sunt băgați peste tot și nu știi niciodată ce naiba fac și de ce. Bănuiala mea însă este că-i vorba despre o operațiune israeliană.

Am încuviințat din cap, impresionat de deducțiile lui și în același timp nu foarte încântat de ele. Era perfect dacă eu știam cine era Delilah și cu cine lucra, fiindcă puteam folosi informația după cum doream și puteam controla situația, însă era cu totul altceva ca Agenția să dovedească interes.

— De ce? am întrebat.

El a ridicat din umeri.

— Pentru că israelienii au motivul cel mai constant și imediat de a submina infrastructura și încearcă s-o facă întruna, în toate felurile posibile. Pentru că echipelor de asasini israelieni le place să lucreze cu calibrul 22 – sunt arme mici, ușor de ascuns și relativ silențioase. Echipele care i-au omorât pe teroriștii din Septembrie Negru care au acționat la München au folosit pistoale calibrul 22. Și pentru că țintașul este atât de bun. Același lucru se poate spune și despre femeie. Indivizii pe care-i abordează pentru a fi asasinați nu sunt nici pe departe niște novici, așa că dacă ea face ceea ce cred că face, este al naibii de pricepută. Material de calitatea Mossadului.

— Crezi că este din Mossad?

A aprobat din cap.

— Cred că femeia face parte din *katsa* – „Colectarea”. Colectarea culege informații despre țintă, după ce operațiunea a fost decisă de un comitet. Cei care asasinează realmente sunt

specialiștii din *Kidon* – „Baioneta” care face parte din unitatea specială Metsada. Diviziunea muncii din cazurile astea mă duce imediat cu mintea la Israel. Ai mai văzut-o pe femeie?

— Nu, am răspuns eu gânditor.

Kanezaki a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Aproape sperasem că v-ați mai întâlnit. Nu este imposibil ca ea să se fi aflat înapoia celor care te-au atacat în Hong Kong.

În mod bizar, ideea părea mai puțin probabilă când era propusă de el, decât atunci când o examinasem eu însumi.

— Ăia au fost arabi, i-am spus.

— Mossadul utilizează mereu arabi pe care i-au recrutat în numele altor servicii străine. Oricum, eu nu știu cu certitudine dacă blonda este israeliană. Ți-am spus – este perfect posibil să lucreze pentru o facțiune. Sau ar putea fi o liber-profesionistă. A zâmbit. Tu știi foarte bine cum sunt liber-profesioniștii ăștia, sunt gata să lucreze pentru oricine.

— Chiar și pentru CIA, am replicat fără să-i întorc zâmbetul.

— Foarte adevărat, însă ea nu-i dintre ai noștri. Aș fi știut-o.

— N-aș supraestima lucrurile pe care le cunoști despre intențiile organizației tale. Mottoul vostru ar putea fi: „Nu vă faceți griji, mâna noastră dreaptă n-are habar cu ce se ocupă cea stângă”.

A chicotit.

— Asta poate fi adevărat uneori.

Am rămas tăcuți amândoi.

Nu doream ca el să creadă că o protejam pe Delilah sau că aveam vreo motivație personală. Din experiența mea, a-i oferi CIA-ului informații emoționale este ca și cum i-ai întinde unui sadic un vătrai încins în foc. Mai bine să creadă că încercările mele de a minimiza importanța femeii erau motivate de altceva.

— Oricum, am spus, nu cred că blonda este atât de importantă pe cât am crezut la început. Eu am văzut-o doar o singură dată. Probabil că nu-i cea din dosarele tale. Sunt convins că mă pot ocupa perfect de Belghazi.

Kanezaki a arcuit o sprânceană.

— Te temi că o să-ți luăm cazul dacă apreciem că altcineva este pe punctul de a-l ucide pe Belghazi?

Aș fi putut zâmbi. Kanezaki era bun – mult mai bun decât fusese când îl cunoscusem totuși înhățase momeala falsă pe care i-o oferisem.

M-am încruntat, exagerând foarte puțin, doar atât cât să-l conving că suspiciunile îi erau întemeiate, pentru a-i consolida impresia. M-am prefăcut că-i ignor întrebarea, iritat, și am spus:

— Ce știi despre echipa care a vrut să mă omoare?

A tăcut mult timp, apoi a zis:

— O să fiu deschis cu tine. Cred că există o scurgere de informații din partea noastră. Nu vreau totuși să spun mai multe, până nu cercetez exact situația.

Simțeam cu intensitate dinspre el: *Individul ăsta nu-i decât un agent. Îl pot conduce așa cum m-au învățat*, *îl pot manevra și duce acolo unde vreau eu.*

L-am privit un moment prelung, lăsându-l să-mi vadă răceala din ochi.

— „O să fiu deschis cu tine”, am repetat articulând foarte lent. Nu mi-a plăcut niciodată fraza asta. Mi-a sunat întotdeauna ca: „Până acum te-am mințit în față”.

— Ba nu, sună ca: „Până acum nu ți-am destăinuit totul în mod judicios”.

— Dacă ai impresia că pot aprecia deosebirea, înseamnă că bănuiești că sunt capabil de subtilități din clasa CIA, am răspuns fără să-mi desprind ochii de la el.

S-a înroșit la față. Își reamintea de escorta lui de securitate căreia îi frânsesem gâtul.

— Uite ce-i, a spus și a ridicat mâinile cu palmele înainte, te-am mai văzut acționând precipitat, da? Poți să fii foarte direct și te admir pentru asta, de aceea ești atât de bun în ceea ce faci. Dar dacă eu îți spun ceva nesigur, care se dovedește a fi eronat, iar tu acționezi pe baza informației respective, vor urma repercusiuni foarte serioase. Pentru toți cei implicați.

Nu am spus nimic. Expresia nu mi s-a modificat.

— În plus, a continuat el și nevoia lui de a continua să vorbească m-a asigurat că stânjeneala îi creștea, nici tu n-ai fost complet sincer cu mine. Te aștepți să te cred că n-ai mai revăzut-o pe femeia aceea? Indiferent cine ar fi ea, dacă este cea din dosarele noastre sau alta, n-a călătorit tocmai până la Macao cu Belghazi pentru o singură apariție efemeră. Încrederea funcționează în ambele sensuri, da?

Poate că mă-nșelasem ceva mai devreme, gândind că rămăsese neexperimentat. Dimpotrivă, era abil și devenea tot mai abil. Greșisem fiindcă îl subestimasem.

Felicitările aveam să i le ofer însă mai târziu. Deocamdată trebuia să mențin presiunea.

— Kanezaki, am rostit continuând să-l pironesc cu ochi reci și direcți, ai avut cumva săptămâna trecută o echipă de asasini pe urmele tale? Când nu mi-a răspuns, am continuat: Nu, n-ai avut, nici nu crezusem asta. Ei bine, eu am avut. În legătură cu un job pentru care m-ai angajat. Așa că haide să încetăm imediat abureala asta cu „iubirea funcționează în ambele sensuri”, fiindcă altfel o să deduc că ai mințit deliberat.

A urmat o pauză lungă.

— Bine, a zis el în cele din urmă. Belghazi face parte dintr-o listă. O listă de ținte. Bineînțeles, nu este numită „lista de ținte”. Nici chiar după 11

Septembrie, nimeni n-ar folosi o asemenea descriere.

Am ridicat sprâncenele, gândindu-mă că poate geniile care botezaseră cândva „Carnivor” un program de monitorizare a mesajelor e-mail urmaseră până la urmă și niște cursuri de marketing.

Kanezaki a sorbit din cafea.

— În mod oficial, lista se numește „Matricea amenințărilor teroriste internaționale”, pe scurt MATI. Neoficial, este numită simplu „lista”. A fost creată și este actualizată permanent de Agenție, în capacitatea noastră de nod central pentru toate informațiile produse de comunitatea serviciilor de informații. Are scopul de a identifica jucătorii-cheie din infrastructura teroristă internațională. Cumva ca „Lista celor mai căutate persoane” a FBI-ului, dar mai vastă. Ca un anuar al personalităților de tip „Who’s Who”, înțelegi?

— Continui să fii „deschis” cu mine? l-am întrebat.

Și-a așezat ceașca pe masă și a privit în stânga, apoi în dreapta, parcă în căutarea cuvintelor potrivite.

— Exact despre asta vorbeam, când m-am referit la tendința ta de a te precipita. N-ai de gând să mă lași să termin? Fiindcă încerc să-ți spun ceea ce trebuie să știi.

Era o dojană corectă. N-am rostit nimic și el a continuat după câteva secunde:

— Listă a existat și înainte de 11 Septembrie, dar de atunci a fost substanțial revizuită și extinsă. Tot de atunci a jucat și rolul de listă a țintelor – care poate fi negat oricând fără ezitare, deoarece nu-i decât o diagramă de conexiuni ce a existat de mult timp sub o formă sau alta. Așa că nimeni nu trebuie să-și facă griji să dea ordin pentru întocmirea alteia noi, care ar putea constitui o dovadă acuzatoare înaintea unei ipocrite comisii a Congresului.

— O listă de ținte care nu-i de fapt o listă de ținte.

— Exact. Kanezaki a inspirat adânc. Acum câteva zile am fost vizitat de cineva care lucrează în altă divizie a Agenției.

— Crawley? l-am întrebat, privindu-l cu atenție.

Ochii i s-au lărgit și a tresărit doar puțin – nu îndeajuns pentru a mă face să cred că simula în mod deliberat reacția în beneficiul meu. Și s-a înroșit la față, o reacție încă și mai involuntară. Au trecut două secunde întregi, după care a spus:

— Nu contează cine a fost. Să nu rostim nume, de acord?

— Sigur că da, i-am cântat în strună pentru moment.

Răspunsul lui fusese deja pe cât de elocvent puteam spera să fie.

— Ei bine, individul acela… a vrut să vadă lista. Ceea ce este ciudat.

— În ce fel „ciudat”? am întrebat.

— În primul rând, nimeni nu vrea să vadă lista asta. Sigur că da, oamenii-cheie știu că ea există, dar nu vor să afle nimic mai mult. Ei vor să poată nega orice cunoaștere, dacă se va ajunge la așa ceva. Înțelegi, „Ah, MATI? Da, parcă-mi amintesc că am auzit cândva despre un Who’s Who, sau așa ceva…” Genul ăsta de reacție.

A ridicat cafeaua și a sorbit.

— Sigur că da, cererea insului acela a fost în exteriorul canalelor oficiale. A telefonat ca să aranjeze o întâlnire, după care a făcut o vizită personală la ambasada din Tokio. Nimic care să rămână scris, ceea ce-mi spune că era precaut.

— De ce?

Kanezaki a ridicat din umeri.

— La început m-am gândit că din cauza listei. Dorea să poată nega întâlnirea noastră, dacă ar fi fost nevoie, sau să o poată descrie „pe cât îmi amintesc de bine”. Ceea ce, dacă ai observat, nu-i

niciodată prea bine când se ajunge la o anchetă oficială.

— De ce ai spus „la început”?

— Mi-a pus o mulțime de întrebări generale, dar mi-am dat seama că majoritatea erau menite să-i ascundă interesul real.

— Și care era acela?

— Mai întâi, dacă Belghazi figura pe listă și apoi dacă am trimis pe cineva la Macao să se ocupe de el.

Am rămas o clipă pe gânduri.

— De ce nu mi-ai spus asta mai devreme? Ai spus că vizita s-a petrecut acum câteva zile?

— N-am crezut că va fi ceva care te-ar putea afecta, ci doar obișnuitele hărțuieli birocratice pentru supremații teritoriale. Individul ăsta face parte dintr-o divizie care s-ar putea după aceea făli cu înlăturarea lui Belghazi, așa că m-am gândit că erau iritați că altă divizie ar fi început deja operațiunile împotriva lui. În cazul cel mai rău, s-ar fi putut plânge directorului-adjunct: „Hei, Kanezaki ne-a luat jucăriile”, ceva de genul ăsta. Nu m-am așteptat la ceva ce pare să se fi întâmplat, ai înțeles?

— Despre ce divizie vorbești?

A făcut o pauză, apoi a spus:

— OA. Divizia Orientul Apropiat.

— Tu ce i-ai răspuns la întrebările acelea?

— Că după câte știam, accesul la lista respectivă era acordat de Centrul Antitero, căruia trebuia să se adreseze. Cât despre întrebarea dacă noi operam împotriva lui Belghazi sau a altcuiva, în Macao sau altundeva, accesul la informația respectivă necesita de asemenea o autorizație de securitate din partea CeAn.

— Reacția lui?

Kanezaki a ridicat din umeri.

— A pufnit și a bufnit, dar ce putea face?

— Și ce a făcut, totuși?

— Bănuiesc că a mers la CeAn.

— Și Centrul i-ar fi dat ce dorea?

— Poate că da. Este un tip destul de influent. Dacă s-a plâns că este ținut în mod deliberat în afara cazului Belghazi, este posibil să-i fi dat informația dorită pentru a-l liniști, a-i calma ego-ul.

— Atunci de ce nu s-a dus de la bun început la CeAn?

— Bănuiesc că motivele ar fi două. În primul rând, dorea să aibă de-a face cu persoana de pe treapta cea mai de jos a ierarhiei, de la care credea că va putea obține ce-și dorea. Intimidare maximă, expunere minimă, posibilitate maximă de negare.

— Iar al doilea motiv?

— Faptul că eu răspund de coordonarea unor aspecte ale listei pentru Asia. Hong Kong și Macao fac parte din sfera mea de activitate. Și, așa cum am spus deja, se pare că el era interesat de Macao.

— Și ce ar însemna asta?

— Ar însemna că în Macao s-a întâmplat recent ceva care i-a atras atenția. Poate că vreun cetățean francez, despre care s-a dovedit că este un cunoscut asasin independent, a fost găsit acolo cu gâtul rupt. Despre care individul nostru s-a interesat în mod specific.

— Da, ai menționat așa ceva. Cetățeanul francez despre care spui era un asasin?

— Exact asta am zis, m-a privit el pătrunzător.

Începuse să înțeleagă cum îl manevram, trimițându-i bucățele din ceea ce tocmai spusese el însuși. Bravo lui!

Am zâmbit larg.

— Și ce dorea prietenul nostru să afle despre asasin?

— Dacă era pe statul nostru de plată.

— Și era?

— Nu.

M-am uitat la el. Era imposibil să spun dacă mințea. Deocamdată.

— Pentru cine lucra asasinul, dacă nu pentru voi?

— Nu știu.

— Dar pentru cine bănuiești?

Kanezaki a ridicat din umeri.

— De ce ți-ar păsa ție ce bănuiesc eu? De exemplu, bănuielile mele despre blondă sunt complet nefondate.

Am izbucnit în râs.

— Asta-i adevărat, am încuviințat, dar mi se par oricum amuzante.

A zâmbit, aparent înțelegând că era inteligent să nu-mi îngăduie să-l întărât.

— Realmente nu știu, a spus. Și de altfel există multe alte lucruri pe care nu le știu. Deja speculez pentru a umple lacunele. Eu cred că oamenii lui Belghazi au aflat despre francezul mort și s-au speriat. „Cine a fost el? Este posibil să fi fost pe urmele lui Belghazi? Cine l-a angajat?" Se știe despre Belghazi că-i paranoic. Cunoști prea bine genul. Sunt sigur că el ar fi investigat.

— Așadar tu presupui că există o legătură între Belghazi și individul de la CIA care te-a vizitat recent?

Kanezaki n-a răspuns imediat.

— Haide să-ți zic de numerele de telefon despre care m-ai întrebat, a spus el după câteva momente.

— Bine.

— Telefonul mobil pe care l-ai luat operează pe un abonament de la compania saudită Telecom, deși abonatul este în mod evident o firmă paravan și pista respectivă nu ne-a dus deocamdată nicăieri. În al doilea rând, utilizatorul telefonului l-a sunat în mod repetat pe un anume Khalid bin Mahfouz, care este general în serviciul de informații saudit. Mahfouz are legături cu membri-cheie ai unor grupări finanțate de saudiți: Hamas, Jihadul Islamic, Hezbollah. Mahfouz controlează banii care pleacă spre grupările acelea, așa că dacă le va cere lor o favoare – să zicem, niște gorile pentru o

cu totul altă treabă în cu totul alt loc, va căpăta ce a solicitat.

— Mahfouz figurează pe listă?

— Îmi pare rău, dar cu excepția a ceea ce a fost nevoie să-ți spun, nu trebuie să știi cine este sau nu pe listă.

— Atunci spune-mi cum duc toate firele astea la Belghazi.

— Belghazi se asigură că Mahfouz capătă o cotă parte din toate afacerile lui cu arme și de aceea, dacă are o problemă, îi telefonează. Belghazi are destul de mulți clienți similari, cărora le poate cere favoruri.

— Totu-i foarte interesant, am zis eu, însă până acum conexiunile pe care mi le oferi par cam firave.

— Știu că sunt firave. Eu nu dețin toate răspunsurile, dar încerc, da? Și-ți spun lucruri pe care probabil n-ar trebui să ți le spun, parțial fiindcă îți sunt dator după cele tocmai întâmplate în Hong Kong și Macao, parțial fiindcă sunt îngrijorat că, dacă nu ești mulțumit că-ți dezvălui informațiile astea, vei comite ceva regretabil, care poate chiar să mă implice pe mine.

— Bine, continuă atunci.

A expirat cu putere și obrajii i s-au umflat ușor.

— Știai că la mijlocul anului 2002 spre presă s-a scurs informația că semioficialul Consiliu de Politică a Apărării, care recomandă Pentagonului politica pe care s-o urmeze, a întocmit un raport care concluziona că, citez: „Saudiții sunt activi la toate nivelurile ierarhiei terorii, de la planificatori la finanțatori, de la cadre de conducere, la infanteriști, de la ideologi la majorete”? După numai câteva ore, Secretarul de Stat a fost mobilizat să dezavueze raportul și să-l distanțeze de presupusele opinii curente ale administrației Bush. După aceea, vara trecută, Bush a dispus eliminarea a douăzeci și opt de pagini dintr-un raport al Congresului despre evenimentele din 11

Septembrie, aparent în scopul protejării securității naționale, dar în realitate pentru că porțiunile eliminate ofereau detalii despre finanțarea de către saudiți a grupărilor teroriste.

— O conspirație? am întrebat eu.

El a ridicat din umeri.

— Mai degrabă o conspirație a tăcerii. Toți din Washington știu ce se întâmplă, însă deschiderea subiectului are cam tot atâta succes ca și o discuție despre incest în familie. Absența discuțiilor nu înseamnă totuși că subiectul nu există.

A sorbit din cafea.

— Iată, așadar, ce știu eu. Punctul unu, cineva din divizia OA este foarte îngrijorat că Belghazi ar putea figura pe listă și că noi am fi putut trimite pe cineva după el în Macao. Punctul doi, la scurt timp după ce am fost vizitat de individul din divizia OA, șase saudiți au apărut în Macao și Hong Kong, pentru a încerca să te lichideze. Punctul trei, cei șase saudiți pot fi conectați cu Belghazi prin intermediul lui Mahfouz. Punctul patru, elemente din guvernul american doresc protejarea saudiților.

Amândoi am rămas tăcuți pentru o vreme.

— Atunci speculația, am rostit eu, este că Crawley – pardon, individul din OA – a aflat despre mine și l-a avertizat pe Belghazi, care l-a contactat pe Mahfouz pentru ajutor, care la rândul lui a trimis echipa de saudiți?

— Da.

Am căzut pe gânduri. Dacă datele erau adevărate, deducția era rezonabilă. Nu eram totuși complet mulțumit de felul cum îmi prezentase Kanezaki totul. Îmi oferise câteva bucățele apetisante, după care se oprise și mă lăsase să trag singur concluziile. Mi-l puteam închipui cu foarte multă ușurință luându-și notițe conștiincios în cursul „Manipularea propriilor agenți” de la Langley: *Lăsați subiectul să ajungă la propriile lui concluzii… concluziile la care ajungem singuri*

sunt întotdeauna mai convingătoare decât cele propuse de alții…

— Cum a ajuns Belghazi pe listă? am întrebat. Ținând seama de faptul că diverse personaje importante din CIA nu par deloc încântate să-l găsească acolo.

Kanezaki a ridicat din umeri.

— Așa cum ai zis chiar tu, uneori mâna dreaptă nu știe ce face mâna stângă. Și, așa cum am spus, există destui care nu vor să știe despre lista asta mai mult decât este nevoie. Oricum accesul la ea este strict controlat prin intermediul CeAn. Vestea bună este că lipsa relativă de acces înseamnă că lista este unul dintre puținele articole elaborate de serviciile de informații care nu-i distorsionat de politică și corupție. Vestea proastă este că lipsa obișnuitului consens diluat înseamnă că produsul îi poate nemulțumi pe unii.

Am sorbit din cafea și am reflectat:

— Dacă Crawley a aflat că Belghazi se află pe listă și a fost neliniștit din cauza asta, de ce nu l-a îndepărtat pur și simplu de pe ea?

De data asta Kanezaki nici măcar n-a mai reacționat la auzul numelui.

— Nu știu sigur, dar probabil că nu vrea să atragă prea multă atenție asupra lui sau asupra motivelor lui, indiferent care ar fi ele. Belghazi este practic un simbol al infrastructurii teroriste. Este ușor să folosești o încuviințare scurtă din cap, o clipire din ochi și o formulare iscusită de rahaturi despre „relațiile cu omologii” și „securitatea națională”, ca să implici că numele cuiva n-ar trebui să figureze pe listă, că prezența lui acolo ar putea cauza repercusiuni. Este mult mai greu să explici motivul direct pentru care dorești eliminarea numelui. Ar trebui să dai multe explicații la momentul respectiv, iar oamenii și-ar aminti după aceea.

— Prin urmare, crezi că echipa Hong Kong a venit din partea lui Belghazi.

După o pauză scurtă, Kanezaki a spus:

— Eu văd două posibilități. Prima este ca blonda să fi înțeles ce ești tu și să nu dorească să intervii în acțiunile ei necunoscute – așadar, ea să fi trimis echipa. A doua posibilitate este ca Belghazi să te fi observat și ca echipa din Hong Kong să fi sosit la solicitarea lui. Asta pare varianta cea mai probabilă. Nu cred că apelurile acelea telefonice sau legătura dintre Belghazi și Mahfouz să fie doar o coincidență.

Ipoteza lui o urma destul de îndeaproape pe a mea. M-am întrebat dacă știa cumva mai multe decât spunea. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, nu-l vedeam pe el înapoia echipei Hong Kong/Macao. Deoarece îl contactasem din Rio, Kanezaki avusese oportunități numeroase și mai bune de a mă fi eliminat, dacă asta ar fi dorit.

— Continui să-l urmărești pe Belghazi? l-am întrebat.

— Bineînțeles.

— Unde-i acum?

— Tot în Macao.

L-am privit.

— De unde știi?

Kanezaki a strâns din umeri.

— Hai să zicem că există un anumit telefon prin satelit despre care Belghazi crede că-i „curat”, dar care nu-i așa. De ce întrebi?

— Pentru că este ilogic să se afle în Macao. De ce crezi că ar mai fi acolo?

Kanezaki a repetat gestul de mai devreme.

— Am discutat deja despre asta. Are afaceri în zonă și este un jucător pătimaș. Ne așteptăm să petreacă mult timp în cazinouri. O face frecvent.

Am aprobat din cap.

— Îmi spui așadar că el continuă să se afle acolo pentru a juca în cazinouri? Să nu uităm că-i vorba despre un bărbat care a aflat c-a fost urmărit în Macao, că este posibil ca pe urmele lui să fi fost trimiși acolo unul sau chiar doi asasini, că el este

suficient de îngrijorat de acest lanț de evenimente pentru a apela la o favoare sub forma unei echipe de șase saudiți care să elimine amenințarea, că echipa este lichidată și că amenințarea continuă să fie valabilă, iar tu-mi spui că el rămâne acolo fiindcă nu vrea să-și întrerupă vacanța?

Kanezaki m-a privit, învăpăiat la față. După câteva clipe prelungi, a spus:

— Ai dreptate. A fost o prostie din partea mea să nu schimb interpretarea comportamentului lui în lumina faptelor ce au urmat. Ai dreptate. Dă-mi voie să mă gândesc un minut.

— Te poți gândi în timpul tău liber. Dacă vrei ca eu să continui operațiunea asta, trebuie să împărtășești informații cu mine, nu să petreci alt timp meditând în solitudine la diverse lucruri.

S-a înroșit și mai tare la chip și am simțit un fior ciudat de simpatie. Puștiul se străduia din răsputeri. Lucrul cu indivizi ca mine și Dox ar fi fost dificil pentru oricine, cu atât mai mult pentru cineva atât de tânăr precum Kanezaki. De fapt el se descurca destul de bine și își îmbunătățea întruna performanțele. Deocamdată însă nu era atât de bun pe cât dorea, iar asta îl frustra. Avea totuși să ajungă acolo.

— Bine, a încuviințat. Ce vrei să știi și nu ți-am spus deja?

— Mai întâi, vreau să știu despre Crawley. Vreau să știu care-i interesul lui, pentru ca să pot înțelege dacă, de ce și cum este conectat cu Belghazi.

— Nu știu, a răspuns Kanezaki și nici de data asta nu s-a mai sinchisit să argumenteze cu mine în privința numelui. O să-ncerc să aflu.

Ca și mine, mi-am spus, gândindu-mă la fotografiile digitale pe care mi le arătase Dox. *Și pun prinsoare că pot obține mai multe informații decât tine.*

— Fă-o, i-am zis. Acum haide să discutăm despre Belghazi. Inițial mi-ai spus că se află în

Asia de sud-est pentru a-și dezvolta rețeaua de distribuție, că Macao nu însemna decât posibilitatea cazinourilor, fiind o escală întâmplătoare.

Kanezaki a aprobat gânditor.

— Pare să fi fost incorect.

— Așa-i. Prin urmare, întrebarea devine: De ce Macao?

El și-a frecat bărbia.

— În primul rând, are facilități portuare foarte bune. La fel ca Hong Kong, desigur. Așadar, un posibil punct de transbordare pentru armele pe care Belghazi le vinde la Jemaah Islamiah, Abu Sayyaf și alte grupări fundamentaliste din regiune.

— Există însă și alte porturi în zonă. Macao, în sine, Singapore, Manila…

— Foarte adevărat, însă Hong Kong are traficul cel mai intens. De altfel are traficul cel mai intens din lume.

— Și?

— Păi dacă încerci să ascunzi ceva, să-i camuflezi aspectul, este mai bine să-l expediezi printr-un port care vehiculează vreo șaisprezece milioane de containere pe an. Acul în carul cu fân. De asemenea, tipii ăștia au învățat să nu se bazeze prea mult pe un singur port. Ei expediază obiecte mici și distribuite. Atunci, chiar dacă ar fi confiscat un transport oarecare, ansamblul tot ar trece. Iar în general metoda distribuirii îngreunează mult stoparea sursei sau chiar înțelegerea corectă a adevăratelor ei dimensiuni. Iar Belghazi se află în continuă mișcare, o știi prea bine. Noi am interceptat telefoane din Kuala Lumpur și Bangkok.

— Da, știu că la un moment dat a fost plecat din Macao, am aprobat amintindu-mi că Delilah îmi spusese că avea întâlniri prin regiune. Am căzut pe gânduri o clipă, întrebându-mă dacă nu exista o oportunitate. Cât de îndeaproape îl puteți urmări în orașele alea?

— La fel de bine ca în Macao. Adică… nu prea grozav. Îi putem preciza poziția doar atâta timp cât vorbește la telefon și obișnuiește să-și mențină convorbirile scurte. După ce a închis, știm doar de unde a provenit apelul.

Am încuviințat din cap, înțelegând că nimic din toate astea n-avea să-mi fie util, dacă vizitele lui Belghazi în regiune erau scurte. Șansa mea cea mai bună continua să fie Macao, unde părea să se deruleze ceva special și unde mă familiarizasem deja cu terenul local.

— Poate că este în Macao, a spus Kanezaki, pentru aceleași motive asociate infrastructurii care l-au purtat în alte locuri.

— Este posibil. Însă dacă Macao n-ar fi decât unul dintre multele lui puncte de distribuție, el n-ar mai fi acum acolo. Beneficiile n-ar merita riscurile, fiindcă el știe c-a fost urmărit acolo. Atunci de ce? Pentru alte întâlniri, similare celor pe care le are în alte locuri?

Kanezaki a clătinat din cap.

— Poate, dar eu nu cred. Asia de sud-est este importantă pentru el din cauza unor grupări ca Jemaah Islamiah. În Macao nu există nimic similar. Jucătorii importanți, și ca atare și întâlnirile, ar fi altundeva.

— În tot cazul, acolo se-ntâmplă ceva. Dacă puteți afla despre ce-i vorba, care-i motivul real al prezenței lui acolo, ce face Belghazi de fapt, cu cine se întâlnește, voi avea o șansă mult mai bună să mă apropii iarăși de el.

— Înțeleg.

Am încuviințat încet, apoi l-am privit. Sau mai degrabă am privit prin el, de parcă ar fi fost cumva imaterial, ceva ce conta pentru mine doar puțin, ceva ce puteam activa sau dezactiva cu aceeași ușurință cu care aprinzi sau stingi lumina.

— Sper, i-am spus, că nimic din ce mi-ai zis azi n-a fost neadevărat.

Kanezaki m-a fixat cu ochii, păstrându-și sângele rece.

— Datele sunt adevărate, a replicat. Speculațiile nu sunt însă decât speculații. Ține minte deosebirea asta, înainte de a decide să acționezi precipitat în privința mea, da?

Am încuviințat din nou, continuând să privesc prin el.

— Nu-ți face griji în privința asta, am zis.

•••

L-am părăsit pe Kanezaki și am pornit spre trattoria Fiorentina, un restaurant din hotelul Grand Hyatt, unde aveam să mă întâlnesc cu Tatsu. Am ajuns mai devreme, ca întotdeauna, și am sorbit iced coffee dintr-o sondă înaltă, în timp ce am așteptat. Am decis că-mi plăcea restaurantul, deși cumva ambivalent. Era elegant fără să lase impresia de artificial, abunda în piele, lemn și alte materiale naturale, avea iluminat bun și multe linii verticale. În același timp însă degaja o impresie vag deconcertantă prin felul cum apăruse, la fel ca hotelul și complexul comercial din jur. Nimic din toate astea nu existase pe când locuisem eu în Tokio, iar acum aici era practic un oraș în interiorul orașului, pe care proiectanții îl botezaseră Roppongi Hills. Aproape că-ți puteai închipui zeii titanici ai metropolei smulgând o țesătură albă de pe cea mai recentă creație a lor și proclamând cu o fluturare din braț și o plecăciune fals modestă că Era Bun.

Și poate că era bun. În tot cazul, cei din jurul meu păreau încântați. Cu toate acestea, locul nu avea istorie și, cumva, nici context. Era atrăgător, da, însă totul se simțea orientat spre viitor și miraculos de nepăsător în privința trecutului. Și de aceea, m-am gândit, în mod straniu american.

Am zâmbit. Nu era de mirare că-l simțeam ambivalent. Era un transplant, la fel ca mine.

După o oră l-am văzut pe Tatsu trecând prin recepție, oprindu-se și examinând restaurantul. O

chelneriță s-a apropiat și i-a spus ceva, l-a întrebat probabil unde voia să ia loc, iar el i-a răspuns, dar a continuat să studieze sala. După aceea m-a zărit. A dat din cap, în semn de recunoaștere, a spus ceva chelneriței, apoi a pornit spre mine, târșâindu-și picioarele.

I-am zâmbit când s-a apropiat și m-am ridicat. În târșâitul acela specific exista ceva etern atrăgător, ca și în costumele negre și mototolite, interșanjabile, care-l însoțeau permanent. Mi-am dat seama cât de încântat eram că Tatsu și cu mine găsiserăm o modalitate de a trăi sub flamura armistițiului. Pe de o parte fiindcă el putea fi un adversar atât de formidabil, bineînțeles, dar, într-o măsură mult mai mare, fiindcă se dovedise un prieten minunat, deși nu se dădea înapoi de la solicitarea unui „favor” când o cerea necesitatea practică.

Amândoi am făcut plecăciuni scurte și ne-am strâns mâinile, apoi ne-am cercetat reciproc din ochi.

— Arăți bine, i-am spus în japoneză.

Era adevărat. Slăbise puțin și de aceea părea mai tânăr.

A mormăit, o formă potrivit de modestă de mulțumire, după care a replicat:

— Nevastă-mea a intrat într-un complot cu medicul meu. Ea gătește altfel acum. Fără uleiuri, fără prăjeli. Ca să-mi satisfac poftele, trebuie să mă furișez în locuri ca ăsta.

Am zâmbit.

— Să știi că ea îți vrea binele.

A mormăit din nou și m-a inspectat din cap până în picioare.

— Văd că-ți păstrezi forma fizică.

Am strâns din umeri.

— Fac și eu ce pot. Nimic nu devine mai ușor odată cu trecerea anilor.

După ce ne-am așezat, eu am spus:

— Știi, este pentru prima dată că am flecărit atâta între noi.

A aprobat din cap.

— Să nu le spui colegilor mei. Mi-ar ruina reputația.

Am zâmbit.

— Ce-ți face familia?

S-a luminat la față.

— Toți sunt excelent. Luna viitoare, voi fi bunic. Medicul a spus că va fi băiat.

Zâmbetul mi s-a lărgit.

— Mă bucur pentru tine, prietene. Felicitări!

A dat din cap în semn de mulțumire și m-a privit în ochi.

— Și tu?

— Eu…

— Familia ta.

M-am uitat la el.

— Tatsu, știi bine că nu există nicio familie.

A ridicat din umeri.

— Oamenii au familii, fiindcă întemeiază familii.

La scurt timp după ce revenisem prima dată în Japonia, după ultimul război, Tatsu îmi făcuse cunoștință cu diverse femei. Relațiile cu ele nu fuseseră tocmai grozave.

— Cred că sunt destul de dedicat incitantei mele existențe de burlac, i-am spus. Știi cum este – întâlnești oameni noi, vezi lumea…

Cuvintele au sunat mai puțin vesele decât intenționasem și poate cu un ton ușor amărui.

— „Nimic nu devine mai ușor”, a spus el. Așa cum bine ai remarcat chiar tu.

Am oftat.

— Tot încerci să mă conectezi la ceva care-i mai mare decât mine?

— Ai nevoie de asta, a răspuns cu o expresie serioasă pe chip.

Doamne, exact ce-mi dorisem dintotdeauna – un Tatsu matern.

— Am nevoie de informații, am rostit.

A încuviințat din cap.

— Asta înseamnă că flecărelile noastre s-au încheiat?

Am râs, surprins.

— N-am vrut să te epuizez. Știu că nu ești obișnuit cu așa ceva.

— Abia mă încălzisem.

Am râs iarăși, gândindu-mă: *De ce nu*?

Am sfârșit discutând tot felul de flecușteț: despre bucuria lui când îi rămăsese însărcinată fiica și teama că el și soția ar fi putut privi viitorul nepot ca pe un substituent al băiețelului pe care-l pierduseră ei de prunc; despre frustrarea lui cauzată de inerția birocraților, de propria lui incapacitate de a lupta mai energic cu corupția despre care considera că otrăvea Japonia; despre felul cum Tokio și toată țara se schimbau sub ochii lui. I-am spus și eu câte ceva: cum mă urmărise CIA, cum fusesem nevoit până la urmă să mă mut și să mă reinventez cu durere; cum încercasem să nu disper la gândul că totul se va dovedi din nou inutil, pe de o parte fiindcă până la urmă tot mă va căuta cineva, pe de altă parte fiindcă ceva din mine părea să insiste să mă mut, orice ar fi. Ne-am reamintit unele experiențe comune din Vietnam, când Tatsu fusese trimis la război de predecesoarea lui *Keisatsucho*, iar eu, întrucât vorbeam japoneza, primisem însărcinarea de a fi omul lui de legătură, despre oamenii pe care i-am cunoscut acolo, despre prietenii pe care i-am pierdut.

Odată ce am pornit, a fost greu să ne oprim. Mi-am dat seama cât de mult îmi lipsea forma aceasta de tovărășie, care devenise practic inexistentă în viața mea. Iar Tatsu era unul dintre puținii oameni, poate singurul rămas, care știa totul despre mine, începând cu vremurile dinaintea Vietnamului, războiului, omorurilor și a tuturor celorlalte care au ajuns finalmente să mă definească, vremuri care, în acele ocazii rare când mă sinchisesc să mă

gândesc la ele, par la fel de deconectate și de îndepărtate ca o amintire din zorii copilăriei.

Mi-am dat seama în același timp că era parte din ceea ce mă făcea să duc atât de mult dorul lui Midori. Ea mă făcuse să mă simt ca acea încarnare anterioară, mă făcuse să cred, prostește, că aș putea chiar să-mi lepăd pielea curentă și să fiu botezat din nou în trupul nepătat al acelei încarnări.

Nu fusese un vis rău acela, judecând din punctul de vedere al viselor.

După ce am terminat de mâncat și am comandat un ceai pentru Tatsu și încă o cafea pentru mine, el a zis:

— Poate te-ar interesa să știi că un domn pe nume Charles Crawley, acreditat de Departamentul de Stat american, a fost recent în Tokio. El a contactat *Keisatsucho* și s-a interesat de tine. Îl cunoști?

Mai întâi Dox, apoi Kanezaki, acum Tatsu. Domnul Crawley era ferm fixat pe ecranul radarului meu.

— Cunosc numele, am zis. Ce i-ai spus?

A ridicat din umeri.

— Că avem un dosar întreg despre tine.

— Și apoi?

Altă ridicare din umeri.

— I-am dat dosarul.

L-am privit, nevenind să-mi cred ochilor.

— I-ai dat pur și simplu dosarul *Keisatsucho* despre mine?

Tatsu m-a privit fix.

— Bineînțeles, a spus el pe tonul lui caracteristic de felul: *De ce trebuie întotdeauna să vă explic chiar totul*, *oameni buni*? După aceea a făcut o pauză și a adăugat: Dosarul oficial.

Am zâmbit spre afurisit, iar ușurarea și chiar ușoara mea recunoștință au ameliorat iritarea pe care aș fi simțit-o altfel față de faptul că se jucase cu mine. Dosarul „oficial” era lipsit de majoritatea

informațiilor importante, cele pe care Tatsu nu le-ar fi încredințat nimănui, cu atât mai puțin propriilor lui superiori, pepitele care ar fi putut dezvălui prea multe despre recurgerea lui ocazională la metode extralegale în bătălia cu corupția din Japonia.

— Ce concluzionează dosarul oficial despre locul unde mă aflu?

— Că este cel mai probabil să fii tot în Japonia. Se pare că au existat câteva raportări din orașe majore – Tokio, Osaka, Fukuoka, Sapporo.

— I-auzi, am zis eu.

A ridicat din umeri.

— Bineînțeles, eu am propriile mele idei despre locurile unde este posibil să fi plecat tu în realitate. Dar de ce aș dori să ticsesc un dosar oficial cu speculații?

Îmi spunea că „aranjase" dosarul. Că-mi făcuse o favoare. Știam că asta va însemna o favoare din partea mea. Dacă nu azi, atunci altă dată, în curând.

Am încuviințat, gândind: *Bine*, *atunci.*

— Ia spune-mi acum ce-i cu nenorocita aia de rețea de videocamere a voastră? l-am întrebat.

Tatsu avea acces la cea mai avansată rețea de videocamere de securitate din lume, care erau conectate la un sistem de software avansat de recunoaștere facială. El folosise rețeaua pentru a mă găsi după ce plecasem prima dată din Tokio și mă mutasem în Osaka.

— N-o folosește nimeni pentru a te urmări. Dacă situația se schimbă, o să te anunț.

— Mulțumesc. Povestește-mi acum despre individul despre care te-am informat prin intermediul avizierului electronic.

— Belghazi.

— Da.

— Bănuiesc că știi deja destule despre trecutul lui.

— Da. Spune-mi datele cele mai recente.

A aprobat din cap.

— Belghazi aprovizionează anumite facțiuni *yakuza* cu arme de calibru mic, acționând în principal prin intermediul gangsterilor ruși din Vladivostok. În ultima perioadă s-a interesat despre tine la facțiunile respective. Bănuiesc că ai făcut ceva care l-a iritat.

— Este posibil.

— Nu pare genul de om pe care ar fi bine să-l iriți.

— Încep să înțeleg și eu asta.

— Mi-ai putea spune ce ai putut face pentru a cauza asemenea iritări grave?

— Cred că asta poți să bănuiești și singur.

Tatsu a aprobat din cap și a spus:

— Nu-i un om bun. Pare să nu aibă loialități.

— Detractorii mei vorbesc la fel despre mine.

A zâmbit.

— Ei greșesc. Problema ta este că nu ești în stare să recunoști care-ți sunt loialitățile.

— Ei bine, îți apreciez eforturile permanente de a mă ajuta în privința asta.

A zâmbit aproape sfios.

— Suntem prieteni, nu?

Am căzut pe gânduri pentru un minut. Poate că Belghazi, prin intermediul contactului lui saudit Mahfouz, îi trimisese pe cei șase arabi după mine în Macao și Hong Kong, așa cum suspecta Kanezaki. Echipa fusese lichidată și Belghazi înțelesese că oamenii aceia aveau handicapul de a ieși în evidență în rândul populației locale. Ceva important se întâmpla la Macao sau în apropiere, iar el nu putea să plece deocamdată. Acum se simțea vulnerabil. Vulnerabil față de mine. Decisese că avea nevoie de oameni cu o mai bună cunoaștere a locurilor și care să se poată pierde cu succes în mulțimi și de aceea apelase la *yakuza.*

Da, puteam vedea succesiunea aceea de evenimente. O puteam vedea foarte clar.

La naiba, individul ăsta ridica probleme reale! Începeam să înțeleg magnitudinea problemei cu care mă confruntam.

— Legătura lui Belghazi cu *yakuza*, am rostit, este îndeajuns de strânsă pentru ca ei să-l ajute cu o problemă în altă parte a Asiei, dacă i-ar solicita?

Tatsu a aprobat din cap.

— Așa aș zice.

Rahat!

Mi-am dat seama că trebuia să-l elimin pe Belghazi. Nu doar pentru bani, ci pur și simplu ca să supraviețuiesc. Iar apoi am înțeles, *El știe asta. El se pune de asemenea în locul tău. Iar asta îi accentuează imperativul*: *să te elimine.*

Prin urmare, un cerc vicios. Iar învingătorul ia totul.

Perfect. Trebuia să pun capăt situației și s-o fac rapid. Doream ca Belghazi să intre în pământ și să nu mai dea ordine. „Cauze naturale", dacă era posibil; nenaturale, dacă nu.

— Cum te pot ajuta? a întrebat Tatsu.

Am căzut un moment pe gânduri, apoi am spus:

— Poți să-mi dai niște informații despre noul meu prieten.

— Noul tău prieten?

Am încuviințat din cap.

— Charles Crawley.

Capitolul 9

Delilah spusese că Belghazi lipsea din Macao pentru o zi sau două și oricum nu puteam face mare lucru cât timp ea îmi stătea în cale. Am decis că propria mea absență scurtă ar fi fost un risc îndeajuns de mic pentru a justifica unele posibile câștiguri.

Am luat trenul expres din gara Tokio până la Osaka, un punct de plecare spre străinătate mai puțin probabil decât aeroportul Narita din Tokio. De la un chioșc internet am intrat pe avizierul

electronic. Informațiile pe care i le cerusem lui Tatsu mă așteptau: Charles Crawley III. Telefonul de acasă, telefonul de la serviciu, telefonul mobil, adresa de la serviciu, aparent Departamentul de Stat, dar de fapt sediul CIA din Langley și așadar improbabil să fie utilă din punct de vedere operațional, dar și adresa de acasă Pimmit Drive, nr. 2251, West Fall Church. Apartamentul 811. O suburbie a Virginiei. Era probabil un bloc cu apartamente, care avea minimum opt niveluri.

Am rezervat bilet la o cursă ANA non-stop până la aeroportul Dulles din Washington, pentru a doua zi dimineață. După aceea m-am cazat peste noapte la un hotel ieftin din Umeda. M-am întins în pat, dar somnul n-a vrut să vină. Prea multă cafea. Prea multe lucruri la care să mă gândesc.

M-am sculat, am îmbrăcat halatul *yukata* pe care-l asigură până și hotelurile japoneze cu bugetul cel mai mic și m-am așezat pe unicul scaun din cameră. Am lăsat luminile stinse și am așteptat să mă simt suficient de obosit ca să adorm. Îmi dădeam seama că va dura o vreme.

Camerele ieftine sunt întotdeauna cele mai nemiloase.

Un lux cât de mic poate acționa ca un anestezic. Dacă îndepărtezi anestezicul, durerea năvălește să-i ocupe locul ca apa înghețată printr-o copastie găurită. Am simțit amintirile începând să se înghesuie și să se apropie, agitate, insistente, aidoma unor stafii brusc încurajate de bezna din jurul meu.

Aveam opt ani când am văzut-o pe mama plângând pentru prima oară. Era o femeie puternică – trebuia să fie așa, ca să renunțe la viața și cariera ei din America pentru a deveni soția tatii – și presupusesem că era incapabilă de lacrimi, până în momentul în care am aflat contrariul.

Într-o zi vecina noastră, doamna Suzuki, a venit la școala mea la mijlocul după-amiezii, spunându-mi că trebuia să merg acasă. Era luna iunie și aerul

din tren pe drumul de întoarcere era închis, fierbinte și lipicios. În timpul călătoriei, am privit pe fereastră și m-am întrebat într-o doară ce se întâmpla, însă am fost încrezător că totul era bine și avea să-mi fie explicat în scurt timp.

Mama mă aștepta la ușa micuțului nostru apartament din Tokio. I-a mulțumit doamnei Suzuki, care a făcut o plecăciune mai adâncă decât de obicei și a menținut-o câteva secunde, apoi a plecat în tăcere. Mama a închis după aceea ușa și m-a condus spre sofaua capitonată din living. Se purta într-un mod cumva ceremonial, cu o gravitate care mi s-a părut stranie și înfricoșătoare. Mi-a luat mânuțele în mâinile ei mult mai mari și m-a privit în ochi. Ochii îi erau ciudați – fără putere și speriați – și m-am uitat în jur, stânjenit, neavând curaj s-o privesc în față.

— Jun, a rostit ea cu glas nenatural de scăzut, am o veste proastă și vreau să fii foarte curajos, cât poți tu să fii de curajos.

Am încuviințat iute din cap ca să-i arăt că, desigur, se putea oricând baza pe curajul meu, dar am simțit, așa cum simt copiii câteodată, că ceva era foarte în neregulă și teama a început să crească și să se răspândească în interiorul meu.

— A fost un accident, a continuat ea, și tata… tata a murit. *Nakunatta no.* „Nu mai este”.

Nu eram complet nefamiliarizat cu conceptul de moarte. Bunicii din partea tatii aveau un câine care murise pe când aveam patru ani și mama îmi explicase atunci că *Hanzu*, Hans, era foarte bătrân și mersese în Cer. Totuși ideea că tatăl meu putea să dispară, *să dispară*, era prea enormă ca s-o pot accepta. Am clătinat din cap, fără să înțeleg cu adevărat și în clipa aceea calmul mamei s-a năruit și i s-au revărsat lacrimile.

În după-amiaza aceea, am avut prima mea întâlnire reală cu moartea – cea care o putuse face să plângă pe mama mea cea puternică.

Am plâns cu ea atunci, lacrimi teribile de durere, teamă și derută. Iar în săptămânile și lunile ce au urmat, pe măsură ce absența tatii, care până atunci fusese o figură impunătoare în viața mea, a început să se înrădăcineze, relația mea cu moartea s-a adâncit. Am ajuns s-o concep ca pe elementul-surpriză dintr-un univers anterior ordonat, cel care submina în mod brusc și neașteptat, un hoț ce pândea rânjind în umbre.

Am avut nevoie de încă cinci ani pentru a admite că tata nu mai exista, că el era acum reprezentat doar de amintiri tot mai îndepărtate, ca o serie de picturi rupestre grosolane, lăsate în urmă de un popor de mult dispărut. Moartea era un loc în care oamenii dispăreau pentru vecie când mureau, un loc care absorbea treptat claritatea memoriei după aceea, pentru o călătorie similară doar dus.

La nouăsprezece ani eram în armată când am primit telegrama că și mama plecase spre locul acela. Pierderea ei a fost mai ușoară. În primul rând, eram mai vârstnic, iar la momentul respectiv, ca soldat în Vietnam, văzusem, ba chiar cauzasem, multă moarte. Eram de asemenea familiarizat cu procesul, cu rezultatul pierderii. Durerea sufletească nu avea pentru mine mai multe taine decât sângerarea, pansarea și vindecarea finală care însoțesc o rană corporală non-letală.

Totuși familiaritatea diminuează numai frica. Are mult mai puțin efect în cazul durerii.

Midori nu este moartă. Este doar plecată. Poate că de aceea mă pomenesc gândindu-mă la ea, mai des decât ar trebui. Îmi imaginez fața ei și-mi amintesc sunetul vocii ei, atingerea mâinilor, felul cum îi simțeam corpul. Nu am o putere similară în a-mi reaminti mirosurile, dar știu că l-aș recunoaște instantaneu pe al ei și-mi doresc să-l mai pot inspira încă o dată înainte de a muri. Îmi lipsesc conversațiile cu ea. Am vorbit despre lucruri despre care nu mai vorbisem cu nimeni,

niciodată. Îmi lipsesc sărutările ei blânde, pe frunte și pe pleoape, din nou și din nou după ce făceam dragoste.

Continui să-i rostesc numele, mica mea mantra tristă. În incantația silabelor lui, găsesc tot ce pot evoca tangibil din ea, iar evocarea aceea mă mulțumește uneori, oricât de efemer. Chiar dacă nu pot să vorbesc cu ea, pot cel puțin să îi vorbesc. Așa ceva… Un fel de consolare de felul ăsta.

Nu, Midori nu este moartă, dar eu îmi abordez amintirile despre ea ca și cum ar fi sentimente de durere. Prin absența ei, lumea îmi pare mai decolorată și mai săracă, dar nu se-ntâmplă așa de fiecare dată când pierdem o persoană iubită? Am știut încă din adolescență că viața mi-ar fi fost mai bogată dacă tata ar fi trăit în timpul copilăriei mele. Am învățat să accept faptul acela ca imutabil și, finalmente, nu foarte relevant. Midori nu era moartă, însă era o imposibilitate și care era deosebirea pentru imperativele durerii mele?

Mi-am frecat ochii cu podul palmelor, dorindu-mi să pot dormi, tânjind după uitarea temporară a somnului. Nu voia să vină. Trebuia să mai aștept.

Stau în întunericul acestor camere pustii și uneori mă gândesc că pot simți prezența tuturor celorlalți care au făcut la fel înaintea mea. Indiciile sunt acolo, cu certitudine. Adâncitura din saltea, dunga tocită a carpetei între baie și ușă. Sau petele de transpirație ori de salivă de pe pernă, dacă te uiți pe cealaltă față a ei; sau poate de spermă, de lacrimi; uneori de ceva mai întunecat la culoare, asemănător sângelui. Bezna din jurul meu este apropiată și în același timp fără limite și, în vreme ce imaginația îmi lunecă în vastitatea granițelor acelora lipsite de semne, îmi dau seama că urmele astea sunt semne, artefacte de vieți și momente, care au fost, dar nu mai există, aidoma cenușii dintr-o vatră stinsă sau a oaselor aruncate de la o cină veche, sau o formă neregulată care putea să fi fost o sperietoare de ciori într-un câmp năpădit de

buruieni. Toate sunt numai graffiti fizice, mâzgălite fără intenție de alți călători solitari, resturi și gunoaie depozitate de oameni aleatorii aflați în drum spre destinația lor comună, și nu doar urmele trecerii altcuiva, ci indicații ale propriei mele existențe.

Orele au trecut. În cele din urmă, oboseala mi-a pus capăt reflecțiilor agitate. M-am dus înapoi în pat și într-un sfârșit am adormit.

•••

A doua zi dimineață am luat trenul spre aeroport. Am sunat acasă la Crawley cu puțin înainte de a mă îmbarca în cursa de 12:10. În Washington D.C. era ora 21:45 a serii anterioare.

Telefonul a sunat de trei ori. După aceea s-a auzit un glas nazal.

— Da?

Părea ca și cum l-aș fi deșteptat din somn.

— Ah, scuze, am rostit în falset. Cred c-am greșit numărul.

— Doamne, l-am auzit mormăind, apoi a închis.

Am zâmbit. Nu mi-ar fi plăcut să zbor tocmai până la Washington, doar ca să aflu că el lipsea din oraș.

Cursa non-stop reprezenta un lux pentru mine. De obicei prefer trasee mai întortocheate, dar de data asta apreciasem că imperativul de a-l prinde pe Crawley, atâta timp cât știam unde se afla, merita riscurile inerente ale unei rute directe. În mod similar, deși clasa business era compromisul obișnuit între confort și anonimitate, călătoriile constante începuseră să mă obosească și am preferat acum să merg la clasa întâi. Coasta estică a Statelor Unite se afla la mai bine de douăsprezece ore depărtare și doream să fiu proaspăt când ajungeam acolo.

Concepusem deja liniile generale ale planului meu, iar acum trebuia să vizualizez detaliile. După ce avionul a ajuns la altitudinea de croazieră și au încetat enervantele anunțuri privind siguranța și

divertismentele, am închis ochii și am început o repetiție mintală generală a întregii operațiuni: abordare, recunoaștere, pătrundere, așteptare, acțiune, ieșire, plecare. Fiecare etapă a parcurgerii mintale dezvăluia anumite instrumente care aveau să se dovedească utile sau necesare pentru acțiunea curentă, iar fiecare instrument devenea parte dintr-o listă de control care se lungea. Bineînțeles, elemente suplimentare aveau să fie relevate în timpul investigării propriu-zise a adresei țintei, dar acelea aveau să apară în mod cuvenit doar în contextul unui plan organizat, existent.

După douăzeci de minute, am ieșit din starea profundă de reflecție, știind pe cât puteam de bine, în absența altor informații, lucrurile necesare și cum se va desfășura totul. Am lăsat fotoliul complet pe spate, m-am acoperit cu pătura de la clasa întâi și am dormit pentru tot restul zborului.

Am aterizat cu puțin înaintea orei 10 dimineața, timpul local. De la o cabină telefonică din aeroport am sunat la numărul de la serviciu al lui Crawley. Nu a răspuns nimeni. Nu era nicio îngrijorare; probabil că se afla în vreo ședință.

L-aș fi putut suna pe telefonul mobil, însă asta nu mi-ar fi spus ceea ce trebuia să știu – unde se afla el. Am sunat la apartamentul lui și nu m-a surprins când mi-a răspuns robotul telefonic. Eram în timpul săptămânii și nu mă așteptasem să fie acasă, totuși unul dintre lucrurile pe care le înveți în război și în domeniul meu de activitate este să nu pleci niciodată de la prezumții. Ziua când crezi că o casă va fi pustie este exact ziua când proprietarul rămâne acasă bolnav, sau pentru a-l aștepta pe reparatorul mașinii de spălat, sau când i-au sosit în vizită rude din provincie. Înveți să nu lași la voia întâmplării astfel de lucruri.

Am închiriat un automobil cu sistem de navigație GPS și am mers prin D.C. pentru o mică expediție de cumpărături. De la un optician mi-am procurat o pereche de ochelari cu lentile fără

dioptrii și rame negre, groase. Din alt magazin am luat o perucă. Din Centrul Japonez pentru Informații și Cultură am plecat cu un teanc de pliante despre apropiatele activități ale CJIC. Ultima escală a fost magazinul Counter Spy de pe Connecticut Avenue, de unde am cumpărat un pistol cu electroșocuri Panther de cinci sute de mii de volți, de dimensiunea unui telefon mobil, contra sumei de 34,95 dolari.

Am folosit GPS-ul pentru a reveni în Virginia, unde am efectuat o trecere preliminară pe lângă blocul de apartamente în care locuia Crawley. La intrarea în parcare exista o poartă metalică. Deși părea că stătea deschisă peste zi, prezența ei m-a anunțat că aveam de-a face cu un loc cu o securitate probabil decentă. M-am așteptat ca accesul în clădire să necesite o cheie și poate chiar să existe un portar. N-am văzut videocamere de securitate în parcare sau sub tenda mare din fața intrării în clădire, însă m-am gândit că s-ar putea să întâlnesc câteva înăuntru. Nu aveam totuși să beneficiez de ocazia de confirma aspectele acelea acum. Trebuia să presupun că ele existau și să mă pregătesc ca atare. Dacă lucrurile se dovedeau mai simple decât planificasem, urma să fiu plăcut surprins.

Clădirea era înconjurată de o pădurice rară specifică suburbiilor, prin care existau scări din traverse de căi ferate și poteci ce duceau la strada vecină. Stația de metro West Fall Church se găsea la distanță mică de mers pe jos de clădire; probabil că potecile erau folosite de navetiști. Ele aveau să fie la fel de utile și unui vizitator nepoftit care o ștergea după o operațiune eșuată. În spatele clădirii exista o intrare de serviciu, o ușă masivă din metal aflată deasupra unui palier scurt de trepte din ciment. Deasupra ușii, poziționată ca un inhibitor pentru oricine ar fi încercat să pătrundă în clădire folosind accesul acesta mai puțin circulat, trona o videocameră de securitate.

Într-un mall comercial din apropiere am găsit un magazin de haine Nordstrom și am cumpărat o pereche de galoși, un hanorac cenușiu, o pereche frumoasă de mănuși din piele de căprioară – suficient de subțiri pentru a oferi feedback tactil de calitate și suficient de groase pentru a nu lăsa amprente – un pardesiu de lână negru și o servietă mare din piele. După aceea m-am oprit la o benzinărie de lângă mall, unde, în timp ce am purtat o inexistentă conversație în cabina telefonică, am smuls paginile cu adresele restaurantelor chinezești, japoneze și coreene din Paginile Aurii dinăuntru. După aceea am umblat până am găsit un local, Kim's Korean Barbecue, care vindea tricouri și șepci cu logoul stabilimentului: un dreptunghi roșu-strălucitor în jurul unor litere coreene roșii. Am cumpărat un tricou și o șapcă, plus o pungă cu un prânz mare pe care am luat-o cu mine.

Am revenit după aceea la clădirea lui Crawley. În mallul aflat de cealaltă parte a străzii exista un supermarket Whole Foods cu alimente organice. Am intrat și mi-am făcut plinul cu două sandviciuri vegane și un smoothie de fructe. Am terminat cu o cafea mare. Era bine să poți mânca atât de sănătos în timpul unui job; de obicei, meniul operațional disponibil constă din preparate McDonald's și, dacă ai noroc, din alte posibilități fast-food, consumate de obicei reci și sleite. Mi-a făcut plăcere prânzul, știind că s-ar fi putut să treacă ceva timp înainte de a avea șansa altuia.

La ora 14:30, m-am dus la un telefon public și i-am telefonat lui Crawley, tot la serviciu, aparent un număr din Departamentul de Stat, dar despre care știam că va suna la un număr interior din CIA. A răspuns chiar la primul țârâit.

— Crawley, l-am auzit rostind.

— Bună ziua, am rostit pe un ton ușor nesigur, încerc să ajung la biroul ofițerului de legătură cu presa.

Titlul era suficient de birocratic pentru a fi sigur că în CIA și în alte organizații existau poziții cu denumiri similare.

— Ați greșit interiorul, a răspuns el și a închis.

Am surâs și am clătinat din cap. Cât de grosolani pot fi unii!

Am suit în automobil și am mers până la o stradă rezidențială din apropiere. Am oprit înapoia altor vehicule parcate, după care am încălțat galoșii și am băgat în servietă obiectele cumpărate. M-am îmbrăcat cu tricoul de la Kim's și mi-am pus hanoracul deasupra, dar fără a-i închide fermoarul, pentru ca să se poată vedea logoul de pe tricou. Hanoracul pe care-l cumpărasem în mod deliberat cu două măsuri mai mari avea să mă facă să par mai mic prin comparație, diminuat în interiorul volumului său. Mi-am pus peruca, ochelarii și șapca Kim's. M-am privit în oglinda retrovizoare și mi-a plăcut imaginea nefamiliară pe care am văzut-o acolo.

Am revenit la complexul lui Crawley și am lăsat mașina în parcarea altui mall la care puteam ajunge pe jos prin pădure, dacă apăreau probleme neplăcute și trebuia să plec repede și pe neașteptate. Am șters istoria deplasărilor din sistemul de navigație al mașinii și am oprit motorul. După aceea am petrecut câteva minute cu ochii închiși, vizualizând pașii următori, pătrunzând în pielea personajului. Când m-am simțit pregătit, am coborât și am mers pe jos spre complexul lui Crawley, ducând cu mine punga Kim's cu mâncare.

Am trecut pe sub tendă, am deschis ușile duble din sticlă, împingându-le cu încheieturile a două degete și am intrat într-un vestibul definit de alte uși din sticlă, opuse celor prin care tocmai intrasem. Când am întins mâna pentru a încerca una dintre ele, s-a auzit un bâzâit. Am privit prin sticlă și am văzut o tânără albă, cu pistrui și păr castaniu lung până la umeri, care părea a fi o

studentă la colegiu care lucra cu program redus, pentru a putea studia în timpul lucrului. Era perfect dacă lucra cu program redus, fiindcă nu i-ar fi cunoscut pe toți rezidenții, pe cei care făceau livrările în mod curent și în general n-ar fi știut atmosfera locului la fel ca un portar cu program întreg, iar de aceea avea să-mi fie mai ușor s-o abordez.

Am deschis ușa și am intrat într-un hol decorat în stil Nouveau Colonial, cu multe imitații de epocă, lambriuri din lemn și lămpi din bronz strălucitor. Fata stătea înapoia unei tejghele încorporate impunătoare, în spatele căreia mi-am închipuit că se aflau comenzi de acces electronic și fluxuri video de la videocamere de securitate.

— Livrare? m-a întrebat cu un zâmbet prietenos.

Am încuviințat din cap. Aveam o mulțime de povești pregătite pentru diverse eventualități, întrebări și evenimente ce ar fi putut urmă: *Ce apartament*? *Curios*, *n-au amintit de nicio livrare. Stai puțin să-i sun. Hmmm*, *nu răspunde nimeni. Ești sigur în privința numărului*…?

În loc de așa ceva însă fata a întrebat:

— Ești nou?

Am încuviințat iarăși din cap, fără să-mi placă întrebarea, neștiind în ce direcție se putea îndrepta.

Ea s-a uitat prin ușile de sticlă, spre tenda dinapoia lor.

— Să știi că livrările au voie să oprească sub tendă. Uneori este greu să găsești un loc în parcare, destul de aproape de ușă.

— Ah, mulțumesc, am rostit cu un accent asiatic pronunțat, totuși nedeterminat.

Ea a privit logoul de pe tricoul meu, după care a rostit ceva într-o limbă pe care n-am putut-o înțelege, dar pe care am recunoscut-o ca fiind coreeană.

Rahat, am gândit. *Nu poate fi adevărat*!

— Ăăă, eu nu coreean, am rostit păstrându-mi expresia feței și postura corpului nesigure, vag

servile, nedorind să ofensez, pentru că eram doar un imigrant recent și nu neapărat unul legal, care avea o slujbă cu salariul minim și încerca să nu fie remarcat.

— Ah? a exclamat ea, înroșindu-se la față. Prietenul meu este coreean și am crezut că, din cauza restaurantului… nu contează. Scuză-mă!

Stânjeneala ei cauzată de eroare și reacția mea aparent stânjenită din cauza ei au părut să se combine și să stopeze orice alte întrebări. Slavă Domnului!

— Voiam doar…, am spus și am schițat un gest aproximativ către zona dinapoia tejghelei, unde se aflau probabil lifturile.

— Da, sigur că da, du-te.

Fata mi-a zâmbit din nou și eu am încuviințat sfios.

Când am trecut pe lângă tejghea, am tras cu ochiul. Un manual deschis, în centru; un monitor video, în lateral. Destul de lesne de dedus către care se îndrepta atenția ei plătită cu ora.

După poziția intrării de serviciu din spate, știam că punctul de acces se afla în stânga ascensoarelor și am pornit într-acolo, trecând pe lângă o scară interioară. Da, acolo era: o ușă batantă din lemn. Înapoia ei, un coridor scurt, cu linoleum, la capătul căruia se zărea ușa spre exterior.

Am examinat rapid ușa. Nu puteam spune dacă era dotată cu dispozitiv de alarmă. Masivitatea ei și existența a trei zăvoare mari indicau că era posibil ca managementul clădirii să nu se fi sinchisit în privința asta. Și chiar dacă ar fi avut alarmă, aceasta ar fi fost probabil dezactivată în timpul zilei, când ușa putea fi folosită. Pe podea exista un opritor din lemn, care susținea ideea absenței unei alarme sau a dezactivării acesteia, dacă exista. În caz contrar personalul de serviciu nu l-ar fi putut folosi.

Folosind exclusiv manșetele hanoracului, am tras zăvoarele și am apăsat clanța. Am deschis ușa

și i-am examinat canatul. Nu avea alarmă. Am privit afară. De zidul exterior erau rezemate câteva mopuri, aparent pentru a se usca, și tot acolo existau mai multe pubele mari din plastic gri, pe rotile.

Am căzut pe gânduri pentru o clipă. În mod evident, fata de la tejgheaua din recepție era mai interesată de manualele ei decât de monitorul de supraveghere a securității și aveam senzația că era obișnuită să vadă personal de întreținere intrând și ieșind toată ziua pe ușa din spate. Părea fezabil.

Am folosit opritorul pentru a propti ușa foarte puțin întredeschisă și am revenit înăuntru. Când am ajuns la lifturi, dintr-unul ieșea o negresă bătrână, care se sprijinea pe un cadru ortopedic. S-a oprit și a mijit ochii spre galoșii mei, apoi a ridicat ochii la mine.

— Plouă azi? m-a întrebat.

Doamne, am gândit. *Pe tine ar fi trebuit să te angajeze ca portar.*

Am clătinat din cap.

— Pantofi noi, am spus cu accentul meu fals. *Iar dacă vorbești și coreeană*, am adăugat în gând, *mă predau aici și acum.* Eu vreau încerc, dacă place. Talpa nu murdară. M-am aplecat puțin spre ea și am continuat pe ton mai scăzut: Nu spui, secret, da?

Ea a râs, arătându-și proteza dentară strălucitoare.

— Da, fiule, o să fie secretul nostru.

A fluturat încet din mână și s-a îndepărtat.

Am zâmbit, mulțumit că voi putea mărturisi un delict mai mărunt.

Nu puteam în niciun caz să părăsesc clădirea cu punga care conținea prânzul de la Kim's, după ce intrasem în clădire cu scopul clar de a-i livra conținutul, așa că am depozitat-o la fundul unui coș mare de gunoi pe jumătate plin cu pliante și fluturași publicitari din incinta căsuțelor poștale aflată în dreapta lifturilor. După aceea mi-am privit

ceasul și am așteptat patru minute. Nu doream să trec din nou atât de repede pe lângă bătrâna negresă; era clar o femeie isteață și s-ar fi putut întreba ce se întâmplase cu punga de la Kim's pe care o avusesem cu numai câteva secunde în urmă. Dacă mă reîntâlneam acum cu ea în holul de la intrare, cele patru minute ar fi putut justifica o livrare rapidă la un etaj inferior, dacă ascensorul sosise imediat. Cât despre timpul mai lung scurs de când trecusem pe lângă fata de la tejghea, îl consideram acceptabil. Principalul era să mă vadă plecând. Nu mi se părea genul de persoană care să sesizeze mici discrepanțe, cum ar fi fost timpul mai lung decât necesar pe care-l petrecuse în interiorul clădirii cineva care livra mâncare la domiciliu.

După patru minute, am ieșit. Bătrâna nu se vedea. Poate că o așteptase cineva cu mașina în fața clădirii. Fata de la tejghea a ridicat ochii din manual și a rostit:

— La revedere.

Am fluturat din mână, am trecut pe sub tendă și apoi am intrat în parcarea aflată în afara câmpului ei vizual.

După ce am revenit în mașină, am pus peruca, ochelarii și șapca în torpedo, am ridicat fermoarul hanoracului și mi-am tras mănușile din piele de căprioară. Am luat servieta și am revenit spre clădire, dar am mers acum în spate. Pe când mergeam, m-am menținut cât mai aproape de zidul exterior, dorind să intru și să ies rapid din raza vizuală a videocamerei de securitate, iar în drum am înhățat un mop și am început să împing o pubelă. Când am ajuns în dreptul ușii, m-am aplecat mult, de parcă pubela ar fi fost grea și mă chinuiam s-o împing, astfel încât mopul mi-a ascuns fața, care era oricum îndreptată în jos pe când împingeam.

Am deschis ușa și am intrat iute; după ce am ajuns înăuntru, m-am oprit înapoia ei și am

așteptat. Dacă fata de la tejghea observase ceva și venea să investigheze, ar fi ajuns foarte repede aici și doream ca ușa să fie deschisă, dacă ar fi fost necesară o plecare cu maximum de viteză.

Am numărat treizeci de secunde încordate, apoi am expirat lent. Puteam trece la acțiune. Probabil că fata nici măcar nu observase mișcarea pe monitor. Poate că eram exagerat de prudent.

De parcă așa ceva ar fi fost posibil.

Am închis ușa și am încuiat-o, am lăsat mopul și pubela lângă ea și am intrat în casa scării de lângă ascensoare. După un minut, am ieșit la nivelul al optulea.

Am scos pliantele CJIC din servietă, m-am apropiat de apartamentul 811 și am ciocănit la ușă. Dacă mi-ar fi răspuns cineva, aș fi întrebat în engleză stricată, cu accent japonez, dacă îl interesau unele dintre incitantele activități culturale planificate de CJIC pentru iarnă și aș fi lăsat un pliant ca să-mi susțină povestea. După aceea aveam să fac o plecăciune și să mă îndepărtez, pentru a mă gândi la altă modalitate de a ajunge la Crawley.

N-a răspuns însă nimeni. Am sunat la sonerie. Din nou, niciun răspuns.

M-am întors și am lipit un pliant pe ușa aflată vizavi de a lui Crawley, plasându-l astfel încât să acopere vizorul. Era mijlocul zilei și blocul era tăcut; majoritatea rezidenților se aflau probabil la serviciu. Era totuși mai bine să nu risc să fiu văzut prin vizor în timpul minutului necesar pentru a intra în apartamentul 811.

Ușa avea două broaște – cea a clanței și încă una deasupra ei. Cea a clanței era floare la ureche, însă cealaltă era o yală Schlage. Părea totuși să fie un cilindru banal cu cinci pini, nimic de înaltă securitate.

Am pus pliantele în servietă și mi-am scos portcheiul. Ca întotdeauna, pe el se aflau câteva pontoarce artizanale, despre care știam din propria

mea experiență că puteau fi utilizate cu succes la majoritatea broaștelor casnice și la alte încuietori de securitate mică. Am luat după aceea markerul din plastic, i-am rupt clipsul metalic pentru agățat la buzunar și l-am introdus în broască, rotindu-l puțin ca să elibereze tensiunea din butuc. După aceea am strecurat o pontoarcă. Am deschis încuietoarea în mai puțin de zece secunde.

Yala Schlage a durat mai mult, dar nu cine știe ce. Esențială este practica. Poți să cumperi toate cărțile disponibile și să te uiți la toate materialele video despre forțarea încuietorilor – și există o mulțime –, dar dacă vrei să fii bun, trebuie să cumperi și materialele pe care să exersezi: semicilindri, cilindri, cilindri cu buton, monopunct, multipunct, zăvoare multiple și așa mai departe. După aceea îți realizezi singur instrumentele necesare, deoarece ele sunt ilegal de cumpărat dacă nu ești lăcătuș autorizat. Apoi aproximezi condițiile de pe teren; mănușile, întunericul, limita de timp, adrenalina care-ți iuțește ritmul bătăilor inimii și face să-ți tremure ușor mâinile. Este multă muncă, dar merită atunci când sosește clipa.

După ce am descuiat yala, am pus pontoarcele în buzunar și am deschis ușa.

— Bună ziua! am strigat.

Nu mi-a răspuns nimeni.

Am dezlipit pliantul de pe ușa de vizavi și am intrat în apartamentul lui Crawley, încuind ușa după mine.

După aceea am examinat vizual locul. Pereți bej, mochetă bej. Linoleum în bucătăria din dreapta mea. Fereastră mare, din podea în tavan, cu jaluzele albe, parțial coborâte. Mobilier în stil Ikea: sofa cu perne, fotolii comode, o măsuță pentru cafea cu tăblia din sticlă, pe care se lăfăiau exemplare din revistele *Forbes* și *Foreign Affairs.* Rafturi ticsite cu cărți cu aspect serios despre istorie și științe politice. Un birou și un scaun

capitonat în piele neagră. Un televizor mare și boxe audio. Două ghivece cu plante.

În stânga se vedea o ușă pliantă. Am deschis-o și am văzut o mașină de spălat rufe și un uscător.

În dreapta mea se găsea bucătăria. Am intrat și am privit în jur. În frigider se afla un litru de lapte degresat, iaurt, un container Tupperware cu paste, un borcan cu sos pentru spaghete. Totul era curat, ordonat, eficient. Un loc funcțional, folosit pentru a produce și consuma mese simple și la nimic altceva. Se părea că Crawley locuia singur. Era fie burlac, fie divorțat și fără copii. Copiii care ar fi avut drepturi de vizitare ar fi însemnat un apartament mai mare.

Dormitorul și baia erau în aceeași notă. Un pat dublu aflat pe o platformă, dar cu o singură noptieră, pe care se afla o veioză și un ceas deșteptător digital. În camera de baie, obiectele de toaletă masculine erau aranjate grijuliu în jurul chiuvetei. Un prosop alb mare atârna peste ușa din sticlă a dușului, cu marginile aliniate. Am scos o mănușă pentru o clipă, ca să-l ating. Era ușor umed, neîndoios de la dușul de dimineață.

Mi l-am imaginat pe Crawley venind acasă în seara asta. Felul cum avea să se deplaseze prin apartament avea să determine locul unde să aștept eu. Unde s-ar fi oprit prima dată? Să vedem… intră în living și pune corespondența pe măsuța pentru cafea. Afară era rece, așa că purta probabil un pardesiu. Care ar fi fost următoarea escală – dulapul pentru haine?

Lângă living se găsea o debara mare. Am examinat-o. Boxe pentru echipament stereo. Un aspirator. Două gantere pe care se pusese praful. Și o bară groasă din lemn, pe toată lungimea debaralei, pe care atârnau o mână de umerașe din plastic nefolosite. Bara era susținută la mijloc de o consolă fixată în perete. Am apăsat-o și am fost mulțumit de rezistența ei. Perfect!

Totuși nicio haină. Debaraua părea utilizată doar pentru depozitările pe termen lung. M-am dus în dormitor. Pe peretele adiacent băii se afla un dulap înapoia unor uși pliante. Le-am deschis. Da, acesta era dulapul pentru haine. Patru costume, cu un umeraș gol pentru al cincilea. Cinci cămăși și alte cinci umerașe goale. Cu o cămașă era îmbrăcat și, am presupus, celelalte patru erau la spălătorie. O duzină de cravate. Un pardesiu, o jachetă din piele scurtă până la mijloc. Alt umeraș gol.

Vedeam că era un ins ordonat, căruia îi plăcea ca lucrurile să stea la locurile cuvenite. Perfect atunci – lasă corespondența, se duce în dormitor, atârnă pardesiul în dulap. Procedează similar cu costumul, poate că merge și la baie, apoi revine în living, deschide televizorul pe CNN sau C-SPAN, iar după aceea poate că merge în bucătărie ca să mănânce ceva. Perfect.

Am revenit la debara și am scos pistolul cu electroșocuri. Îl testasem deja pe când venisem din D.C. și funcționase așa cum trebuia, expediind un arc de electricitate satisfăcător de albastru între electrozi la apăsarea unui trăgaci lateral discret. Am întins o parte din folia de plastic pe podeaua debaralei, am scos celelalte obiecte din servietă, mi-am dezbrăcat hanoracul, l-am împăturit și l-am pus pe folie, alături de obiecte. Nu doream ca pe hainele mele să ajungă particule de pe mochetă. Galoșii, pe care-i purtam deja peste pantofi, aveau să-mi protejeze picioarele. După aceea m-am așezat pe un scaun din living și am așteptat.

Camera s-a iluminat pentru scurt timp când soarele a apus dincolo de fereastra cea mare, apoi s-a întunecat treptat odată cu sosirea nopții. Am aprins lumina în debara. Niște ochelari pentru vedere pe timp de noapte n-ar fi fost utili pentru operațiunea asta; Crawley avea să aprindă lumina când intra și nu doream să fiu nevoit să-mi adaptez ochii.

La fiecare jumătate de oră, m-am ridicat și m-am mișcat de colo-colo, ca să-mi păstrez flexibilitatea. Cafeaua își făcea simțită prezența și a trebuit să urinez de trei ori. Am folosit în acest scop chiuveta din baie, lăsând robinetul să curgă în acel timp, ca să evit posibilitatea ca rezervorul closetului să funcționeze, umplându-se, când intra Crawley și să-l avertizeze astfel asupra prezenței unui intrus. Din motive similare, ar fi fost inacceptabil să trag apa.

La ora 20, aproape imediat după o excursie scurtă la baie, am auzit sunetul unei chei în broască. M-am ridicat fără zgomot și am intrat în debara. Am lăsat ușa foarte puțin întredeschisă și am stins lumina, ținând pistolul cu electroșocuri pregătit în mâna dreaptă.

După un moment, am auzit deschizându-se ușa apartamentului. Apoi s-a aprins lumina. Pași ușori pe mochetă. Crawley era și trecea pe lângă mine. Am zărit părul cârlionțat și blond ca spicul, ca și trăsăturile subțiri pe care le văzusem în fotografiile făcute de Dox. A intrat în living și a aruncat corespondența pe măsuța pentru cafea. Am zâmbit în barbă. M-aș fi putut lăuda cu puteri paranormale.

Crawley și-a scos trenciul măsliniu, a luat o revistă și a trecut din nou pe lângă mine, spre dormitor. S-a scurs un minut, apoi încă unul. Și încă unul.

Revenirea lui pe lângă mine dura mai mult decât mă așteptasem. Apoi mi-am dat seama: probabil citea revista așezat pe toaletă. Intenționasem să aștept până se întorcea în living, dar ocazia asta era prea bună ca s-o ratez. Am luat restul de folie și banda adezivă și am ieșit din debara.

M-am strecurat în dormitor și m-am oprit imediat lângă ușa deschisă a băii. Am văzut pe pat trenciul, costumul, cămașa și o cravată. Am așezat folia și banda adezivă pe mochetă.

A mai trecut un minut. L-am auzit pe Crawley ridicându-se. A tras apa. Am ținut pistolul cu electroșocuri în mâna dreaptă la nivelul taliei, cu degetul mare pe trăgaci. Respiram pe gură, ușor și neauzit.

Am auzit pași pe gresie, apoi i-am văzut profilul când a ieșit din baie, purtând doar un tricou alb și boxeri de aceeași culoare. Am făcut un pas spre el. A început să întoarcă ochii spre mine, iar corpul i-a tresărit, retrăgându-se, surprins și alarmat. I-am lipit pistolul de trunchi și am apăsat trăgaciul. Dinții i-au pocnit laolaltă și el a zvâcnit spre înapoi, izbindu-se de canatul ușii.

După patru-cinci secunde, timp suficient ca să fiu sigur că sistemul nervos central îi fusese dat peste cap, am ridicat degetul de pe trăgaci și l-am coborât pe podea. Icnea, așa cum fac oamenii loviți foarte puternic în plexul solar, și clipea rapid.

Am întins folia pe podea și l-am tras pe ea. I-am lipit brațele pe lângă corp, apoi l-am înfășurat cu folia, pe care am fixat-o cu bandă adezivă, mai întâi la nivelul încheieturilor mâinilor, apoi la nivelul gleznelor. Începuse să-și revină, așa că i-am mai aplicat un șoc cu pistolul. Până când efectele au început să dispară pentru a doua oară, îl mumificasem destul de bine în plastic și bandă adezivă. Era imobilizat, cu excepția capului și a degetelor de la picioare.

Am luat o pernă de pe pat și i-am așezat-o sub cap, pentru a mă vedea mai bine. De asemenea, pentru a nu se lovi la ceafă, dacă începea să se zbată. Măsurile acelea aveau mai puțin de a face cu grija față de el, cât cu ce putea să apară într-o examinare legistă.

Am stat pe vine lângă el și i-am privit ochii. Mai întâi au clipit și s-au dat peste cap. Apoi au rămas deschiși, recăpătând focalizarea. În cele din urmă s-au holbat de recunoaștere îngrozită. Crawley a

încercat să se miște și când a descoperit că nu poate, a început să hiperventileze.

— Calmează-te, i-am spus cu glas scăzut și liniștitor. N-o să-ți fac niciun rău.

Ceea ce, bănuiam, era cumva adevărul literal.

Hiperventilația a continuat.

— Atunci… de ce m-ai legat? a gâfâit el.

Întrebarea era corectă. Am decis să fiu cinstit, măcar parțial.

— Ai dreptate, i-am spus. Dă-mi voie să reformulez. N-o să-ți fac niciun rău, dacă o să-mi spui ce vreau să știu.

A înghițit un nod mare și a încuviințat din cap. Ochii continuau să-i fie căscați de teroare, totuși puteam vedea că se străduia să se controleze.

— Bine, a rostit. Bine.

Am tăcut ca să-i îngădui câteva clipe pentru a înțelege mai complet noua lui realitate. În mod evident, nu era un individ dur. Sigur că da, făcea parte din CIA, însă din categoria absolvenților de colegiu, nu a paramilitarilor. Ultimele acte de violență la care asistase în mod direct fuseseră probabil pe terenul de sport în școala primară. Pentru ca acum, în mod brusc, să fie legat și neajutorat, cu un asasin cunoscut stând pe vine lângă el și privindu-l ca pe o broscuță ce urmează să fie disecată. Bineînțeles că era îngrozit. Iar asta era bine. Dacă îi gestionam cu pricepere groaza, exista șansa rezonabilă că-mi va spune ce doream să știu.

— Ei bine, domnule Crawley, am rostit, cred că ar trebui să stăm de vorbă despre motivul pentru care un ins așa cumsecade ca tine ar dori să mă omoare.

El și-a umezit buzele și a mai înghițit un nod, cu respirația șuierându-i pe nări. Am văzut că încerca să decidă cum să abordeze situația. Să nege totul? Să învinuiască pe altcineva? Să mărturisească și să implore milă? Ceva intermediar?

Privindu-l cum se străduia disperat să decidă, cântărind avantajele și dezavantajele opțiunilor fragile ce-i stăteau înainte, am simțit că el credea că știam ce gândea, că mai trecusem prin asemenea cazuri și aș fi știut cum să-l tratez indiferent de calea pe care decidea s-o folosească. De aceea probabil că n-ar fi negat totul. Îmi părea destul de experimentat, ba chiar viclean. Probabil că la un anumit nivel, gândea: *Nu nega*, *el n-ar fi aici dacă informațiile lui n-ar fi de calitate. Iar dacă nu negi*, *dacă mărturisești până la un punct*, *el va fi mai înclinat să creadă și următoarele.* Ar fi fost o variațiune pe tema jocului cu galoșii pe care-l jucasem cu bătrâna negresă cu cadrul ortopedic.

Și probabil că s-ar fi descurcat binișor. Mulți dintre tipii care lucrează la guvern sunt destul de abili când e vorba să mintă.

Ia să vedem, am gândit, făcând un pariu mintal cu mine însumi, *probabil că va fi ceva de felul*: „*N-am făcut altceva decât să execut ordinele primite*”.

— Nu eu am decis asta, a rostit Crawley câștigându-mi fără să vrea pariul, ci altcineva.

— Perfect, cine-i acel „altcineva”?

— Este… Doamne, nu-ți pot spune chestiile astea!

— Dar nu ești tu.

Speranța i-a înmugurit în ochi.

— Da, așa-i.

Am suspinat.

— Mai există alt Charles Crawley, care să arate și să miroasă la fel ca tine?

— Poftim?

— Mă gândeam la un geamăn. Ai cumva un geamăn?

— Poftim? Nu, n-am niciun geamăn.

— Așa mă gândisem și eu. Vezi tu însă, este ceva ciudat. Un individ care arată exact ca tine și pe care-l cheamă tot Crawley, deși se prezintă sub numele Johnson, s-a adresat recent unui operator

special și i-a oferit o sută de mii de dolari ca să mă lichideze. A venit personal la el.

Crawley s-a uitat spre dreapta, un semn neurolingvistic al imaginării, nu al reamintirii. Încerca să inventeze ceva, să găsească o cale de ieșire din colțul în care se băgase singur.

— Poate, nu știu, a rostit el. Poate că cineva s-a folosit de numele meu. Poate c-a încercat să mă compromită.

Am suspinat din nou și am spus:

— Operatorul respectiv avea asupra lui un telefon mobil cu cameră digitală încorporată. A făcut vreo șase fotografii cu tine.

Pupilele i s-au dilatat. Și-a umezit buzele cu vârful limbii.

— Mă tem că întâlnirea asta nu se va termina așa cum am sperat amândoi, am continuat eu.

— Bine, iartă-mă, mi-a fost pur și simplu frică. Da, eu am fost acela. Uite însă cum stă treaba, n-am vrut să fac ce am făcut, eu am… n-am avut de ales.

— Te ascult.

A inspirat adânc.

— Recent, ai fost angajat să… să înlături pe cineva. Problema pe care o ai este cu persoana aceea.

Am clătinat din cap, ușor dezgustat. Potrivit experienței mele, birocrații privesc omorurile la fel cum victorienii priveau sexul: pur și simplu, nu sunt în stare să-l numească.

Am așteptat, lăsând presiunea tăcerii să-l apese. Crawley a rămas însă calm, rezistând îndemnului de a vorbi. Perfect – planul B.

Am ridicat pistolul cu electroșocuri și l-am ținut la doi-trei centimetri de ochii lui, apoi am apăsat trăgaciul. Fire precis conturate de curent electric albastru au trosnit între electrozi și izul înțepător de ozon a străbătut aerul. Crawley a încercat să-și îndepărteze capul, dar n-avea posibilitate de mișcare.

Am ridicat degetul de pe trăgaci.

— Domnule Crawley, amintește-ți că asigurarea mea că nu-ți voi face niciun rău avea atașată o condiție. Haide să nu încălcăm condiția aceea, de acord?

Adevărul era că n-aș fi dorit să-l rănesc în vreun fel. Frica este un factor motivator mai bun decât durerea. Frica se referă la anticipare, la imaginație. Durerea este reală și cuantificabilă. Odată ce durerea începe, omul nu se mai teme de ea – durerea este acolo și se petrece cu adevărat. Omul poate gândi: de acord, este rău, dar pot suporta. Și este chiar posibil să aibă dreptate. De aceea, atunci când interoghezi pe cineva, după ce ai început cu adevărat să-i faci rău, ai pierdut deja multe atuuri. Doream să evit asta, dacă puteam.

Am coborât pistolul.

— Este important să nu ne ascundem înapoia eufemismelor, referirilor vagi și pronumelor nedefinite, ai înțeles? am spus ca și cum el ar fi fost un copil, iar eu îi explicam regulile comportamentului în clasă. Este important să-mi spui cu exactitate cine mă caută și de ce. Dacă se dovedește că nu ești decât un jucător minor în toată afacerea asta, vei supraviețui conversației.

Acum îi deschisesem o ușiță de speranță. Tot ce trebuia să facă era să treacă prin ea, chiar dacă asta ar fi însemnat să trădeze câțiva oameni din jurul lui.

Teama de durere, *speranța de eliberare. Optzeci la sută din anchetatorii care au răspuns unui sondaj au recomandat combinația aceasta pentru…*

— Bine, a zis el și a încuviințat din capul sprijinit de pernă, bine. Promiți că-mi dai drumul, dacă-ți voi spune tot ce știu eu despre asta?

Negarea realității. Era cu adevărat penibil. Există însă oameni care au nevoie de așa ceva pentru a trece prin momentele grele. Se părea că Crawley se număra printre ei.

— Da, am încuviințat, dar nu uita că există multe lucruri pe care eu le cunosc deja, altfel n-aș fi aici. De aceea, voi ști dacă omiți ceva.

— Înțeleg, a dat el iarăși din cap văzând că ușița se deschidea mai larg. N-o să omit nimic.

Am rămas tăcut. După o clipă, Crawley a inspirat adânc și a spus:

— Bărbatul pe care ai fost angajat să-l… înlături a aflat despre tine. Așa a început totul.

— Spune-i numele.

— Numele?

— Ce ți-am spus abia adineauri despre referirile vagi? Încerci să-mi vezi limitele răbdării? Spune-i imediat numele!

A urmat o pauză în care Crawley a părut gata să vomite. După aceea a zis:

— Belghazi.

— Bun. Cum „a aflat” Belghazi despre mine?

— Cineva a fost trimis în Macao să-l asasineze. Cel puțin așa crede el. Un francez pe nume Nuchi, un asasin independent cu foarte multe conexiuni în Orientul Mijlociu. Acum mai puțin de o săptămână, Nuchi a fost găsit mort în Macao, cu gâtul rupt, în același timp când bărbatul… când Belghazi se afla acolo. Belghazi a vrut să afle ce se întâmplase. Dacă noi știam cine l-a trimis pe francez, chestii de-astea.

— Ce i-ați spus?

— Că nu știam absolut nimic, ceea ce era perfect adevărat. Atât doar că, atunci când am început să cercetez mai îndeaproape, am aflat că trimiseserăm de fapt pe cineva, însă nu pe Nuchi. Te trimiseserăm pe tine.

— Dar nu voi l-ați trimis pe Nuchi.

— Cine poate băga mâna-n foc? În mod evident, chestiile astea sunt stabilite prin canale exterioare, pentru că altfel tu n-ai fi fost trimis niciodată. Nu pot totuși să cred că idioții care te-au trimis pe tine ar fi fost atât de imbecili încât să angajeze doi

operatori pentru aceeași operațiune fără să-i fi informat în prealabil.

Devenise mai vorbăreț, ceea ce era bine. Doream să-l îndemn să continue, să-și întrețină locvacitatea nou-găsită. S-ar fi obișnuit astfel cu dinamica respectivă și până ajungeam la miezul problemei, actul trădării secretelor n-ar fi părut mult mai grav decât ceea ce spusese și făcuse el deja. Contrar părerii generale, o interogare de calitate aduce mai mult cu o seducție, decât cu o tortură.

— Cine crezi atunci că l-a trimis pe Nuchi? am întrebat.

Crawley a clătinat din cap.

— Nimeni nu știe. Nuchi lucrează pe bază de contract cu diverse guverne și grupări teroriste arabe, așa că explicația cea mai probabilă este că lucra pentru unul dintre clienții lui obișnuiți. Poate că a fost cineva înșelat de Belghazi, sau poate cineva care încerca să controleze surse sau rețele ale lui Belghazi. De fapt, este chiar bine că Nuchi a murit. Dacă ai făcut-o tu, ai merita să capeți o medalie.

— Dar în loc să-mi dai medalia, l-ai avertizat pe Belghazi că veneam după el.

A urmat o pauză în decursul căreia Crawley s-a luptat în tăcere cu revelația că știam și asta. De câte ori este posibil, trebuie să-i lași subiectului impresia că știi deja tot ce-ți va spune. Astfel se va teme să omită ceva și-și va justifica destăinuirea completă: la urma urmelor, el nu divulgă nimic ce nu știai deja.

— Da, a spus Crawley după o secundă. Noi l-am avertizat.

Noi, am gândit. *Insiști pentru asta.*

— Aș vrea să aud mai multe despre motive, am spus.

A închis ochii, părând din nou pe punctul să vomite.

— Există o… relație reciprocă, a zis el după un timp.

Altă referire vagă, am gândit. Am așteptat însă pentru a vedea dacă putea găsi o cale de ieșire din impasul mintal cauzat pe de o parte de dorința de a-și proteja informațiile, iar pe de altă parte de dorința de a mai fi în viață după ce îi părăseam apartamentul.

— El ne dă informații, a continuat Crawley în cele din urmă. Așa că noi… îl protejăm.

— Prin urmare, Belghazi este informator CIA, am spus.

Tonul meu arăta că nu era mare revelație, dar de fapt eram surprins.

El a pălit, auzind c-o rostisem cu glas tare.

— Dintr-un punct de vedere… Nu figurează nicăieri ca informator și nici n-a fost etichetat ca atare. Este o sursă prea delicată și nu ne putem asuma riscul ca relația să fie cunoscută în exteriorul diviziei. Totuși el ne oferă informații.

— Divizia OA? am întrebat, arătându-i din nou că știam multe.

— Doamne, a mormăit el, de unde… da, OA.

— Și informațiile pe care vi le dă se referă la…?

Crawley a suspinat, justificându-se probabil: *Dacă am ajuns până aici*, *ce rău se mai poate face*, *fiindcă el știe oricum aproape tot.*

— Se referă la transporturi de arme, mai ales precursoare ADIM, către grupări ce le-ar putea utiliza împotriva Statelor Unite.

— „Precursoare ADIM”?

— Precursoarele armelor de distrugere în masă. Uraniu îmbogățit. Proiecte de centrifuge nucleare. Culturi de antrax. EMPTA – asta este o substanță chimică utilizată în producția gazului VX. Etcetera.

— Nu înțeleg ceva, am spus eu. Crezusem că Belghazi este băgat adânc în toate astea.

Crawley a clătinat din cap.

— Belghazi se ocupă de chestiile de modă veche. Arme de foc, explozibili de tip C-4 și aruncătoare de grenade. Lucruri cu care suntem obișnuiți și pe care le putem accepta.

— Nu știusem că CIA poate fi atât de tolerantă.

— De unde crezi că obținem informații despre armele de distrugere în masă? De la băieții din corul bisericii? De la laureații Premiului Nobel pentru Pace? Sigur că da, Belghazi este un ticălos, dar este un înger pe lângă unii dintre cei pe care încercăm să-i stopăm.

— Prin urmare, el vă dă informații despre cei cu adevărat ticăloși…

— Iar noi îl protejăm, îl lăsăm să-și vadă de comerțul lui. A tăcut și m-a privit. Uite, cooperez. Mă poți dezlega? Mi-au amorțit complet membrele.

Frumoasă încercare, am gândit. Îl rulasem în folie astfel ca presiunea exercitată de legături să fie egal distribuită și să nu rămână semne. De aceea știam că nu avea niciun fel de probleme de circulație.

— Merge bine, i-am spus. Dacă vei continua așa, o să te dezleg suficient ca să fii în stare să te dezlegi singur complet, iar eu voi pleca.

— Bine, a zis Crawley, liniștit evident de schimbul nostru rațional de replici, de genul acesta de negocieri civilizate.

Era tot negarea realității. Cineva pătrunde prin efracție în casa ta, te doboară, te leagă fedeleș, dar – nicio problemă! – ești dispus să ai încredere în el că-și va respecta cuvântul în final. Cel puțin așa faci dacă vrei cu disperare să crezi că poți avea încredere în el, întrezărind triumful speranței, așa cum se întâmplă de atâtea ori, asupra semnalelor mai slabe ale bunului simț și instinctului primar.

— Așadar Belghazi vă oferă informații, iar voi îi oferiți protecție, am vorbit sperând să mai capăt și alte date prin repetarea celor spuse de Crawley până atunci.

— Da. Nu-i însă ceva neobișnuit. Poliția procedează așa permanent, fiindcă altfel nici n-ar putea lupta împotriva crimei.

— Belghazi este un turnător, am spus eu.

— Exact.

Am observat că Crawley îndepărtase treptat discuția de elementele specifice ale relației CIA cu Belghazi, purtând-o spre generalizarea acestor tipuri de relații în aplicarea legii. Procedase cu abilitate. Din păcate, inutil.

— Ai spus că voi îl „protejați" pe Belghazi, am zis. Spune-mi mai multe în direcția asta.

Pupilele i s-au lărgit și ochii i s-au deplasat iarăși spre dreapta. Nu dorea să-mi spună adevărul și încerca să născocească ceva.

— Domnule Crawley, am rostit, văd că nu vrei să vorbești despre asta și ești pe punctul de a încerca să inventezi. Așa că, înainte de a spune orice, ar trebui să știi că dacă simt că minți, sau măcar că datele pe care le spui sunt incomplete, o să iau perna de sub capul tău și o să ți-o pun pe față. Ia imaginează-ți cum ar fi.

Am zâmbit de parcă tocmai îi urasem o zi plăcută.

A pălit, după care a încuviințat iute din cap.

— Am înțeles. Uneori partajăm informații cu el – de pildă, despre un dealer rival sau despre altă afacere care se pune la cale. Belghazi poate utiliza genul acesta de informații pentru a pune bețe în roate altor afaceri sau pentru a oferi prețuri mai mici. În două rânduri chiar a folosit informația de la noi pentru a elimina un rival, ceea ce în general considerăm ca fiind un rezultat pozitiv. Sau îl avertizăm dacă aflăm că este urmărit de un serviciu de informații rival sau de instituții de aplicare a legii.

Am încuviințat din cap.

— Însă puțin mai devreme ai sperat să nu-mi spui toate astea, i-am zis pe un ton încărcat de

regret, parcă anticipând ceea ce urma să fiu nevoit să fac în continuare.

— Nu, nu, a replicat el repede. De asemenea, uneori, noi trimitem oameni pe teren. Pentru a supraveghea un transfer.

Bun, *acum începe. Momentul adevărului.*

— Spui mereu „noi”, am rostit. Zi-mi cine mai este implicat.

Crawley a închis ochii și a încuviințat din cap, rămânând așa câteva momente, de parcă ar fi încercat să se calmeze. După aceea a zis:

— Există un fost agent din divizia Orientul Apropiat. Este un ANSA, agent neoficial sub acoperire, cu baza în Hong Kong, atașat Centrului Antitero. Se bucură de multă autonomie și de multă autoritate. Ceilalți agenți de acolo îi acordă mult spațiu de manevră și multă discreție.

— De ce?

Crawley a suspinat.

— Cei din CeAn bagă frica-n toți. Personalul divizionar din zonă nu știe de fapt ce fac tipii din CeAn. La naiba, eu nu știu nici măcar în mod general ce fac ei – uite cum CeAn din Langley a decis eliminarea lui Belghazi, fără ca eu să am habar. Atitudinea generală este de felul cei din CeAn sunt băgați în spionaj și n-ar fi bine să pui prea multe întrebări. Ei nu spun ce fac, dar îndeplinesc voia Domnului, nu-ntreba nimic, nu spune nimic – lasă-i în pace, ieși la un păhărel cu obișnuiții suspecți diplomatici, scrie raportul post-activitate și du-te la culcare.

— Iar individul ăsta din Hong Kong…

— El știe despre Belghazi din perioada pe care a petrecut-o în OA.

În sfârșit, legătura pe care o căutasem: de la Belghazi, la domnul ANSA, la Crawley.

Însă Hong Kong… ceva din conexiunea Hong Kong mă neliniștea. Nu știam ce anume.

— Prin intermediul lui ANSA ăsta ai aflat despre mine? am întrebat.

Crawley a aprobat din cap.

— Spune-mi, i-am cerut.

A înghițit un nod.

— Belghazi i-a telefonat lui ANSA ca să se intereseze despre francezul mort. ANSA a întrebat în sediul CeAn și a aflat că Belghazi figura pe o listă de ținte din infrastructura teroristă. Și că noi am trimis pe cineva după el în Macao.

— A aflat despre cine era vorba?

— Doar numele tău. Însă Agenția are un dosar întreg despre tine. După ce ți-am aflat numele, mi-a fost ușor să scot dosarul din Arhivele Centrale.

— Ce conținea dosarul?

— Știi și tu – istoria ta. Biografie, coordonate presupuse și activități.

— Și mai ce?

— Doar o fotografie veche. Atât.

M-am gândit la fotografie și la felul cum Belghazi mă remarcase în Lisboa. Dacă fotografia data din perioada armatei, așa cum presupuneam, ar fi fost veche de treizeci de ani și n-ar fi ținut seama de operațiile estetice cărora mă supusesem între timp. Cu toate acestea, putea fi suficient pentru ca Belghazi să-mi confirme identitatea. Sau puteau s-o fi digitizat și s-o fi actualizat. *Da*, *ăsta-i*! mi-l puteam imagina spunând. *Ticălosul a stat chiar lângă mine în sala VIP-urilor din Lisboa. Exact în noaptea când m-am îmbolnăvit. La dracu'*, *probabil că el m-a otrăvit.*

După aceea ar fi dat cópii ale fotografiei echipei saudite din Hong Kong și Macao. Avusesem dreptate în privința arabului care mă scrutase cu atenție.

— Pe cine ai mai întrebat? am rostit, ascunzându-mi iritarea care creștea din cauza idioților ăștia care, precum niște roboți implacabili, îmi distruseseră puțina tihnă de care m-aș fi putut bucura.

Crawley m-a privit și l-am simțit întrebându-se cât de multe știam de fapt și câte putea încerca să-

mi ascundă.

— Niște oameni din Japonia, a zis. Un agent din Stația Tokio. Pentru că dosarul afirma că acolo locuiai.

— Kanezaki?

Ochii i s-au lărgit.

— Să-mi bag picioarele! a șuierat el.

— Ce ți-a spus Kanezaki?

— Nu mare lucru, a răspuns recăpătându-și în mare măsură cumpătul. Este un găozar.

Aproape că am zâmbit. Din punctul meu de vedere, era cea mai bună referință pe care ar fi putut-o primi Kanezaki vreodată.

— Și mai cine?

— Legătura japoneză – kei-kei-nu-știu-cum.

— *Keisatsucho.*

Instituția lui Tatsu.

— Da. Și ei au un dosar despre tine.

— Ce știi despre o femeie pe nume Delilah? l-am întrebat, încercând să-l dezechilibrez, să văd dacă obțin vreo reacție.

— Delilah?

— Blondă, cosmopolită, probabil israeliană, poate europeană. Îl însoțea pe Belghazi.

Crawley a clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată de ea. Este israeliană și-l însoțește pe Belghazi?

L-am privit, ignorându-i întrebarea. N-am văzut nicio disimulare în ochii lui.

M-am uitat la ceas. Vorbeam de cinci minute.

— Ce face de fapt Belghazi în Macao? l-am întrebat.

— Ce face de fiecare dată. Se întâlnește cu clienți, verifică infrastructura de expediție, supraveghează unele livrări… genul ăsta de activități. Afacerile în Hong Kong, jocurile de noroc în Macao. Îi plac jocurile de noroc.

Am aprobat din cap, gândind. Da, povestea lui Dox, povestea lui Kanezaki, povestea lui Tatsu, toate se confirmau.

Ia stai puțin. Dox… Asta era conexiunea cu Hong Kong, lucrul care mă neliniștise o secundă mai devreme. Dox folosise o fotografie ca să mă găsească acolo. Și se părea că avea unele contacte locale, contacte care fuseseră suficiente pentru a obține cooperarea completă a personalului hotelului în privința unei „probleme asociate poliției”.

— Cine este ANSA? am întrebat.

— Ți-am spus, un fost agent din divizia OA, în prezent atașat la CeAn.

— Numele lui.

Crawley a început să răsufle mai repede și întretăiat.

— Te rog, te rog, nu mă sili să-ți spun asta. Oricum, de ce ar trebui s-o știi? Te rog, nu-ți pot spune așa ceva. În rest ți-am spus totul, n-am omis nimic!

Crezusem că atinsesem deja destul moment de inerție ca să depășim genul acesta de obstacole minore. Se părea că mă înșelasem.

— Crezi că dacă el ar fi în locul tău, ar fi dispus să moară numai ca să nu-ți dezvăluie numele? am întrebat. Fiindcă asta alegi tu acum.

— Nu știu ce ar face el. Eu nu pot… pur și simplu nu pot să-ți spun numele altui agent. Îmi pare rău. Nu pot.

— Două lucruri, am rostit. Mai întâi, sunt optzeci la sută sigur că știu cine-i agentul și nu doresc decât confirmarea.

Era o minciună, bineînțeles, însă voiam ca lui Crawley să-i fie mai ușor să se justifice, dacă avea să urmeze calea justificării.

— În al doilea rând, am urmat, mă interesează persoana lui doar pentru că mă poate apropia de Belghazi. Așa că, dacă nu-mi spui numele lui, alegi să mori pentru a-l proteja pe Belghazi, nu pentru a proteja personalul CIA.

A închis ochii și de sub pleoape au început să i se prelingă lacrimi.

— Îmi pare rău, a clătinat din cap. Îmi pare rău.

Rahat, speranța lui, reală sau falsă, pălea. Odată cu ea avea să pălească și influența mea.

— Operatorul pe care l-ai contactat, am spus eu încercând marea cu degetul, ca să mă… înlături se numește Dox. El este ANSA?

Crawley n-a răspuns. A continuat să scuture din cap și să plângă în tăcere. Reacția lui nu mi-a spus nimic.

— O să-ți mai acord o șansă, am zis. Numele lui ANSA. Tu decizi dacă trăiești sau mori.

N-a răspuns și mi-am dat seama că era posibil să nici nu mă fi auzit la un anumit nivel. Își luase decizia și acceptase deja consecințele. Aș fi putut încerca o modalitate brutală de tortură, însă șovăiam s-o fac. De obicei, beneficiile informațiilor extrase prin tortură sunt minime, însă costurile pentru psihic sunt majore.

Oricum partea următoare nu avea să fie plăcută. Vorbisem cu Crawley, interacționasem cu el, asistasem la lacrimile lui, la teama și la loialitatea lui nechibzuită. Toate astea aveau să-mi străpungă insensibilitatea emoțională formată de-a lungul deceniilor și să-mi readucă aminte că el era altă ființă umană a cărei viață urma s-o iau.

Nu aveam însă de ales. După întâlnirea asta, nu-l mai puteam lăsa în viață. L-ar fi avertizat pe Belghazi, l-ar fi avertizat pe ANSA din Hong Kong. În plus, eu menționasem numele lui Delilah. Dacă îi spunea lui Belghazi de ea, femeia ar fi fost moartă în aceeași seară.

Pentru o clipă m-am întrebat dacă menționasem numele ei pentru a-mi forța propria mână, pentru a clarifica faptul că, prin cruțarea vieții lui, aș fi pus capăt vieții ei?

Mi-am reamintit că el încercase să mă asasineze. Că, dacă ar fi beneficiat de oportunitatea respectivă, ar fi încercat din nou.

Nu gândi. Fă-o și termină.

Am simțit o supapă închizându-se peste empatia mea, precum o ecluză etanșă. Ecluza avea să se deschidă mai târziu, știam asta, pe măsură ce presiunea se acumula îndărătul ei, totuși avea să reziste îndeajuns pentru ca să termin problema curentă.

Am luat pistolul cu electroșocuri și l-am acționat. Crawley a tresărit violent în urma șocului, însă perna i-a protejat capul. După zece secunde am ridicat degetul de pe trăgaci și am lăsat pistolul deoparte.

M-am ridicat după aceea în capul oaselor și am trecut înapoia bărbatului. Mi-am trecut picioarele peste ale lui, mi-am trecut mâinile înapoia cefei lui într-o priză *hadaka-jime* și m-am lăsat pe spate pe podeaua acoperită cu plastic, astfel încât trupul meu a ajuns sub al lui. Am executat strangularea cu grijă, utilizând doar presiunea necesară pentru a opri carotidele, fără să-i afectez traheea sau să-i provoc vânătăi. N-a scos niciun sunet și în câteva secunde și-a pierdut cunoștința. L-am ținut în priza aceea câteva minute, până ce pierderea cunoștinței s-a adâncit în moarte.

M-am ridicat și l-am târât în debara. Folia de plastic a lunecat aproape fără frecare pe mochetă și mi-a ușurat mult sarcina.

L-am așezat sub bara de lemn din debara și am revenit în living. Îmi place să fac curățenie pe măsură ce lucrez – un pas, apoi curățenie. Repetare. În felul ăsta este mai ușor să nu uiți nimic. Am luat banda adezivă, după care am observat o brazdă pe carpetă, acolo unde toate fibrele ei fuseseră împinse în aceeași direcție. Am mers înainte și înapoi pe brazda aceea până am netezit-o.

Am revenit la debara, am lăsat banda adezivă și am tăiat plasticul de pe Crawley. Am observat că boxerii îi erau umezi – urinase când își pierduse cunoștința și murise. Nimic neobișnuit. Norocul

meu că anterior fusese la toaletă, fiindcă altfel aș fi avut de curățat o mizerie mult mai mare.

Am deschis ușile pliante de lângă intrarea în apartament și am acționat mașina de spălat. Am pus detergent, după care am revenit la debara, de unde am luat boxerii și tricoul lui Crawley. I-am pus în mașină. Am luat apoi câteva lavete din baie, pe care le folosisem pentru a-l curăța. Și ele au intrat în mașină, alături de conținutul unui coș din plastic pentru rufe, care se afla pe uscător. Un detaliu mărunt, totuși nu este bine să lași căpețele dezlegate de genul: *De ce mortul și-a spălat numai boxerii*, *tricoul și două lavete*? *De ce n-a pus în mașină și restul rufelor murdare*? După aceea, i-am atârnat trenciul, costumul, cămașa și cravata în dulapul pentru haine.

Mi-am scos mănușile din piele de căprioară pe care le purtasem, m-am dus în debara și mi-am pus mănușile chirurgicale. Am luat vaselina și m-am dus în baie, unde am stors jumătate din conținutul tubului în chiuvetă, pe care am frecat-o bine cu apă fierbinte. Am revenit apoi la debara și am pus degetele lui Crawley pe tub, ca să mă asigur că va fi personalizat cu amprentele lui.

Am lăsat tubul jos și am făcut un laț din sfoara pentru rufe. Am petrecut lațul în jurul gâtului lui Crawley, iar capul lui opus l-am trecut peste bara din lemn pentru umerașe, cât mai aproape de consola de susținere, unde rezistența avea să fie maximă. Apoi am tras de sfoară pentru a-l ridica în genunchi. Era ușor aplecat spre înainte, totuși sfoara îl ținea în loc. Am legat capătul liber de bară, l-am tăiat, reducându-i lungimea la mai puțin de un metru și m-am retras un pas.

Diminuarea alimentării cu oxigen a creierului, numită anoxie cerebrală, poate intensifica senzațiile, astfel încât este, pentru unii, o bună însoțitoare a masturbării. Tehnica este cunoscută ca auto-asfixiere erotică și rămâne de obicei un secret până ce practicantul moare accidental în

decursul ei. Judecând după statistici, sporturile extreme par mai sigure; numai în Statele Unite se înregistrează anual între cinci sute și o mie de decese cauzate de auto-asfixierea erotică.

M-am uitat o clipă la Crawley. *Poți spune chiar o mie și unu.*

I-am uns cu vaselină mâna dreaptă și organele genitale, apoi m-am retras un pas și am privit. Da, arăta bine.

Viața privată a unui funcționar din Departamentul de Stat. Chintesența seriozității birocraților conservatori din Washington în timpul zilei, urmată noaptea de episoade periodice de jocuri de asfixiere auto-erotică. Nu poți ști niciodată ce se întâmplă cu adevărat înapoia ușilor închise. Mai ales înapoia ușilor închise ale unei debarale.

Un gând m-a străbătut brusc: *Oare Crawley era dreptaci*? *Sau stângaci*?

Ar fi trebuit să mă fi gândit la un mod prin care să fi verificat asta mai devreme. Neglijent din partea mea. Dar, ce dracu', nu era mare lucru. Poate că în privat se satisfăcea ambidextru. Cine i-ar fi putut preciza preferințele? Principalul era că CIA n-ar fi vrut ca amănuntele să devină publice, ci ar fi dorit o rezolvare rapidă, discretă și curată. Ar fi anunțat că fusese o embolie sau ceva similar și, dorind să creadă că într-adevăr așa se întâmplase, avea s-o repete până ar fi crezut-o realmente. Chiar dacă ar fi avut suspiciuni, ar fi șovăit să întreprindă orice ar fi putut cauza „scurgeri" spre mass-media. Iar toate astea ar fi însemnat mai puține presiuni pentru mine.

Mi-am scos mănușile chirurgicale, le-am pus în servietă și le-am tras pe cele din piele de căprioară. Am îmbrăcat pardesiul. Am rulat folia de plastic, am strâns restul obiectelor și le-am pus de asemenea în servietă, cu care am revenit în living. Am privit în jur.

Verifică totul, *începând cu prima acțiune*: *baia.* Am verificat totul de două ori, apoi am verificat și a treia oară. Nimic nu era nelalocul său. Niciun fel de urme sau indicii. Mașina de spălat ajunsese la ciclul de stoarcere. În scurt timp, lucrurile lui Crawley aveau să fie curate.

O ultimă verificare a debaralei. Totul era în ordine, inclusiv Crawley. Era aplecat în față, cu funia oprindu-l să cadă, cu încheieturile degetelor rezemate de o parte și cealaltă pe mochetă. *Eh*, am gândit, *există și moduri mai rele în care poți muri.* Iar eu văzusem destule.

Operez de obicei în cadrul unor restricții considerabile de timp și nu am ocazia să verific de trei ori, și în niciun caz de reflexii după terminarea unui job. De data asta însă se părea că dispuneam de timpul respectiv.

Am privit forma lipsită de viață a lui Crawley și m-am gândit la toți morții pe care-i văzusem și la toate morțile pe care le cauzasem, începând cu vietcongul ghinionist de lângă râul Xe Kong, cu atâția ani în urmă. M-am întrebat ce ar fi făcut amărâtul azi, dacă drumurile noastre nu s-ar fi încrucișat niciodată.

Probabil că ar fi fost mort oricum, am gândit. *Un accident*, *o boală sau altcineva l-ar fi ucis.*

Mda, poate. Sau poate că el și supraviețuit și ar fi fost însurat azi, cu o vietnameză drăguță, o luptătoare, așa cum fusese și el, și ar fi avut împreună trei-patru copii, care și-ar fi venerat părinții pentru sacrificiile făcute în timpul războiului. Poate că primul lui nepot s-ar fi născut recent. Poate că el ar fi plâns de bucurie când l-ar fi strâns la pieptul lui slăbănog pe copilul copilului său, gândindu-se cât de ciudată era viața și cât de prețioasă.

Poate…

Am suspinat, privind forma ciudat înclinată a lui Crawley. Părea cumva relaxat, netulburat, așa cum par adesea cadavrele.

În țările dezvoltate majoritatea oamenilor trăiesc fără să vadă niciodată un cadavru; dacă totuși îl văd, este numai într-un sicriu la o înmormântare, unde există un context și zărești doar fațada destinsă și cu obraji trandafirii realizată de trucurile pompelor funebre. Când mor părinții, de ei se ocupă niște străini din azilul de bătrâni aflat în alt oraș. Copiii nu trebuie să-i vadă cum dispar. Nu trebuie să-i vadă nici măcar după aceea. Ei primesc pur și simplu un telefon „ne pare rău să vă informăm" târziu în noapte din partea managementului instituției respective, pentru care asemenea apeluri sunt la fel de rutiniere ca scoaterea gunoiului în fața casei pentru proprietarii caselor din suburbii. Firma de pompe funebre preia cadavrul. Cimitirul îl înmormântează. Exceptând cazul în care lucrezi într-un domeniu asociat deceselor, ai putea trăi toată viața fără să vezi pe nimeni în clipa când o părăsește pe a sa.

Oamenii nu știu. Ei nu au habar cum se destind maxilarele, cum pielea devine brusc galbenă precum ceara, cât de ușor se închid pleoapele când treci palma peste ele. Ei nu cunosc mirosul neplăcut de sânge și fecale și nici că, deși îți poți îndepărta duhoarea de pe piele, nimic n-o va putea îndepărta vreodată din memorie. Ei nu știu o sută de alte lucruri. La fel de bine i-ai putea întreba despre tehnicile de omorâre a animalelor care devin fripturile din farfuriile lor. Și totul este altfel aranjat ca să nu fie nevoiți să știe.

Uneori eu pot uita hiatul pe care-l produce cunoașterea asta, felul cum mă separă de cei care nu sunt împovărați de apăsarea ei. În majoritatea cazurilor, nu-l pot totuși uita. Cred că Midori a simțit-o din capul locului, deși abia mai târziu i-a înțeles pe deplin esența.

Da, uneori îl pot uita, însă niciodată pentru mult timp. În general îi privesc cu dispreț pe cei din jur. Sau cu ranchiună. Sau cu invidie, atunci când sunt onest cu mine însumi. Întotdeauna cu alienare.

Întotdeauna de la o depărtare lipsită de legătură cu geografia.

M-am dus la ușă și am privit prin vizor. Afară nu era nimeni.

Am ieșit și m-am asigurat că ușa s-a încuiat înapoia mea. Am părăsit clădirea prin ușa din față, ca un rezident obișnuit care își începea seara în oraș. La tejgheaua din hol stătea altcineva. Chiar dacă însă ar fi fost fata de la colegiu, ea nu m-ar fi recunoscut. Dispăruse bineînțeles deghizarea pe care o purtasem anterior, însă nu numai atât – eu eram acum o persoană diferită. Anterior fusesem un imigrant timid, cu un hanorac ieftin și prea mare, un vizitator în clădire. Acum pășeam de parcă eram cel puțin proprietarul clădirii, un rezident cu pardesiu elegant, care mergea spre un autoturism străin și, așadar, spre un serviciu important, un post cu multe responsabilități, care, fără îndoială, necesita ocazional să lucrezi și seara.

Am ieșit din clădire și am traversat strada. Mi-am scos galoșii, i-am pus în servietă și am suit în mașină. Am mers câțiva kilometri până la alt mall, unde mi-am schimbat hainele: pantaloni din lână gri și un pulover din lână merinos de culoarea măslinei. Am îmbrăcat din nou pardesiul și am fost încântat de căldura pe care mi-o asigura.

În ora următoare, m-am plimbat cu mașina prin suburbiile Virginiei, oprindu-mă la benzinării, magazine universale și localuri fast-food, lăsând în fiecare un articol sau două de la jobul Crawley, până când am golit servieta, pe care am abandonat-o de asemenea într-o pubelă la un local Roy Rogers. Am împins-o printre alte gunoaie și am privit cum o mică avalanșă de ambalaje fast-food s-a revărsat și a îngropat-o.

Am revenit după aceea la automobil. Copacii desfrunziți din lungul drumului păreau scheletici pe fundalul nopții. M-am oprit și am privit mult timp cerul și ceea ce se putea ascunde înapoia sa.

Te-am ofensat? am gândit. *Dă-i drumul atunci. Haide*, *trimite-ți lovitura cea mai bună. Eu sunt aici.*

Nu s-a-ntâmplat nimic.

A trecut un minut. Am început să tremur de frig.

Brusc m-am simțit epuizat. Și flămând. Trebuia să mănânc ceva și să găsesc un hotel.

Am suit în mașină și am pornit din nou. Mă simțeam singur și foarte departe de casă.

Indiferent unde ar fi putut să fie casa aceea.

Partea a III-a

Ea dăruie doar cât ne e gândul în altă parte-
ndreptat
Și dăruie în întortocheri atât de complicate
Încât daru-l înfometează pe cerșetor.

T.S. ELIOT,
Gerontion

Capitolul 10

Biletul pe care-l cumpărasem ca să ajung de la Osaka la Washington era dus-întors. Biletele numai dus atrag o atenție inutilă, mai ales post-11 Septembrie. Când plecasem nu eram sigur dacă voi folosi și biletul de întors, dar acum aveam un motiv și în dimineața de după discuția purtată cu Crawley am suit într-un avion de pe aeroportul Dulles.

Am dormit bine deasupra Pacificului, până la anunțurile dinaintea aterizării, iar stewardesele mi-au respectat dorința de a nu fi trezit, nici chiar pentru servirea caviarului și șampaniei. Ah, clasa întâi!

Am luat *rapito*, trenul de transport rapid de la aeroportul internațional Kansai, până la gara Namba a lui Nankai, în sudul lui Osaka. Am cerut un loc la geam și pe durata călătoriei de treizeci de minute de la aeroport la gară am privit prin reflecția mea din fereastră. O așchie de soare străpunsese norii la marginea orizontului și lucea ca un spot sepia pe un firmament altfel cenușiu și nediferențiat, iar eu am privit scenele de afară care-mi defilau prin față, deconectate și silențioase ca imaginile dintr-un film mut. O orezărie în depărtare, îngrijită de o femeie singură, care părea

pierdută pe întinderea plină de apă. Un bărbat care pedala obosit pe o bicicletă, al cărui costum întunecat părea aproape că-i lunecă de pe corp, ca și cum n-ar fi vrut decât să înceteze înaintarea fără scop și să se lase pradă îmbrățișării gravitației. Un copil cu un rucsac galben, oprit în fața barierei de pe șoseaua care traversa calea ferată, aflat poate în drum spre o *juku*, școala specială pentru meditații, care avea să-i umple mintea cu informații pentru următoarea duzină de ani, până când ar fi sosit momentul să le recite la examenele de intrare la colegiu, privind trecerea trenului cu un stoicism ciudat, conștient parcă de ceea ce-i oferea viitorul și resemnat deja înaintea greutății sale.

L-am sunat pe Kanezaki de la un telefon public din Namba. I-am spus să ne întâlnim în cursul serii; detaliile întâlnirii avea să le găsească pe avizierul electronic. Am încărcat informațiile respective dintr-o internet café. Kanezaki trebuia să călătorească două ore și jumătate cu trenul expres Nozomi și mă așteptam să plece la scurt timp după ce-mi citea mesajul.

Am verificat avizierul electronic pe care-l pregătisem pentru Delilah și am fost ușor surprins să găsesc un mesaj de la ea. *Sună-mă.* Era urmat de un număr de telefon.

Am sunat-o. Apelul telefonic putea fi urmărit până în Osaka, dar eu nu aveam să staționez atât de mult în oraș pentru ca asta să conteze.

— Alo, am auzit-o rostind.

— Hei, am răspuns.

— Hei. Mulțumesc că m-ai sunat.

— Sigur că da.

— Voiam să te anunț că-i aproape gata. Să te rog să mai fi răbdător încă puțin.

Era inteligent din partea ei. Probabil că se îngrijorase că m-aș fi putut simți frustrat dacă nu-mi mai dădea nicio veste. Că aș fi putut decide că mă trăgea pe sfoară și atunci aveam să încerc iarăși să-l lichidez pe Belghazi. Și era mai bine să-mi

audă glasul și eu să-l aud pe al ei, decât să existe doar un mesaj text sec, lăsat să plutească în cyberspațiu.

— Cât de mult trebuie să mai aștept?

— O zi. Poate două. O să vezi că așteptarea va merita.

M-am întrebat din nou, pentru o clipă, despre ascensorul din Mandarin Oriental. După cele petrecute după aceea, și după cele aflate de mine, instinctul îmi spunea că Delilah nu făcuse parte din tentativa de asasinare îndreptată împotriva mea, că de fapt încercase chiar să mă prevină, așa cum susținuse. Nu puteam înțelege însă motivul. Din punctul ei de vedere, operațional vorbind, un avertisment ar fi fost contraproductiv.

Detestam căpețelele rămase dezlegate, așa cum era acela, dar nici nu puteam înțelege. Aveam să reflectez la el altă dată.

— Bine, am spus.

— Mulțumesc.

— Te pot căuta la numărul ăsta?

— Nu. Nu după convorbirea asta.

Am tăcut câteva secunde, apoi am rostit:

— Baftă atunci!

— Și ție.

Delilah a închis.

•••

După aproape patru ore, Kanezaki și cu mine stăteam în Ashoka, un local dintr-un lanț indian de restaurante din mallul subteran Umeda, pe care ajunsesem să-l îndrăgesc în timpul cât locuisem în Osaka. Anterior executasem procedurile de securitate obișnuite și nu descoperisem nicio problemă.

— Ai avut dreptate, i-am spus în timp ce mâncam Tandoor Murgh, Keema Naan și Panjabi Lassis. A existat o scurgere din partea voastră. Crawley.

— De unde știi?

Întrebarea era directă și n-am detectat niciun semn de suspiciune înapoia ei. Se părea că Kanezaki încă nu știa de recentul deces al lui Crawley. Atunci când avea să afle, avea să tragă singur concluziile. Nu întrezăream niciun avantaj ca să le audă de la mine.

— Divizia voastră OA are o relație cu Belghazi, i-am spus. Belghazi oferă informații despre afacerile altora, mai ales în domeniul armelor de distrugere în masă, iar drept răsplată este protejat în diverse moduri, inclusiv în supravegherea transbordărilor prin Hong Kong.

— Dumnezeule, cum naiba ai aflat asta?

Am strâns din umeri.

— Vrei să-mi zici că tu nu știai?

— De la ultima noastră discuție, a rostit el privindu-mă, am mai descoperit unele lucruri. Însă eu am acces la surse interne, pe când tu n-ai așa ceva. De aceea te-am întrebat.

Am zâmbit.

— Nu contează „cum”. Zi-le „surse și metode”. Important este „ce”… și „cine”.

— Cine…

— Există un ANSA CIA, cu baza în Hong Kong, care este atașat la CeAn și care anterior a făcut parte din divizia OA. El este conexiunea dintre Belghazi și Crawley.

L-am privit cu atenție, așteptând o reacție. N-am zărit nimic.

— Știi despre ANSA? l-am întrebat.

Kanezaki a încuviințat din cap.

— Bineînțeles.

— Bun. Eu bănuiesc că acest ANSA este unul dintre motivele pentru care lui Belghazi pare să-i placă atât de mult în Macao. Preferă să programeze transferurile în Hong Kong, unde CIA poate da o mână de ajutor la transporturile masive. Macao este practic la doi pași.

— Vrei să zici că nu merge acolo din cauza jocurilor de noroc?

Am strâns din umeri.

— Sunt convins că-i plac jocurile de noroc, dar el știe foarte bine că analiștii se focusează pe genul acesta de detalii când creează profiluri. Belghazi știe că dacă este văzut că se duce în Macao, analiștii vor spune: „Aha, sunt jocurile de noroc”, fără să investigheze mai adânc. El folosește așteptările voastre despre viciile lui cunoscute pentru a-și camufla scopul real. Vă alimentează exact cu ce vrea el să mâncați, știind că ați deprins deja gustul respectiv.

Am rămas amândoi tăcuți, timp în care Kanezaki și-a răpăit degetele pe masă și și-a ignorat mâncarea. Apoi a spus:

— Ai dreptate.

— Știu.

A clătinat din cap.

— Vreau să spun că m-a pus pe gânduri ultima noastră întâlnire, când ai sugerat că este posibil ca Macao să nu fie o simplă excursie secundară pentru Belghazi, ci poate chiar obiectivul principal. Am făcut niște verificări. Ți-am spus deja că putem localiza telefonul prin satelit al lui Belghazi. Aparatele utilizate de el fac parte dintr-o rețea de orbită terestră joasă. Rețelele de pe orbitele acestea sunt preferate, fiindcă recepția este clară și pentru că apropierea sateliților de Pământ reduce problemele legate de semnal, însă ele sunt mai puțin sigure.

— Pentru că mai mulți sateliți receptează semnalul?

— Exact. De aceea poți să triangulezi oricând. Așa ceva n-ar trebui să fie posibil, pentru că semnalele sunt digitizate și încriptate – știi că există un ac în carul cu fân, dar de aici și până la a găsi acul este o cale lungă. Crede-mă însă, dacă utilizezi unul dintre telefoanele acelea, te putem găsi.

Am căzut pe gânduri.

— Ai spus „aparate”. Belghazi și-a schimbat recent telefonul?

— Da.

— Așa mă gândisem și eu. Probabil că a decis că i-ați luat urma în Macao prin intermediul telefonului prin satelit. Ce i-ar fi putut spune ANSA?

— Probabil să-și ia un telefon nou.

— Însă voi îl puteți urmări oricum?

Kanezaki a zâmbit.

— Da.

— Cum?

A clătinat din cap.

— Mă tem că asta se clasifică sub eticheta „surse și metode”.

— Ce ați făcut – ați cerut autorității naționale de securitate să asculte amprenta digitală a vocii?

El a clătinat iarăși din cap. Bun, deci n-aveam să capăt detaliile specifice.

— Mai continui să mă crezi paranoic fiindcă nu folosesc telefonul mobil? l-am întrebat.

— Poate că nu, a zâmbit Kanezaki. Oricum eu am marcat pe hartă coordonatele tuturor locurilor din Asia unde a fost descoperit telefonul lui Belghazi în ultimii doi ani. Am căpătat o serie de puncte aproape aleatorii, cu o excepție.

— Așa?

— În ultimul an, Belghazi a fost de trei ori în Kwai Chung din Hong Kong.

— Portul pentru containere?

— Exact. Întotdeauna în Terminalul Nouă de pe insula Tsing Li. El telefonează dinăuntru, întotdeauna între orele două și patru noaptea.

— Cum intră acolo? m-am încruntat. Trebuie să fie o unitate aflată sub securitate specială.

— Și eu mi-am pus aceeași întrebare. M-am gândit că poate are un complice – un vameș mituit, un agent de pază din schimbul de noapte, așa ceva. De aceea este mereu același terminal. Am mai

făcut niște cercetări și am descoperit ceva interesant.

— Ce?

— Există o sursă a Agenției. Un chinez din Hong Kong, care locuiește în Teritoriile Noi și lucrează la Kwai Chung. A fost transferat la Terminalul Nouă, când a fost inaugurat în iulie 2003. Prima vizită a lui Belghazi acolo a fost în luna august a aceluiași an.

— Cine a fost agentul de recrutare?

Kanezaki m-a privit drept în ochi.

— ANSA.

Am căzut câteva clipe pe gânduri. Nu-l vedeam pe Dox în rolul acela. El era un lunetist, nu un agent recrutor. Totuși nu puteam fi sigur.

— Prin urmare, ANSA are relația cu omul din port, am zis, și i-a spus lui Belghazi: „Poți să expediezi prin Hong Kong, fiindcă am conexiunile locale necesare pentru ca totul să decurgă ca pe roate”. Un mic serviciu din partea prietenosului agent CIA, în schimbul informațiilor despre precursoarele ADIM sau altceva.

El a aprobat din cap.

— Pare corect.

— Ce crezi tu că face individul din port?

— Nu sunt sigur. M-am documentat totuși în privința expedierii de containere și bănuiesc că el asigură accesul fizic, le arată lui Belghazi și cumpărătorului sau vânzătorului marfa din containere, după care se ocupă de informațiile SDE necesare, pentru a ascunde originile și natura reală a containerelor în chestiune.

— „SDE”?

— Schimb de date electronice. Kwai Chung este terminalul de expediție de containere cel mai computerizat din lume. Dacă individul din port are acces la sistemul SDE și la containerele fizice, există posibilitatea ca el să poată schimba codurile de identificare necesare, codurile de țară/dimensiuni/tip etc. Și să se asigure că marfa

din container este trimisă acolo unde vrea Belghazi să ajungă.

M-am gândit câteva clipe.

— Unde-i Belghazi acum?

— Tot în Macao. M-a privit. Ai aflat ceva nou despre femeie? Despre blondă?

Delilah. Da, fusese mesajul acela, care mă anunța că așteptarea era pe sfârșite, însă nu merita să i-l menționez lui Kanezaki.

— Nu, am rostit. Dar tu?

A clătinat din cap.

— Și Belghazi? am întrebat. Ceva apeluri din Terminalul Nouă?

— Nu încă.

— Atunci s-ar putea să mai avem o șansă de acces la el. Fără să mă opresc, procedând astfel încât cererea să sune cât mai firesc și evident cu putință, am zis: Am nevoie de numele și datele personale ale ANSA și sursei CIA.

— Nici vorbă, a scuturat Kanezaki din cap.

Nu avusesem succes. L-am privit.

— Te-ai răzgândit în privința operațiunii?

A clătinat iarăși din cap.

— Pentru că acum știi că în organizația ta există persoane care-l consideră util pe Belghazi și care nu vor ca el să pățească ceva.

A ridicat din umeri.

— Nu știu ce joc joacă ei, iar mandatul meu este de a-l îndepărta pe Belghazi. Și fiindcă știu cine-i el, mandatul respectiv mi se pare logic. Dacă cineva dorește să mă corijeze, trebuie să fie al naibii de explicit în privința asta.

— Bun. Pentru o secundă m-am temut că oscilezi.

— Nu-i vorba despre oscilare. Este doar…

— Uite ce-i, de acum eu nu mai pot ajunge direct la Belghazi, da? El mi-a văzut chipul, știe că este vânat și o să-și ia precauții suplimentare. Unica mea șansă realistă de a mă apropia este prin

intermediul unui terț. De pildă, unul dintre cei pe care tocmai i-ai menționat.

— Înțeleg ce zici, dar nu-ți pot spune numele unui om al Agenției – mai ales un ANSA – sau numele unei surse. Am încălcat multe restricții pentru tine, dar nu și pe aceasta.

Judecând după glasul și expresia feței lui – ca și din recenta mea experiență cu Crawley, care refuzase să vorbească deși confruntat cu o alegere vitală –, era clar că n-avea să-mi spună ce doream să aflu. Ar fi fost inutil să întreb despre Dox. Chiar dacă aș fi întrebat, n-aș fi putut avea încredere în răspunsul lui.

Am căzut pe gânduri și mi-am dat seama că s-ar fi putut totuși să mai existe o cale de acces la Belghazi, chiar și fără informațiile pe care Kanezaki era decis să le țină secrete. Asta ar fi putut implica anularea așteptării pe care se baza Delilah, însă afacerile sunt afaceri.

— Bun, am spus, să revenim la începuturi. Care este de fapt scopul condiției „cauze naturale” cu privire la Belghazi?

Kanezaki a ridicat din umeri.

— Inițial mi s-a spus că trebuia să pară natural, deoarece Belghazi are protectori în alte servicii de informații. Acum însă…

— Acum se pare că obiectivul cel mai important a fost de a evita nemulțumirea protectorilor din serviciul *tău* de informații.

— Da, știu. Viața în Agenție prezintă genul ăsta de ciudățenii.

— Ți-am spus că mâna dreaptă și cea stângă nu conlucrează în perfectă armonie la voi.

— Nu te-am contrazis.

— Iar acum, se pare, mâna dreaptă a aflat că mâna stângă a decis asasinarea lui Belghazi.

Kanezaki a aprobat din cap.

— Așa se pare.

— Totuși ei nu vi s-au plâns. N-au apelat la canale. Tu ai sugerat că se tem să procedeze așa.

— Ce vrei să spui?

Am strâns din umeri.

— Poate că ai fost exagerat de strict în interpretarea pe care ai acordat-o „naturaleței" morții lui Belghazi. Pentru că, dacă dintr-un motiv sau altul ai tăi nu se pot plânge de decizia asasinării lui Belghazi, poate că nu se pot plânge nici de îndeplinirea jobului respectiv.

El și-a ferit privirea și a încuviințat în tăcere, frecându-și bărbia.

— Vreau să spun, am urmat eu, că scopul cerinței „natural" este de a evita învinuirea, corect? Posibilitatea plauzibilă de negare, chestii de felul ăsta.

— Ceea ce am convenit noi doi implica mai mult decât simpla posibilitate a negării plauzibile, a clătinat el din cap. Mai probabil, moartea lui Belghazi trebuia să se petreacă astfel încât să nu fie puse niciodată întrebări incomode. În felul acela n-ar fi existat nimic care să necesite negarea.

— Sigur că da. Totuși noi am mai aflat câte ceva de când am purtat conversația respectivă, nu? De exemplu, am aflat că Belghazi pare să fie în Hong Kong pentru a supraveghea un transfer de armament. Sunt implicate multe părți – cumpărător, vânzător, intermediar, oficialul mituit din port, supervizorul CIA – și mulți bani care trec dintr-o mână în alta.

Kanezaki s-a uitat la mine și colțurile gurii au început să i se înalțe într-un zâmbet.

— Da, este adevărat. Sunt mulți jucători și mulți bani.

— Așadar un potențial însemnat pentru… complicații.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Și pentru lăcomia oamenilor.

— Exact, am încuviințat. Cât câștigă un bodyguard pe lună? Îți spun eu – nu prea mult. Iar el își petrece tot timpul cu Belghazi, inspectându-i apartamentele din hoteluri, după care revine în

propria lui odăiță. E ca și cum ai urmări *Viețile celor bogați și faimoși* dintr-o mahala jegoasă. Bodyguardul începe să devină ranchiunos și gelos. Devine…

— Devine lacom. Și între timp află planurile lui Belghazi – cine cu cine se întâlnește, unde și când.

— Poate chiar și… „cât”? am ridicat ușor din sprâncene.

El a încuviințat din cap.

— Da, s-ar putea să afle și asta.

— El este bodyguardul și-l însoțește pe Belghazi peste tot, inclusiv la Terminalul Nouă din Kwai Chung. Iar când banii trec dintr-o mână în alta…

— Îl împușcă pe Belghazi, poate și pe alții, ia banii și o șterge.

— Vezi? În ziua de azi nu te mai poți încrede în nimeni, nici chiar în propriii tăi bodyguarzi. Iar când privești tabloul, vezi că au dispărut atât bodyguardul, cât și banii. Este evident ce s-a-ntâmplat și cine a făcut-o. Niciun fel de întrebări neplăcute pentru altcineva.

— Ce se-ntâmplă cu bodyguardul?

Am strâns din umeri.

— Mă îndoiesc că va mai fi găsit după aceea. M-aș aștepta ca pur și simplu să… dispară.

— Și banii?

Am rânjit.

— Mă îndoiesc că și ei vor mai fi găsiți vreodată.

Kanezaki a scuturat din cap.

— Ești un nemernic afurisit.

— Mulțumesc.

— Nu cred că l-am gândit ca pe un compliment.

— Așadar, ce părere ai? Dacă Belghazi este eliminat în felul pe care tocmai l-am descris, nu-i suficient de „natural” pentru scopurile noastre?

După o tăcere scurtă, Kanezaki a rostit:

— Nu este ceea ce am stabilit noi doi.

Am închis ochii pentru o clipă, constatând că mă simțeam ușor obosit de automatismele lui de felul „aceasta este o concesie dificilă”.

— Noi doi n-am stabilit nici ca eu să fiu deconspirat de propriii tăi oameni, am spus simțindu-mă ca un negustător oriental de covoare. Ținând seama de circumstanțe, ar trebui să-ți cer prețul dublu față de cel original. De fapt, cred că așa se va și întâmpla.

— Bine, am înțeles logica ta.

— E-n regulă atunci? Propunerea mea ți se pare suficient de „naturală”?

A făcut o pauză, după care a încuviințat.

— Da, este suficient de naturală.

•••

Continuam să am îndoieli față de Dox și față de rolul lui în toată povestea asta. Despre identitatea lui ANSA. În același timp însă știam că nu-l mai puteam rezolva pe Belghazi de unul singur. Delilah avusese dreptate. Pentru a reuși, îmi trebuiau ajutoare și nu aveam la cine să apelez. Și nici nu puteam abandona, pur și simplu. Belghazi era prea stimulat să-mi dea de urmă, până se asigura că dispăream definitiv.

Iar menținerea lui Dox în apropiere mi-ar fi oferit ocazia de a-l testa, poate chiar de a răspunde indirect la întrebările mele. Dacă observam ceva ce nu-mi plăcea, puteam oricând să renunț, să reevaluez, să vin cu un plan nou.

L-am sunat pe telefonul lui mobil.

— Alo, a rostit Dox și m-am simțit neașteptat de încântat să-i aud glasul bubuitor.

Este un tip în regulă, mi-am spus și poate că așa și era.

— Mai ești pe-aici? l-am întrebat.

A urmat o pauză în decursul căreia mi l-am imaginat rânjind. L-am auzit spunând:

— Depinde ce-nțelegi prin „aici”. Sunt din nou în zonă, dacă la asta te-ai referit.

— Cât de repede poți să ajungi în același loc unde ne-am întâlnit ultima dată?

Altă pauză.

— Pot să fiu acolo mâine, dacă ai nevoie de mine.

— Da, am nevoie de tine. La aceeași oră ca data trecută?

— Ne vedem atunci.

Am închis și, din reflex, am șters telefonul. După aceea m-am dus la o internet café pentru o mică documentare despre expedierile de containere din Hong Kong.

•••

În dimineața următoare am suit într-un avion spre Hong Kong. M-am instalat într-o cafenea de unde aveam vedere spre restaurantul unde fusesem cu Dox data trecută. El a apărut după o oră, singur. Am așteptat zece minute, după care m-am alăturat lui.

— Nu m-așteptasem să te revăd așa curând, mi-a spus după ce m-am așezat.

— Mi-era dor de tine.

Dox a hohotit.

— Te-ai ocupat de amicul nostru domnul Crawley?

L-am fixat cu privirea.

— Nu știu despre ce vorbești.

A râs din nou.

— Bine, bine, n-am făcut altceva decât să pun o întrebare. Odihnească-se-n pace!

A apărut o chelneriță.

— Știi ce vrei să comanzi? l-am întrebat.

— Aș mai vrea niște supă din aia de ciuperci-vierme.

— Mă bucur că ți-a plăcut.

— Gustul e-n regulă, să știi, dar de fapt îi admir efectele. Ultima dată când am mâncat aici, în aceeași noapte le-am arătat la două doamne thailandeze ce-nseamnă dragostea cu Dox. Până la răsăritul soarelui, mi-au cerșit practic mila.

— Sunt convins.

Am comandat mâncarea, apoi l-am privit.

— Cum stai cu abilitățile de lunetist? l-am întrebat.

A pufnit de parcă l-aș fi ofensat.

— Haide, partenere, acum chiar că-mi jignești sentimentele, întrebându-mă așa ceva. Știi bine că lunetiștii pușcașilor marini sunt cei mai buni din lume.

— De fapt, doream să te-ntreb dacă ți-ai păstrat forma.

A zâmbit.

— Îți dai seama că amicii noștri de la Creștini În Acțiune nu m-au angajat exclusiv pentru șarmul meu care este, desigur, considerabil.

— Ai acces la o pușcă?

— „Acces?" La ultimul meu job am vrut să-ncerc noua carabină M-40A3. A doua zi, am primit una dotată cu lunetă ANVPS-10 cu vedere pe timp de noapte, fără să fiu nevoit să dau nicio explicație.

— Cum ți-a plăcut arma?

— Foarte mult. Este mai grea decât M-40A1, dar îmi place elementul reglabil pentru sprijinul obrazului și capitonajul anti-recul de pe pat.

— Ai folosit-o în condiții de teren?

A rânjit larg.

— Cu un glonț M118LR, în cartuș de 7,62 mm. L-am trimis drept în ochiul unui personaj malefic în toiul nopții, de la trei sute șaizeci de metri distanță. Îți zic eu, nimic nu-l face pe un lunetist să se simtă mai viu decât vederea cetii sângerii. Deși în dispozitivul pentru vedere pe timp de noapte a fost mai degrabă verzui, decât sângeriu.

Am încuviințat din cap, satisfăcut. Văzusem unele dintre isprăvile lui Dox în Afganistan. Știam că putea exagera faptele lui de bărbăție cu femeile, dar în privința talentului de lunetist era pe atât de bun, pe cât afirma.

— Am un job a cărui dificultate a crescut pe măsură ce a progresat, i-am zis. Ca să-l termin, am nevoie de ajutor. Dacă te interesează, o să împart onorariul cu tine – două sute de mii de dolari americani, câte o sută de mii pentru fiecare.

— Două sute de mii? Așa mult te plătesc pe tine? Să fiu al naibii, păi atunci eu lucrez pe mărunțiș! Trebuie neapărat să stau de vorbă cu blestematul ăla de Kanezaki!

— S-ar putea de asemenea să mai apară niște cash suplimentar, deși nu cred că vom ști cât anume până în momentul respectiv.

— Da, sunt interesat. Spune-mi mai multe.

I-am spus ce trebuia să știe despre Belghazi, ANSA și conexiunea cu portul pentru containere din Hong Kong. N-a reacționat în niciun fel care să fi indicat o cunoaștere sau implicare prealabilă, însă nu poți dovedi un negativ, cum se spune.

— În primul rând trebuie să văd terenul, mi-a spus. Ai zis că terminalul n-are decât o singură intrare și că acolo îi vom lovi, ceea ce-i bine. Eu însă pot intra și ieși de pe poziție fără să fiu văzut? Voi beneficia de acoperire? Pot să trag nedetectat? Voi avea linie de vizare neobstrucționată până la țintă?

Am aprobat din cap și am scos din jachetă un vraf de hârtii.

— Astea sunt printuri de la compania care gestionează Terminalul Nouă. Pe baza lor ar trebui să-ți formezi o părere inițială destul de bună.

I le-am întins și a început să le răsfoiască.

— Să fiu al naibii, a comentat oprindu-se la una dintre pagini, asta-i o hartă a terminalului?

Am zâmbit.

— Uluitor ce poți găsi pe internet, nu-i așa?

Dox a încuviințat din cap.

— Sigur că da, este un preambul excelent, dar tot trebuie să trec pe acolo.

— Am închiriat deja o dubă. O să plecăm într-acolo imediat după ce te fortifici cu ciupercile-

vierme.

— Poate c-ar fi mai discret dacă aș face recunoașterea de unul singur.

— Da, ai dreptate, prin Kwai Chung sunt o mulțime de albi voinici și bărboși, care trag cu ochiul la toate. Sunt sigur că printre ei nu vei atrage atenția.

El a rânjit.

— Partenere, aici ai fost foarte convingător.

•••

Kwai Chung și uriașul său port de containere se află în Teritoriile Noi, o denumire acordată de britanici când „închiriaseră" zona în 1898 și care nu se modificase nici după ce ea revenise Chinei după aproape un secol. Deși colinele unduitoare sunt acum eclipsate de pădurile din fier-beton ale zgârie-norilor rezidențiali, locul are o anume imutabilitate, un ritm mai lent decât poate fi găsit pe insula Hong Kong care se află cu câțiva kilometri spre sud, de parcă zona iese treptat dintr-un lung somn agricol și este încă scăldată în visele sale.

Am mers pe Autostrada 3 spre nord, spre portul de containere. Deoarece nu ne puteam permite mai multe treceri pentru ca nu cumva să fim observați de cineva care ar fi devenit bănuitor, ne-am oprit pe drum și am cumpărat o videocameră.

Eu am șofat, iar Dox a filmat. Când am pornit pe drumul Cheung Fi spre poarta Terminalului Nouă, Dox s-a uitat la zona de vizavi și a spus:

— Pare într-adevăr ca un teren bun pentru lunetiști. Ba chiar foarte bun.

M-am uitat la ceea ce-i stârnise reacția respectivă și am văzut mai multe coline terasate care se ridicau la aproximativ o sută cincizeci de metri deasupra drumului și de pe care exista panoramă spre intrarea terminalului. Unele coline erau împădurite, altele ierboase, iar altele fuseseră defrișate și găzduiau șantiere pentru blocuri cu apartamente parțial construite. Dox ar fi avut de

unde-și alege rute de sosire și plecare, acoperiri, camuflări și câmp de foc neobstrucționat. Avea dreptate. Era perfect.

Am mers la o ceainărie din Tsim Sha Tsui, ca să discutăm. Dox era mulțumit de teren, însă eu mă simțeam neliniștit.

— Problema, i-am spus, este că informațiile noastre sunt limitate. Kanezaki a spus că pe baza telefonului prin satelit al lui Belghazi va ști când acesta este în drum spre Hong Kong, așa că vom beneficia de un răgaz prealabil. De asemenea, fereastra de timp pare gestionabilă – Belghazi obișnuiește să-și desfășoare activitățile din Kwai Chung între orele două și patru noaptea. Nu știm însă mașina cu care va sosi. Nu știm dacă va coborî în exteriorul porții, sau va intra cu mașina în terminal.

— Tu ce crezi că așteaptă el? Din câte ai spus, se află în Macao de o săptămână.

Am strâns din umeri.

— Probabil că o parte importantă din șederea în Macao o reprezintă jocurile de noroc. De asemenea, imaginea pe care vrea să și-o cultive Belghazi pentru cei care încearcă să înțeleagă ce intenționează el aici – „Ah, păi a venit doar ca să joace la cazinou”. Și poate că o ultimă parte are legătură cu transportul din Kwai Chung. Este posibil să fi apărut vreo problemă logistică, să fi întârziat vaporul… Există multe lucruri care l-ar fi putut reține aici mai mult decât plănuise inițial.

Dox a tăcut o vreme, după care a zis:

— Ar mai fi ceva, să știi. Ai spus că este prudent și că știe că te afli pe urmele lui, așa că va fi super-prudent. Dacă va închiria o mașină blindată pentru venirea la terminal? Într-un loc ca Hong Kong, cu atâția magnați imobiliari și nu numai, ar exista destule automobile Mercedes și BMW blindate.

Era o observație pertinentă. Am căzut pe gânduri.

— Nu există și gloanțe perforatoare de blindaje?

— Ba da, iar un glonț antiblindaj de 7,62 mm va străpunge cincisprezece milimetri de blindaj de la depărtarea de trei sute de metri și va trece și prin o sută douăzeci de milimetri de plexiglas. Dar dacă voi începe să trag cu asemenea muniție, nu va mai semăna deloc cu un bodyguard care a decis să-și folosească arma de corp. Iar tu ai spus că dacă nu va semăna cu o acțiune comisă de cineva din interior, s-ar putea să nu fim plătiți.

— Dispunem de o oarecare flexibilitate privind gradul în care va trebui sau nu să pară o acțiune comisă de cineva din interior. Principalul este că ar trebui să pară mai puțin un asasinat, cât mai degrabă o tranzacție de armament care a luat-o razna. Va trebui să jucăm după ureche unele detalii.

— În regulă. Am gândit pur și simplu cu voce tare.

— Ai făcut foarte bine și ai dreptate în privința blindajului. M-am mai gândit câteva minute, după care am zis: Ce părere ai de două încărcătoare – unul cu gloanțe perforatoare de blindaje și celălalt cu gloanțe standard? Ți-ar trebui numai câteva secunde ca să-l încarci pe cel dorit, nu?

— Cam așa, da. Da, am putea face asta.

Am încuviințat din cap.

— Perfect, atunci să trecem la treabă. Știm că în curând, în timpul unei nopți, Belghazi va vizita Terminalul Nouă. Acolo nu se poate ajunge nici cu trenul, nici pe jos în mod realist, iar intrarea dinspre larg este supravegheată, așa că nu va fi utilizată o ambarcațiune. Prin urmare, putem presupune că va sosi cu o mașină. Unica apropiere este dinspre sud pe șoseaua Cheung Fi. Folosind informația asta, ce trebuie să facem pentru a ne asigura că va fi ultimul drum al lui Belghazi?

— În primul rând, trebuie să oprim mașina. Dacă intră în terminal sau iese de pe Cheung Fi, vom pierde orice acces la el.

— Așa-i. Putem fi siguri că se va opri la poartă?

Dox a dat încetișor din cap pentru o clipă, căzând pe gânduri.

— Nu-mi pot imagina ca poarta să fie deja deschisă, în niciun caz în toiul nopții. Automobilul ar trebui să se oprească în exteriorul ei, măcar pentru a o deschide.

— Probabil, totuși nu cert. Este posibil ca Belghazi să telefoneze de pe drum. Contactul lui l-ar putea aștepta cu poarta deschisă, caz în care ar intra fără să mai oprească. În plus, după ce mașina virează spre poartă, îi vezi doar spatele. Dacă începi să tragi însă nu lovești șoferul, el o să accelereze, o să treacă prin poartă, rupând-o, și-o să-i pierdem.

— Da, i-adevărat. Bun, mai există însă apropierea pe Cheung Fi în sine. Șoseaua este lungă de aproape o jumătate de kilometru, așa că aș dispune de vreo cincisprezece secunde să ucid șoferul. Problema este…

— De unde știi că-i mașina pe care o așteptăm noi?

— Mda, nu mi-ar plăcea să-l omor pe băiatul care livrează pizza.

— Uite atunci cum o să procedăm. Eu voi fi observatorul, poziționat pe versantul de deasupra lui Cheung Fi, însă aproape de șosea. Voi avea binoclu și voi zări mașina venind. La ora aceea traficul va fi aproape inexistent și-ți garantez că Belghazi va sosi cu ceva stilat, indiferent dacă este sau nu blindat. N-ar trebui să-mi fie greu să-l identific.

— Și dacă geamurile sunt fumurii?

— Știu că-i posibil, însă dacă văd o asemenea mașină care gonește cu două sute de kilometri pe oră spre Terminalul Nouă în aceeași zi în care Kanezaki ne spune că Belghazi a pornit încoace, voi fi destul de sigur pentru a trage în cauciucuri și poate în geamuri, și vom vedea ce se va întâmpla în continuare. De asemenea, este posibil să se oprească în fața porții, poate chiar să coboare un

geam. În cazul respectiv, chiar dacă nu pot vedea ce trebuie să văd, pot să aud. O să-i cer lui Kanezaki să-mi trimită un microfon parabolic compatibil cu restul echipamentului de comunicații pe care-l doresc – căști intraauriculare și lavaliere.

— N-am folosit niciodată parabolicele alea, a comentat Dox. Sunt chiar așa bune?

Am aprobat din cap.

— Cu un microfon bun poți auzi o conversație de la aproape trei sute de metri distanță. Cele mai recente sunt în plus miniaturale. Voi putea să vorbesc cu tine pe un canal, după care să comut și să-i ascult pe cei care sosesc, apoi să comut iar la tine.

— Perfect, deci fie vizual, fie auditiv, poți identifica ținta.

— După care te anunț prin intermediul lavalierei mele, care comunică direct căștii tale.

— Moment în care…

— Moment în care tu tragi primul glonț. Oricând între confirmarea de către mine a sosirii țintei și ajungerea la poartă. Ar fi de fapt mai bine dacă ai face-o mai devreme, pentru că dacă se va-ntâmpla chiar în fața porții, este posibil să avem de-a face și cu agenții de pază ai terminalului. Nu vreau să omor spectatori și oricum este bine să fie cât mai puțini martori.

— Logic, sigur că da. Încep cu șoferul, apoi mă apropii pas cu pas.

— Da. Ține seama că vor fi minimum trei – Belghazi, bodyguardul care șofează, alt bodyguard pasager… dar poate și mai mulți. În timp ce tu tragi de sus cu arma cu lunetă, eu voi ataca de pe sol cu revolverul. Dacă ratezi pe cineva, îl rezolv eu din apropiere.

Dox a rânjit.

— Partenere, lunetiștii pușcași marini nu ratează niciodată. Până vei ajunge la automobil, nu va mai

trebui decât să bagi mâna prin geamul spart și să scoți geanta cu bani, ai înțeles?

Iar atunci tu nu va mai trebui decât să tragi un ultim glonț, am gândit. *Atunci toți banii vor fi numai ai tăi și vei putea pleca de-aici.*

Trebuia să găsesc oportunitatea de a-l testa înainte de evenimentul principal. Deocamdată nu reușisem asta.

Am aprobat din cap și am zis:

— Se pare că avem un plan.

•••

Echipamentele ne-au sosit în ziua următoare. Îl contactaserăm independent pe Kanezaki cu solicitările noastre; toate urmau să fie livrate în Hong Kong, astfel încât el trebuie să fi bănuit că colaboram. Dacă avea însă vreo nelămurire, nu ne-a întrebat nimic. CIA trimisese totul prin servieta diplomatică și lăsase echipamentele într-o geantă de golf, într-o căsuță poștală oarbă prestabilită. Trebuia să recunosc că se putea mișca rapid când dorea s-o facă.

Dox ceruse o pușcă Heckler & Koch PSG/1, semiautomată, cu încărcător de douăzeci de gloanțe, trepied și lunetă 6 x 42 cu reticul iluminat și amortizor de zgomot încorporat. În același pachet se afla un pistol Tokarev calibrul 7,62 mm pentru mine. Dacă Dox nu era nevoit să comute pe muniție perforatoare de blindaje, amândoi urma să folosim gloanțe friabile, cu putere de pătrundere relativ mică, însă cu rezultate devastatoare de la distanțele de la care aveam să acționăm.

Dox fusese la fel de surescitat ca un copil care a primit o jucărie nouă. S-a dus cu carabina în sudul pustiu din Hong Kong, pentru a se obișnui cu ea, și l-am însoțit cu pistolul Tokarev și echipamentul de comunicații. Totul funcționa perfect. Am avut grijă să nu-i ofer ocazia de a intra în raza de acțiune a puștii lui. Încă nu aveam încredere totală în el.

Verificam avizierul electronic din oră în oră, dar n-am primit nicio veste de la Kanezaki. Nu în

prima zi. Nici în a doua zi.

În seara celei de-a doua zile, am găsit un mesaj care mă aștepta: „A pornit. Sună-mă!”

M-am întrebat dacă Kanezaki se gândise să încerce mai întâi telefonul mobil al lui Dox. Poate că greșisem și el nu înțelesese că aceasta devenise o operațiune comună.

I-am telefonat. A răspuns imediat.

— *Moshi moshi,* l-am auzit.

— Eu sunt.

— Ai primit mesajul.

— Bineînțeles.

— „Bineînțeles”. De unde să fi știut eu, dacă nu telefonezi să confirmi. Mi-aș dori să folosești naibii un telefon mobil. Realmente mi-aș dori-o.

— Chiar este necesar să reluăm conversația asta?

A urmat o pauză și m-am întrebat dacă el zâmbea.

— Nu, nu este necesar, a zis după aceea.

— O să te sun când am terminat.

Altă pauză, apoi Kanezaki a zis:

— *Ki o nuku nayo.* „Ai grijă”.

Am zâmbit.

— *Arigato.*

Am închis.

L-am luat pe Dox și am plecat spre Kwai Chung. Am oprit duba în parcarea unui bloc cu apartamente rezidențiale din apropiere, de unde se putea ajunge pe jos pe colinele de deasupra porții de intrare în terminal. Fiecare dintre noi avea câte o cheie pentru dubă. Dacă se întâmpla ceva rău și numai unul izbutea să revină aici, putea să plece. Ne-am examinat planurile pentru ultima dată și ne-am despărțit pentru a ne ocupa pozițiile. Dox se afla la treizeci de metri sud de poartă și la vreo șaptezeci de metri altitudine, astfel că avea mai puțin de optzeci de metri în linie dreaptă. Eu mă aflam la treizeci de metri în nordul porții și mult mai aproape de șosea. Aveam să fac identificarea,

după care să mă apropii. Stăteam întins într-un canal de drenaj din beton, care îmi asigura protecție și față de poziția lui Dox în eventualitatea în care m-aș fi înșelat în privința lui. Continua totuși să fie periculos. Era un lunetist, perfect capabil să se deplaseze nevăzut și neauzit în altă poziție.

Puțin după ora două, am văzut un sedan negru care venea pe Cheung fi. Am ridicat binoclul – un Zeiss 20 x 60 superb, cu stabilizare mecanică și lentile antireflexie – și am privit. Mașina care se apropia era un Lexus LS 430. Doi albi în față. Bancheta din spate părea goală, totuși interiorul automobilului era prea întunecat pentru a fi sigur.

Mă așteptasem pe jumătate s-o văd pe Delilah în mașină, deși știam că posibilitatea aceea era foarte îndepărtată. Probabil că ea nici măcar nu știa de întâlnirea aceasta din noapte. Iar rolul ei, după cum înțelesesem, era astfel încât Belghazi să dorească s-o țină departe de afacerile sale. Mai mult ca orice, știam că ea era un operator prea specializat și valoros pentru a risca într-o operațiune de felul eliminării directe a unui terorist.

— El este? am auzit limpede vocea lui Dox în cască.

— Încă nu sunt sigur, am răspuns. Geamurile au prea multe reflexii de la felinarele stradale, iar în mașină este întuneric. Stai pe recepție.

Mașina a trecut de poziția mea. Locul din spatele șoferului era gol. Nu puteam fi sigur în privința celui de alături.

— Tot n-am identificare, am rostit. Stai pe recepție.

Mașina a intrat pe porțiunea din fața intrării în terminal și a virat, întorcându-se cu botul la șosea, apoi a înaintat cu spatele până la doi metri de poartă. Motorul s-a oprit. Am privit prin binoclu, încercând să înțeleg ce era asta și de ce nu intrau.

Portierele din față s-au deschis și au coborât doi bărbați. Mi se păreau slavi: pomeți largi, păr tuns

scurt de culoarea paiului, piele albă lucind nesănătos în luminile terminalului dinapoia lor. Nu păreau în largul lor în costumele negre, care de altfel nu-i îmbrăcau perfect, și amândoi purtau cravată roșu-strălucitor. Poate că erau foști militari, bărbați neobișnuiți cu orice haine care nu sunt uniforme de luptă și care-și alegeau cravatele ca o reacție exagerată față de viața anterioară în care nu purtaseră decât kaki. Am decis să-i numesc în minte „ruși”. După ce au coborât din mașină, au privit în jur și am avut impresia că încercau să se orienteze. În mod clar, nu erau localnici.

— Parc-ar fi vorba despre o afacere cu droguri, a comentat Dox.

Avea dreptate, totul lăsa o impresie de clandestinitate. Mă așteptasem ca ei să intre în portul pentru containere, dar se părea că întâlnirea va fi în exterior. Ceea ce nu era neapărat un lucru rău.

— Cred că schimbul se va petrece chiar aici, am spus eu. Să vedem dacă apare și amicul nostru. Atâta timp cât poarta rămâne închisă, o să-l las să treacă de poziția mea. Dacă va coborî din mașină, așa cum au făcut tipii ăștia, vei avea o țintă staționară și linie de ochire mai clară. Ești încărcat cu gloanțe friabile?

— Până nu mă anunți să trec pe perforatoare de blindaje.

— Perfect. Ține-te bine.

— Pe recepție.

După cinci minute, pe șoseaua de acces au apărut alte două vehicule: o dubă albă, urmată de un Mercedes negru clasa S. M-am uitat la ruși. Vorbeau între ei și fumau. Poarta continua să fie închisă.

— Se apropie alte două mașini, am anunțat.

— Pe recepție.

Am văzut doi arabi pe locurile din față ale dubei, însă niciunul dintre ei nu era ținta.

În Mercedes se aflau trei persoane. Șoferul era arab și l-am recunoscut ca fiind unul dintre bodyguarzii lui Belghazi din Macao. Se părea că pe bancheta din spate erau doi inși, însă nu puteam vedea destul de bine ca să fiu absolut cert. Ținând totuși seama de circumstanțe, eram rezonabil de sigur asupra identității pasagerilor. Adrenalina mi-a năvălit în fluxul sangvin.

— Cred că el este, am spus. În Mercedes. Să-l lăsăm s-ajungă la poartă, așa cum am spus.

— Pe recepție.

Mercedesul s-a oprit în fața porții și a întors după aceea, ca Lexusul și paralel cu el. Duba a procedat la fel, oprindu-se astfel încât Mercedesul se afla la mijloc.

— În tot cazul au gusturi bune la mașini, a comentat Dox.

Ușile dubei s-au deschis și au coborât doi arabi. Din Mercedes au ieșit trei bărbați. Un arab. Un alb. Și unul jumătate francez, jumătate algerian. Belghazi. Bingo!

— Este aici, am spus în lavalieră. Cel care tocmai a coborât de pe bancheta din spate a Mercedesului.

Belghazi s-a îndreptat spre ruși. I-am privit strângându-și mâinile.

— Cel care dă mâna acum?

— Da, ăla e.

— Dă ordinul și l-am ras.

— Să-i mai lăsăm câteva secunde. Nu văd banii și nu vreau să scotocesc prin portbagaje încuiate sau mai știu eu pe unde.

— Am înțeles.

— O să-ncerc să văd dacă pot auzi ceva. Tu ține-l în reticul.

— Nu pleacă nicăieri.

Am schimbat canalele, astfel încât să primesc semnal de la microfonul parabolic. Recepția era bună. Bărbații schimbau banalități în engleză. Mă bucur să vă văd, mulțumesc c-ați venit până aici.

Cei doi pe care-i botezasem „rușii” aveau accente evidente, care puteau fi într-adevăr rusești. Nu eram sigur.

Belghazi a dat mâna cu celălalt rus. După aceea i-a făcut semn albului să se apropie. Chiar înainte să-l prezinte, am fost aproape sigur cine era individul.

ANSA. Protectorul lui Belghazi. Am expirat prelung și am eliminat direcția aceasta ca o cauză de potențială neloialitate a lui Dox. Totuși, numai direcția aceasta. Mai existau banii care ne așteptam să fie în joc, oportunitatea care, așa cum se exprimase Dox în Rio, „bate la ușă doar o singură dată”.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe prietenul nostru american, le-a spus Belghazi rușilor. El este domnul Hilger. Este prezent aici pentru a se asigura că nu trebuie să ne facem griji cu autoritățile.

Hilger a dat mâna cu rușii.

— Și cum faci asta, domnule Hilger? a întrebat un rus.

Am privit în jur. Rușii erau la a treia sau a patra țigară. Șoferul arab al lui Belghazi își aprinsese și el una. La fel și cei doi arabi din dubă. În mod evident, toți erau ușor încordați. Toți, mai puțin Belghazi și Hilger.

— Am norocul de a avea niște contacte utile, atât în guvernul american, cât și în cel al regiunii administrative speciale Hong Kong, a vorbit Hilger cu glas scăzut și liniștitor. N-a sunat ca o lăudăroșenie, ci doar un răspuns calm la o întrebare rezonabilă. Ocazional, întreb contactele acelea dacă pot fi amabile să privească în altă parte cât timp derulez unele afaceri. Acum este una dintre ocaziile respective.

Poate că rusul ar mai fi insistat, însă siguranța pe sine a lui Hilger a părut să lămurească chestiunea. Rusul a încuviințat din cap.

— O țigară? a oferit el, întinzând un pachet.

Hilger a clătinat din cap și a spus:

— Nu, mulțumesc.

Aș fi vrut să aud mai multe. Ce avea să se tranzacționeze în noaptea asta? Oare acesta era momentul pe care-l așteptase Delilah, după care, așa cum mă asigurase, avea să-mi dea undă verde și să mă ajute să mă apropii?

Și cine erau „rușii”? Oare unii dintre oamenii aceștia erau conectați cu Nuchi, francezul pe care-l eliminasem în Macao și despre care Kanezaki susținea că nu știa nimic?

Și, în primul rând, unde erau banii?

La un moment dat însă, căutarea de informații perfecte devine o scuză pentru eșecul acțiunii. Situația părea gestionabilă pentru moment, dar se putea schimba cu ușurință. Nu doream să mai întârzii.

Am inspirat profund de două ori și am comutat pe canalul lui Dox.

— Ești pregătit? am întrebat.

— Bineînțeles. Te aștept pe tine să decizi, asta-i tot.

— Începe cu Belghazi. Apoi albul care a venit cu el. După aceea, cei doi albi din Lexus. Cred că ei pot fi ruși. Mi se par militari, ținte mai dificile decât escorta obișnuită a lui Belghazi.

— Am înțeles.

— Doboară cât poți de mulți. Ceilalți vor deduce direcția generală din care vin împușcăturile. Unica lor acoperire sunt mașinile. Când le vor ocoli, ca să se adăpostească de tine, vor fi cu spatele la mine. Îi vom prinde ca-n clește.

— Pare un plan bun, amice. Îi dăm drumul.

În clipa aceea, Belghazi, Hilger și rușii au ocolit duba, trecând în spatele ei.

— La dracu’, l-am auzit pe Dox, n-am vizare.

— Stai așa, eu încă îi pot vedea. Vorbesc în continuare. Belghazi arată spre dubă. Cred că discută despre aranjamentele de transport. Lasă-mă o secundă, să trag cu urechea la ei.

— Am înțeles.

Rusul încuviința din cap, parcă satisfăcut de explicațiile lui Belghazi. Am văzut cum Belghazi și-a scos telefonul prin satelit. Am comutat canalele la timp ca să-l aud spunând:

— Suntem pregătiți pentru marfă, te rog. Mulțumesc.

Probabil că vorbise cu contactul lui din terminal. Nu mă așteptasem la așa ceva. Crezusem că întâlnirea va fi doar pentru a inspecta marfa, a o confirma și plăti. Omul din port s-ar fi ocupat de conosamente, de certificările privind țara de origine și de alte detalii din SDE al Kwai Chung, după care ar fi expediat-o spre cumpărătorul final. Se părea însă că schimbul avea să fie efectuat chiar aici.

Iar Belghazi sosise cu duba. Presupusesem că el va vinde marfa, dar acum m-am întrebat dacă nu cumva în noaptea asta va fi cumpărătorul. Îmi era totuna, însă doream să știu unde erau blestemații ăia de bani.

Rușii păreau că au aceeași grijă.

— Ai banii? l-a întrebat unul dintre ei pe Belghazi.

Belghazi a aprobat din cap. A rostit ceva în arabă către șoferul lui, care s-a dus la portbagajul Mercedesului, din care a scos o geantă de voiaj mare și neagră. A dus-o în spatele dubei, a lăsat-o jos și i-a deschis fermoarul. Era ticsită cu dolari.

— Vreți să-i numărați? a întrebat Belghazi.

Rusul a rânjit.

— Ar dura mult să numărăm cinci milioane de dolari.

Dumnezeule, am gândit, *ce vând tipii ăștia*?

— Nu cred însă că vi se va părea plictisitor, a replicat Belghazi și toți au izbucnit în râs.

Haide, *afurisiților*, *ieșiți de după duba aia*, am gândit. Nu se clintea însă niciunul.

Au trecut cinci minute. Toți priveau poarta. Niciunul nu vorbea. Am comutat la Dox.

— Sunt tot înapoia dubei, i-am spus.

— Mi-am dat seama. I-aș fi văzut dacă s-ar fi dus altundeva.

— Ai văzut geanta aia?

— Sigur că da. Ce-i în ea?

— Ezit să-ți spun. Ți-ar putea afecta ochirea.

— Partenere, nimic nu-mi afectează ochirea. Când privesc prin luneta asta, aș putea primi simultan o felație și un masaj perineal de la două pitice gemene și nici măcar nu mi-aș da seama.

— Scuză-mă o secundă. Trebuie să-mi revin după șocul imaginilor evocate de tine.

A chicotit.

— Ia zi, ce-i în geantă?

— Se pare c-ar fi cinci milioane de dolari americani.

— Asta-i bine, a rostit el.

Glasul îi era încet și egal și mi-am dat seama că spunea adevărul – când intra în transa de lunetist, nu se lăsa distras de nimic care să nu fie direct asociat cu problema curentă.

Un chinez cu un cărucior elevator pentru paleți a ridicat poarta. Pe furcile căruciorului erau stivuite patru lăzi mari din metal.

— Vor deschide poarta, l-am anunțat pe Dox. Nu cred însă că va intra nimeni. Vor încărca lăzile alea în dubă. După aceea rușii vor lua geanta de voiaj și toți vor reveni la mașinile lor. Acela va fi momentul nostru.

— Am înțeles.

Poarta s-a deschis și căruciorul elevator a ieșit dinapoia ei. Operatorul a coborât lăzile în dubă, a retras căruciorul, apoi a coborât din el. Belghazi și un rus au suit în dubă.

— Cred că inspectează lăzile, am zis eu. Nu pot să văd în interiorul dubei. N-ar trebui să mai dureze mult.

— Am înțeles.

După un minut, Belghazi și rusul au ieșit din dubă. Zâmbeau amândoi. Belghazi a vârât mâna în

jachetă, a scos un plic mare și l-a întins operatorului căruciorului elevator. Acesta a aprobat din cap, a suit pe vehiculul său și a reintrat pe poartă, care s-a închis înapoia lui.

Un rus a ridicat geanta de voiaj și i-a tras fermoarul. A pus-o pe umăr, apoi și-a întins mâna spre Belghazi. Amândoi au zâmbit și și-au strâns mâinile. Toți au părut să se relaxeze: afacerea se încheiase, banii fuseseră înmânați în schimbul mărfii, nu exista nicio surpriză neplăcută.

Toți, mai puțin șoferul lui Belghazi, bodyguardul care adusese geanta de voiaj din Mercedes. El se foia și privea de la unul la altul. În ciuda frigului nopții, prin binoclul Zeiss am putut vedea picături de sudoare pe fruntea lui.

Ceilalți nu păreau să fi remarcat nimic anormal. Toți fuseseră îngrijorați de multe posibilități – trădare, intervenția oamenilor legii, probleme cu marfa, probleme cu plata –, dar niciuna dintre ele nu se materializase. Era firesc ca acum să coboare garda, fie numai și pentru o clipă.

Belghazi l-a observat primul. S-a uitat către el și s-a încruntat. A rostit ceva. Fiind comutat pe canalul de comunicații cu Dox, n-am putut auzi nimic. Vreme de o secundă, poate mai puțin, a părut să se acumuleze o tensiune electrică.

L-am putut vedea pe Belghazi coborându-și centrul de greutate și încordându-și picioarele, parcă pregătindu-se pentru a face ceva. Instinctele îi erau excelente, poate doar ușor tocite de data asta, fiindcă sursa problemei era un bodyguard, o direcție dinspre care nu se așteptase să apară probleme.

Hilger s-a uitat și el la bodyguard. Și, întrucât avea propriile lui instincte ascuțite, dar în același timp era lipsit de relația personală care poate că încetinise infim reacția lui Belghazi, și-a dus mâna spre interiorul propriei lui jachete.

Prea târziu însă. Bodyguardul începuse o mișcare similară cu o secundă mai devreme. Până

ce mâna lui Hilger dispăruse sub jachetă, bodyguardul scosese de la spate, dinapoia curelei pantalonilor, un pistol. L-a ațintit spre american și a spus ceva.

Toți au încremenit. Hilger a scos încet mâna din jachetă. Era goală.

Belghazi se uita cu o expresie de totală neîncredere la bodyguard. A strigat ceva.

— Rahat, i-am spus lui Dox. Bodyguardul tocmai îl amenință pe Belghazi cu un pistol.

— Poftim?

— Cred că trădarea internă pe care intenționam noi s-o simulăm se-ntâmplă cu-adevărat.

— Să fiu al dracului!

— Vreau să aud ce vorbesc ei. Dar dacă Belghazi scoate capul de-acolo, îl dobori fără ezitare. Nu ne mai asumăm nicio șansă.

— Am înțeles.

Am comutat pe microfonul parabolic. Belghazi răcnea la bodyguard în arabă și după tonul vocii părea că-l înjură. Bodyguardul răcnea la rândul lui, gesticulând cu arma, pe care o plimba pe rând de la un bărbat la altul. Toți păreau înlemniți.

— Achille, poți să-mi spui ce zice? s-a adresat Hilger lui Belghazi pe ton calm și încet. Eu nu vorbesc arabă.

— Ce dracu' se-ntâmplă aici? a adăugat sonor un rus.

— Scoateți armele! a zbierat bodyguardul. Încetișor! Puneți-le pe pământ! Încet, încetișor, altfel vă-mpușc!

Belghazi nu și-a desprins nicio clipă ochii de la omul său. Buzele i se retrăseseră, dezgolindu-i dinții, iar corpul îi era încordat ca o panteră gata să țâșnească. Se părea că numai pistolul bodyguardului îl împiedica s-o facă.

— A spus c-o să ne fure marfa, a răspuns el după care a slobozit alt torent de arabă clocotită.

— Toate armele pe pământ! a urlat bodyguardul. Este ultima dată când o mai spun!

Bărbații s-au conformat. Toți au scos revolvere de la brâu, ori din tocuri de umăr și le-au așezat cu grijă pe sol.

— Acum mâinile sus! Mâinile sus! a urlat bodyguardul.

Toți i-au dat ascultare.

— Împingeți armele cu piciorul înainte! Împingeți-le!

Din nou, toți s-au supus.

Bodyguardul a întors capul spre ruși, fără să-și desprindă ochii de la Belghazi.

— Îmi pare foarte rău că s-a-ntâmplat așa, a spus el în engleză cu accent puternic. Foarte rău. Noi am încercat să cumpărăm rachetele de la voi, dar n-ați vrut să le vindeți.

— Cine dracu' sunteți voi? s-a răstit un rus.

— Nu contează, a răspuns bodyguardul. Contează că noi v-am oferit bani, iar voi ne-ați spus că aveți deja un cumpărător – pe Belghazi. Ne-am oferit să vă plătim mai mult, însă n-ați vrut s-ascultați!

— Pentru că noi îl cunoaștem pe omul ăsta, fiindcă am făcut afaceri cu el, a zis rusul. Cu rahații pe care nu-i cunoaștem, se-ntâmplă mizerii! Vezi?

Belghazi a revărsat alte injurii în arabă.

— Achille, a spus Hilger, vreau să știu ce se-ntâmplă. El a zis „rachete"?

Belghazi și-a flexionat degetele mâinilor, deschizând și închizând palmele, de parcă ar fi încercat să ardă un exces de energie care altfel l-ar fi consumat.

— Tu l-ai trimis pe francezul ăla de doi bani la Macao? s-a adresat el bodyguardului. Tu ai fost, nu?

Bărbatul a încuviințat din cap.

— Îmi pare rău, domnule Belghazi, îmi pare foarte rău. Însă tu ai fost unicul motiv pentru care oamenii ăștia n-au vrut să ne vândă nouă Alazanele.

Alazane? m-am întrebat.

— Cine sunteți voi?

Bărbatul a clătinat din cap.

Belghazi a ridicat brațele și a hohotit. Râsul lui suna periculos, aproape dement.

— Ai dreptate, nu contează! Pentru că eu v-aș fi vândut Alazanele! Ar fi fost suficient să cereți!

Bărbatul a clătinat iarăși din cap.

— Astea sunt speciale, știi foarte bine, tot așa cum știi că ai fi mărit prețul de patru ori. De asemenea, le-ai fi vândut în cantități mici la mai mulți cumpărători. Însă nouă ne trebuie toate. Noi trebuia să cumpărăm direct și tu ne-ai stat în cale. Îmi pare rău.

— Și cum o să scoateți marfa asta din Hong Kong fără ajutorul meu? a spus Belghazi.

Bodyguardul a încuviințat aproape înțelegător, de parcă regreta că-și punea presupusul patron într-o situație atât de stânjenitoare.

— Am făcut propriile noastre aranjamente. Totul este pregătit.

— Achille, a rostit Hilger, spune-mi, te rog, ce sunt „Alazanele”? În lăzile acelea se află rachete?

Belghazi a ridicat din umeri.

— Jim, a zis el, nu-mi pune întrebări la care nu vrei s-auzi răspunsul, ai înțeles?

— Mi-ai spus că acesta este un alt transport de arme de foc mici, a rostit Hilger mai mult pentru sine.

Îmi puteam imagina cum îi funcționa mintea: *Cinci milioane era într-adevăr o sumă prea mare. Trebuia să-mi fi dat seama imediat că ceva era putred în Danemarca. La naiba*, *oamenii ăștia încearcă să trafichezе niște chestii foarte nasoale. Am fost tras pe sfoară.*

Bodyguardul a întors capul spre ruși și, tot cu ochii pe Belghazi, a zis:

— Noi nu vrem banii. Îi puteți păstra, sunt ai voștri. Este aceeași sumă pe care v-am fi plătit-o, dacă ați fi avut încredere în noi. Poate că data

viitoare veți putea avea încredere, fiindcă acum „am făcut afaceri”, cum ziceți voi.

— Păstrăm banii? a întrebat un rus.

Arabul a încuviințat.

— Noi nu vrem decât Alazanele. Și bunăvoința voastră pentru data viitoare.

M-am întrebat dacă spunea adevărul. Era posibil să tragă o cacealma, să fluture speranța înaintea rușilor ca mod de a-i convinge să accepte ceea ce se întâmpla. Chiar dacă ar fi fost sincer pe moment, rușii ar fi fost idioți să aibă încredere în el. Psihologia unui criminal care își înțelege brusc dominarea totală asupra altei vieți umane este rareori stabilă. Ambițiile lui cresc și scopurile inițiale se modifică. Văzând cum victimele tremură în fața lui, un hoț înarmat și foarte încordat înțelege că nu numai că-i poate tâlhări pe oamenii aceia, ci le poate face *orice*, iar un simplu jaf cu mână înarmată poate escalada spre sadism, adesea spre viol. De aceea, dacă scena avea să mai continue câteva minute, mi-l puteam închipui pe bodyguard gândind: *Și de ce n-ar trebui să iau alea cinci milioane*? *Sunt pentru o cauză măreață*… moment în care putea de asemenea decide că ar fi fost mai bine să nu lase în urmă martori sau indivizi care i-ar fi putut purta ranchiună.

Hilger îl privea pe bodyguard cu atenție și ușor încruntat, și mi-am spus că era posibil ca și el să cunoască aceste aspecte mai puțin plăcute ale psihologiei umane. Caz în care mă îndoiam că avea să mai rămână mult timp pasiv.

De asemenea, păruse clar nemulțumit să afle că transportul conținea cu totul altceva decât arme de foc mici. M-am întrebat dacă nu cumva decisese să încerce să facă ceva în privința asta.

Rușii au început să vorbească între ei și am constatat că avusesem dreptate – vorbeau în rusă. Nici de data asta însă nu eram sigur în privința

accentului. Erau ucraineni? Belaruși? Sau alți slavi?

Am privit prin binoclu și m-am simțit cuprins de uimire. Cu doar puțin noroc, episodul acesta putea să aibă într-adevăr o desfășurare perfectă. Bodyguardul îi omoară pe ceilalți șase, apoi Dox îl doboară când suie în dubă. Sau toți încep să tragă unii în alții, iar Dox și cu mine îi lichidăm pe „supraviețuitori”. Eu înhaț geanta de voiaj și ne topim în noapte.

Dar chiar pe când îmi închipuiam toate astea, știam că era prea frumos ca să fie adevărat. Pentru că am zărit o nouă complicație: o Toyota Camry argintie, care venea dinspre capătul sudic al drumului de acces. *Asta ce mai este*? m-am întrebat.

Bodyguardul a tras cu ochiul spre mașina care se apropia, apoi a revenit către cei din fața lui. N-a părut surprins, ba chiar mi s-a părut că-i disting o expresie de ușurare pe chip. Am bănuit că cei din Toyota erau compatrioții săi, pe care-i anunțase, poate printr-un dispozitiv electronic, că era momentul să apară.

Hilger îl privea cu foarte multă atenție. Mi l-am imaginat gândind: *El nu poate să-nceapă să tragă acum*, *fiindcă suntem șase contra unu. Nu ne-ar putea împușca pe toți*, *fără să fie doborât de unul dintre noi. Însă dacă cei din mașină sunt partenerii lui*, *atunci ne vor ucide pe toți când vor ajunge aici.*

Avea să acționeze înainte să se întâmple asta. O puteam simți.

— Ei bine, domnilor, a spus un rus, noi am adus Alazanele, corect? Acum sunt ale voastre, așadar nu mai este… problema noastră.

Isteț. Nici el nu intenționa să mai aștepte sosirea Toyotei. A ridicat geanta de voiaj și a încuviințat din cap spre compatriotul lui. Amândoi au pornit spre mașina lor.

Bodyguardul s-a retras câțiva pași, pentru a-și păstra capacitatea de a-i vedea pe toți cei implicați, dar n-a schițat nicio mișcare de a se împotrivi plecării rușilor. Cel cu geanta a început să zâmbească. În clipa următoare, capul i-a explodat.

Poate că bodyguardul era dispus să accepte dispariția a cinci milioane de dolari, însă Dox avea altă părere.

Gura bodyguardului s-a căscat instinctiv, iar în fracțiunea aceea de secundă de surprindere și distragere, Hilger s-a lăsat într-un genunchi, a scos un pistol dintr-un toc de la gleznă și l-a împușcat în stomac. Bărbatul s-a împleticit un pas spre îndărăt și s-a răsucit. Americanul a tras din nou, și din nou. Bodyguardul a plonjat către mașina cea mai apropiată și nu mi-am putut da seama dacă următoarele gloanțe ale lui Hilger îșI atinseseră ținta.

Se părea că nu. Am văzut foc la gura țevii de sub mașină, din locul unde dispăruse.

Al doilea rus a înșfăcat geanta și a sprintat spre Lexus. A făcut exact doi pași înainte ca Dox să-i detoneze silențios țeasta.

Belghazi a sărit în spatele dubei. Am auzit ușile trântindu-se în urma lui.

Hilger a trecut în fața dubei și și-a îndreptat pistolul spre geamul din partea șoferului. *La naiba*, am gândit, *o să-l ucidă pe Belghazi*, *propria lui sursă. Să țin minte să nu-l mint pe individul ăsta decât dacă este absolută nevoie.*

Cauciucurile Toyotei au scrâșnit asurzitor pe platforma din fața intrării în terminal. Am auzit împușcături și am văzut focuri la gura țevii dinspre geamul din spate al mașinii, explozii de praf în pământul din jurul lui Hilger și al celorlalți oameni ai lui Belghazi. Cei doi arabi au dispărut înapoia dubei. Hilger s-a lăsat din nou în genunchi, a întors spatele dubei, a sprijinit pistolul cu mâna liberă și a tras imperturbabil șase gloanțe, care au lovit toate Toyota. Fie că l-a nimerit pe șofer, fie că

acesta a intrat în panică sub grindina de împușcături, deoarece după o secundă automobilul a virat brusc și s-a izbit de parapetul din beton din dreapta sa. S-a rotit cu o sută optzeci de grade și a scrâșnit cu partea din spate în lungul parapetului, ridicând scântei în aer. La o clipă după ce s-a oprit, portiera șoferului s-a deschis și un bărbat a sărit afară. Alt arab. A îngenuncheat înapoia portierei și a început să tragă cu un pistol în direcția lui Hilger.

Americanul a plonjat pe lângă dubă, căutând acoperire acolo. Zadarnic însă. Motorul dubei a mugit, înviind, și vehiculul a țâșnit înainte. Probabil că Belghazi se furișase pe scaunul șoferului. Hilger a tras în portiera sa, dar aparent fără efect.

Am comutat înapoi pe canalul lui Dox.

— Trage! am șuierat.

— Este băgat sub bord și nu-l pot viza.

În mijlocul împușcăturilor și al haosului din jur, glasul lui Dox era aproape supranatural de calm. Era în transa de lunetist.

— Atunci în cauciucuri! am spus.

A trecut o secundă. Duba se apropia de poziția mea. Trebuia să încerc eu însumi să trag în cauciucuri. De la distanța asta și înarmat doar cu un pistol, nu eram optimist în privința șanselor. Iar focurile mele i-ar fi alertat pe toți asupra poziției pe care o ocupam.

N-a fost însă nevoie. Cauciucul din dreapta față a explodat și duba a virat la stânga. După o secundă cauciucul din spate a avut aceeași soartă și duba a cotit la dreapta. S-a izbit violent de gardul din plasă, l-a rupt și a continuat zece metri după care a intrat într-o stivă de containere. Suprapuse câte cinci, containerele s-au revărsat pe acoperișul ei, căzând în urma vehiculului și pe părți.

— Am pierdut linia de ochire, m-a anunțat Dox. Nu pot vedea de containerele alea.

— Acoperă-mă, i-am cerut.

Mă îndoiam că cei prinși în schimbul de focuri din fața porții m-ar fi observat furișându-mă peste șosea, la treizeci de metri nord de ei, totuși voiam o susținere pentru orice eventualitate. M-am ridicat și am trecut peste marginea șanțului, cu pistolul în mână. Am traversat ghemuit drumul și m-am strecurat prin gaura ruptă de dubă în gard.

Odată intrat, m-am mișcat mai precaut. Țineam pistolul în mâna dreaptă, cu țeava puțin aplecată, cu încheietura mâinii apăsată pe plexul solar. Mâna stângă era la nivelul bărbiei și depărtată de corp, astfel încât să poată respinge un atac și să-l țină pe Belghazi departe de armă, dacă m-ar fi atacat pe neașteptate.

Șoseaua fusese bine iluminată, iar prin comparație zona de depozitare a containerelor era în beznă. Ochii nu mi se adaptaseră complet. Duba era ascunsă de containerele căzute în jurul ei. Nu puteam vedea portiera din dreptul șoferului.

Am înaintat încetișor, centimetru cu centimetru, privind întruna la dreapta și la stânga, urmărind cu pistolul mișcările ochilor. *Scanare și respirație. Coboară piciorul din față. Lunecă-l pe sol spre înainte. Oprește-te. Verifică poziția. Repetă.*

Ochii lui Belghazi n-ar fi fost mai bine adaptați decât ai mei, însă știam că felinarele stradale mă iluminau din spate, dezvăluindu-mi poziția. Trebuia să pătrund în întuneric. Am început să descriu un cerc spre stânga.

Ceva m-a izbit în coastele din stânga ca un berbec de spart ziduri, găsindu-și ținta printre mâna mea liberă aflată la nivelul bărbiei și arma ținută la nivelul stomacului. Am simțit o explozie de durere și am zburat practic spre înapoi. Când am lovit solul, am putut auzi vocea lui Delilah: *Cu loviturile lui de picior poate fractura coaste individuale.*

Sau poate chiar trei-patru odată.

Corpul mi-a executat o cădere *ukemi* din judo, acționând instinctiv; un sfert de secol de memorie

a mușchilor i-a preluat controlul fără niciun imput din partea minții mele conștiente. Căderea a distribuit impactul și m-a salvat de alte leziuni. Zăcând pe spate, am încercat să îndrept arma către locul unde credeam că ar fi Belghazi, însă el se apropiase deja. Piciorul i s-a mișcat din șold ca o ceață, într-un soi de *fouette* sau lovitură în spirală, și pistolul mi-a zburat din mână. Am simțit șocul până în umăr.

Belghazi a băgat mâna în jachetă. Când a scos-o, ceva a sclipit în luminile reflectate de pe stradă și am înțeles că ținea un *brici*, exact cum mă prevenise Delilah.

Am ridicat picioarele, încercând să-l lovesc și am fost surprins, văzându-l că s-a retras un pas. *Îți cunoaște dosarul*, *știe ce poți și este prudent în privința apropierii*, *chiar dacă are un brici*, am gândit, însă apoi l-am văzut ștergându-și sângele din ochi și am înțeles că pauza fusese cauzată de necesitate, nu de considerente tactice. Probabil că se lovise la cap, când duba intrase în stiva de containere.

S-a clătinat o secundă și în clipita aceea m-am rostogolit spre înapoi și am sărit în picioare. Am simțit un junghi fierbinte în coaste, acolo unde mă izbise și mi-am spus: *Dacă scap de aici*, *o să port un cuțit asupra mea. Nu-mi mai pasă câtuși de puțin de toate motivele valabile pentru care să n-o fac.*

M-am mai retras doi pași, ca să câștig puțină distanță, apoi am coborât ochii spre pământ. N-am văzut pistolul. În jur erau prea multe umbre și prea multe resturi împrăștiate: paleți din lemn rupți, uși de containere, secțiuni din gardul de sârmă. În dreapta mea, un morman părea format din capace metalice de roți de vehicule. Am ridicat unul și mi-a plăcut greutatea lui. Dacă ar fi avut un mâner, l-aș fi putut utiliza ca pe un fel de scut. N-am făcut asta, ci l-am lansat prin aer ca pe o Frisbee. A șuierat, îndreptându-se direct spre abdomenul lui

Belghazi. A sărit la stânga și capacul a trecut mai departe. La naiba, în ciuda rănii de la cap, era agil, aducând mai degrabă cu un balerin, decât cu un practicant tipic de kickboxing. A început să avanseze spre mine și am înhățat alt disc metalic, văzând în aceeași clipă că după două lansări voi rămâne fără muniție. L-am expediat. Belghazi s-a eschivat din nou. Le-am luat pe ultimele și le-am aruncat rapid, unul după altul. Primul a fost prea sus și bărbatul a reușit să se aplece, ca să treacă peste el. Aplecarea l-a costat însă mobilitatea și nu s-a mai putut feri de ultimul, care i s-a îndreptat direct spre cap. A înălțat mâna cu briciul, ca să se apere, și discul i-a lovit-o, izbind-o de frunte. Am văzut că a scăpat briciul și am simțit un val de satisfacție.

Belghazi s-a îndreptat și a plecat ochii în căutarea briciului, iar eu am făcut imediat doi pași lungi spre el. A ridicat capul, m-a privit și a înțeles că nu mai avea timp să bâjbâie în căutarea armei. Pentru o clipă am rămas față, privindu-ne și răsuflând greu. El și-a tras puțin pantalonii în sus, creând mai multă libertate de mișcare pentru picioare. *Asta* e, am gândit. *Lasă-mă să-ți apuc unul dintre picioare și-ți promit c-o să ți-l dau înapoi când termin cu el.*

Trebuia totuși să fiu prudent. Abilitățile lui tehnice și duritatea erau evidente, însă mai mult decât atât, mă așteptam să aibă și tactici pe măsură. *Savateurii* de modă veche practicau așa-numita *malice*, sau „luptă murdară”, folosind arme improvizate, șiretlicuri, orice pentru a-și atinge scopul. Asta devenise o mentalitate întipărită, cu care sunt familiar la prima mână. Mă așteptam ca același lucru să fie valabil și pentru Belghazi.

Am început să descriu un cerc spre stânga, cu brațele ridicate în garda unui boxer. El a procedat la fel, dar ținea mâinile ceva mai jos, iar postura îi era mai relaxată și se mișca din nou foarte agil pe picioare. Nu aveam bineînțeles nicio intenție să

boxez cu el, ori să încerc să mă lupt de la depărtare. Acela era jocul lui, nu al meu. Dar dacă-i ofeream o imagine familiară, să zicem, a genului de oponent pe care era obișnuit să-l înfrunte în sala de antrenamente și pe ring, corpul lui ar fi putut răspunde reflex înaintea unor stimuli recunoscuți, tot așa cum făcuse al meu cu câteva momente în urmă când aterizasem cu un *ukemi* din judo. Iar atunci, Belghazi ar fi început să mă abordeze ca și cum aș fi fost tot un *savateur*, creându-se astfel, așa speram, o oportunitate de a mă apropia de el. N-ar fi fost chiar un necunoscător al prizelor – *savateurii* numesc *lutte* stilul lor de prize, care derivă din luptele greco-romane, fiind conceput mai degrabă pentru a schilodi, decât a restricționa mișcările adversarului –, dar nu aveam aproape nicio îndoială că dacă-l puteam aduce la sol, avantajul ar fi fost de partea mea.

Și-a rotit piciorul drept, a fentat, apoi l-a lăsat pe pământ. A repetat manevra. Și din nou. Piciorul ridicat începea să coboare spre sol și am întrezărit deschiderea pe care o dorisem. M-am năpustit înainte. Însă a treia mișcare nu fusese o fentă, sau, mai exact, fusese adevărata fentă, deoarece piciorul și-a inversat sensul de deplasare și a șfichiuit dinspre stânga mea. Am blocat cu cotul stâng și vârful pantofului său m-a nimerit între biceps și triceps. Am avut senzația că mă lovise un baros. Belghazi și-a retras piciorul, după care l-a repezit iarăși, de data asta către genunchiul meu din față. Am ridicat piciorul exact în clipa când m-a atins călcâiul lui și, cu toate că a fost dureros, impactul a fost suficient de disipat pentru a împiedica rănirea într-un fel care să mă scoată din luptă.

În clipa când a pus jos talpa dreaptă, am atacat cu propria mea lovitură, o pendulare de bază a piciorului din spate către genunchiul lui. Belghazi s-a răsucit în sensul acelor de ceasornic, ieșind din linia de atac și a parat spre interior cu mâna stângă.

M-am întins și am reușit să-i prind mâneca stângă cu mâna dreaptă. După aceea m-am rotit în sens invers, trăgându-l de mânecă în jos, dezechilibrându-l și silindu-i corpul s-o urmeze. Când a căzut în spirală spre sol, am schimbat direcția și mi-am ridicat mâna stângă pe sub mâna lui. Am măturat cu piciorul drept în sensul acelor de ceasornic la nivelul pământului și i-am apăsat brațul spre spate, încercând să-l rup. Deși își pierduse echilibrul, reflexele îi erau foarte rapide. În loc să se împotrivească prizei mele de fixare a brațului, Belghazi și-a lansat corpul spre interior, astfel că a acționat înainte s-o pot fixa.

A căzut pe spate și eu m-am trântit imediat pe plexul lui solar, cu genunchiul stâng înainte. A icnit și am auzit cum i s-au golit brusc plămânii de aer. Nu i-am dat drumul brațului, ci l-am tras în sus, vârându-mi simultan laba piciorului stâng pe sub coastele lui și pregătindu-mă să cad pe spate într-o *juji-gatame*, cu care să-i disloc cotul. O dată în plus însă Belghazi a dovedit atât reflexe rapide, cât și antrenamente serioase; când mi-am trecut piciorul drept peste fața lui și m-am lăsat pe spate în fixarea brațului de-a curmezișul corpului, el și-a rotit corpul în direcția mea și a retras brațul, aidoma cuiva care încearcă să iasă din mâneca strâmtă a unei haine. Reacția lui mi-a diminuat pârghia, totuși țineam destul din braț pentru a-i face rău. El și-a întins mâna stângă și a prins încheietura mâinii drepte, pentru a mă împiedica să-i îndrept brațul. Am ridicat piciorul stâng și i-am lovit încheietura cu călcâiul. Strânsoarea i s-a desfăcut. Am revenit la arcuirea spre spate și i-am apăsat brațul în sensul opus al mișcării naturale a articulației cotului. Ligamentele au rezistat o clipă, după care am simțit articulația rupându-se cu un trosnet satisfăcător. El a urlat și s-a zbătut sub mine.

Iar în clipa aceea mi-am dat seama că-i pierdusem din vedere celălalt braț. Măruntaiele mi

s-au înfiorat când am înțeles situația. Pentru ca apoi, pe când fiorul acela se rostogolea înghețat prin mine, brațul lui drept a apărut ca un fulger, cu lumina scânteind din lama tăioasă ca bisturiul pe care o ținea. Un al doilea brici, scos după ce atenția atacatorului fusese adormită de dezarmarea de primul cuțit. *Malice.*

I-am fixat capul și mai tare cu piciorul drept și am strâns genunchii, sporind presiunea asupra cotului rupt. Belghazi a urlat iarăși, însă de acum lupta pentru supraviețuire și nu avea să se lase oprit de durere. A repezit briciul spre coapsa mea. Am încercat să-l prind de încheietură, dar am ratat și lama m-a tăiat adânc în cvadriceps. A retras-o, apoi m-a tăiat din nou, aproape imediat. Aproape că n-am simțit de fapt durere, fiindcă adrenalina se ocupa de asta pentru moment, însă din răni a țâșnit sânge. Belghazi a spintecat iarăși. Am ratat încă o dată prinderea și acum mi-a tăiat încheietura. La următorul atac am reușit totuși să-l înșfac. Imediat, mi-am retras piciorul de pe capul lui și l-am lovit cu pumnul în față, pendulându-mi corpul înainte pentru a genera elan și punându-mi toată greutatea în lovitură. O dată. De două ori. Din nou.

Am simțit cum corpul i se înmoaie și briciul i-a căzut din mână. I-am transferat încheietura în mâna stângă și am bâjbâit cu dreapta după brici. Era pe sol, lângă coapsa lui. L-am apucat cu grijă și l-am tras de acolo. Fața lui Belghazi era o masă însângerată și el gemea, aparent doar pe jumătate conștient.

Am îngenuncheat lângă el și mi-am proptit degetele mâinii libere sub maxilarul lui. I-am împins capul mult spre spate și am ridicat briciul.

Un glas a răcnit ascuțit în japoneză dinapoia mea:

— *Yamero*! „Stop”.

Am încremenit, întrebându-mă: *Ce dracu’*?

M-am uitat înapoi, peste umăr. Doi japonezi cu chipuri serioase mă țințeau cu privirile și cu două

pistoale.

— *Yamero*! a repetat unul dintre ei. *Kamisori otose*! „Aruncă briciul”.

M-am supus și am dat să mă ridic. Piciorul drept mi s-a clătinat, apoi a cedat sub mine. Am plecat ochii și am văzut motivul. Coapsa îmi era spintecată adânc și de acolo țâșnea sânge. Încheietura îmi era în aceeași stare.

Am căzut în genunchi și i-am privit.

— Voi sunteți probabil noii prieteni *yakuza* ai lui Belghazi, așa-i? i-am întrebat în japoneză.

M-au ignorat. Lângă mine, Belghazi a început să se miște.

Probabil că-i poziționase mai sus pe șosea, ca forțe de intervenție rapidă, iar ei veniseră când începuseră împușcăturile. Poate că-l însoțiseră încă din Macao. Cu siguranță, el știa că voi fi cu ochii-n patru după arabi și chiar venise cu câțiva – distrageri periferice, care să mă abată de la jucătorii reali. Tatsu avusese dreptate.

Belghazi a gemut și s-a sculat în capul oaselor, apoi s-a ridicat nesigur în picioare. L-am privit, cu chip impasibil. Stăteam deja în genunchi, iar acum mi-am așezat calm palmele pe coapsele însângerate, cu degetele ușor alipite și întoarse spre interior sub un unghi de patruzeci și cinci de grade. Mi-am îndreptat capul și umerii în *seiza*, postura naturală, atitudinea oficială a culturii japoneze tradiționale, un element integral al artelor marțiale, a ceremoniei ceaiului și, poate mai mult ca orice, a momentelor demne dinaintea lui *seppuku*, sinuciderea rituală.

Belghazi s-a clătinat pe picioare, susținându-și cu mâna brațul rupt, cu sângele curgându-i pe față dintr-o spintecătură de pe frunte. Se părea că una dintre loviturile mele de pumn îi spărsese nasul. Corpul i-a tresărit, după care el s-a aplecat în față și a vomitat. Japonezii l-au privit și nu au spus nimic.

El a scuipat de câteva ori, apoi și-a șters buzele cu mâna sănătoasă. A rămas aplecat câteva secunde, trăgându-și răsuflarea. În cele din urmă s-a îndreptat și mi-a vorbit răgușit în engleză:

— Cum m-ai urmărit?

L-am ignorat. Se părea că norocul îmi luase sfârșit în cele din urmă. Nu mă așteptam la niciun ajutor din partea lui Dox. În fața poziției lui se afla o geantă cu cinci milioane de dolari, pentru care se duceau lupte. Nu mă puteam aștepta ca el s-o abandoneze. Eram singur acum, ceea ce mi se părea destul de firesc, și nu beneficiam de opțiuni bune.

— Spune-mi cum m-ai urmărit și-ți promit c-o să te omor iute. Dacă nu, o să te fac să suferi.

Mintea a început să-mi plutească, detașându-se de clipa prezentă. Abia dacă îi auzeam întrebările. Insistența din tonul lui mi se părea ciudată, irelevantă. O părticică îndepărtată din mine s-a întrebat dacă nu cumva sufeream efectele pierderii de sânge.

— Te voi întreba pentru ultima dată, a zis el și am observat că ridicase briciul. După aceea o să-ți fac fața confeti.

M-am uitat spre port și am încercat senzația bizară că eram conectat cumva cu el, că spiritul îmi părăsea corpul și se dilata spre exterior. Am fost vag surprins cât de netemător eram. Moartea îi ajunge pe toți în cele din urmă și eu nu nutrisem niciodată iluzii despre incapacitatea ei de a mă ajunge și pe mine. Faptul că ezitase așa mult s-o facă părea născut mai degrabă din dorința de a mă zeflemisi decât din predispoziția reală de a aștepta. Moartea obosise de jocul acela și acționase într-un sfârșit pentru a lua ceea ce datorăm toți.

Ei bine, am gândit, *vino și ia-o. Dă-i drumul*, *ia ce-ți aparține. Sta-ți-ar în gât*!

Am auzit după aceea un sunet ciudat, mai slab decât al unui dop de șampanie, dar mai puternic decât fâsâitul unei sticle de apă minerală. M-am

uitat în jur și am fost surprins să văd o ceață fină erupând din capul unui *yakuza.* Probabil că ar fi trebuit să fac ceva în privința aceea, totuși părea să aibă prea mică legătură cu mine.

Celălalt *yakuza* s-a întors să-și privească partenerul, al cărui corp luneca spre sol ca un stâlp lichefiat pe neașteptate, și a căscat gura, parcă de șoc sau neînțelegere. Însă numai pentru o secundă. Fiindcă apoi și capul lui a erupt.

În ciuda stării cauzate de rănile lui, Belghazi a înțeles ce se întâmplase. A putut să proceseze evenimentele și să reacționeze cumva. S-a întors și a luat-o la fugă. Însă ceva nevăzut l-a doborât. A căzut cu fața în jos, dar s-a ridicat imediat. S-a clătinat pentru un moment, apoi a încercat un pas nesigur. Ceva l-a doborât din nou. De data asta nu s-a mai ridicat.

M-am uitat din nou spre port. Indiferent de locul spre care m-aș fi îndreptat, eram deja pe jumătate ajuns acolo. Toată agitația din jurul meu părea banală, chiar prostească. Aș fi dorit să înceteze și să fiu lăsat în pace.

Am auzit pași ușori în dreapta. Am oftat și am privit într-acolo. Era Dox. Intrase prin gaura din gard și înainta cu pușca la umăr și cu țeava orientată în jos.

Poate că recuperase cele cinci milioane. În cazul ăsta, ar fi fost momentul să înnoade căpețelele rămase dezlegate. Belghazi. Apoi, presupuneam, eu. Sfârșitul jocului.

Am întors capul din nou către port și am simțit cum lunec spre el, în el. Apa era caldă. Senzația nu era deloc neplăcută.

— Ești bine? l-am auzit pe Dox întrebând.

M-am uitat la el. I-am văzut ochii mișcându-se către forma căzută a lui Belghazi, cercetând în stânga și în dreapta, după care au revenit la dealerul de arme.

Nu am răspuns. Poate că întrebarea fusese crudă, ținând seama de ce era pe punctul să-mi

facă, totuși, cumva, mi s-a părut aproape amuzantă. L-am privit și am zâmbit.

— Asta înseamnă „da”? a întrebat el, ajungând acum în dreptul meu.

A dus arma la ochi. Am auzit un *poc* slab și am văzut o fulgerare în capătul amortizorului.

M-am uitat spre Belghazi. Era complet nemișcat. Dox îi trăsese un ultim glonț în cap.

Mă simțeam obosit, extrem de obosit. Pământul de sub mine era ud, dar în același timp călduț și, pentru o clipă, am crezut că mă aflam iarăși pe malul râului Xe Kong, acolo unde-l ucisesem pe tânărul vietcong. Și el zăcuse pe sol saturat cu propriul lui sânge, iar în clipa aceea a fost ca și cum aș fi văzut lumea prin ochii lui. Ca și cum el m-ar fi strigat de dincolo de timp, de dincolo de mormânt.

Dox se uita acum la mine. I-am citit îngrijorarea pe chip. A coborât pușca de la ochi.

Brusc m-am simțit derutat.

— Am crezut că eram mort, am încercat să-i explic.

Propriul meu glas suna bizar, lent și nenatural de scăzut.

— N-arăți foarte grozav, dar sunt sigur că nu ești mort. Aș zice totuși c-ar fi bine s-o ștergem de-aici.

— Hmm, am mormăit și am privit pe lângă el spre o formă întunecată, care se retrăgea brusc, pâlpâind la marginea câmpului meu vizual.

Doar te-am tachinat, a părut Moartea să rostească peste umăr, zâmbind cu un rictus, totuși pe un ton amuzant și cu o ciudată afecțiune paternă. *Ai grijă de tine*, *ai înțeles*? *O să ne mai jucăm noi și altă dată.*

Dox s-a aplecat și și-a strecurat capul sub brațul meu, apoi s-a îndreptat. Am pornit spre gardul din sârmă.

— Ce-i cu… ce-i cu banii? am întrebat, neînțelegând ce se întâmplase.

— Mi s-a rupt inima, n-o să te mint, dar a trebuit s-abandonez marea recompensă financiară și să-ți vin în ajutor. Am vrut s-ajung mai devreme, dar la intrare se-ntâmplau multe și am avut o distanță destul de mare de străbătut. În plus, PSF/1 astea sunt grele chiar și pentru musculoșii ca mine.

— Le-ai dat… drumul printre degete? am întrebat, încercând să pricep esența.

L-am simțit ridicând din umeri.

— Partenere, fac ceva pe bani, dacă amicul meu e-n pericol și știu că și tu gândești la fel.

Nu i-am răspuns.

— Și… ce s-a-ntâmplat în fața porții? Toyota aia?

M-am împleticit pentru o clipă, însă brațul lui Dox, care mă ținea strâns, m-a ajutat să continui.

— A fost o chestie pe care n-ar crede-o nimeni dac-aș povesti-o, a răspuns el. Nu știu cine-i amicul lui Belghazi – la albul ăla mă refer –, da-i un țintaș dat naibii. A omorât pe unul din Toyota, după care, când cei doi arabi care fuseseră în dubă s-au ridicat de pe pământ, unde se aruncaseră, i-a ras pe amândoi cu foc la gura țevii. Mi s-au părut oarecum surprinși. După aia mai rămăseseră el și celălalt tip din Toyota. Amândoi aveau paravane bune și n-am putut aștepta să-i văd în acțiune, fiindcă m-am gândit că s-ar putea s-ai nevoie de ajutorul meu. Păcat, sigur că da. Dacă i-aș fi putut doborî pe amândoi, geanta aia ne-ar aștepta acum cuminte. Deși poate că ne și așteaptă. O să vedem imediat.

— Hilger… el i-a-mpușcat pe toți?

— Hilger? A, albul. Da, el a fost. Cred că voia să nu mai rămână nimeni în viață care să contrazică povestea pe care urma s-o toarne el despre cum a-nceput măcelul ăsta și care a fost rolul lui. E un tip plin de resurse și cu mult sânge rece. Ce dracu', Kanezaki ar trebui să-l angajeze pentru chestiile pe care le facem noi.

Am ajuns la șosea și ne-am oprit. Am auzit împușcături din fața porții terminalului, apoi focuri de răspuns din interiorul Toyotei.

— La dracu', a comentat Dox, băieții ăia încă nu s-au omorât unul pe celălalt. Se pare că n-avem baftă. O ștergem de-aici.

M-a tras repede de-a curmezișul șoselei. Dacă Hilger sau arabul ne-au observat, n-au dat niciun semn în privința asta. Ei aveau alte griji, mult mai presante.

În câteva secunde am fost de cealaltă parte a drumului, am început să suim și întunericul ne-a învăluit. M-am împleticit iarăși, iar de data asta nu mi-am mai putut regăsi echilibrul. Pentru o clipă am simțit ca și cum pluteam pe apă, de parcă o creatură din adâncuri se ridicase sub mine și mă prinsese pe spinarea ei. Mintea mi s-a limpezit și mi-am dat seama că Dox mă așezase pe umărul lui enorm și mă căra.

— Stai, i-am zis. Pune-mă jos. Banii-s acolo dacă-i poți doborî pe-ăia doi.

— Partenere, îți pierzi tot sângele, l-am auzit vorbind de sub mine fără măcar să-și încetinească ritmul. Nu-ți face griji în privința banilor. O să avem și alte ocazii.

Am plutit iarăși pe ape. Când mi-am recăpătat cunoștința, eram la duba pe care o închiriasem. Dox m-a întins în spate și a trântit ușa. A ambalat motorul și am pornit. După câteva secunde l-am auzit vorbind la telefonul mobil. Avea un ton urgent, dar eu pluteam între vis și trezie și n-am putut distinge ce spunea. Ceva despre un doctor, poate.

— Haide, nenică! l-am auzit urlând de undeva din fața mea și mi s-a părut că glasul îi venea de la foarte mare distanță. Stai cu mine, nu te pierde! Kanezaki face rost de un medic și vreau să-ți știu grupa de sânge.

— AB, mi-am mișcat cu greu buzele. AB negativ.

— Slavă Domnului și pentru minunile astea mărunte! Poți primi sânge de la oricine! Haide jos!

•••

N-am știut de mine mult timp după aceea. Când m-am trezit, mă aflam într-un pat dintr-o cameră sărăcăcioasă. Am privit în jur. Perdele gri din alt mileniu. Un televizor vechi pe un bufet ieftin. O ușă metalică, cu vizor. Era o cameră de hotel.

Dox stătea într-un scaun lângă pat, cu fața spre ușă, cu bărbia în piept și carabina în poală.

Am dat pătura la o parte și mi-am privit coapsa. Avea un bandaj uriaș. La fel ca încheietura mâinii. Ambele mă dureau, iar coastele mă dureau încă și mai tare, totuși nimic nu era insuportabil. Îmi simțeam totuși capul în pâclă și am înțeles că cineva îmi dăduse analgezice.

— Hei, am rostit.

Dox a deschis ochii brusc și capul i-a tresărit.

— Bun așa, mi-a fulgerat el zâmbetul obișnuit. Mă bucur al naibii să te revăd, nenică. Să știi că pentru o vreme, m-ai cam îngrijorat.

— Unde dracu' suntem?

— Într-un motel micuț de pe insula Lantau. N-am vrut să ne deranjeze nimeni cât timp ești în convalescență.

— Cine m-a bandajat?

— Unchiul tău Kanezaki a dat niște telefoane și s-a îngrijit de toate. A adus urgent un doctor local. El te-a cusut, dar ai pierdut mult sânge. Norocul tău că eram aici și ți-am împrumutat vreun litru. Așa că să nu te miri dacă o să-ți crească scula de două ori mai mare decât o țineai tu minte.

Am râs fără putere.

— O să-ncep și să privesc oile cu alți ochi?

A rânjit larg.

— Nu poți să ai chiar tot norocul de pe lume. Oricum, bucură-te fiindcă prin vene îți curge un litru din Dox. Există oameni care ar plăti bani frumoși pentru privilegiul ăsta, iar tu l-ai căpătat gratuit.

Am încuviințat încet.

— Mulțumesc, am rostit și l-am privit în ochi.

A clătinat din cap.

— Cu plăcere. Cum ți-am zis, ai fost de treabă cu mine în Afganistan. Eu nu uit.

— În cazul ăsta, chibzuiesc că suntem chit.

Dox și-a arcuit mult sprâncenele.

— A zis „chibzuiesc”? Dumnezeule, fiule, deja funcționează!

•••

L-am sunat pe Kanezaki în ziua următoare, după ce ne-am mutat în alt hotel. L-am pus pe speaker, pe telefonul mobil al lui Dox.

— M-am temut mereu că voi doi o să colaborați, a zis el.

— Cineva, a zâmbit Dox, trebuia să salveze civilizația Occidentului de forțele întunericului!

— Să știi că te-ai apropiat de adevăr mai mult decât ai crede, a spus Kanezaki.

— Ce vrei să zici? l-am întrebat.

— Nu pot vorbi acum, dar mâine vor vui știrile. O să vorbim după aceea.

— Cele două sute de miare? am întrebat eu.

— Au fost deja transferate în cont. Felicitări!

Asta era bine. În graba plecării noastre, Dox și cu mine abandonaserăm binoclul și microfonul parabolic, iar eu fusesem ușor neliniștit că Kanezaki ar fi putut susține că dovezile respective făceau ca acțiunea să pară prea planificată pentru a putea fi atribuită simplei trădări interne pe care o discutasem.

Aparent nu era nicio problemă. Abia așteptam să aflu motivul.

— Fiindcă veni vorba de cele două sute de miare, a zis Dox, m-ai luat de fraier, fiule. Să știi că tariful meu tocmai a crescut.

— Vezi, exact de asta mă temeam, a spus Kanezaki. Un blestemat de sindicat.

Am izbucnit toți în râs.

— Cum s-a descurcat doctorul? a întrebat după aceea Kanezaki.

Îmi reamintea subtil că îmi sărise prompt în ajutor când avusesem nevoie de el.

— Păi a băgat în mine un litru din sângele lui Dox, am zis. Asta ar trebui să fie temei suficient pentru malpraxis.

— Viagra Roșie! a croncănit Dox și am râs din nou toți.

— Urmăriți știrile, a spus Kanezaki, și-o să vedeți ce ați făcut. Ar trebui să fiți al naibii de mândri – să știți că nu vă iau peste picior.

•••

Știrea a fost difuzată de CNN în seara aceea. O operațiune comună a poliției din Hong Kong și CIA oprise un transport de rachete cu focoase nucleare în dana de containere a portului Kwai Chung. Câțiva teroriști arabi implicați muriseră în schimbul de focuri. Un ofițer CIA, a cărui identitate nu putea fi dezvăluită, fusese rănit în decursul operațiunii. Toate rachetele fuseseră recuperate. Nimeni n-a menționat nimic despre o geantă neagră de voiaj în care se aflau cinci milioane de dolari americani.

Prin urmare Hilger supraviețuise. Poate că reușise să-l doboare până la urmă pe ultimul arab. Nu era de mirare că pe Kanezaki nu-l iritase abandonarea binoclului și a microfonului parabolic. Se părea că prezența lor era justificată de noua poveste-paravan.

În dimineața următoare am verificat contul offshore cuvenit. Cele două sute de mii de dolari erau acolo, așa cum promisese Kanezaki – cincizeci de mii care fuseseră plătite în avans, plus o sută cincizeci de mii transferate cu o zi în urmă.

Dox îmi dăduse numărul propriului său cont. I-am transferat toți cei două sute de mii de dolari. Era felul meu de a-i spune „mulțumesc”.

L-am sunat pe Kanezaki de la un telefon public.

— Am văzut știrea, i-am spus. Alt succes eroic pentru apărătorii lumii libere.

El a chicotit.

— Fii fericit. Povestea oficială îi mulțumește pe toți – și în mod special pe tine. Nimeni de-aici n-o contestă, ba chiar toți se străduiesc cu disperare să se introducă undeva prin ea. Ca atare, nimeni nu comentează despre definiția „naturalului".

— Ce sunt rachetele acelea? am întrebat.

— Se numesc Alazane și sunt rachete sol-sol cu raza de acțiune de cincisprezece kilometri. Savanții sovietici le-au proiectat inițial pentru experimente meteo, dar se pare că funcționează mai bine ca arme de teroare. Versiuni convenționale au fost utilizate de trupele azere în războiul cu Armenia pentru disputata enclavă Nagorno-Karabah, dar și de separatiștii din Osetia de Sud în încleștările cu trupe georgiene.

— CNN-ul spunea că rachetele recuperate aveau focoase nucleare.

— Da, acum doi ani am descoperit documente care arată că la un moment dat o baterie de Alazane fusese dotată cu focoase nucleare, transformând rachetele în „bombe murdare". Bateria nucleară a fost depozitată în Transnistria, o enclavă separatistă, care s-a desprins acum doisprezece ani din Moldova. În prezent Transnistria nu este recunoscută de niciun guvern, dar, cu stocurile ei uriașe de armament din era sovietică, a devenit un centru de intermediere pentru piața neagră a armelor.

— Cei doi bărbați care vorbeau rusește, am rostit eu gândind cu voce tare, erau din Transnistria?

— Da, junta militară care conduce în prezent Transnistria este pro-rusă. Restul enclavei vorbește limba moldovenească, care este de fapt limba română. Este complicat.

— Așa se pare.

— Oricum, „țara” Transnistria este condusă de o clică măruntă după propriile ei reguli. Mare parte din comerțul enclavei este controlat de o singură companie, Șerif, care este deținută de fiul președintelui Transnistriei. Același fiu conduce și Serviciul Vămilor Transnistria, care se ocupă de toate mărfurile ce intră și ies din țară. Expedițiile aeriene se desfășoară prin aeroportul Tiraspol, cele rutiere cu camioane spre Ucraina sau Moldova, iar cele maritime prin intermediul unei căi ferate care leagă capitala de portul Odessa.

— Sau prin Hong Kong.

— Nu-i o rută foarte probabilă, dacă ai privi o hartă, însă este excepțională dacă te-ai bucura de legăturile locale pe care le-a avut Belghazi. El își trăgea pe sfoară agenții de caz din Divizia OA, care-l credeau un dealer „bun” de armament, care-i informa despre dealerii „răi”. De fapt el îi informa despre concurenții lui, iar între timp cumpăra și vindea orice i-ar fi adus banii cei mai mulți. Probabil că Alazanele n-au fost decât un singur exemplu. Cine știe ce a mai manipulat chiar sub nasul Agenției.

— Acum s-a terminat însă.

— Așa este. Am vorbit serios când am spus că ar trebui să fiți mândri. Cei cărora le-ar fi vândut rachetele astea le-ar fi utilizat oriunde ar fi putut. Dacă ar fi fost strecurate în Statele Unite, ar fi însemnat o catastrofă.

— Care era legătura dintre cei doi care au murit la Kwai Chung și președintele Transnistriei? am întrebat eu. Și cu fiul său?

— De ce?

— Uite așa îmi place să mă informez despre cei care ar putea dori să mă scoată de pe lista lor cu felicitări de Crăciun.

A urmat o pauză.

— Erau nepoții președintelui. Verișorii fiului.

Am căzut pe gânduri.

— Probabil că familia nu-i încântată de pierderea lor, am spus eu. Este o simplă presupunere.

— Ei n-au cum să te asocieze cu cele petrecute la Kwai Chung.

— Și Hilger?

— Hilger?

Poate că Kanezaki juca teatru. Sau poate că „Hilger” fusese un nume conspirativ, un pseudonim utilizat operațional, pe care el nu-l cunoștea. De fapt nici nu conta.

— ANSA, am precizat.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea; Kanezaki digera faptul că eu aflasem identitatea lui ANSA sau cel puțin un pseudonim operațional.

— Fără să confirm niciun nume, a vorbit el după aceea, pot spune că toate persoanele implicate au motive întemeiate să susțină versiunea oficială. Aceasta a fost o operațiune comună a poliției din Hong Kong și CIA.

— S-ar părea că Dox și cu mine am merita niște bonificații, am spus eu. Te-ai ales cu mai mult decât ai negociat.

— Nu pot să fac asta, a replicat Kanezaki, dar îmi puteți cere un tarif mai mare pentru jobul următor. Nu cred că se va împotrivi cineva.

— Unde au dispărut banii?

— Banii pentru rachete?

— Da.

— Au fost recuperați de la scena evenimentelor.

— Ce sumă a fost recuperată?

— În jur de trei milioane.

Am izbucnit în râs.

— „În jur de trei milioane”? Nu s-a întrebat nimeni de ce este o sumă atât de imprecisă?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că omul vostru Hilger a șterpelit două milioane după ce i-a executat pe cei rămași în viață acolo. Era însă beznă, iar el se

grăbea, așa că n-a putut să numere foarte bine bancnotele de o sută de dolari.

— Nu. De ce însă n-ar fi luat toți banii?

— Asta fusese o vânzare. Ar fi părut suspicios, dacă la locul vânzării n-ar fi existat bani. Inteligența lui Hilger a prevalat asupra lăcomiei.

A urmat o pauză îndelungată.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, a zis Kanezaki. Crezi că Hilger știa ce era în lăzile acelea?

Am căzut pe gânduri, apoi am zis:

— Nu cred că le-a cunoscut conținutul dinainte. A părut surprins când a auzit cuvântul „rachete", iar Belghazi i-a spus ceva de genul că n-ar trebui să pună întrebări la care nu dorea s-audă răspunsul.

— Da, totuși, să sancționeze așa ceva…

— Nu știu adevărul, dar cred că-i posibil ca el să fi decis să încerce împiedicarea tranzacției, după ce a înțeles despre ce era vorba. Ar fi trebuit să fi știut însă dinainte? Și ar fi putut ști, dacă l-ar fi interesat? Ce naiba, bineînțeles că da! Până în clipa când circumstanțele au făcut imposibile justificarea și negarea, probabil că a fost perfect mulțumit să-și ferească privirea, deoarece căpăta „informații" atât de bune de la Belghazi.

După altă pauză prelungă în care mi-a digerat cuvintele, Kanezaki a spus:

— Așa m-am gândit și eu. Oricum, nu pot face mare lucru în privința banilor pe care i-a luat. Nu de data aceasta.

Nu-i nimic, mi-am spus. *Acum știu cine-i el. I-am văzut fața*, *foarte clar prin binoclul Zeiss. Și mai știu că folosește numele Hilger*, *cel puțin operațional. Poate că Dox și cu mine vom dori să purtăm o discuție cu el*, *să-i spunem că nu-i frumos să nu împartă și cu alții.*

— Ar trebui să te gândești la aranjamentul pe care OA l-a avut cu Belghazi, am spus. Mă-ndoiesc c-ar fi vreun unicat.

— Nu, nu este unicat.

— Atunci ești manipulat de alți tipi „buni"?

— Știi cum stă treaba, cine umblă cu murdărie se murdărește. Belghazi n-a fost un caz strălucit, însă asta nu înseamnă că ideea în sine ar fi greșită.

— Și când petreci atâta timp printre oameni murdari, cum devii tu însuți?

— Dacă nu vrei să te murdărești, ține-te departe de locul de joacă.

Am izbucnit în râs.

— Te-a manipulat.

— Bineînțeles. Asta fac tot timpul taberele opuse. Nu înseamnă că o afacere nu se mai încheie. Atâta timp cât fiecare poate câștiga câte ceva, totul se rezolvă.

— Incredibil.

— Nu chiar. Așa funcționează pur și simplu lumea. Uită-te la America. Toate grupurile de interese fac donații ambelor partide politice, știind că, indiferent cine va câștiga, învingătorul le va fi îndatorat.

Am tăcut, gândindu-mă puțin, apoi am zis:

— Vreau să faci ceva.

— Spune.

— Ai un dosar despre mine. Dosarul menționează Rio de Janeiro. O menționează pe Naomi Nascimento.

— Da.

— Vreau să dispară referințele acelea.

— Pot face asta.

— Perfect, am zis. Acum o să-ți spun ceva. Iar informația asta este însoțită de responsabilitate. De o responsabilitate grea.

A urmat o pauză, după care s-a auzit:

— Bine.

— Țin la femeia aceea. S-a terminat între noi, dar țin la ea. Îi datorez ceva. Dacă cineva din organizația ta, sau prin intermediul organizației tale, îi face vreun rău sau încearcă măcar s-o urmărească pentru a ajunge la ea și eu aflu despre asta, te voi face să plătești.

— Am înțeles.

— Bine, am repetat.

Altă pauză.

— Sper c-o să mă anunți când ești gata pentru următorul job, a zis Kanezaki. Sunt multe de făcut.

— Așa-i mereu, am replicat și am închis.

•••

Înainte de a pleca din Hong Kong, Dox mi-a spus că nu putea să ia banii pe care-i transferasem. Mi-a spus că o înțelegere rămâne o înțelegere și că bătusem palma pentru cincizeci la sută fiecare. I-am replicat că nu-i puteam da mai puțin de sută la sută după ce făcuse pentru mine, după banii la care renunțase pentru asta. Nu l-am putut convinge.

— O s-avem și altă oportunitate, mi-a spus el bătându-mă pe umăr cu un aer de uncheș prietenos. Așteaptă și-ai să vezi.

— Mi s-a părut că ai zis că oportunitățile bat doar o singură dată.

— Așa-i. Însă acum n-a fost ocazia noastră, asta-i tot.

Am aprobat din cap.

— În regulă. Ai învins. Trimite-mi-i înapoi.

— Așa o să fac. Zi-mi numărul de cont.

M-am scărpinat preocupat în cap.

— Să fiu al naibii dacă mi-l pot aminti.

— Haide, nu-i cinstit.

— Dacă mi-l amintesc, o să ți-l trimit.

— La dracu', încăpățânat mai ești!

Am zâmbit larg.

— Mulțumesc, Dox. Ești un tip de-ncredere.

A fost rândul lui să-mi surâdă.

— O spui doar pentru că-i adevărat.

Am întins mâna. Mi-a prins-o, apoi m-a tras spre el ca să mă strângă în brațe.

Doamne, am gândit. Dar să fiu al naibii dacă nu l-am îmbrățișat strâns.

•••

M-am întors în Rio.

Orașul era cald. Acolo, în sudul ecuatorului, era vară și m-am simțit bine să fiu înapoi, să mă plimb

pe plaje, să mă bălăcesc în ocean, să ascult *choro*, să beau *caipirinha* și să trăiesc, pentru un timp, din nou ca Yamada.

Știam că acum existau oameni care s-ar fi putut gândi să mă caute în Rio. Eu nu sunt însă ușor de găsit, chiar dacă ei ar fi știut orașul exact. Și, în mod destul de straniu, când mă gândeam la oamenii care-l știau, nu mă simțeam amenințat.

Bineînțeles, un secret nu mai este un secret odată ce alții știu despre el. Mă gândeam că puteam avea încredere în Kanezaki că va aranja dosarul așa cum îl instruisem, dar nu poți niciodată să fii sigur. Și chiar dacă ar fi făcut-o, era posibil să existe și alte cópii. Prin escapadele mele cele mai recente, îmi făcusem câțiva inamici noi. Dacă ar fi căutat îndeajuns de atent, cine știe ce ar fi putut găsi?

Pentru moment însă mă simțeam foarte bine. Aveam să fiu totuși atent, să văd ce puteam afla de la Tatsu și Kanezaki. Să mă gândesc ce doream să fac în continuare.

Încheietura și coapsa s-au vindecat încetișor. Coastele s-au vindecat mai greu. Shake-urile proteice și celelalte suplimente nu păreau să ajute așa cum ar fi trebuit. Doream să revin la antrenamentele mele, la jiu-jitsu din Barra, însă mult timp n-am reușit decât plimbări lente în aerul tropical al serii.

Îndelungatul proces de refacere și recuperare a fost însă probabil bun pentru mine. A întărit ceva ce trebuia să accept: îmbătrâneam. Existase o vreme când l-aș fi făcut ferfeniță pe unul ca Belghazi înainte ca el să mă fi putut răni în vreun fel. Dar acum, deși abilitățile și tacticile mele erau superioare celor ale mai tinerei mele întrupări, viteza și rezistența erau în regres. Dacă aș fi acționat singur în noaptea aceea în Kwai Chung, așa cum obișnuiesc să fac, aș fi murit.

Am încercat să-mi spun că ar fi fost în regulă, că n-ar fi fost o moarte rea și că oricum trebuie să

mori de ceva până la urmă. Însă toate astea erau rahaturi. Apropierea morții fusese un memento puternic că doream să fiu încă viu. Nu puteam articula motivul exact, totuși nu era vorba doar de vederea apusurilor de soare, de muzica de jazz sau de gustul whisky-ului.

Ce spusese Delilah, atât disprețuitor, cât și înțelegător, când enumerasem lucrurile acelea? *Toate sunt însă doar lucruri.*

Și: *Dacă trăiești doar pentru* tine, *moartea este un eveniment cu adevărat înfricoșător.*

Plimbările au devenit treptat mai lungi. Am început să le suplimentez cu excursii pe bicicletă. Rănile mi s-au închis, dar prezența lor a continuat să slujească drept amintire paradoxală atât a mortalității, cât și a continuării vieții.

Orașul meu de pe malul oceanului era la fel de frumos. Odată cu trecerea timpului însă, am observat că Rio nu mă mai relaxa așa cum făcuse cândva. De fapt, în mod bizar, m-am trezit tânjind după Tokio, după ceva ce deținusem odată acolo, deși la momentul respectiv nu-l apreciasem la adevărata sa valoare.

Brusc reînnoita prezență a capitalei japoneze în gândurile mele era stranie, deoarece cât timp locuisem în Tokio nu-l considerasem niciodată ca pe un cămin. Straniu, de asemenea, pentru că, în ciuda copilăriei petrecute parțial în Tokio și apoi a douăzeci și cinci de ani trăiți acolo ca adult, toate asocierile ce apăruseră la revenirea mea o implicau pe Midori.

Poate că asta avea să însemne întotdeauna căminul pentru mine – locul căruia aveam să-i duc dorul când trebuia să mă mut. Și dragostea părea tot așa, deoarece femeia pe care o iubeam era cea pe care n-o puteam avea.

După Kwai Chung am înțeles că ceea ce definea Tokio în cea mai mare măsură pentru mine era faptul că mă făcuse întotdeauna să simt ca și cum acolo ar fi existat ceva ce aș fi putut găsi și care m-

ar fi împlinit, un răspuns la o întrebare pe care n-o puteam preciza. Indiferent ce ar fi fost însă lucrul acela, dacă el exista într-adevăr, îmi scăpase întotdeauna, mă frustrase. Lua fără să dea nimic.

Dar acum mi-am dat seama că trăsătura lui evazivă nu însemna că ar fi trebuit să încetez să-l mai caut. După Kwai Chung, viața părea o grațiere, o a doua șansă. Ar fi însemnat o irosire să nu obțin nimic din ea.

Nu eram sigur cât de mult aveam să mai stau în Rio, dar eram la fel de nesigur asupra altui loc spre care să mă îndrept. Eram ca un zmeu de jucărie, căruia i s-a retezat brusc sfoara: pentru moment, îmbătător de liber, totuși sigur că va pierde vântul care îl suise în înalt și se va prăbuși înapoi pe pământ.

Eu trebuia să regăsesc „sfoara" aceea. Dar nu știam unde s-o caut.

Desigur, ar fi fost Naomi. Uneori m-am gândit s-o vizitez. N-am făcut-o însă niciodată. Poate că ea încerca să dea uitării felul cum se sfârșise relația noastră. Poate că trecuse deja mai departe. Nu voiam să intervin într-o astfel de situație. Și mai mult ca orice, nu doream ca o asociere cu ea să o rănească, sau mai rău de atât.

Cu toate acestea, existau seri când stăteam în pat și ascultam „*De Mais Ninguém*", melodia care se cânta în Scenarium când o căutasem, sau ascultam altă muzică pe care o punea Naomi în apartamentul ei când făceam dragoste acolo, și gândul apropierii ei era aproape insuportabil.

M-am gândit și la Delilah. M-am întrebat cum decurseseră evenimentele pentru ea. M-am întrebat câte dintre cele ce-mi spusese fuseseră adevărate. Mi-am pus întrebări nebunești de felul: „Ce-ar fi fost dacă?" M-am pomenit dorind s-o cred, dorind să cred că exista ceva, sau că ar fi putut exista, și am găsit reacția aceasta ca fiind slabă și cumva prostească.

Da, însă amintește-ți de Dox. El te-a luat prin surprindere.

Așa făcuse, totuși nu îndeajuns ca să-mi inverseze complet viziunea despre natura umană.

Revenisem în Rio de două luni, când am găsit un mesaj pe unul dintre avizierele mele electronice. Mesajul suna astfel: „Sunt în vacanță într-un oraș minunat. În fiecare dimineață fac baie pe plaja cea mai faimoasă de acolo. Plaja mai veche, cea din nord. Mi-ar plăcea să mi te alături”.

Era avizierul electronic pe care-l folosisem cu Delilah, parola Peninsula. Nimeni altcineva nu știa de existența lui.

Am privit mult timp mesajul acela. Apoi, fără să fiu măcar conștient că fusese luată o decizie, am început să-mi fac bagajul.

În seara aceea am tras la Copacabana Palace Hotel, cel mai măreț din Rio, poziționat pe plaja cu același nume. Am luat o cameră cu vedere spre ocean, la nivelul al cincilea. Adusesem un binoclu: nu chiar de calitatea modelului Zeiss pe care-l utilizasem la Kwai Chung, dar suficient de bun ca să privesc oceanul. Sau plaja.

Am dormit prost. Am început să privesc cu binoclul de cum a răsărit soarele. Ea a apărut la ora 10.

Purta un thong bikini închis la culoare, bleumarin foarte închis, precum cerul miezului de noapte. Am decis că ar fi fost o crimă dacă ar fi purtat orice altceva.

A înotat douăzeci de minute, apoi s-a întins pe un prosop la soare. Părea să fie singură, dar plaja se umplea. Era imposibil să fiu absolut cert în privința aceea.

Mi-am spus că ea nu avea niciun motiv să încerce să-mi întindă o cursă. Și era adevărat. Interesant însă era faptul că pur și simplu nu-mi păsa. Pentru moment, nu-mi păsa nici măcar cum știuse unde, sau aproape unde, să mă găsească.

Am îmbrăcat un costum de baie și un halat al hotelului și am coborât pe plajă. Soarele ardea puternic din înălțimi și am mijit ochii înaintea strălucirii reflectate de ocean și de nisip. Mi-am întins halatul lângă prosopul femeii și m-am așezat.

— Este ocupat? am întrebat.

Delilah a deschis ochii. Erau mai albaștri decât îi văzusem vreodată, împrumutând nuanțe ale cerului și apei.

A zâmbit, s-a sculat în capul oaselor și m-a privit îndelung. După aceea a spus:

— Mi-ai primit mesajul.

Am încuviințat din cap.

— A fost o surpriză. O surpriză plăcută.

— Vrei să știi cum te-am găsit.

Era frumoasă. Era pur și simplu… frumoasă. Am spus:

— Vreau să știu ce-ai mai făcut.

Nu mi-a răspuns. S-a uitat în ochii mei, s-a aplecat și m-a sărutat. Gustul ei, atingerea buzelor, simpla ei prezență… totul era ca un vis.

M-am retras și am privit în jur.

— E-n regulă, a zis ea. Și eu aș proceda la fel, dacă aș fi în locul tău.

Am revenit cu ochii la ea. Era bine să fiu cu cineva care-mi înțelegea obiceiurile. Care le împărtășea.

Delilah mi-a privit brațul și coapsa. Nu mai eram bandajat, iar rezultatele acțiunilor lui Belghazi, care se vindecau lent, erau clar vizibile. Doctorul care mă cususe fusese probabil mai preocupat de închiderea rănilor decât de ulteriorul lor aspect cosmetic. Părea ca și cum fusesem atacat de o mașină de tuns gazonul scăpată de sub control.

— Știu ce ai făcut la Kwai Chung din Hong Kong, a spus ea.

Am strâns din umeri.

— Te referi la chestia aia? Am citit că a fost o acțiune a poliției locale împreună cu CIA.

Femeia a chicotit.

— Știi încotro se îndreptau rachetele alea?

Am clătinat din cap.

— Spre grupări finanțate de saudiți, care le-ar fi utilizat împotriva Ierusalimului, Tel Avivului și Haifei. Rachetele au o rază de acțiune de șaisprezece kilometri, iar Israelul are lățimea de paisprezece kilometri la mijloc. Ar fi putut lovi orice obiectiv.

— Așadar tu erai pe urma rachetelor?

Delilah a aprobat din cap.

— Nu cunoșteam vânzătorul, dar îl urmăream pe Belghazi și, după cum știi, îl urmăream foarte îndeaproape. După ce ar fi cumpărat rachetele, informațiile privind expedierea lor ar fi fost în laptopul lui. El ținea totul acolo. Încriptate, bineînțeles, dar avem oameni care le-ar fi putut decripta.

— Și apoi?

— Am fi urmărit nava despre care aflam că transporta rachetele. În mod aproape cert s-ar fi îndreptat spre un port saudit, ori spre Dubai. Așa că vaporul ar fi fost atacat de comandouri navale în Marea Chinei de Sud, marfa ar fi fost verificată și confiscată.

— Da, am încuviințat eu, prin părțile alea sunt mulți pirați maritimi.

— Și nici toate activitățile „piratерești” nu sunt mediatizate. Unele companii de expediție preferă să treacă sub tăcere anumite jafuri. În funcție de marfa transportată, desigur.

— Prin urmare, tu așteptai tranzacția și apoi informațiile de expediere.

— Da. Dacă Belghazi ar fi pățit ceva înainte de schimbul propriu-zis, noi am fi pierdut urma rachetelor. Ar fi apărut alt cumpărător.

Am aprobat, gândindu-mă.

— Nu cred că Belghazi intenționa să expedieze rachetele prin transportul obișnuit de containere maritime. Din câte am înțeles, una dintre ultimele lui acțiuni a fost să le încarce într-o dubă.

— Așa sugerează și informațiile pe care le-am putut aduna noi. Alazanele erau o marfă neobișnuită pentru toate părțile interesate și de aceea urmau să folosească mijloace mai puțin uzuale de transport.

— Și eu am impresia asta.

— Ceea ce înseamnă că dacă noi ne-am fi respectat planul inițial, le-am fi putut pierde urma. Așa ceva ar fi fost dezastruos. Să știi că în prezent ai mulți admiratori printre cei cu care lucrez.

Am zâmbit, dar zâmbetul mi s-a părut trist.

— Am senzația că va urma o ofertă pentru un job.

— Așa este.

Am râs și mi-am luat ochii de la Delilah. Pentru un minut, realmente sperasem. Simpla vedere a unui thong bikini și creierul mi se transformase în terci. Era ridicol.

— Cel puțin nu ești iritată că n-am așteptat semnalul tău, am spus.

— Nu sunt, am auzit-o rostind. Dar nimic din toate astea nu constituie motivul real pentru care mă aflu aici.

Nu mă convingea cu așa ceva.

— Serios? am replicat.

— Sunt într-o vacanță de durată, echivalentul unei decompresiuni lungi – metoda standard după ce am fost mult timp sub acoperire și în pericol de a fi descoperită. Organizația mea este generoasă în privința asta și în același timp practică. Ei înțeleg stresul implicat.

Părea deprimant de similar unei reclame de vânzare.

— Sunt convins.

— De obicei, după ce termin o misiune îmi fac nițel de cap. Călătoresc, mă-ncurc cu vreun tânăr

arătos și încerc în general să-mi șterg amintirile recente cu mult vin și multă pasiune. Nimeni nu știe unde mă duc și nimeni nu-ntreabă. Mă întorc când mă simt pregătită.

— Dar de data asta?

— Dar de data asta m-am gândit să petrec o vreme cu un bărbat pe care l-am cunoscut. Dacă și el este interesat.

Am privit oceanul. Briza încrețea coame albe pe apă. Valurile scânteiau sub soare.

— Spune-mi cum m-ai găsit, am zis după ce așteptasem destul.

— După Kwai Chung, găsirea ta a fost considerată prioritară. Am adunat rapid multe informații. Cu cât am aflat mai multe despre tine, cu atât am putut găsi mai multe. Și am reușit să accesăm înregistrările din ultimul an din arhiva Vămii Hong Kong. Oameni inteligenți au făcut presupuneri, tehnicienii au introdus datele în supercomputere și așa am aflat că erai în America de Sud. După aceea însă nicio urmă.

— Totuși…

— Ai uitat că eu te cunosc. Am petrecut ceva timp împreună. La Oparium Café din Macao, ai comandat *caipirinha.*

Am strâns din umeri.

— Este populară în toată lumea.

— Când ai comandat, ai spus „*por favor”.*

— Nu.

Delilah a încuviințat din cap.

— Chelnerița era etnică portugheză, așa că la momentul respectiv am crezut că foloseai pur și simplu o expresie banală din limbă. Apoi însă, când tehnicienii au descoperit că te aflai în America de Sud, am început să mă gândesc la ce ai comandat, la felul cum ai comandat, la accentul tău, la comunitatea japoneză din Brazilia…

— Asta-i problema când ești multilingv, am zis. Uiți naibii ce limbă vorbești!

Ea a râs.

— Mie-mi spui? Îți poți imagina ce-ar fi zis Belghazi dacă l-aș fi întâmpinat cu „*Shalom”*?

Acum am râs amândoi.

— Oricum, a urmat femeia, Rio mi s-a părut orașul cuvenit. Pe de o parte din cauza spuselor tale despre retragerea într-un loc însorit și cu plaje. Dar pe de altă parte, fiindcă… mi s-a părut cuvenit. Am decis să fac o încercare. São Paulo ar fi fost a doua mea opțiune. Totuși *caipirinha* n-ar fi avut un gust atât de bun acolo, așa-i?

— Vrei să bei una chiar acum?

Delilah a zâmbit.

— Este zece dimineața.

Am strâns din umeri.

— Am o cameră în Copacabana Palace, chiar înapoia noastră. Ne-am putea trece nițel timpul acolo.

Zâmbetul ei s-a lățit.

— Sună interesant.

Poate că totul făcea parte dintr-un plan mai vast, rotițe care se-nvârteau înăuntrul altor rotițe. Poate că *aceasta* era oferta de job, iar Delilah reprezenta bonificația la semnătură.

M-am gândit că nu voi ști niciodată adevărul. Motivele ei, am înțeles, aveau să rămână un mister, iar timpul pe care l-aș fi putut împărți cu ea avea să rămână un miraj, un caleidoscop animat de motorul propriilor mele speranțe prostești, o iluzie atrăgătoare, o proiecție.

Pe de altă parte, ea mă avertizase despre bărbatul care mă așteptase în camera mea din Macao. Acela era singurul lucrul care refuza să-și găsească locul, detaliul revelatoriu.

Pentru că, bazându-mă pe ce aflasem între timp, tot nu puteam întrevedea niciun avantaj operațional pe care Delilah l-ar fi putut câștiga din avertismentul acela. Iar dacă imperativele operaționale n-o putuseră explica, atunci trebuia să fie altceva.

Privind-o acolo, pe nisip, am înțeles că o evaluasem unidimensional, poate în reflecția subconștientă și nemăgulitoare a felului cum mă vedeam pe mine însumi. Ea refuzase să răspundă atunci, când o întrebasem de ce mă avertizase. Poate că n-o știuse nici chiar ea însăși. Însă acum am gândit că știam. Era dorința, în toiul unei afaceri oribile, plină de înșelăciuni, omoruri și regrete, de a nu mai fi responsabilă pentru încă o moarte. Dorința de a ispăși păcatele măcelurilor îndreptățite prin salvarea unei singure vieți.

Asta puteam înțelege. Ba chiar o puteam spera. Era o rămurică destul de subțire pe care să încercăm să clădim încredere, totuși era ceva.

Era un început.

M-am uitat la ea și am întrebat:

— Cât timp rămâi în Rio?

Delilah a zâmbit.

— Sper că ceva mai mult.

Am întins mâna. Ea mi-a prins-o și ne-am ridicat în picioare. După aceea am pornit spre hotel.

Nota autorului

Locurile din Hong Kong, Macao, Rio, Tokio și Virginia care apar în cartea aceasta sunt descrise, ca întotdeauna, așa cum le-am văzut eu. Istoria Transnistriei și a rachetelor Alazane este adevărată.

Sfaturi pentru securitatea personală

(din partea asasinului John Rain)

Atractivitatea seriei mele de romane despre asasinul jumătate-american, jumătate-japonez John Rain pare să fie parțial determinată de tacticile lui realiste. Este adevărat că Rain, ca și autorul său, are centura neagră în judo și este veteran al multor cursuri de instruire guvernamentale în utilizarea armelor de foc și a altor tactici defensive, totuși acestea au relativ puțin de-a face cu longevitatea sa. Mai degrabă cunoștințele lui experte și cheia supraviețuirii sale rezidă în abilitatea de a gândi ca adversarul.

Bun, acum pregătiți-vă markerul, fiindcă:

Toată protecția personală eficientă, *toată securitatea eficientă*, *toată adevărata autoapărare*, *se bazează pe capacitatea și acceptul de a gândi ca adversarul.*

Scriu articolul acesta pe laptopul meu, într-o cafenea aglomerată unde-mi place să lucrez. În jurul meu sunt mai multe persoane angrenate în activități similare. Mă gândesc: *Dacă aș dori să fur un laptop*, *acesta ar fi un loc destul de bun unde să operez. Intru*, *comand cafea și brioșe*, *mă așez și aștept. În cele din urmă unul dintre utilizatorii aceștia de laptopuri se va ridica pentru o excursie rapidă la toaletă*, *gândind*: „*O să lipsesc doar un minut*, *ce naiba”. El nu știe că un minut este tot ce-mi trebuie ca să mă ridic și să plec cu PowerBook-ul lui în valoare de trei mii de dolari.* (Observați că infractorii obișnuiesc să gândească precum victimele lor. De aceea trebuie să-i tratați cu același respect.)

Bun. Am determinat unde intenționează adversarul să-și înfăptuiască infracțiunea (în cafeneaua aceasta) și știu de asemenea cum va proceda el (va înhăța laptopul și va dispărea). Pentru securitate dispun de următoarele opțiuni:

1. Să evit complet cafeneaua (să evit locul *unde* va avea loc infracțiunea).
2. Să sper să-l prind pe hoț în flagrant delict, să-l urmăresc, să-l abordez violent.
3. Să-mi asigur laptopul de scaun cu un cablu de securitate Kensington în valoare de douăzeci de dolari (în felul acesta, evit *modul* de înfăptuire a infracțiunii – este greu să folosești pe furiș un clește de tăiat cabluri într-o cafenea, ori să pleci cu un laptop de care atârnă un scaun).

Dintre aceste trei opțiuni, cea din urmă mi se pare cea mai logică. Prima este prea costisitoare – îmi place cafeneaua asta și lucrez mult timp aici. A doua este de asemenea prea costisitoare și în același timp prea nesigură. De ce să te lupți, când poți evita lupta din capul locului? Nu uitați că vorbim despre auto*apărare*, despre auto*protecție.* Nu despre bătăi, nu despre melodramă. Cât despre a treia opțiune, da, este adevărat că măsurile acestea nu vor face delictele imposibile, dar ce măsuri sunt capabile de așa ceva? Ideea este de a face delictul suficient de greu de înfăptuit, pentru ca infractorul să opteze să-și desfășoare activitatea altundeva. Desigur, dacă douăzeci și șapte de ninja și-ar dedica viața furării laptopului dv. și vor izbuti să vă urmărească până la cafenea, probabil că vor reuși să-l fure cât timp sunteți la toaletă, chiar dacă l-ați asigurat de un scaun. Este însă mai probabil ca adversarul să fie mulțumit să fure orice laptop. Dacă laptopul dv. este ținta mai dificil de atins, îl veți încuraja să fure alt laptop.

Și astfel ajungem la un punct neplăcut, dar vital de adevărat:

Dacă faceți jogging împreună cu un prieten prin pădure și sunteți urmăriți de un urs, *nu trebuie să*

fugiți mai repede ca ursul. Trebuie să fugiți doar mai repede ca prietenul dv.

Cu excepția nivelului protecției unor persoane de foarte înaltă valoare (președinți, oameni de afaceri de profil înalt, ambasadori și alți demnitari), nu încercați să fugiți mai repede ca ursul. Încercați să fugiți doar mai repede ca prietenul dv.

Să combinăm acum aceste două concepte – gândirea ca adversarul și fuga mai repede ca prietenul – într-un exemplu din domeniul securității locuinței. Și să-i adăugăm și un element esențial: faptul că securitatea de calitate este alcătuită din *niveluri consecutive.*

Dacă doriți să jefuiți o casă, ce ați intenționa să luați? Și ce ați dori să evitați?

În general, obiectivele de nivel înalt ar fi să luați bani cash și bunuri, și să plecați (pătrunderea prin efracție în vederea comiterii unui delict împotriva ocupanților casei reprezintă un subiect distinct, dar care este abordat, ca întregul subiect al autoprotecției, prin referirea la aceleași principii). Veți începe prin a examina mai multe locuințe. Vă reamintesc, nu încercați să jefuiți o adresă anume, ci pur și simplu *oricare* casă. Ce casă are ferestrele întunecate? Ce casă se află departe de stradă și de vecini? Există mașini pe aleea de acces din stradă? Se văd lumini și se aud zgomote din interiorul ei? Se văd semne ale unui sistem de alarmă? Latră un câine?

După ce ați gândit ca un spărgător, sunteți pregătit să implementați nivelul exterior al securității locuinței. Printr-o combinație de instalare de lumini acționate de senzori de mișcare, de tundere a gardului viu astfel încât să evite posibilități de ascundere, de amplasare de semne care să anunțe existența unui sistem de alarme, de cumpărare a unui câine, de ținerea uneia sau mai multor mașini pe aleea de acces din stradă, de lăsare aprinsă a luminilor cuvenite și a

televizorului, de asigurare că pe alee sau pe verandă nu sunt lăsate ziare sau corespondență când sunteți plecați, îl ajutați pe spărgător să decidă imediat în decursul fazei lui de „evaluare” sau „supraveghere” că ar trebui să jefuiască locuința altcuiva.

Dacă nu este imediat convins de nivelul exterior, spărgătorul va întâlni alte descurajări în nivelul imediat următor. El privește casa mai de aproape și vede că aveți zăvoare multiple la toate ușile și că avertizările n-au fost o simplă cacealma – la ferestre există într-adevăr alarme. Dacă încearcă să decupeze canatul ușii, descoperă că este ranforsat. Dacă încearcă să spargă o fereastră, descoperă că sticla este incasabilă. Hopa – este momentul să meargă altundeva, într-un loc unde este mai ușor.

Să zicem însă că avem de-a face cu un spărgător idiot, care încearcă oricum să intre în casă. Al doilea nivel de securitate descris mai sus, care n-a izbutit să-l *descurajeze*, îl va *întârzia.* Are nevoie de mult timp pentru a pătrunde înăuntru. Produce zgomote. La un moment dat, timpul și zgomotele s-ar putea combina pentru a-l convinge să abandoneze (am revenit la descurajare). Dacă insistă totuși să continue, zgomotele v-au alertat și ați câștigat timp pentru a implementa alte niveluri interioare de securitate: accesarea unei arme de foc, apelarea poliției, retragerea într-o încăpere sigură și, mai mult ca orice, pregătirea mintală și emoțională pentru pericol și posibilă violență.

Alt exemplu: protecția personală împotriva unei tentative de răpire în străinătate. Ca în toate celelalte cazuri, forma aceasta de protecție începe prin a gândi ca răpitorul. Obiectivul dv. este de a răpi un străin. Nu un Jim Smith anume; țintele de valoare înaltă constituie o problemă separată (deși, din nou, se supun acelorași principii). Absolut orice străin, poate, haide să zicem, un american. Perfect, ce v-ar trebui pentru a vă îndeplini planul?

În primul rând, trebuie să alegeți o țintă. Partea asta este ușoară – orice străin este la fel de bun. După aceea va trebui să-i evaluați vulnerabilitatea. Unde-l veți putea răpi și când? Pentru a răspunde la aceste întrebări, va trebui să urmăriți ținta. Dacă individul este punctual, un om al rutinelor, dacă îi place să meargă pe același traseu la serviciu la aceleași ore din zi, atunci începeți să vă simțiți încurajat.

Dar ce se întâmplă dacă, în decursul etapei de evaluare, vedeți că ținta merge la automobilul său și-l verifică atent împotriva oricăror dispozitive explozive improvizate? Vă veți gândi imediat: *Țintă dificilă. Conștientă de probleme de securitate. Prea greu – răpește pe altcineva.* În calitate de țintă potențială, etalarea conștientizării securității devine nivelul exterior al securității dv.

Să presupunem însă că așa-zisul răpitor dorește să mai evalueze puțin situația. În continuare el află că nu mergeți niciodată pe același traseu spre serviciu. Nu veniți și nu plecați niciodată la aceleași ore. El nu poate preciza *unde* și *când.* Cum mai poate plănui acum o răpire?

Observați că, punându-vă în pielea adversarului, ați identificat un șablon de comportament în care el trebuie să se angajeze înainte de a-și înfăptui delictul: supravegherea. Înainte de a fi răpit, veți fi evaluat. Evaluarea atrage după sine supraveghere. Acum știți ce comportament pre-incident să căutați. Dacă ați încerca să vă urmăriți, cum ați proceda? Asta trebuie să căutați.

Poate că așa-zisul răpitor va descoperi puncte de strangulare – un anumit pod, de exemplu – prin care trebuie să treceți zilnic în drum spre serviciu. Acela ar fi un loc bun în care să încerce să vă întindă o ambuscadă. Dar, pentru că și dv. știți asta, veți fi mai alert când vă veți apropia de „punctele de strangulare” potențiale. Iar când el vă observă comportamentul într-un „punct de strangulare”, înțelege din nou că vă conștientizați

securitatea și, așadar, sunteți o țintă dificilă. O dată în plus, descurajare. Dacă răpitorul este pripit și acționează oricum în acest punct, aveți timp să recurgeți la posibilele niveluri interioare ale securității dv. – vehicule blindate și zăvorâte, tactici de șofat defensive, prezența unui bodyguard, accesul la o armă de foc, o dată în plus, pregătirea mintală și emoțională pentru pericol și posibilă violență.

Alte exemple: Dacă aveți nevoie urgentă de bani lichizi, unde ați căuta să jefuiți pe cineva? Poate pe drumul de întoarcere de la un bancomat? Dacă da, ce fel de bancomat ați alege? Unde ați aștepta? Dar dacă ați vrea să furați un automobil? Presupunând că nu sunteți un profesionist care poate sparge încuietorile și porni motorul cu două sârme, unde v-ați duce? Poate în fața unui magazin de închirieri video sau a altui loc unde oamenii lasă cheia în contact pentru că „vor lipsi doar un minut”. Înarmat astfel cu o mai bună înțelegere a țelurilor și tacticilor infractorului, cum ar trebui să vă comportați pentru a vă proteja cât mai bine?

Un element comun pe care l-ați putea vedea în toate acestea este nevoia vitală pentru atenție, pentru conștientizarea situațională. Înțelegerea locurilor de unde este probabil să sosească amenințările și felul cum este probabil să se materializeze ele vă va ajuta să vă acordați corespunzător atenția. Dacă nu sunteți alert față de o amenințare, este aproape cert că nu vă veți putea apăra împotriva ei când se va materializa.

Observați că până acum discuția a fost lipsită de orice menționare a artelor marțiale. Asta pentru că artele marțiale, autoapărarea, bătăile și luptele, deși sunt subiecte asociate, nu înseamnă același lucru. Relațiile și deosebirile între aceste subiecte depășesc domeniul articolului de față; pentru mai multe detalii, consultați sugestiile pentru lecturi suplimentare de mai jos, mai ales http://www.nononsenseselfdefense.com.

Deocamdată, ajunge să spun că artele marțiale pot fi considerate un nivel interior de autoapărare. Dacă sunteți nevoit să recurgeți la procedee din artele marțiale, atunci este aproape cert că un nivel exterior al securității v-a fost perforat și că vă aflați într-o poziție mai rea decât dacă ați fi fost în cazul în care nivelurile exterioare ar fi rezistat.

Să mă exprim altfel:

Gândirea ca adversarul, *privirea cu seriozitate a amenințărilor și nerespingerea existenței lor*, *și menținerea conștientizării situaționale corespunzătoare sunt infinit mai eficiente din punctul de vedere al costurilor pentru autoapărare decât este instruirea în arte marțiale.*

Menționez că am practicat arte marțiale de un fel sau altul încă din adolescență și le iubesc din multe motive. Nu contest și nu discut *valoarea* lor, ci mai degrabă subliniez valoarea raportului lor *cost-eficiență* în atingerea unui obiectiv dat; în cazul de față, protecția personală eficientă. Indiferent care i-ar fi abilitățile în arte marțiale, individul care recunoaște din timp o ambuscadă, și o poate astfel evita, are șanse mult mai mari de a-i supraviețui decât individul care intră în ambuscadă și după aceea trebuie să se lupte ca să scape de acolo.

John Rain și autorul lui sunt îndatorați pentru mare parte din considerațiile din acest articol înțelepciunii și experienței lui Marc MacYoung și site-ului http://www.nononsenseselfdefense.com.

Subiectul acesta este mult mai vast, iar articolul de față nu este decât un început. Dacă doriți să aflați mai multe, vă sugerez: *The Gift of Fear* de Gavin DeBecker, http://www.gdbinc.com/home.cfm; *Cheap Shots*, *Ambushes*, *and Other Lessons* de Marc MacYoung, http://www.nononsenseselfdefense.com; *A Bouncer's Guide to Barroom Brawling* de Peyton Quinn.

Dacă vă interesează să pătrundeți mai adânc în mecanica și psihologia violenței, vă sugerez: benzile audio și cursurile lui Tony Blauer, http://www.tonyblauer.com; *Hard Won Wisdom from the School of Hard Knocks* de Alain Burrese, disponibilă prin http://www.burrese.com; cărțile și materialele video ale lui Loren Christensen, disponibile prin http://www.lwcbooks.com; cărțile și materialele video ale lui Marc MacYoung, disponibile prin http://www.nononsenseselfdefense.com; *Real Fighting* de Peyton Quinn http://www.armcat.com.

Dacă doriți să depășiți autoapărarea și să pătrunderi în domeniul lupelor și uciderilor, vă sugerez: *On Killing and On Combat* de Dave Grossman, http://www.killology.com.

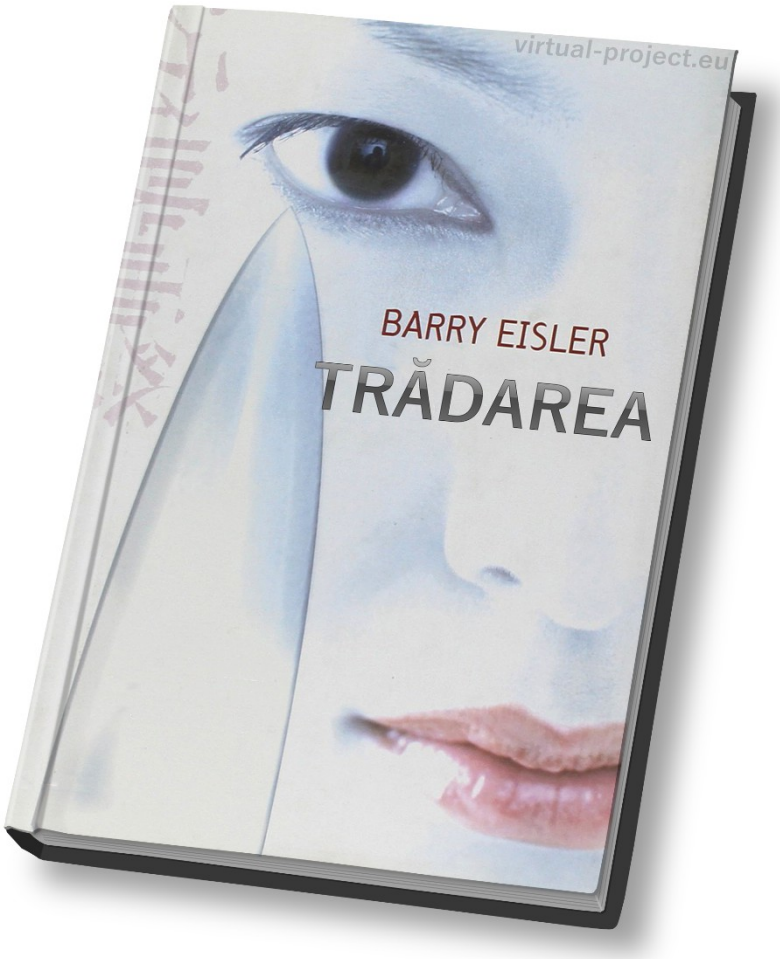

virtual-project.eu

[1] Ed. Univers, București, 1971. (*n. trad*.).

[2] Porțiune lungă de 7 kilometri din bulevardul Las Vegas Boulevard South, faimoasă pentru concentrația de hoteluri și cazinouri. (*n. trad.*).

[3] Companie militară americană privată, înființată în 1997, care asigură servicii de securitate guvernului federal SUA pe bază contractuală. (*n. trad*.).

[4] MTR (Mass Transit Railway) este sistemul de tranzit rapid din Hong Kong. (*n. trad*.).

Table of Contents

Partea I
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5

Partea a II-a
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9

Partea a III-a
- Capitolul 10

Table of Contents

Partea I 3
Capitolul 1 3
Capitolul 2 27
Capitolul 3 56
Capitolul 4 97
Capitolul 5 118
Partea a II-a 166
Capitolul 6 168
Capitolul 7 206
Capitolul 8 227
Capitolul 9 258
Partea a III-a 299
Capitolul 10 299